

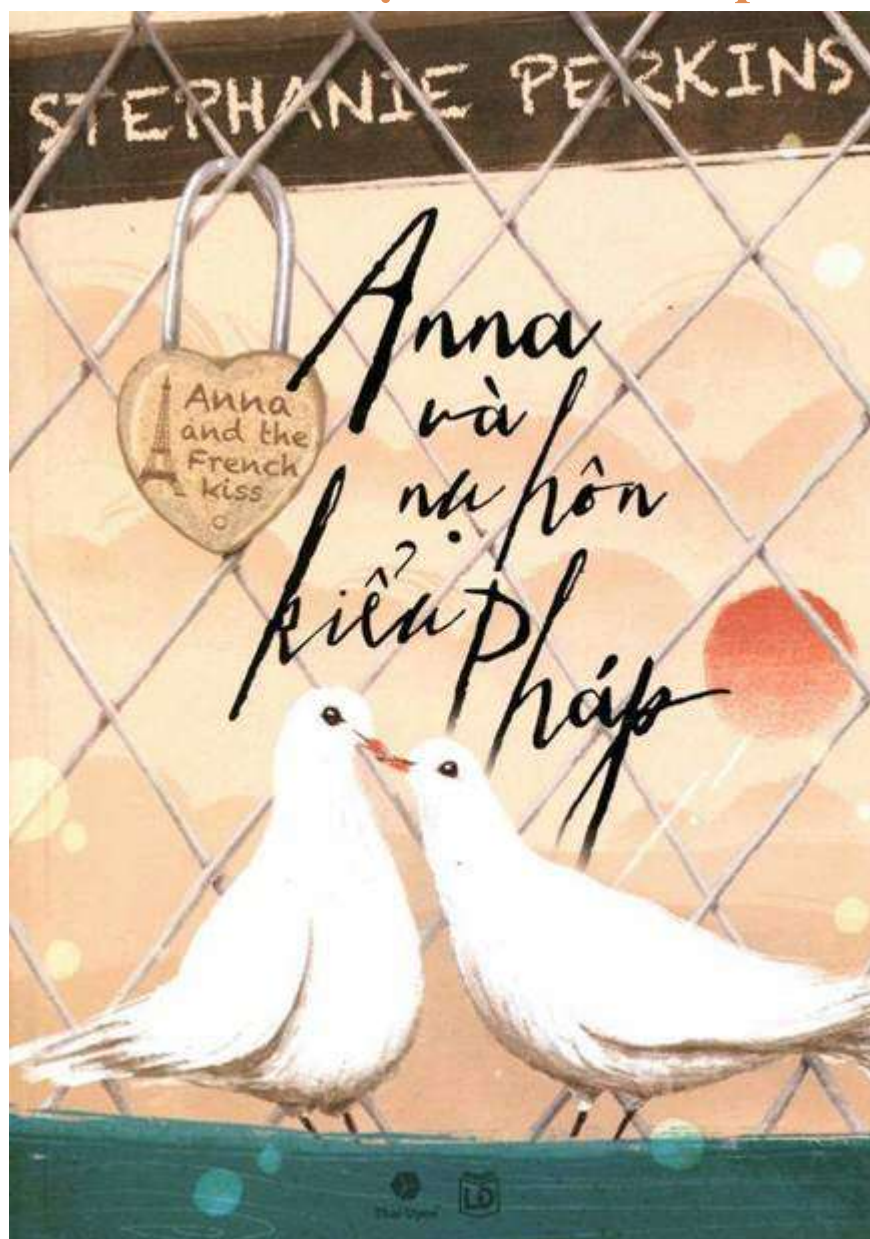
STEPHANIE PERKINS



Anna
và
nụ hôn
kiểu
Pháp



Anna và nụ hôn kiểu Pháp



Anna và nụ hôn kiểu Pháp



Tác giả: Stephanie Perkins



Người dịch: Thanh Trúc



Kích thước: 14.5 x 20.5 cm



Số trang: 432



Ngày xuất bản: 16/05/2014



Giá bìa: 99.000 đ



Công ty phát hành: Thái Uyên



Nhà xuất bản: NXB Lao Động



Chụp pic: sundaefruit



Type

koi_fish: 1-9

canmoon28: 10-20

dungntk54: 21-33

Meobongxu87: 34-hết



Beta: hoahanhanh



Làm ebook: Dâu Lê



Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Anna, một nữ sinh trung học người Mỹ đã "bị" bố mẹ gửi sang Paris để học năm cuối Trung học sau bao nỗ lực cầu xin ở lại không thành. Bị ép phải xa nhà, ép phải đến Paris, Anna không ngờ rằng mình lại bị Paris hút hồn đến thế. Paris hút hồn Anna bởi cảnh vật và con người nơi đây quá đổi tinh tế, ngọt ngào; bởi những rạp chiếu phim kinh điển có nhiều không kể xiết; bởi những món bánh trứ danh không thể tuyệt hơn; bởi những người bạn mới thật tốt bụng, chân thành. Và còn bởi nơi đây có Etienne St. Clair, một chàng trai mang trong mình dòng máu cả Anh và Mỹ. St. Clair khác biệt và quyến rũ. Cậu khờ dại và đầy đam mê. Cậu làm cho con tim Anna thổn thức và trao cho Anna nụ hôn đúng chất Pháp say đắm, ngọt ngào...

Top 100 sách cho teen hay nhất đến nay do Đài phát thanh Mỹ NPR bình chọn.

Top 2 tiểu thuyết hiện thực cho teen hay nhất do thành viên Goodreads.com bình chọn.



Trích đoạn

Cậu nhắm mắt. Môi chúng tôi chạm nhẹ.

“Nếu cậu đề nghị mình hôn cậu thì mình sẽ hôn,” cậu nói.

Ngón tay cậu vuốt ve cổ tay tôi, tôi như sắp cháy thành than.

“Hôn mình đi,” tôi nói.

Và cậu hôn tôi.

Chúng tôi hôn ngẫu nhiên. Hôn say sưa quên luôn trời đất. Lưỡi cậu luồn vào miệng tôi, dịu dàng nhưng đòi hỏi, tôi chưa bao giờ trải qua cảm xúc này. Bất thành linh tôi hiểu tại sao mọi người lại mô tả hôn hít như sự tan chảy, vì mọi tế bào trong cơ thể tôi đang tan biến... trong cậu.



“Rất tinh nghịch. Rất hóm hỉnh. Rất lãng mạn. Bạn nên ‘hò hẹn’ với cuốn sách này”

- Maureen Johnson, tác giả của những đầu sách bán chạy nhất New York Times.

“Perkins đã viết nên cuốn tiểu thuyết đầu tay đầy mê say với các nhân vật tươi mới và dí dỏm”

- School Library Journal

“Nhân vật phong phú, tình huống thông minh, cuốn sách chắc chắn sẽ khiến bạn đọc say mê”

- Romantic Times Book Review



Tác giả

Stephanie Perkins



Stephanie Perkins

Sinh ra ở miền Nam Carolina. Trước khi trở thành nữ nhà văn nổi tiếng của dòng lãng mạn đương đại, bà đã từng đi bán sách rồi làm một thủ thư. Dù mới viết được ba cuốn tiểu thuyết *Anna and the French kiss* (*Anna & nụ hôn kiểu Pháp*), *Lola and the boy next door*, *Isla and the happily ever after*, nhưng bà đã được bạn đọc vô cùng yêu mến bởi giọng văn trữ tình trong sáng vừa sâu sắc vừa hóm hỉnh, kết hợp với những tình tiết vừa bất ngờ vừa đáng yêu.



Mục lục

Chương 1	Chương 2	Chương 3	Chương 4
Chương 5	Chương 6	Chương 7	Chương 8
Chương 9	Chương 10	Chương 11	Chương 12
Chương 13	Chương 14	Chương 15	Chương 16
Chương 17	Chương 18	Chương 19	Chương 20
Chương 21	Chương 22	Chương 23	Chương 24
Chương 25	Chương 26	Chương 27	Chương 28
Chương 29	Chương 30	Chương 31	Chương 32
Chương 33	Chương 34	Chương 35	Chương 36
Chương 37	Chương 38	Chương 39	Chương 40
Chương 41	Chương 42	Chương 43	Chương 44
Chương 45	Chương 46	Chương 47	



Chương 1

Tôi biết về nước Pháp tất tât chỉ có chừng này: *Madeline*, *Amélie* và *Moulin Rouge*^[1]. Tháp Eiffel và Khải Hoàn Môn, dù tôi chẳng biết thật ra chúng để làm gì. Napoleon^[2], Marie Antoinette^[3] và vô khối ông vua mang tên Louis nữa. Tôi cũng không rõ họ đã làm gì, nhưng chắc là liên quan gì đấy đến cuộc Cách mạng Pháp và có dính dáng với Ngày Bastille^[4]. Bảo tàng nghệ thuật của họ tên là Louvre, trong đó có mô hình kim tự tháp và là nơi đặt bức Mona Lisa với bức tượng người phụ nữ cụt cả hai tay. Tiệm cà phê hay quán ăn nhỏ hay bất cứ thứ gì đại loại thế có mặt ở mọi góc phố. Cả kịch câm nữa. Thức ăn thấy bảo là ngon tuyệt cú mèo, người ta uống rượu như nước lã còn miệng thì luôn phì phèo thuốc lá.

[1] Ba bộ phim có bối cảnh là nước Pháp.

[2] Nhà quân sự và chính trị nổi tiếng người Pháp trong và sau Cách mạng Pháp.

[3] Hoàng hậu Pháp từ năm 1784 đến 1793.

[4] Ngày 14/7/1789 là ngày người dân Paris phá ngục cũng là pháo đài Bastille, mở đầu cho cuộc cách mạng Pháp. Nước Pháp lấy ngày này làm ngày Quốc Khánh.

Tôi nghe nói họ không thích người Mỹ không thích cả giày thể thao màu trắng.

Vài tháng trước, bố tôi ghi danh cho tôi vào một trường nội trú. Bố tôi vừa búng ngón tay tanh tách qua điện thoại vừa tuyên bố sống ở nước ngoài là một “kinh nghiệm học tập tuyệt vời” và là “kỷ niệm bố mãi trân trọng.” Ừa. Kỷ niệm. Nếu tôi không quá hoảng loạn thì tôi đã chỉ ra việc ông vừa lạm dụng cụm từ đó.

Kể từ sau thông báo ấy, tôi đã cố gắng la hét, năn nỉ, cầu xin, khóc lóc, nhưng không cách nào thuyết phục được bố nghỉ lại. Thế là, giờ tôi có một tấm hộ chiếu và thị thực du học mới cáu cạnh, cái nào cũng đề tên tôi: Anna Oliphant, công dân Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Lúc này, tôi ở đây với hai đáng sinh thành – sắp xếp đồ đạc trong một căn phòng còn nhỏ hơn cả cái vali của tôi – và là lính mới sẽ học năm cuối ở trường Mỹ tại Paris.

Nói vậy không có nghĩa tôi là đứa vô ơn. Ý tôi là, đây là *Paris* đấy. Thủ đô hoa lệ! Thành phố lãng mạn nhất thế giới đấy. Tôi không chống đối nó. Chẳng qua toàn bộ câu chuyện nội trú quốc tế này dành cho bố tôi hơn là cho tôi thôi. Kể từ lúc ông đi ngược lại nguyên tắc của mình và bắt đầu viết những cuốn truyện dở tệ rồi biến chúng thành những bộ phim còn hơn cả dở tệ, ông đã cố gắng gây ấn tượng với những người bạn New York có thể lực bằng mức độ tân tiến và giàu có của mình.

Bố tôi không tân tiến. Nhưng bố tôi giàu sụ.

Trước đây mọi chuyện không như thế. Khi bố mẹ tôi còn ở với nhau, gia đình tôi nói đúng ra thuộc tầng lớp trung lưu cấp thấp. Nhưng trong khoảng thời gian hai người ly dị, mọi chuyện đã thay đổi đi nhiều. Giấc mơ trở thành nhà văn miền Nam vĩ đại của bố tôi đã bị thay thế bằng tham vọng trở thành nhà văn *có sách được xuất bản*. Bố tôi bắt đầu viết những cuốn tiểu thuyết có bối cảnh là Thị Trấn Nhỏ Georgia, nơi những con người với Giá Trị Mỹ Cao Đẹp Rơi Vào Lưới Tình nhưng rồi bị lây nhiễm những Chứng Bệnh Nguy Hiểm Khôn Lường và Chết Ngủm.

Tôi nói chuyện nghiêm túc đấy nhé.

Thứ đó làm tôi chán ngán cùng cực, nhưng các quý bà thì mê mẩn. Họ yêu tác phẩm của bố tôi, họ phát cuồng với chiếc áo len kiểu vận thờng, nụ cười trắng sáng và cả nước da cháy nắng của ông. Họ đã biến bố tôi thành một nhà văn ăn khách dở hơi chẳng biết đề đầu cho hết.

Hai cuốn sách của ông đã được dựng thành phim và ba cuốn nữa đang trong giai đoạn sản xuất – nguồn tiền chính của bố tôi đến từ nơi đó: Hollywood. Bằng cách nào đó, số tiền dồi dào này cộng thêm thứ danh giá giả tạo đã làm méo mó não ông với ý nghĩ tôi nên sống ở Pháp. Trong một năm. Một mình. Sao bố tôi không gửi tôi đến Australia, Ireland hay bất kỳ nơi nào có ngôn ngữ mẹ đẻ là tiếng Anh nhỉ? Từ tiếng Pháp duy nhất mà tôi biết là “oui”, nó có nghĩa là “vâng” và mãi gần đây tôi mới học được cách phát âm nó phải là o-u-i chứ không phải ui-e-e.

May mà những người ở trường tôi nói được tiếng Anh. Nơi này được thành lập cho những người Mỹ khỏe khoắn không thích sự bầu bạn của con cái họ. Tôi nói thật đấy. Người nào lại gửi con mình vào trường nội trú chứ? Nó như Hogwarts^[5] ấy. Nhưng trường tôi không có những cậu bé phù thủy dễ thương, kẹo ma thuật hay những bài học bay.

*[5] Ngôi trường pháp thuật trong loạt tiểu thuyết **Harry Potter** của nữ nhà văn J. K. Rowling.*

Thay vào đó, tôi mắc kẹt với chín mươi chín học sinh khác. Chỉ có hai mươi lăm đứa trong *khối mười hai* của tôi so với con số sáu trăm lúc tôi còn ở Atlanta. Giáo trình tôi đang học chẳng khác gì ở trường trung học Clairemont, ngoại trừ tôi được đăng ký thêm môn tiếng Pháp vỡ lòng.

Ồ phải rồi. Tiếng Pháp vỡ lòng. Người mới thì phải học thứ ấy thôi. Tôi đi chết đây.

Mẹ nói tôi cần phải dẹp bỏ những lời kêu ca thảm thiết này ngay lập tức, nhưng mẹ tôi đâu phải người bỏ lại cô bạn thân Bridgette, bỏ lại công việc tuyệt vời ở cụm rạp Royal Midtown 14, hay Toph, cậu bạn tuyệt vời cũng làm ở đó chứ!

Tôi vẫn không tin nổi việc mẹ đã chia cách tôi với thằng em Sean, nó chỉ mới bảy tuổi và còn quá nhỏ để ở nhà một mình sau giờ học. Khi không có tôi, nó có thể bị cái gã đáng sợ ở cuối đường có mảnh khăn Coca-Cola dơ bẩn vắt trên cửa sổ bắt cóc. Hoặc thằng bé sẽ vô tình nuốt thứ gì đó chứa chất Red Dye 40^[6] làm cổ họng nó sưng vù, trong khi không có ai ở đó để lái xe chở nó đến bệnh viện. Nó có thể sẽ chết. Tôi dám cá là bố mẹ tôi sẽ không cho tôi bay về dự đám tang thằng bé, tôi sẽ phải đến nghĩa trang một mình vào năm sau và bố sẽ chọn một bức tượng tiểu thiên sứ xấu xí nào đó để đặt trên mộ phần thằng nhóc.

[6] Một loại phẩm nhuộm tạo màu đỏ dùng trong lĩnh vực thực phẩm, nước giải khát.

Hy vọng bố tôi không trông chờ việc tôi sẽ điền vào các mẫu đơn xin vào đại học ở Nga hoặc Romani. Ước mơ của tôi là được học về lý luận điện ảnh ở California. Tôi muốn trở thành nữ chuyên gia phê bình phim xuất sắc đầu tiên trên chính quê hương mình. Một ngày nào đó, tôi sẽ được mời đến mọi buổi liên hoan phim, sẽ có một mục báo lớn, một chương trình truyền hình hấp dẫn và một trang web nổi tiếng đến mức lộ bịch. Cho đến nay, tôi chỉ mới có trang web và nó không được nổi tiếng cho lắm. Vẫn chưa thì đúng hơn.

Tôi chỉ cần thêm chút ít thời gian để vun đắp cho nó, chỉ thế thôi.

“Anna, đến giờ rồi.”

“Sao ạ?” Tôi ngược mắt lên trong lúc đang gấp đồng áo sơ mi thành những hình vuông hoàn hảo.

Mẹ nhìn tôi chăm chú và xoay xoay mặt trang sức hình rùa trên dây chuyền của mình. Bố tôi chúi chu trong chiếc áo thun màu đào và giày đi thuyền màu trắng, đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ ký túc xá. Tuy

đêm đã khuya, nhưng phía bên kia con phố vẫn có một phụ nữ đang ngân nga đoạn opera nào đó.

Bố mẹ tôi phải trở về phòng khách sạn. Cả hai đều có chuyến bay vào sáng sớm mai.

“Ôi.” Tôi siết chặt hơn chiếc áo trong tay mình.

Bố tôi bước khỏi cửa sổ và tôi hốt hoảng nhận ra mắt bố ươn ướt. Điều gì đó trong ý nghĩ bố tôi – cho dù người đó là *bố tôi* – sắp rơi lệ làm cuống hòng tôi ghen lại.

“Nhóc con. Xem ra con đã trưởng thành rồi.”

Tôi chờ hết cả người. Bố ôm lấy chân tay căng cứng của tôi. Vòng tay của bố thật đáng sợ. “Hãy tự chăm sóc bản thân. Học hành chăm chỉ và quen vài người bạn. Nhớ coi chừng mấy kẻ móc túi đấy,” bố tôi nói thêm. “Thi thoảng chúng hành nghề theo cặp.”

Tôi gạt đầu bên vai bố và ông buông tôi ra. Rồi bố tôi đi mất.

Mẹ tôi nán lại phía sau. “Ở đây con sẽ có một năm tuyệt vời,” mẹ nói. “Mẹ biết mà.” Tôi cắn môi để ngăn nó run rẩy và mẹ ôm trọn tôi vào vòng tay. Tôi cố gắng hít vào. Đếm đến ba. Rồi thở ra. Da mẹ có mùi như sữa dưỡng thể hương bưởi. “Về đến nhà mẹ sẽ gọi cho con,” mẹ nói.

Nhà. Atlanta không còn là nhà của tôi nữa.

“Mẹ yêu con, Anna.”

Giờ thì tôi đã khóc rồi. “Con cũng yêu mẹ. Chăm sóc Seany cho con nhé.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Còn thuyền trưởng Jack nữa,” tôi nói. “Mẹ nhớ nhắc Sean dọn chỗ ngủ và cho nó ăn uống đầy đủ nhé. Nhớ đừng cho nó quá nhiều bánh, nếu không nó sẽ mập ú và chẳng thể len ra khỏi cái lều tuyết của mình. Nhưng vẫn phải cho nó ăn mỗi ngày một ít vì nó cần vitamin C mà nó chẳng chịu uống thứ nước đã bị con cho vào vài giọt vitamin...”

Mẹ tôi lui lại, vén một lọn tóc sáng màu ra sau tai tôi. “Mẹ yêu con,” mẹ lại nói.

Và rồi mẹ tôi đã làm một việc mà dù sau mọi thủ tục giấy tờ, vé máy bay và mọi sự trình diện tôi cũng không nghĩ đến. Một việc đáng lý phải đến cái năm tôi học đại học xa nhà mới xảy ra. Nhưng đầu cho tôi có mong mỗi bao tháng ngày đi chẳng nữa, tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần khi nó thật sự xảy ra.

Mẹ tôi rời đi. Tôi chỉ còn lại một mình.

Chương 2

Tôi cảm nhận được thứ đó đang đến, nhưng không thể ngăn nó lại.

SỰ KINH HOÀNG.

Họ đã bỏ rơi tôi. Bố mẹ đã bỏ rơi tôi! Ồ PHÁP!

Vào lúc đó, Paris im lìm một cách kỳ quặc. Ngay cả cô ca sĩ opera cũng thôi không hát nữa. Tôi *không thể* thua. Các bức tường ở đây còn mỏng hơn bằng cá nhân, vậy nên nếu tôi khóc lóc thê lương thì hàng xóm của tôi – những đứa bạn mới – sẽ nghe thấy tất tần tật. Tôi như sắp phát ốm. Tôi sắp nôn ra cái món sa-lát cà tím kỳ quái trong bữa tối và đảm bảo là mọi người sẽ nghe thấy, sẽ không ai mời tôi đi xem các diễn viên kịch câm biểu diễn cảnh thoát khỏi chiếc hộp vô hình nữa, hay cùng làm một việc gì đó mà người dân nơi đây thích làm vào những lúc rảnh rang.

Tôi phóng đến bồn rửa để rửa mặt nhưng lại bị nước bắn tung tóe lên áo sơ mi. Giờ thì tôi càng khóc lóc thảm thiết hơn vì vẫn chưa lấy ra đồng khăn lau, hơn thế bộ quần áo ướt sũng nhắc tôi nhớ về trò trượt nước ngốc nghếch mà Bridgette và Matt thường lôi kéo tôi ở Six Flags, dầu rằng nước ở đó trông rất gôm, bốc mùi như nước sơn và chứa hàng tỉ tỉ con vi khuẩn. Ôi Chúa ơi. Sẽ ra sao nếu nguồn nước này bị nhiễm khuẩn? Nước uống ở Pháp có an toàn không?

Thảm thương. Tôi mới thảm thương làm sao.

Có bao nhiêu đứa mười bảy tuổi sống chết muốn rời nhà nhỉ? Mấy đứa hàng xóm của tôi không trải qua bất kỳ cơn khủng hoảng nào. Không có tiếng khóc râm rút vang lên đằng sau vách tường phòng ngủ của chúng. Khi tôi lấy một cái áo sơ mi trên giường để lau khô người thì giải pháp chợt lóe lên. *Gối nằm của tôi*. Tôi úp mặt vào cái dụng cụ cách âm đó rồi thôn thức, thôn thức và thôn thức.

Ai đó đang gõ cửa phòng tôi.

Không phải chứ. Chắc chắn không phải cửa phòng tôi.

Lại nữa rồi!

“Xin chào?” tiếng một đứa con gái cất lên từ ngoài hành lang. “Xin chào? Cậu ớn chứ?”

Không, tôi không ớn. BIẾN ĐI. Nhưng nó lại gọi và tôi buộc phải lảo đảo rời giường để trả lời. Một cô nàng tóc vàng, xoăn dài hiện ra sau cánh cửa. Cô bạn trông cao to nhưng không quá khổ - to cỡ tuyển thủ bóng chuyền. Mũi có gắn nhẫn đá lấp lánh. “Cậu ớn chứ?” Giọng cô bạn thật êm ái. “Minh là Meredith; mình sống ở phòng bên. Bố mẹ cậu vừa đi phải không?”

Đôi mắt sưng húp đã xác nhận thay tôi.

“Đêm đầu tiên mình cũng khóc nhiều lắm.” Meredith nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lúc rồi gật gù. “Đến đây. *Sô-cô-la sô nhé.*”

“Sô-cô-la ‘sô’ là sao?” Tại sao tôi phải đi xem cái “sô” đó? Mẹ tôi đã bỏ rơi tôi, tôi sợ phải rời khỏi phòng và...

“À.” Cô bạn mỉm cười. “Sô. Nghĩa là nóng ấy. Sô-cô-la nóng, mình có thể pha một ít trong phòng mình.”

Ồ.

Dù không muốn tôi vẫn mò theo. Meredith giơ tay ngăn tôi lại y như một người điều phối giao thông. Cô bạn đeo nhẫn trên cả năm ngón tay. “Đừng quên chìa khóa của cậu. Cửa ở đây tự động khóa lại đấy.”

“Mình biết rồi.” Tôi rút ra sợi dây chuyền dưới áo để chứng minh điều mình nói. Tôi đã luôn chìa khóa phòng vào đó trong buổi học *Kỹ năng sống dành cho học sinh mới* vào cuối tuần trước, khi họ dặn dò chúng tôi về việc có thể dễ dàng bị nhốt bên ngoài như thế nào.

Chúng tôi vào phòng Meredith. Tôi há hốc. Phòng này rộng bằng phòng tôi, mỗi chiều khoảng ba mét, có chiếc bàn học mini, tủ áo mini, giường mini, tủ lạnh mini, bồn rửa mặt mini và vòi tắm mini (không có nhà vệ sinh mini vì chúng tôi dùng chung cuối hành lang), nhưng... không giống cái lòng tẻ nhạt của tôi chút nào. Từng phân trên tường và trần nhà đều được che phủ bởi những tấm áp phích, tranh ảnh cùng giấy dán bóng loáng và tờ rơi tiếng Pháp rục rờ.

“Cậu đã ở đây bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

Meredith đưa tôi một mẫu khăn giấy để chùi mũi. Một tiếng xì khùng khiếp phát ra, nhưng cô bạn chẳng giật mình hay nhăn mặt. “Mình đến hôm qua. Mình học ở đây được bốn năm rồi nên không cần tham gia các buổi sinh hoạt đầu khóa nữa. Mình bay một mình nên chỉ quanh quẩn đợi bạn bè xuất hiện thôi.” Hai tay chống hông, Meredith nhìn quanh và có vẻ tự hào về công trình của mình lắm. Tôi nhắc thấy một chồng tạp chí, kéo và băng dính trên nền nhà, rõ ràng công việc vẫn đang dang dở.

“Không tệ nhỉ? Tường trắng chẳng hợp với mình mấy.”

Tôi đi lòng vòng trong phòng, tham khảo mọi góc ngách. Tôi nhanh chóng phát hiện hầu hết các khuôn mặt đều quy về năm người: John, Paul, George, Ringo^[1] và một cầu thủ bóng đá tôi không nhớ tên.

*[1] Tên các thành viên trong nhóm nhạc huyền thoại **The Beatles**.*

“Mình chỉ nghe nhóm *The Beatles*. Bạn bè trêu ghẹo mình nhưng mà...”

“Ai đây?” Tôi chỉ vào anh chàng cầu thủ. Anh ta mặc áo đỏ-trắng, lông mày và tóc đều đen. Trông cũng khá điển trai.

“Cesc Fàbregas^[2]. Lạy Chúa, anh ấy là cầu thủ chuyên bóng siêu việt nhất đây! Chơi cho Arsenal. Câu lạc bộ bóng đá Anh đó mà? Không biết hả?”

[2] Cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha, hiện đang chơi cho câu lạc bộ Barcelona.

Tôi lắc đầu. Tôi không theo dõi tin thể thao, nhưng có lẽ tôi cũng nên tìm hiểu đôi chút. “Chân đẹp đấy chứ.”

“Mình biết mà. Cậu có thể đóng đinh với cặp đùi đó.”

Trong lúc Meredith rót sô-cô-la nóng ra ly, tôi được biết nó cũng là học sinh năm cuối và chỉ chơi bóng vào mùa hè vì trường chúng tôi không có môn túc cầu. Tuy vậy, Meredith đã từng đạt được thứ hạng cao ở Massachusetts. Nơi đó cũng là quê nhà nó, thành phố Boston. Meredith nhắc tôi nên gọi là “bóng đá” ở đây và khi nghĩ lại tôi thấy cũng hợp lý. Cô bạn cũng không có vẻ bức mình khi bị tôi vồ vập hàng đồng câu hỏi và soi mói đồ đạc xung quanh.

Căn phòng thật tuyệt. Bên cạnh những vật dụng linh tinh dán lên tường, Meredith còn sở hữu một tách trà bằng sứ đầy ắp những chiếc nhẫn nhựa sáng choang, nhẫn bạc gắn đá hổ phách và nhẫn thủy tinh ép hoa. Như thể cô nàng đã sống ở đây nhiều năm rồi.

Tôi đeo thử một chiếc nhẫn có đính một con khủng long cao su. Con T-rex lóe ánh sáng đỏ, vàng, xanh khi tôi bóp nó. “Mình thêm có một căn phòng thế này quá.” Tôi yêu căn phòng này, nhưng tôi vốn là một đứa quá mức gọn gàng để có thể tạo ra một phòng tương tự. Tôi cần những bức tường sạch sẽ, một chiếc bàn học ngăn nắp và mọi thứ luôn nằm đúng chỗ.

Meredith trông có vẻ hài lòng với lời khen tặng.

“Họ là bạn của cậu à?” Tôi đặt chiếc nhẫn khổng lồ vào tách trà và chỉ vào tấm ảnh gắn trên gương soi. Nó xám xám, mờ ảo và được in trên mặt giấy dày bóng lưỡng. Rõ ràng đó là một sản phẩm của lớp nhiếp ảnh. Bốn người, gồm cả Meredith, đứng trước một khối cầu rỗng khổng lồ, mang phong thái nghệ sĩ với trang phục đen tuyền và mái tóc cổ tình chải chuốt. Không hiểu sao tôi thấy khá ngạc nhiên. Tôi biết phòng này đậm chất nghệ thuật, Meredith đeo nhẫn đầy tay và mũi, nhưng phần còn lại cũng rất chảnh chu – áo len màu tím hoa cà, quần bò bó, giọng nói nhỏ nhẹ. Tuy có sở thích về bóng bánh nhưng có vẻ như cô bạn không theo phong cách tomboy.

Meredith nở nụ cười tươi rói, chiếc nhẫn trên cánh mũi nhấp nháy. “Ồ. Ellie chụp tấm này ở La Defense đây. Có Josh, St. Clair, mình và Rashmi. Cậu sẽ gặp họ vào bữa sáng ngày mai. Ồ, mọi người trừ chị Ellie. Năm ngoái chị ấy đã tốt nghiệp rồi.”

Ruột gan tôi bắt đầu nhộn nhạo. Có phải cô bạn vừa mời tôi đến ngồi chung không?

“Nhưng chắc cậu sẽ sớm gặp chị ấy thôi, vì chị ấy đang hẹn hò với St. Clair. Giờ chị ấy đang ở Parsons Paris để chụp ảnh.”

Tôi chưa bao giờ nghe về nơi đó, nhưng cũng gật đầu như thể mình dự định sẽ đến đó một ngày không xa.

“Chị ấy *thực sự* giỏi.” Giọng nói phảng phất ý khác, nhưng tôi không định hỏi han thêm. “Josh và Rashmi cũng đang hẹn hò,” cô nàng bổ sung.

À há. Meredith hẳn vẫn còn độc thân.

Bỗng nhiên tôi lại ngẫm đến bản thân mình. Ở quê nhà tôi đã hẹn hò với Matt trong năm tháng. Cậu ta dong dỏng cao, vui nhộn và tóc tai gọn gàng. Một tình huống kiểu như “Vì xung quanh không còn ai khá khẩm hơn, bạn

có muốn cặp kè với tôi không?” Chúng tôi chỉ hôn hít qua quýt và cũng chẳng có gì tuyệt vời. Quá nhiều nước bọt. Tôi luôn phải lau cằm.

Chúng tôi chia tay khi tôi biết vụ đi Pháp, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Tôi không khóc lóc ỉ ôi, gửi cậu ta những bức thư suốt mướt hay khóa nhem đi chiếc xe chở hàng của mẹ cậu ta. Lúc này, cậu ta đang dung dăng dung dẻ với Cherrie Milliken, con bé đó tham gia dàn hợp xướng và có mái tóc đáng được đem đi quảng cáo. Nhưng tôi cũng không cảm thấy muộn phiền gì đâu.

Đúng ra là không muộn phiền nhiều lắm.

Cuộc chia tay tình đầu ấy đẩy tôi vào cơn thèm muốn Toph, cậu đồng nghiệp đặc biệt ở cụm rạp chiếu phim. Nói thế không có nghĩa là tôi không mê cậu ta khi còn cặp với Matt, tôi vẫn mê suốt đấy và cũng thấy có chút cắn rứt lương tâm. Tôi thực sự bắt đầu với Toph khi mùa hè chấm dứt. Nhưng Matt là anh chàng duy nhất tôi từng hẹn hò và cũng chẳng sâu sắc gì cả. Có lần tôi kể với Matt chuyện tôi từng đi chơi với một gã tên là Stuart Thistleback ở trại hè. Stuart có mái tóc cháy nắng và chơi kèn bass đứng, chúng tôi yêu cuồng nhiệt nhưng cậu ta sống ở tận Chattanooga mà chúng tôi đều chưa lấy bằng lái xe.

Matt biết tổng tôi bịa chuyện, nhưng cậu ta đủ tử tế để không nói ra.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi chuẩn bị hỏi Meredith về lịch học của cô bạn thì chuông điện thoại tíu tíu reo. Meredith đảo mắt và trả lời. “Mẹ ơi, đang là nửa đêm cơ mà. Cách nhau sáu tiếng, mẹ nhớ không?”

Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức hình tàu ngầm màu vàng và hoảng hốt nhận ra Meredith đã đúng. Tôi đặt tách sô-cô-la nóng lên đầu tủ. “Mình

nên đi,” tôi thì thầm. “Xin lỗi vì đã nán lại quá lâu.”

“Đợi chút.” Meredith che điện thoại. “Gặp cậu vui quá. Hẹn sáng mai nhé?”

“Ồ. Gặp cậu sau.” Tôi cố tỏ ra vẻ bình thản, nhưng trong lòng thì nôn nóng đến mức khi đi ra tôi đâm sầm ngay vào một bức tường.

Oái. Không phải tường. Mà là một cậu bạn.

“Úi.” Cậu ta lùi lại.

“Xin lỗi! Mình xin lỗi, mình không thấy cậu.”

Cậu ta lắc đầu, có chút choáng váng. Tôi chú ý đến mái tóc trước hết – mái tóc luôn là thứ đầu tiên tôi chú ý ở mọi người. Nâu sẫm, bù xù, có vẻ vừa dài lại vừa ngắn. Tôi nghĩ ngay đến nhóm *The Beatles* vì vừa thấy họ trong phòng Meredith. Mái tóc đậm chất nghệ sĩ. Mái tóc của âm nhạc. Mái tóc tôi-chả-quan-tâm-đâu-nhưng-thật-ra-tôi-rất-chăm-lo-cho-nó.

Tóc đẹp quá.

“Không sao, mình cũng không thấy cậu. Cậu ổn chứ?”

Ôi trời. Cậu ta là người Anh.

“Ừm. Mer sống ở đây phải không?”

Nghiêm túc mà nói, tôi không biết đứa con gái Mỹ nào có thể cưỡng lại một giọng Anh.

Cậu ta hắng giọng. “Meredith Chevalier? Cao, tóc xoăn dài ấy?” Rồi cậu ta nhìn tôi như thể tôi bị hâm hay điếc đần, như thể tôi là bà nội Oliphant. Bà chỉ cười và lắc đầu mỗi khi tôi hỏi, “Bà thích loại sốt salat nào?” hay “Bà giấu răng giả của ông ở đâu vậy?”

“Mình xin lỗi.” Cậu ta lùi lại một bước. “Cậu sắp đi ngủ.”

“Phải rồi! Meredith sống ở đây. Mình vừa ở cùng bạn ấy hai tiếng đồng hồ.” Tôi đồng dục tuyên bố hết như thằng em Seany mỗi lần tìm thấy thứ gì đó ghê tởm trong vườn. “Mình là Anna! Mình mới đến đây!” *Ôi Chúa ơi. Cái sự Cuồng Nhiệt Đáng Sợ này là sao?* Hai má tôi nóng ran, thật là xấu hổ.

Cậu bạn điển trai kia cười toe toét. Răng cậu ta cũng đẹp – thẳng đều tăm tắp cả hai hàm, chỉ hơi hô một tẹo. Tôi mê mẩn những nụ cười như thế vì tôi chưa chinh lại răng. Khoảng hở giữa hai hàm của tôi vừa vặn một trái nho khô.

“Mình là Étienne,” cậu ta nói. “Mình sống ở tầng trên.”

“Mình sống ở đây.” Tôi ngần ngại chỉ vào phòng mình trong lúc đầu óc vẫn đang quay mòng mòng: tên Pháp, giọng Anh, trường Mỹ. Quả là bối rối.

Cậu ta gõ hai lần lên cửa phòng Meredith. “Ừ, hẹn gặp lại cậu sau nhé, Anna.”

Eh-t-yen gọi tên tôi thế này: *Ah-na*.

Tim tôi nện *thình thịch thình thịch* trong lồng ngực.

Meredith mở cửa. “St. Clair!” nó rú lên trong lúc vẫn đang nghe điện thoại. Họ cười lớn, ôm lấy nhau và tíu tít. “Vào đi! Chuyến bay của ông thế nào? Ông đến khi nào? Đã gặp Josh chưa? Mẹ ơi, con cúp máy đây.”

Điện thoại ngắt, cùng lúc cánh cửa phòng Meredith đóng sầm lại.

Tôi dò dẫm chiếc chìa khóa trên sợi dây chuyền. Hai đứa con gái quàng áo choàng tằm màu hồng khúc khích buồn chuyện khệnh khạng sau lưng tôi. Một đám con trai tí tởn huýt gió đi qua hành lang. Meredith và bạn cười đùa qua vách tường mỏng. Tim tôi chùng xuống, còn bụng thì thắt lại.

Tôi vẫn là ma mới. Và vẫn chỉ có một mình.

Chương 3

Sáng hôm sau, tôi đắn đo không biết có nên ghé qua phòng Meredith không, nhưng rồi nhát quá nên đành tự mình đến chỗ ăn sáng. May mà tôi cũng biết nhà ăn nằm ở đâu (*Kỹ năng sống dành cho học sinh mới*, buổi thứ hai). Tôi kiểm tra thẻ ăn rồi giương cao chiếc ô Hello Kitty. Trời đang mưa tí tách. Thời tiết cũng chẳng thương xót cho ngày đầu đến trường của tôi.

Tôi băng qua đường với một nhóm học sinh đang tán dóc. Bọn nó không để ý tôi, nhưng chúng tôi cùng nhau tránh những vũng nước mưa. Một chiếc xe con trông như đồ chơi của thằng em tôi chạy qua, bắn nước vào một đứa đeo kính. Nó chửi thề và bị lũ bạn hùa vào trêu chọc.

Tôi tụt lại phía sau.

Thành phố này mang màu xám trong. Bầu trời cao vời vợi và những tòa nhà bằng đá cùng toát ra sự thanh lịch lạnh lùng, phía trước tôi, điện Pathéon mờ ảo lung linh. Mái vòm khổng lồ và những cột trụ nguy nga của nó vươn lên bao trọn phần ngọn của những tòa nhà kế bên. Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi đều không thể dứt ra. Cứ như thể nó được lấy cắp từ Rome cổ đại hay chí ít cũng từ đồi Capitol vậy. Những thứ tôi không thể chiêm ngưỡng từ cửa sổ lớp học.

Tôi không biết ngôi điện ấy để làm gì, nhưng chắc sẽ sớm có người nói cho tôi hay.

Nơi tôi ở kế bên khu Latin, hay còn gọi là khu vực hành chính thứ năm. Theo từ điển bỏ túi của tôi nó có nghĩa là quận và những tòa nhà trong *quận* tôi nằm san sát nhau, uốn cong quanh những khúc cua với vẻ lộng lẫy của những chiếc bánh cưới. Vía hè nêm chật học sinh và du khách, đường phố nhan nhản cùng một loại băng ghế, đèn đường, bụi cây trong hàng rào kim loại, nhà thờ kiến trúc Gothic, cửa hàng bánh kẹo bé xíu, kệ bưu thiếp và những ban công sắt được chạm trổ duyên dáng.

Nếu đây là một kỳ nghỉ, tôi tin chắc mình sẽ bị hút hồn. Tôi sẽ mua móc khóa hình tháp Eiffel, chụp ảnh con đường lát đá và gọi một đĩa ốc sên. Nhưng tôi không đi nghỉ ở đây. Tôi sống ở đây và cảm thấy mình nhỏ bé.

Tòa nhà chính của trường Mỹ chỉ cách tòa nhà Lambert – ký túc xá học sinh hai năm cuối cấp – hai phút đi bộ. Để vào trường tôi phải đi qua một cánh cổng tò vò to khổng lồ, nổi ra sân sau với những tán cây được tỉa tót tỉ mỉ. Hoa phong lữ và dây thường xuân rủ xuống các ô cửa sổ mỗi tầng, đầu sư tử đá uy nghiêm được chạm khắc ở giữa những cánh cửa xanh sẫm cao gấp ba lần chiều cao của tôi. Mỗi bên cửa treo một lá cờ đỏ, trắng, xanh – một của Mỹ, một của Pháp.

Nơi này trông cứ như một phim trường. *Nàng công chúa bé nhỏ*^[1] chẳng hạn, nếu bộ phim ấy được quay ở Paris. Làm sao một ngôi trường như thế này tồn tại được nhỉ? Và bằng cách nào tôi ghi danh vào học được? Bố tôi họa có điên mới tin tôi thuộc về chốn này. Tôi vất vả thu ô lại và đang kê móng đẩy cánh cửa gỗ nặng nề thì một cậu bạn chồm chu với mái tóc lò xo xò quẹt qua, đâm vào chiếc ô của tôi. Cậu ta lập tức bắn ra ánh mắt đáng ghét như thể (1) đó là lỗi của tôi khiến sự kiên nhẫn của cậu ta chỉ ngang đũa bé chập chững và (2) cậu ta chưa đủ ướm sừng vậy.

[1] Tên phim nguyên gốc tiếng Anh: A Little Princess, được ra mắt lần đầu tiên vào năm 1995.

Hai điểm trừ cho Paris. Thầy kệ người, Anh chàng Chín chu.

Trần nhà tầng trệt cao đến khó tin, không khí thoang thoang mùi nước tẩy hương cam và bút xóa. Tôi đi theo tiếng đế giày lộc cộc để đến nhà ăn. Dưới chân là nền nhà lát đá hoa cương với hoa văn hình chim sẻ lồng vào nhau, còn trên tường, phía cuối hành lang, là một chiếc đồng hồ mạ vàng túc tắc điểm giờ.

Ngôi trường này vừa đáng nể lại vừa đáng sợ. Nó nên dành cho những học sinh có vệ sĩ riêng và ngựa Shetland chứ không phải một đứa mua quần áo từ trang Target như tôi.

Cho dù tôi đã nhìn thấy nhà ăn này trong chuyến tham quan trường thì nó vẫn làm tôi ngất ngư. Tôi đã quen ăn trưa trong phòng thể dục đa năng nồng nặc mùi hôi của đồng quần jockstrap^[2] ó màu. Ở đó chỉ toàn những dây bàn dài với băng ghế gắn liền, ly giấy và nĩa nhựa. Những cô gái đeo mạng tóc điều hành quầy tính tiền phục vụ pizza đông lạnh, khoai tây chiên đông lạnh và cá chiên xù đông lạnh, còn máy nước ngọt và máy bán hàng tự động chu cấp phần còn lại trong chế độ dinh dưỡng của tôi.

[2] Quần jockstrap là một loại đồ lót được thiết kế để hỗ trợ và bảo vệ nam giới trong các hoạt động thể thao.

Còn chỗ này – chỗ này có thể là một nhà hàng.

Không giống vẻ quý phái cổ xưa của sảnh lớn, nhà ăn này thanh lịch và hiện đại, đầy kín những chiếc bàn tròn và cây cảnh treo trong chậu. Tường màu quýt và chanh, một ông người Pháp đội mũ đầu bếp trắng tinh đang nhanh nhẹn phục vụ nhiều loại thức ăn trông có vẻ xanh tươi ngon lành. Có nhiều lô nước đóng chai, nhưng không phải loại cola nhiều đường lắm chất kích thích mà toàn là nước hoa quả và khoảng một tá các loại nước khoáng thiên nhiên. Thậm chí còn có một bàn dành riêng cho cà phê. *Cà phê*. Tôi biết vài đứa học trò làm việc cho Starbucks ở Clairemont cực kỳ thèm được uống cà phê trong trường.

Ghế ngồi đều đã được lấp đầy, mọi người trò chuyện với bạn bè qua tiếng hét của các đầu bếp và tiếng bát đĩa lách cách (đĩa sứ xịn chứ không phải đồ nhựa dàu nhé). Tôi đứng như tượng ở lối vào. Từng đám học sinh lách qua tôi, túa ra mọi hướng. Ngực tôi thắt lại. Tôi nên tìm bàn ăn hay gọi bữa sáng trước? Và bằng cách nào tôi có thể gọi món khi mà cái thực đơn chỉ rất một thứ *tiếng Pháp* khi gió thế kia?

Tôi giật nảy người khi nghe có ai đó gọi tên mình. Làm ơn, làm ơn, làm ơn đi...

Quét mắt qua đám đông, tôi thấy một bàn tay năm-chiếc-nhẫn đang vẫy gọi ở góc xa. Meredith chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh, tôi bèn len lỏi đến đó, cảm kích và thở phào nhẹ nhõm.

“Mình đã định gõ cửa phòng cậu để chúng mình đi chung, nhưng không biết cậu có phải tuýp ngủ nướng không.” Meredith cau mày lo lắng. “Xin lỗi nhé, đáng lẽ mình nên gõ cửa. Cậu trông bơ vơ quá chừng.”

“Cảm ơn đã để dành chỗ cho mình.” Tôi đặt đồ đạc xuống và ngồi vào chỗ. Còn hai người khác đang ở đó, họ cũng có mặt trong bức ảnh dán trên gương của Meredith. Tôi lại căng thẳng và chỉnh ba-lô dưới chân.

“Đây là Anna, người mà tôi vừa kể với hai người đó,” Meredith nói.

Một cậu bạn cao lêu nghêu với mái tóc ngắn ngắn và chiếc mũi dài chào đón tôi bằng ly cà phê. “Josh,” cậu ta nói. “Và Rashmi.” Cậu ta hất đầu về phía đứa con gái bên cạnh, lúc này hai người họ đang nắm tay bên trong túi áo khoác của Josh. Rashmi đeo kính gọng xanh, suối tóc đen dày buông xõa xuống lưng. Nó chỉ liếc qua tôi đúng một cái.

Được rồi. Chẳng phải việc gì to tát.

“Còn thiếu St. Clair nữa.” Meredith ngheén cổ khắp căng-tin. “Cậu ấy thường đến muộn.”

“Luôn luôn,” Josh sửa lưng. “Luôn luôn đến muộn.”

Tôi hắng giọng. “Hình như tôi qua mình gặp cậu ấy rồi. Ở hành lang.”

“Tóc đẹp và giọng Anh phải không?” Meredith hỏi.

“Ừa. Đúng vậy. Mình đoán thế.” Tôi cố giữ giọng điệu bình thản.

Josh cười điệu. “Mọi người đều cảm mến anh St. Clair.”

“Ôi, im cho tôi nhờ,” Meredith nói.

“Không có em trong đó đâu nhé.” Lần đầu tiên Rashmi nhìn tôi như muốn ước lượng xem liệu tôi có thể cảm mến bạn trai nó hay không.

Josh buông tay bạn gái và thở phào một cách cường điệu. “Ồ, anh thì có đấy. Anh đã mời anh ấy tham dự vũ hội cuối năm. Anh biết năm nay bọn anh sẽ thắng mà.”

“Trường này có vũ hội cuối năm hả?” Tôi hỏi.

“Chúa ơi, làm gì có,” Rashmi nói. “Đúng đấy Josh. Anh và St. Clair sẽ rất dễ thương trong hai bộ vest giống nhau.”

“Vest đuôi tôm.” Giọng nói Anh khiến tôi và Meredith giật thót. Cậu bạn hành lang. Cậu bạn xinh trai. Tóc cậu ta ướt đẫm vì mưa. “Anh muốn mặc vest đuôi tôm, nếu không anh sẽ đưa hoa cài áo của em cho Steve Carver đấy.”

“St. Clair!” Josh bật khỏi ghế và họ ôm chầm nhau, vỗ lưng hai cái theo cách cổ điển.

“Không hôn ư? Em buồn đấy, anh bạn.”

“Vợ em có thể giận đấy. Nó vẫn chưa biết chuyện đôi ta.”

“Nhảm thật,” Rashmi nói, nhưng vẫn mỉm cười. Trông nó đẹp hẳn ra. Nó nên thư giãn khoe miệng thường xuyên hơn.

Cậu bạn hành lang xinh trai (tôi nên gọi cậu ta là Étienne hay St. Clair nhỉ?) thả ba-lô và luồn vào ghế trống giữa Rashmi và tôi.

“Anna.” Cậu ta ngạc nhiên khi thấy tôi, và tôi cũng ngỡ ngàng. Người ta nhớ ra mình.

“Cái ô đẹp đấy. Đáng ra sáng nay nên dùng ô.” Cậu ta cào cào tóc và một giọt nước đáp xuống cánh tay tôi. Tôi nín lặng. Xui xẻo thay bao tử tôi đã

thay chủ nó lên tiếng. Mắt cậu ta lóe sáng bởi tiếng bụng sôi ùng ục và tôi chợt nhận ra chúng to và nâu đến thế nào.

Josh đã đứng. Ất hẳn tất cả tụi con gái ở trường đều cảm mến cậu ta.

“Nghe khiếp quá. Cậu nên ăn chút gì đi. Trừ phi...” Cậu ta giả vờ kiểm tra tôi rồi xích lại thì thầm. “Trừ phi cậu là loại con gái không bao giờ ăn uống. Thế thì không chấp nhận được. Phải cách ly vĩnh viễn cậu với cái bàn này.”

Tôi quyết định sẽ thành thật với cậu ta. “Mình không biết cách gọi món.”

“Dễ ợt,” Josh nói. “Xếp hàng. Nói cho họ biết thứ chị muốn. Nhận lấy những món ngon. Sau đó đưa họ thẻ ăn của chị và hai panh^[3] máu.”

[3] Đơn vị đo lường. 1 panh xấp xỉ 0,473 lít.

“Em nghe nói năm nay họ nâng giá lên ba panh rồi,” Rashmi nói.

“Họ muốn tủy xương,” Cậu bạn hành lang điển trai nói. “Hoặc vành tai trái của cậu.”

“Cám ơn mọi người, nhưng mình đang nói cái thực đơn cơ mà.” Tôi chỉ vào tấm bảng phấn phía trên các đầu bếp. Nét chữ bay bướm được viết với ba màu hồng, vàng và trắng kia chính là thực đơn bữa sáng. “Nó không phải ngôn ngữ mẹ đẻ của mình.”

“Cậu không biết tiếng Pháp?” Meredith hỏi.

“Mình đã học tiếng Tây Ban Nha được ba năm. Mình chưa từng nghĩ sẽ chuyển đến Paris.”

“Không sao cả,” Meredith nhanh nhẩu nói. “Nhiều người ở đây cũng không nói được tiếng Pháp mà.”

“Nhưng hầu hết đều nói được,” Josh bồi vào.

“Nhưng hầu hết đều không thạo lắm.” Rashmi lườm cậu ta.

“Vậy thì chị sẽ học ngôn ngữ thức ăn trước. Ngôn ngữ của tình yêu.” Josh xoa bụng như một Đức Phật gầy nhảnh. “*Oeuf*. Trứng. *Pomme*. Táo. *Lapin*. Thỏ.”

“Chẳng có gì buồn cười gì cả.” Rashmi đập vào cánh tay cậu ta. “Chả trách Isis cắn anh. Đồ ngốc.”

Tôi lại liếc tấm bảng phân kia. Vẫn là thứ tiếng Pháp ngoằn ngoèo. “Vậy, ừm, mình phải làm gì?”

“Được rồi.” Cậu bạn hành lang điên trai đẩy ghế ra. “Đến đây nào. Mình cũng chưa ăn.” Tôi không thể không nhận ra có vài đứa con gái há hốc mồm khi chúng tôi len giữa đám đông. Một đứa tóc vàng mũi khoằm mặc áo lửng trẻ trung xuất hiện ngay khi chúng tôi đứng vào hàng. “*Này*, St. Clair. Mùa hè của cậu thế nào?”

“Chào Amanda. Cũng vui.”

“Cậu đã ở đây hay trở về *London*?” Amanda dựa vào một đứa cột tóc đuôi ngựa, tạo tư thế phơi bày thân thể ở mức tối đa.

“Mình đến San Francisco với mẹ. Kỳ nghỉ của bạn có vui không?” Cậu ta nhả nhận hỏi, nhưng tôi vui vì nghe được sự dừng dưng trong giọng nói ấy.

Amanda hất tóc, bất thành hình nó biến thành Cherrie Milliken. Cherrie thích xõa tóc và xoắn xoắn từng lọn quanh ngón tay. Bridgette tin cuối tuần nào Cherrie cũng đứng trước quạt điện và giả vờ là một siêu mẫu, nhưng tôi thì nghĩ con bé quá bận rộn trong việc dưỡng tóc trong bồn trộn rong biển đủ đủ để tìm kiếm sự huy hoàng tuyệt đối.

“*Tuyệt vời lắm.*” Lại hất tóc. “Minh đã ở *Hy Lạp* một tháng, rồi ở Manhattan suốt thời gian còn lại. Bố mình có một căn hộ *đáng mơ ước* có thể nhìn ra công viên Central.”

Cậu nào của Amanda cũng có một *từ* được *nhấn mạnh*. Tôi khịt mũi nhin cười và cậu bạn hành lang điển trai ho sặc sụa một cách kỳ quặc.

“Nhưng mình đã *nhớ* cậu. Cậu không nhận được *email* của mình sao?”

“Ồ... không có. Chắc nhầm địa chỉ rồi. Hê.” Cậu ta thúc tôi. “Sắp đến lượt chúng ta rồi kìa.” Rồi cậu ta quay lưng với Amanda, nó và bạn nhìn nhau cau có.

“Bài học tiếng Pháp đầu tiên của cậu đã đến. Bữa sáng ở đây đơn giản và chủ yếu có bánh mì – bánh sừng bò là nổi tiếng nhất. Đồng nghĩa với việc không xúc xích và không trứng tráng nhé.”

“Thế thịt xông khói?” Tôi khắp khởi hy vọng.

“Làm gì có.” Cậu ta bật cười. “Bài học thứ hai, những chữ trên bảng. Nghe kỹ và nhắc lại theo mình này. Granola^[4].” Tôi nheo mắt khi cậu giương mắt giả vờ ngây thơ. “Tức là ‘granola’ đó. Còn cái này? *Da-ua!*”

[4] Một món điểm tâm thịnh hành ở Mỹ. Thành phần: bột lúa mạch, lúa mì, hạnh nhân, sữa chua...

“Mình không biết. Sữa chua á?”

“Hiển nhiên! Vậy mà cậu bảo chưa từng sống ở Pháp.”

“Haha. Chết tiệt.”

Cậu ta mỉm cười. “Ồ, biết rồi nhé. Quen mình chưa được một ngày mà đã trêu giọng nói của mình. Gì nữa nào? Có muốn bàn luận về tóc mình không? Hay chiều cao của mình? Quần dài của mình?”

Quần dài của cậu ấy. Tôi muốn lắm.

Ông bác người Pháp đứng sau quầy quát chúng tôi. Xin lỗi, bếp trưởng Pierre. Tôi bị phân tâm bởi Tuyệt Tác Trai Mỹ-Pháp-Anh này. Cậu bạn nhanh nhẹn yêu cầu, “Sữa chua với Granola và mật ong, trứng luộc sơ hay bánh xốp lê?”

Tôi chẳng biết bánh xốp lê trông thế nào. “Sữa chua,” tôi nói.

Cậu ta gọi đồ ăn cho chúng tôi bằng thứ tiếng Pháp sành sỏi. Chỉ ít với đôi tai non nớt của tôi thì nó thật hoàn mỹ và có thể xoa dịu được bếp trưởng Pierre. Ông thôi trừng mắt rồi khuấy granola và mật ong vào món sữa chua của tôi. Món ăn được rắc thêm vài trái việt quất trước khi hoàn tất.

“*Merci*, ông Boutin.”

Tôi đỡ lấy cái khay. “Không bánh Pop-Tarts^[5]? Không Cocoa Puffs^[6]? Mình cảm thấy hoàn toàn bị xúc phạm đây.”

[5] Một loại bánh quy.

[6] Một loại ngũ cốc hương cacao.

“Pop-Tarts cho ngày thứ ba, bánh quế Eggo cho thứ tư, nhưng họ không bao giờ phục vụ Cocoa Puffs. Hãy chịu đựng đi, vì thứ sáu sẽ có Froot Loops^[7].”

[7] Một loại ngũ cốc vị ngọt hương trái cây.

“Một anh chàng Anh Quốc như cậu mà cũng biết nhiều đồ ăn vặt của Mỹ quá nhỉ.”

“Nước cam? Nước nho? Hay nước mâm xôi?” Tôi chỉ nước cam và cậu ta lấy hai chai khỏi thùng. “Mình không phải người Anh mà là người Mỹ.”

Tôi mỉm cười. “Vậy hả?”

“Thật mà. Cậu phải là người Mỹ thì mới vào học TMOP được chứ, nhớ ra chưa?”

“TMOP?”

“Trường Mỹ ở Paris,” cậu ta giải thích. “TMOP.”

Hay quá. Đúng là bố gửi tôi đến đây để mở mang tầm mắt.

Lúc xếp hàng thanh toán, tôi ngạc nhiên trước hiệu quả làm việc của nơi này. Trường cũ của tôi chỉ toàn cảnh chen chúc và chọc tức các cô phục vụ, còn ở đây mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi. Tôi quay mặt lại đúng lúc bắt gặp mắt cậu bạn đang quét dọc cơ thể mình. Tôi nín thở. Cậu bạn đẹp trai này đang tầm tía *tôi*.

Cậu ta không biết đã bị tôi bắt quả tang. “Mẹ mình là người Mỹ,” cậu ta ôn tồn nói tiếp. “Bố mình là người Pháp. Mình sinh ra ở San Francisco và

lớn lên ở London.”

Tôi tìm thấy giọng nói của mình như một phép màu. “Một đại biểu quốc tế thực sự.”

Cậu bạn bật cười. “Đúng đó. Mình không màu mè như lũ các cậu đâu.”

Tôi toan trêu chọc cậu ta thì chợt nhớ rằng *người ta có bạn gái rồi*. Thứ gì đó đen tối chọc vào các góc ngách trong não tôi, buộc tôi nhớ lại mẫu đối thoại với Meredith tối qua. Đã đến lúc thay đổi đề tài. “Tên thật của cậu là gì vậy? Tôi qua cậu tự giới thiệu là...”

“Họ của mình là St. Clair. Étienne là tên.”

“Étienne St. Clair.” Tôi cố phát âm giống cậu ta, xa lạ và quý phái.

“Khủng khiếp nhỉ?”

Tôi cười lớn. “Étienne nghe hay mà. Sao mọi người không gọi cậu như thế?”

“Ồ, ‘Étienne nghe hay mà.’ Cậu mới tử tế làm sao.”

Một cậu da rám nắng, mặt mụn, tóc đen dày xếp hàng phía sau chúng tôi. Nó có vẻ rất phấn khích khi thấy St. Clair và St. Clair cũng cười đáp lễ.

“Này, Nikhil, kỳ nghỉ của em vui không?” Cùng câu hỏi với Amanda nhưng lần này giọng St. Clair rất thật lòng.

Cậu nhóc kia chỉ cần có thể để bắt đầu câu chuyện về chuyến đi đến Delhi, về các khu chợ, đền thờ và những đợt gió mùa. (Cậu ta đã tới tận Taj

Mahal. Tôi thì chỉ loanh quanh ở bãi biển Panama City và phần còn lại của bang Georgia). Một cậu mảnh khảnh xanh xao với mái tóc bết dính bước đến. Nikhil quên bằng chúng tôi và chào mừng bạn mình cùng với tràng diễu văn say sưa kia.

St. Clair – tôi quyết định gọi cậu ta như thế trước khi tôi tự làm mình xấu hổ - quay lại nhìn tôi. “Nikhil là em trai Rashmi. Nó là học sinh năm nhất. Rashmi còn một em gái, Sanjita, đang học năm hai, và một bà chị, Leela, đã tốt nghiệp hai năm trước.”

“Cậu có anh chị em không?”

“Không. Còn cậu?”

“Một thằng em ở nhà. Atlanta. Thuộc Georgia. Ở miền Nam.”

Cậu bạn nhướng mày. “Mình biết Atlanta ở đâu mà.”

“Ồ nhỉ.” Tôi đưa thẻ ăn cho anh nhân viên đứng sau quầy. Cũng giống ông Boutin, anh ta mặc đồng phục trắng và đội mũ được hồ cứng. Anh ta cũng để ria mép. Hờ. Tôi không biết người dân xứ này còn giữ phong cách đó. Bếp trưởng Ria Mép quẹt thẻ rồi đưa lại cho tôi với lời *merci* nhanh.

Cảm ơn. Lại thêm một từ tôi đã biết từ trước. Nản quá đi.

Trên đường quay về bàn, tôi thấy Amanda theo dõi St. Clair từ bàn ăn của Những Con Người Xinh Đẹp Chín Chu. Tôi không ngạc nhiên khi thấy cậu bạn tóc lòa xòa có ánh mắt đáng ghét cũng ngồi ở đó. St. Clair đang nói về chuyện trường lớp – ngày đầu tiên của tôi ra sao, giáo viên của tôi là ai – nhưng tôi không nghe được gì. Tôi chỉ còn biết nụ cười khoe răng và dáng đi đầy phóng khoáng tự tin của cậu.

Tôi cũng tò như mấy đứa kia vậy.

Chương 4

Hàng từ H đến P di chuyển một cách chậm chạp. Đứa phía trước tôi đang đầu khẩu với cô hướng dẫn. Tôi liếc qua hàng từ A đến G thì thấy Meredith (Chevalier) và Rashmi (Devi) đã nhận được thời khóa biểu và đang đối chiếu với nhau.

“Nhưng em đâu có đăng ký môn Sân khấu, em chọn môn Khoa học máy tính mà!”

Cô hướng dẫn viên béo ú vẫn kiên nhẫn. “Tôi biết, nhưng Khoa học máy tính không khớp với thời khóa biểu của em, môn thay thế thì được. Em có thể học Khoa học máy tính vào kỳ tới...”

“Môn *thay thế* của em là Lập trình máy tính.”

Đợi đã. Sự chú ý của tôi quay lại. Họ có thể làm như vậy sao? Nhét chúng tôi vào một lớp học chúng tôi không đăng ký? Tôi sẽ chết – CHẾT mất – nếu phải học lại môn thể dục.

“Thực ra, David à,” cô hướng dẫn sột soạt lật giấy tờ, “em đã không điền vào mẫu đơn thay thế nên chúng tôi phải chọn lớp giúp em. Nhưng tôi nghĩ em sẽ thấy...”

David giận dữ giật lấy thời khóa biểu trong tay cô rồi ùng ùng bỏ đi. Chà chà. Cũng không phải lỗi của cô. Tôi bước lên và dịu dàng xưng tên như để bù đắp cho đứa thô lỗ vừa đi khỏi. Cô nhoẻn miệng cười để lộ lúm

đồng tiền. “Tôi nhớ em rồi, cô gái. Ngày đầu tốt lành.” Rồi cô đưa tôi nửa tờ giấy màu vàng.

Tôi nín thở trong lúc kiểm tra nó. Phù. Không có bất ngờ. Ngữ văn nâng cao, Toán, Tiếng Pháp vỡ lòng, Vật lý, Lịch sử châu Âu và một môn có cái tên đáng ngờ “La Vie”.

Khi tôi đăng ký môn, cô hướng dẫn đã mô tả “La Vie” là một lớp chỉ dành-cho-học-sinh-năm-cuối, tương tự môn nghiên cứu nhưng thỉnh thoảng sẽ có khách mời đến giảng giải về việc cân bằng sổ sách, thuê nhà và nướng bánh quy. Đại loại thế. Tôi nhẹ người vì mẹ sẽ cho tôi chọn môn học đó. Ngôi trường này cũng có vài thứ dễ chịu, chẳng hạn học sinh năm cuối không bắt buộc phải đăng ký các môn Toán, Khoa học và Lịch sử. Xui xẻo thay, mẹ là một người theo chủ nghĩa thuần túy nên không chịu cho tôi tốt nghiệp trong tình trạng bỏ xó một năm ba môn kia. “Con sẽ không bao giờ vào được trường đại học tử tế nếu con chọn môn Nghệ thuật làm gôm,” bà cảnh báo và cau có trước hướng lựa chọn của tôi.

Cảm ơn mẹ đã gửi con đến một nền văn hóa *vang danh về nghệ thuật* và bắt con chịu đựng thêm một lớp Toán nữa. Tôi thông thả đến gần Meredith và Rashmi. Dù cảm thấy mình như người thừa, tôi vẫn cầu được học chung với tụi nó vài môn. Tôi đã gặp may. “Ba môn với mình và bốn với Rash nhé!” Meredith tươi cười trả lại tôi thời khóa biểu. Những chiếc nhãn nhựa bảy sắc cầu vồng của cô bạn cọ xát vào nhau.

Rash^[1]. Một cái tên thân mật nghe sao mà bất hạnh. Meredith và Rashmi tán gẫu về những người tôi không biết và tâm trí tôi lang thang đến phía bên kia sân, nơi St. Clair đang đứng đợi với Josh ở hàng Q đến Z. Tôi tự hỏi mình có học chung lớp nào với cậu ta không.

[1] Chúng phát ban.

Ý tôi là với *bọn họ*. Chung lớp với bọn họ.

Trời đã hết mưa, Josh đá bắn một vũng nước về phía St. Clair, cậu ta bật cười và nói gì đó làm bọn họ cười táo tợn hơn.

Bất chợt tôi nhận ra St. Clair thấp hơn Josh. Thấp hơn nhiều. Kỳ quặc ở chỗ tôi đã không nhận ra sớm hơn, có lẽ bởi vì cậu ta không cư xử như một anh chàng thiếu thướt tấc. Hầu hết những kẻ đó đều bẽn lẽn hay dễ kích động, hoặc kết hợp cả hai tính ấy, nhưng St. Clair tự tin, thân thiện và...

“Giời ơi, nhìn gì mà chăm chú vậy?”

“Sao cơ?” Tôi quay đầu lại, nhưng Rashmi không hỏi tôi. Rash đang lắc đầu với Meredith vì trông cô bạn cũng lúng túng như tôi.

“Cậu đang khoan lỗ trên đầu St. Clair đấy. Không quên rử lăm đầu.”

“Im mồm.” Rồi Meredith cười với tôi và nhún vai.

Ồ. Thế là xong. Kiểu này thì tôi không còn lý do nào để tơ tưởng lung tung nữa. Chàng Trai Kỳ Diệu đã chính thức nằm ngoài tầm với. “Đừng nói gì với cậu ấy nhé,” Meredith nói. “Làm ơn đi mà.”

“Dĩ nhiên,” tôi nói.

“Vì tụi này rõ ràng chỉ là bạn bè.”

“Rõ thế rồi.”

Chúng tôi đi loanh quanh chờ cô hiệu trưởng đến đọc bài diễn văn chào mừng. Cô hiệu trưởng duyên dáng và có phong thái như một vũ công ba lê.

Cổ cao, mái tóc như Bạch Tuyết vẫn lại gọn gàng làm cô trông khác biệt hơn là già nua. Ấn tượng tổng quan là cô có phong cách Paris, dù qua thư mời nhập học tôi được biết cô đến từ Chicago. Ánh mắt cô quét qua chúng tôi, một trăm học sinh được tuyển chọn cẩn thận. “Chào mừng các em đến với một năm học phấn khích tại trường Mỹ ở Paris. Tôi cảm thấy hài lòng vì thấy nhiều gương mặt thân quen và tôi còn vui mừng hơn khi nhìn thấy những diện mạo mới.”

Hình như đến nước Pháp cũng không thể cải thiện diễn văn học đường.

“Với những em đã vào học năm ngoái, tôi mời gọi các em nhiệt liệt chào đón những người bạn mới ở lớp dưới cũng như lớp trên.”

Mấy tiếng vỗ tay lịch sự lác đác vang lên. Tôi liếc mắt và giật bắn khi thấy St. Clair đang nhìn mình. Cậu ta đang vỗ tay về hướng tôi. Đỏ bừng mặt, tôi vội quay đi.

Cô hiệu trưởng tiếp tục nói. Tập trung vào, Anna. Tập trung. Tôi cảm thấy ánh nhìn chăm chú của cậu ta như thể nó là sức nóng từ mặt trời. Mồ hôi làm da tôi ẩm ướt. Tôi chui dưới một tán cây được tía tốt hoàn hảo. Tại sao cậu ta nhìn tôi như thế? Cậu ta còn nhìn nữa không? Chắc là còn. Tại sao, tại sao, tại sao? Cái nhìn đó mang ý tốt hay ý xấu, hay là vô thường vô phạt? Tôi không dám quay ra nhìn.

Nhưng khi tôi nhìn lại, St. Clair không còn tầm tia tôi nữa. Cậu ta đang gặm móng tay.

Cô hiệu trưởng kết thúc bài đọc và Rashmi phóng đến chỗ bọn con trai. Meredith dẫn tôi vào lớp Ngữ văn. Giáo viên chưa đến nên hai đứa chọn chỗ ngồi cuối lớp. Phòng học nhỏ hơn lớp cũ của tôi, những ô cửa sổ sẫm màu, cao vút và nhiều ánh sáng như cửa chính, còn bàn học, bảng trắng, đồ

chuốt bút chì treo tường thì chẳng khác gì. Tôi tập trung vào những món đồ quen thuộc để giảm bớt căng thẳng.

“Cậu sẽ thích Giáo sư Cole,” Meredith nói. “Cô ấy vui tính lắm, mà lúc nào cũng cho bọn mình học những quyển sách tuyệt nhất nữa.”

“Bố mình là nhà văn.” Tôi buột miệng và ngay lập tức cảm thấy hối hận.

“Thật sao? Ai cơ?”

“James Ashley.” Đó là bút danh của bố tôi. Tôi đoán Oliphant không đủ lãng mạn.

“Ai cơ?”

Nỗi ngượng ngùng nhân lên gấp bội. “Mấy quyển *Quyết định*^[2], *Lối vào* ấy? Chúng đã được dựng thành phim. Quên chúng đi, chúng đều mang những cái tên mập mờ như thế...”

[2] Trong tác phẩm này, tác giả có nhắc tới một số truyện do nhân vật hư cấu James Ashley, bố Anna, xuất bản. Với những cuốn truyện đó, chúng tôi dùng tên được dịch ra tiếng Việt và không chú thích phần tên tiếng Anh. Đối với các tác phẩm có thực, đã xuất bản, chúng tôi dùng tên được dịch ra tiếng Việt và sẽ chú thích tên nguyên gốc để độc giả tiện theo dõi.

Mer nhoài hẳn người về phía trước, kích động. “Không, mẹ mình thích *Lối vào*!”

Tôi nhăn mũi.

“Chúng không tệ đến *thế* mà. Mình đã xem *Lối vào* với mẹ một lần và khóc như mưa khi cô gái chết vì bệnh máu trắng.”

“Ai chết vì bệnh máu trắng?” Rashmi thả ba-lô bên cạnh tôi. St. Clair đứng sau và chọn ghế ngồi đằng trước Meredith.

“Bố Anna đã viết truyện *Lối vào đây*,” Meredith nói.

Tôi húng hắng ho. “Mình không tự hào gì đâu.”

“Xin lỗi nhưng *Lối vào* là truyện gì?” Rashmi hỏi.

“Nó kể về một cậu bé giúp đỡ một bé gái trong thang máy, sau đó cậu bé trưởng thành và phải lòng bé gái đó,” Meredith tóm tắt trong lúc St. Clair ngả lưng ra ghế và tóm lấy thời khóa biểu của nó. “Nhưng sau ngày họ đính hôn, cô gái bị chẩn đoán mắc bệnh máu trắng.”

“Bố cô ta đưa con gái mình đến bệnh viện trên một chiếc xe lăn,” tôi nói tiếp. “Và cô ta qua đời vào tuần trăng mật.”

“Ặc,” Rashmi và St. Clair cùng kêu lên.

Đủ xấu hổ rồi. “Josh đâu?” Tôi hỏi.

“Josh học lớp mười một,” Rashmi nói cứ như đáng lẽ tôi phải biết điều đó rồi. “Bọn này chia tay anh ấy ở lớp Toán cơ sở.”

“Ồ.” Đoạn đối thoại của chúng tôi đã đi đến hồi kết. Đáng yêu làm sao.

“Mer à, chung ba lớp. Đưa bọn này thời khóa biểu của cậu nào.” St. Clair lại ngả lưng ra ghế và chôm nửa mặt giấy của tôi. “Ôô, tiếng Pháp vỡ lòng.”

“Mình đã bảo cậu rồi mà.”

“Cũng không tệ lắm.” Cậu ta đưa lại thời khóa biểu và mỉm cười. “Cậu sẽ đọc được thực đơn bữa sáng mà không cần có mình trước khi cậu kịp nhận ra.”

Hừm, có lẽ tôi không còn muốn học tiếng Pháp nữa.

Ai da! Sao con trai cứ biến con gái thành một lũ ngốc vậy nhỉ!

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“*Chào cả lớp.*” Một phụ nữ mặc váy màu lam bước vào và đặt ly cà phê lên bàn. Cô còn trẻ và có mái tóc vàng óng nhất tôi từng thấy ở một giáo viên. “Với...” Hai mắt cô lượn quanh phòng học rồi dừng lại chỗ tôi.

Gì thế? Tôi đã làm gì sai sao?

“Với người duy nhất không biết tôi, *tôi là Giáo sư Cole.*” Cô nhún gối một cách khoa trương làm cả lớp phì cười. Lũ bạn quay lại nhìn tôi chăm chú.

“Xin chào ạ,” tôi lí nhí nói.

Sự nghi ngờ đã được xác nhận. Trong số hai mươi lăm học sinh – toàn bộ lớp mười hai ở đây – tôi là học sinh mới duy nhất. Điều đó đồng nghĩa bạn học của tôi có lợi thế hơn tôi vì họ đều quen biết các giáo viên. Ngôi trường này nhỏ đến nỗi mỗi môn học đều được cùng một giáo sư giảng dạy ở cả bốn khối lớp.

Tôi tự hỏi ai đã từng ngồi ở chỗ của mình trước đây. Có lẽ một cô bạn nào đó ngon lành hơn tôi. Một cô nàng có những lọn tóc dài, hình xăm điệu đà và có nhiều mối quan hệ trong ngành công nghiệp âm nhạc.

“Hình như bộ phận tạp vụ một lần nữa lại phớt lờ mong muốn của tôi,” cô Cole nói. “Mọi người đứng lên. Các em biết thủ tục rồi đây.”

Có mỗi mình tôi không biết, nhưng tôi vẫn đẩy bàn của mình khi mọi người đẩy bàn của họ. Chúng tôi xếp bàn thành một vòng tròn lớn. Cảm giác kỳ quặc xuất hiện khi tôi cùng lúc nhìn thấy tất cả bạn học. Nhân cơ hội này tôi bèn lướt mắt một vòng. Tôi không *nghĩ* mình nổi bật, nhưng quần bò, giày và ba lô của họ đều đắt tiền hơn của tôi. Họ trông sạch đẹp hơn, sáng láng hơn.

Chẳng có gì bất ngờ. Mẹ tôi là giáo viên Sinh học ở trường trung học nên chúng tôi không thể rùng rinh tiền bạc. Bố tôi trả tiền thuê nhà và các hóa đơn, nhưng thế cũng chưa đủ và mẹ thì quá kiêu hãnh để đòi hỏi thêm. Mẹ tôi nói dù sao bố cũng sẽ từ chối yêu cầu của mẹ và đi mua một cái máy tập thể dục.

Chuyện đó có thể là thật đấy.

* * *

Phần còn lại của buổi sáng trôi qua khá mờ nhạt. Tôi thích Giáo sư Cole, còn thầy dạy Toán – Giáo sư Babineaux thì cũng được. Thầy là người bản xứ, hay nhướn mày và phun nước bọt khi giảng bài. Công bằng mà nói tôi không nghĩ phun nước bọt là đặc điểm của tiếng Pháp. Có lẽ thầy bị nói ngọng. Nhưng cũng khó đoán được với ngữ âm đó.

Sau đó, tôi bắt đầu giờ học tiếng Pháp. Giáo sư Gillet hóa ra cũng là người bản xứ. Vấn đề hình thức. Họ luôn cho người bản xứ vào những lớp ngoại ngữ. Giáo viên tiếng Tây Ban Nha của tôi luôn đảo mắt và ré lên, “*Aye, dios mio!*”^[3] mỗi khi tôi giơ tay phát biểu. Họ tỏ ra chán nản khi tôi không thể nắm được một định nghĩa vốn rất dễ với họ.

[3] (Tiếng Tây Ban Nha): Ôi Chúa ơi!

Tôi đã ngừng giơ tay phát biểu.

Đúng như dự đoán, lớp tiếng Pháp tập nập học sinh năm đầu. Và tôi. Ô, còn một đứa năm hai nữa, đứa hần học vì thời khóa biểu lúc sáng. Cậu ta nhiệt tình tự giới thiệu mình là Dave, rõ ràng cũng nhẹ nhõm như tôi vì không còn là học sinh lớp trên duy nhất.

Xét cho cùng, biết đâu Dave là đứa chơi được.

* * *

Đến trưa, tôi đi theo đám đông hỗn loạn để đến nhà ăn. Tôi tránh hàng chính và đi thẳng đến quầy trái cây cùng bánh mì tự chọn dù món mì ống có vẻ rất tuyệt. Thật yếu đuối. Tôi thà bị bỏ đói còn hơn thử gọi món bằng tiếng Pháp. “*Oui, oui!*” Tôi nói, chỉ vào những chữ bất kỳ trên bảng phân.

Rồi bếp trưởng Ria mép sẽ giới thiệu một thứ gì đó khủng khiếp, thế là tôi sẽ phải mua nó vì cảm thấy mắc cỡ. *Dĩ nhiên cháu muốn gọi bỏ câu quay rồi!*

Hừ! Giống y như bà nội.

Meredith và đám bạn đang nhẩn nha ở cái bàn lúc sáng. Tôi hít sâu rồi đến ngồi chung, nhẹ nhõm vì không ai tỏ vẻ ngạc nhiên.

Meredith hỏi St. Clair đã gặp bạn gái chưa. Cậu ta ngả người trên ghế. “Chưa, nhưng tối nay tụi tôi có hẹn.”

“Hè này ông có gặp chị ấy không? Lớp của chị ấy đã bắt đầu chưa? Kỳ này chị ấy học gì?” Meredith liên tục hỏi về Ellie và St. Clair trả lời dè

chừng. Josh và Rashmi đang hôn nhau – tôi có thể thấy lưỡi của họ - nên tôi tập trung cho bánh mì và nho của mình. Thấy tôi thánh thiện chưa.

Nho nhỏ hơn loại tôi thường ăn, lớp vỏ cũng hơi sần sùi. Dính đất à? Tôi chấm khăn ăn vào nước và chùi những quả nho tím bé xíu. Khá hơn nhưng vẫn còn cộm. Hừm. St. Clair và Meredith đã ngừng nói. Tôi ngược lên và thấy họ đang soi mình với vẻ rất khoái chí. “Gì thế?”

“Không có gì,” cậu ta nói. “Tiếp tục tắm cho nho của cậu đi.”

“Chúng bị bẩn mà.”

“Cậu đã thử trái nào chưa?” Meredith hỏi.

“Chưa, chúng vẫn còn có dấu bùn đất.” Tôi giơ một trái cho họ thấy. St. Clair lấy nó từ ngón tay tôi và cho vào mồm. Tôi bị thôi miên bởi đôi môi và cổ họng cậu ta khi cậu ta nuốt nó.

Tôi lưỡng lự. Nên chọn đồ sạch hay thiện ý của cậu ta đây?

St. Clair nhặt một trái khác và mỉm cười. “Mở miệng ra nào.”

Tôi liền mở miệng.

Quả nho quẹt vào môi dưới của tôi khi cậu đẩy nó vào. Nó vỡ tung trong miệng tôi và tôi thảng thốt bởi vị của nó đến nỗi suýt phun hết ra. Vị rất nồng, giống kẹo nho hơn là quả thật. Tôi chưa từng, chưa từng nếm một thứ nào như thế. Meredith và St. Clair bật cười. “Đợi đến khi cậu thử rượu nho đã nhé.”

St. Clair xoắn một nĩa mỳ Ý. “Vậy lớp tiếng Pháp của cậu ra sao?”

Chủ đề thay đổi đột ngột khiến tôi giật mình. “Giáo sư Gillet đáng sợ lắm. Cô ấy cau có mãi.” Tôi bẻ một mẩu bánh mì. Vỏ bánh giòn tan, bên trong nhẹ và xốp. Ô, ngon. Tôi nhét một miếng to ụch vào mồm.

Meredith trông có vẻ suy tư. “Lúc đầu cô ấy có thể đáng sợ, nhưng khi cậu quen rồi sẽ thấy cô thật sự tốt.”

“Mer là học trò ưu tú của cô ấy đây,” St. Clair nói.

Rashmi tách ra khỏi Josh, cậu ta trông như bị ngộp bởi không khí trong lành. “Mer đang theo học tiếng Pháp và tiếng Tây Ban Nha nâng cao,” Rashmi bổ sung.

“Hay cậu làm gia sư kèm mình nhé,” tôi nói với Meredith. “Mình dở mấy môn ngoại ngữ lắm. Lý do duy nhất nơi này cho qua điểm tiếng Tây Ban Nha của mình là vì cô hiệu trưởng đã đọc những cuốn tiểu thuyết dở hơi của bố mình.”

“Sao cậu lại biết?” cô bạn hỏi.

Tôi đảo mắt. “Cô ấy đã đề cập chuyện đó một hai lần trong cuộc phỏng vấn qua điện thoại với mình.” Cô liên tục hỏi han về quyết định giao vai của phim *Ngon hải đăng*. Bố tôi làm gì có quyền quyết định. Mà tôi cũng chẳng quan tâm. Cô đâu có biết được gu phim ảnh tinh tế của tôi.

“Mình muốn học tiếng Ý,” Meredith nói. “Nhưng trường này không dạy môn đó. Mình muốn sang năm học đại học ở Rome. Hoặc là London. Mình cũng có thể học tiếng Ý ở đó.”

“Rome chắc chắn là một nơi lý tưởng để học tiếng Ý đấy nhỉ?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Cô bạn liếc trộm St. Clair. “Mình luôn thích London.”

Mer đáng thương. Nó lún sâu quá rồi.

“Cậu muốn làm gì?” Tôi hỏi St. Clair. “Cậu định học ở đâu?”

St. Clair nhún vai, kiểu nhún vai toàn thân đậm chất Pháp. Người hầu bàn trong nhà hàng tối qua cũng đã nhún vai như thế khi tôi hỏi họ có phục vụ pizza không. “Chả biết. Cũng còn tùy, nhưng mình muốn nghiên cứu lịch sử.” Cậu ta nghiêng người như thể sắp chia sẻ một bí mật xấu xa. “Mình luôn muốn là một trong những anh chàng được phỏng vấn trên chuyên đề của BBC hay PBS^[4]. Cậu biết đấy, với cặp lông mày điên khùng và hai miếng vá da ở khuỷu tay.”

[4] Tên viết tắt của hai hệ thống truyền thông lớn ở Anh và Mỹ.

Giống tôi luôn! Phần nào giống. “Mình thì muốn xuất hiện trên kênh phim kinh điển và thảo luận về Hitchcock hay Capra^[5] với Robert Osborne. Ông ấy dẫn phần lớn các chương trình. Ông ấy cao tuổi rồi nhưng vẫn còn hài hước trẻ trung lắm, lại biết *tất tần tật* về phim ảnh luôn.”

[5] Alfred Hitchcock và Frank Russell Capra, hai nhà làm phim danh tiếng thế giới.

“Thật hả?” Nghe có vẻ cậu ta thật sự quan tâm.

“Đầu óc St. Clair luôn đặt vào mấy quyển sách lịch sử dày như từ điển ấy,” Meredith xen vào. “Khó lôi được cậu ấy ra khỏi phòng lắm.”

“Vì Ellie luôn ở trong đó mà,” Rashmi nói tỉnh bơ.

“Xem ai nói kìa.” St. Clair chỉ về phía Josh. “Josh là một này. Chưa kể... Henri nữa.”

“Henri!” Meredith nói và cùng St. Clair phá lên cười.

“Một buổi chiều chết tiệt và mấy người không bao giờ để tôi quên nó.”
Rashmi liếc Josh, lúc này cậu ta đang bấm vằm đĩa mì Ý.

“Henri là ai vậy?” Tôi mấp máy phát âm. *En-ree*.

“Hướng dẫn viên cho chuyến đi thực tế đến Versailles hồi lớp mười một,” St. Clair nói. “Anh ta ốm như ma đói, nhưng Rashmi đã bỏ rơi tụi này ở phòng Gương và quăng mình vào anh ta...”

“Mình không có!”

Meredith lắc đầu. “Họ mò mẫm nhau suốt cả buổi chiều trước mặt bàn dân thiên hạ.”

“Cả trường phải đợi họ trên xe buýt tận hai tiếng vì Rashmi quên mất giờ về,” St. Clair bồi thêm.

“KHÔNG PHẢI hai tiếng...”

Meredith tiếp tục. “Cuối cùng Giáo sư Hansen đã tìm ra cậu ấy sau một bụi cây nào đó trong vườn với cái cổ đầy dầu răng.”

“Dầu răng!” St. Clair khịt mũi.

Rashmi nổi đóa. “Im đi, Lưỡi Anh.”

“Hả?”

“Lười Anh.” Nó nói. “Bọn này đã gọi ông như thế sau màn trình diễn *nín thở* của ông và Ellie ở hội chợ đường phố mùa xuân vừa rồi.” St. Clair cố gắng phản bác nhưng còn mãi ôm bụng cười ha hả. Meredith và Rashmi thì tiếp tục đốp chát. Bỗng tôi lại... thất thần. Tôi tự hỏi bây giờ Matt có hôn khá hơn vì có người để luyện tập hay không. Có lẽ vì tôi mà cậu ta hôn kém.

Ôi không.

Tôi cũng hôn kém. Hẳn là vậy.

Ngày nào đó tôi sẽ được trao một bức tượng hình đôi môi có khắc dòng chữ HÔN KÉM NHẤT THẾ GIỚI. Matt sẽ phát biểu chỉ vì buồn chán mà cậu ta hẹn hò với tôi, tôi chẳng nóng bỏng tí nào và khiến cậu ta lãng phí thời gian. Còn Cherrie Milliken mê một cậu ta, lại vô cùng nóng bỏng. Mọi người đều biết như vậy.

Ôi Chúa ơi. *Toph* có nghĩ tôi hôn kém không?

Nó chỉ xảy ra một lần. Đêm cuối cùng của tôi ở rạp chiếu phim cũng là đêm cuối cùng trước khi tôi đi Pháp. Buổi tối trôi qua chậm chạp và chỉ có hai đĩa ở sảnh chờ. Có lẽ vì đó là ngày cuối cùng, có lẽ vì chúng tôi sẽ không gặp lại nhau trong bốn tháng tới, có lẽ vì nó như một cơ hội sau cùng – bất cứ lý do gì, chúng tôi đã liều lĩnh. Chúng tôi đã dũng cảm. Sự tán tỉnh gia tăng cả đêm và lúc được về nhà, chúng tôi không thể đi. Chúng tôi cứ tiếp tục... nói chuyện.

Và sau cùng cậu ta nói sẽ nhớ tôi lắm.

Và sau cùng cậu ta hôn tôi dưới bảng đèn điện kêu o o.

Và sau đó tôi đi.

“Anna? Cậu ổn chứ?” Ai đó hỏi.

Cả bàn đang chăm chú nhìn tôi.

Đừng khóc. Đừng khóc. Đừng khóc. “Ừm, nhà vệ sinh ở đâu?” Nhà vệ sinh là cái có ưa thích của tôi trong bất kỳ tình huống nào. Không ai hỏi thêm một khi bạn đề cập đến nó.

“Ở cuối hành lang ấy.” St. Clair trông lo lắng nhưng không dám hỏi. Có lẽ cậu ta sợ tôi sẽ than thở về độ thâm hút của băng vệ sinh hoặc chuyện đến tháng của các cô nàng.

* * *

Tôi chui vào buồng vệ sinh đến hết giờ ăn trưa. Cảm giác nhớ nhà làm tôi đau đớn. Đầu nhức nhối, dạ dày cồn cào, tôi thấy đời thật là bất công. Tôi chưa bao giờ đòi hỏi được đưa đến đây. Tôi đã có bạn bè, những câu bông đùa và những nụ hôn lén lút. Ước gì bố mẹ đã cho tôi lựa chọn: “Con muốn học năm cuối ở Atlanta hay Paris?”

Ai mà biết được? Tôi cũng có thể chọn Paris lắm chứ.

Nhưng tôi muốn được lựa chọn. Đó là điều mà bố mẹ tôi chưa từng nghĩ qua.

Chương 5

To: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

From: Bridgette Saunderwick <bridgesandwich@freebiemail.com>

Tiêu đề: Đừng có nhìn đây...

... nhưng mà góc phải cuối giường cậu bị tuột ra rồi kìa. Ha! Nhìn rồi nha. Bây giờ đừng tiếp tục vuốt thẳng các nếp nhăn vô hình nữa. Nghiêm túc đấy. Le Academe du Fraunch thế nào? Có tin gì nóng sốt tớ nên biết không? À mà, đoán thử ai chung lớp Toán với tớ đi?? Drew đấy! Thằng đó nhuộm tóc đen và gắn nhãn lên môi. Nó còn là đồ callipygian nữa (tra từ điển đi đồ lười). Tớ vẫn ngồi ăn trưa như cũ, nhưng không có cậu nên cứ thấy khang khác thế nào ấy. Chưa kể con bé Cherrie lại xuất hiện. Nó cứ đi hất tóc tán loạn và tớ thề đã nghe thấy cậu đang ngân nga đoạn quảng cáo TRESemmé. Tớ sẽ lấy con hình nộm Darth Maul của thằng Sean mà tự móc mắt ra nếu con bé đó ngồi với tụi tớ mỗi ngày. Nhân tiện, mẹ cậu đã thuê tớ trông chừng thằng bé sau giờ học nên tớ phải đi đây. Không muốn thằng bé chết trong ca trực của tớ đâu.

Cậu xấu xa lắm. Về nhà đi.

Bridge

Tb: Ngày mai họ sẽ công bố vị trí trưởng nhóm. Chúc tớ may mắn đi. Nếu họ giao vai trò của tớ cho Kevin Quiggley, thì tớ sẽ lấy Darth Maul móc mắt HẮN.

Callipygian. Có cặp lông này nờ. Hay đấy, Bridge.

Bạn thân nhất của tôi là một kẻ nghiện chơi chữ. Một trong những tài sản đáng giá nhất của nó là cuốn OED^[1] mua ở chợ gia đình hai năm trước. Đó là một bộ sưu tập hai mươi quyển không chỉ cung cấp nghĩa từ ngữ mà còn lịch sử của chúng. Bridge luôn sử dụng những từ khó nuốt lúc nói chuyện vì nó muốn nhìn thấy mọi người phải chật vật giả vờ là mình thông hiểu. Đã từ lâu tôi học được rằng đừng giả vờ hiểu nó đang nói gì. Nó sẽ phát hiện ra trò giả tạo của tôi ngay.

[1] Oxford English Dictionary: từ điển Anh ngữ Oxford.

Tôi không thể tin mẹ lại thuê bạn tôi trông chừng thằng Sean. Tôi biết nó là sự lựa chọn sáng suốt nhất vì chúng tôi luôn cùng nhau giám sát thằng nhóc, nhưng nó ở đó mà không có tôi thì thật kỳ quặc. Nó nói chuyện với mẹ tôi trong lúc tôi mắc kẹt ở bên kia thế giới. Kỳ quặc quá thể. Lần tới, nó sẽ bảo vừa nhận công việc thứ hai ở rạp chiếu phim cho xem.

Hai ngày rồi Toph không gửi thư cho tôi. Không phải tôi mong cậu ta viết thư mỗi ngày hay mỗi tuần nhưng... đã có một *cái gì đó* không thể chối bỏ giữa hai đứa tôi. Ý tôi là chúng tôi đã *hôn*. Chuyện đó – dù là chuyện gì – sẽ kết thúc vì tôi ở đây ư?

Tên thật của cậu ta là Christopher, nhưng cậu ta ghét bị gọi là Chris nên chọn tên Toph. Mắt cậu ta xanh ngắt và tóc mai dài mượt. Chúng tôi cùng thuận tay trái, cùng yêu khoai tây chiên phô mai ở quầy thức ăn vặt và cùng ghét Cuba Gooding Jr^[2]. Tôi “đỏ” Toph từ ngày đầu đi làm khi cậu ta kẻ đầu vào dưới máy ICEE và tu ừng ực từ vòi để làm tôi cười. Cậu ta có cái miệng Mâm Xôi Xanh suốt buổi làm việc hôm đó.

[2] Nam diễn viên người Mỹ từng đoạt giải Oscar.

Không nhiều người có thể làm cho răng mình trở nên xanh lè. Nhưng tin tôi đi, Toph có thể đấy.

Tôi cẩn thận tải lại hộp thư đến nhưng không có thư mới. Tôi đã cắm cọc trước máy tính nhiều giờ liền đợi Bridge tan trường. Thật mừng khi nó gửi thư cho tôi. Vì một vài lý do tôi muốn nó viết thư trước. Có lẽ vì tôi muốn nó nghĩ tôi hạnh phúc và bận rộn đến nỗi không có thời gian tán gẫu. Dù trong thực tế tôi đang rất buồn bã, cô đơn.

Và đôi ngẫu. Cái tủ lạnh bé xíu của tôi trống rỗng.

Tôi dùng bữa tối ở nhà ăn nhưng lại tránh dĩa món chính và nhồi thêm bánh mì để cầm cự. Có thể sáng mai St. Clair sẽ lại gọi bữa sáng cho tôi. Hoặc Meredith, tôi cá nó sẽ làm thế.

Tôi hồi âm cho Bridge, kể về những người bạn mới, về cái nhà ăn điên rồ mang đẳng cấp nhà hàng và điện Pantheon khổng lồ nơi cuối phố. Dù không muốn nhưng tôi vẫn mô tả St. Clair và đề cập chuyện cậu ta trườn qua Meredith để mượn bút của tôi ngay lúc Giáo sư Wakefield chỉ định các cặp thực hành phòng thí nghiệm. Thầy đã nghĩ cậu ta ngồi cạnh tôi, nên từ giờ St. Clair với tôi là một cặp thực hành trong SUỐT NĂM NAY.

Đó là điều hay ho nhất đã xảy ra trong ngày.

Tôi cũng kể Bridge nghe về lớp học bí ẩn mang tên Cuộc Sống, *La Vie*, vì hai đứa chúng tôi đã dành trọn mùa hè để phỏng đoán linh tinh. (Tôi: “Tớ cá là bọn tớ sẽ tranh luận về Big Bang và ý nghĩa của sự sống.” Bridge: “Hâm oi, bọn họ sẽ dạy hâm kỹ thuật hít thở và chuyển đổi thức ăn thành năng lượng cơ.”) Cả buổi hôm nay bọn tôi chỉ ngồi im và làm bài tập.

Thật đáng tiếc.

Tôi dành thời gian đó để đọc cuốn tiểu thuyết đầu tiên được chỉ định trong môn Ngữ văn. Ồ là ỉa. Nếu tôi không nhận ra mình đang ở Pháp thì

giờ tôi đã biết. Vì cuốn *Như nước cho sô-cô-la*^[3] này có sex hân hoi. ĐẬM ĐẶC sex. Dục vọng của một phụ nữ đã khiến cho cả tòa nhà bốc cháy, rồi một người lính ném cơ thể trần trụi của cô ta lên ngựa và họ tình tự trong lúc chạy đi. Không đời nào họ cho tôi đọc quyển sách này ở Bible Belt^[4]. Cuốn truyện nóng bỏng nhất mà chúng tôi có là cuốn *Chữ A màu đỏ*^[5].

[3] Tên tiếng Anh: Like water for Chocolate, tác giả Laura Esquivel, xuất bản lần đầu tại Mexico năm 1995.

[4] Vành đai Thánh Kinh: Nằm ở miền Nam và Trung – Tây nước Mỹ. Nhiều người theo đạo Tin Lành sống ở đây.

[5] Tên tiếng Anh: The Scarlet Letter, là một cuốn tiểu thuyết xuất bản năm 1850 của nhà văn Nathaniel Hawthorne. Lấy bối cảnh thành phố Boston thế kỷ 17, tiểu thuyết kể về Hester Prynne, một phụ nữ trẻ đẹp bị buộc phải mang mẫu tự “A” (viết tắt của Adultery nghĩa là ngoại tình) màu đỏ thắm thêu trên ngực áo suốt đời vì bị khép vào tội ngoại tình – một tội mà bây giờ sẽ bị tử hình nếu không có yếu tố khoan dung.

Tôi phải kể Bridge nghe về cuốn sách này mới được.

* * *

Gần nửa đêm tôi mới viết xong email nhưng hành lang vẫn còn ồn ào. Học sinh lớp mười một và mười hai được tự do khá nhiều vì người lớn cho rằng chúng tôi đã đủ chín chắn để biết cách cư xử. Nhưng tôi lại có những nghi ngại với đám bạn cùng lớp. Cậu bạn đối diện hành lang đã sắp một kim tự tháp bia cao ngất ngoài cửa vì ở Paris mười sáu tuổi đã được phép uống bia. Và đến mười tám thì được đựng vào rượu mạnh.

Không biết khi đồng ý cho tôi đến đây, mẹ tôi có ý kiến gì về việc tôi được pháp luật cho phép say xin không nhỉ? Bà đã khá ngạc nhiên khi họ đề cập đến vấn đề bia bọt ở lớp Kỹ năng sống và tôi đã được nghe giảng một bài dài về tính trách nhiệm trong bữa ăn tối. Nhưng tôi không định say xin. Với tôi bia chẳng khác nào nước tiểu.

Có vài người làm bán thời gian ở bàn lễ tân nhưng chỉ một người sống ở khu Quản Lý. Anh ta tên Nate, sống ở tầng một, đang theo học lớp cao học ở một trường nào đó quanh khu này. Ất hẳn TMOP đã trả một đồng tiền để anh ta sống với chúng tôi.

Nate chỉ khoảng hai mươi, thấp bé, nhợt nhạt và đầu cao trọc lóc. Nghe có vẻ lạ nhưng anh ta thật sự cuốn hút. Tuy nhỏ nhẹ và dường như là mẫu người biết lắng nghe, nhưng giọng anh ta tỏa ra mùi trách nhiệm và thái độ đùng-có-dở-trò-với-tôi. Bố mẹ tôi quý anh ta lắm. Anh ta cũng đặt một tờ “áo mưa” ở sát cửa phòng mình.

Tôi tự hỏi liệu hai cụ nhà tôi có thấy cái tờ đó không.

Học sinh hai năm đầu ở một ký túc xá khác. Chúng phải ở chung, các tầng được chia theo giới tính và chịu sự kiểm soát nghiêm ngặt. Mấy bé đó cũng phải chịu lệnh giới nghiêm còn bọn tôi thì không. Chúng tôi chỉ phải ký vào một tờ giấy mỗi khi đi về vào buổi tối để Nate biết chúng tôi vẫn sống. Tôi tin chắc không ai từng lợi dụng sự canh gác “cẩn mật” này.

Tôi ì ạch đi ra hành lang để dùng nhà vệ sinh và phải xếp hàng – dù là nửa đêm vẫn luôn có một hàng ở đó – sau Amanda, đứa đã tấn công St. Clair ở bữa sáng. Nó nhếch mép trước cái quần bò bạc màu và áo thun Orange Crush cổ điển của tôi.

Tôi không biết nó sống cùng tầng với mình. Siêu chưa.

Chúng tôi không trò chuyện. Ngón tay tôi dò dẫm họa tiết hình hoa trên giấy dán tường. Tòa nhà Lambert là một sự pha trộn đặc biệt giữa nét tinh tế của Paris và tính thực dụng của thanh thiếu niên. Đèn thủy tinh giúp khuôn viên ký túc xá tỏa sáng rực rỡ nhưng bóng đèn huỳnh quang lại thấp thoáng bên trong phòng ngủ. Nền nhà lát gỗ bóng loáng nhưng lại trải thảm

công nghiệp. Hoa tươi và đèn ngủ Tiffany làm hành lang thêm duyên dáng yêu kiều, nhưng ghế sofa lại cũ mòn còn mặt bàn bị khắc các chữ cái và lời lẽ tục tĩu.

“Mày là *Brandon* mới đây à,” Amanda nói.

“Sao?”

“Brandon. Số hai mươi lăm. Năm ngoái cậu ta bị đuổi khỏi trường; một giáo viên đã tìm thấy *coca* trong ba-lô của cậu ta.” Nó nhìn tôi và cau mày. “Dù sao thì mày từ đâu *đến*?” Tôi biết nó muốn hỏi điều gì. Nó muốn biết vì sao họ chọn một người như tôi thế vào chỗ trống.

“Atlanta.”

“Ồ,” nó kêu lên như thể đã giải thích được sự què mùa toàn tập của tôi. Khỉ thật. Atlanta là một trong những thành phố lớn nhất nước Mỹ.

“Mày và St. Clair có vẻ khá *hòa đồng* trong bữa sáng.”

“Ừm.” Nó bị tôi đe dọa?

“Tao sẽ chẳng nghĩ gì nếu tao là mày,” nó tiếp tục. “Ngay cả khi *mày* đủ xinh đẹp để cướp St. Clair khỏi tay bạn gái cậu ấy. Bọn họ *chẳng bao giờ* xa nhau đâu.”

Đó là một lời khen? Phải không vậy? Cái trò nhún nhá của nó thực sự làm thần kinh tôi căng thẳng. (*Thần kinh* tôi.)

Amanda ra vẻ ngáp dài. “*Tóc* hay đây.”

Tôi vô thức sờ tóc mình. “Cảm ơn. Bạn tao đã nhuộm nó đấy.” Mới tuần trước Bridge vừa thêm một lọn dày vào mái tóc nâu sẫm của tôi. Bình thường tôi vén lọn tóc ra sau tai phải nhưng tối nay tôi cột đuôi ngựa.

“Mày thích nó hả?” nó hỏi. Dịch ra là *Tao trông nó thật gọn*.

Tôi buông tay. “Ừ. Thích tao mới làm chứ.”

“Tao chẳng cột nó như thế đâu. Trông mày giống một con *chồn hôi* vậy.”

“Chỉ ít cậu ấy cũng không bốc mùi như một con chồn.” Rashmi xuất hiện sau lưng tôi. Nó đến thăm Meredith; tôi nghe lồm bồm tiếng của họ qua vách tường. “Nước hoa thơm lắm, Amanda. Lần sau dùng nhiều hơn nhé. Không biết liệu ở London người ta có ngửi thấy mày không nhỉ?”

Amanda hàm hè. “*Mắt kính* đẹp đấy.”

“Đồ xịn mà,” Rashmi dừng dung nhưng tôi thấy nó vẫn sửa lại kính. Móng tay nó sơn cùng màu xanh với gọng kính. Nó quay sang tôi. “Nếu cậu cần gì thì mình sống trên cậu hai tầng, phòng 601 nhé. Gặp cậu ở bữa sáng.”

Vậy là nó không ghét tôi! Hoặc cũng có thể nó ghét Amanda hơn. Dù sao thì tôi cũng biết ơn và chào tạm biệt bóng dáng khuất dần của nó. Nó vẫy tay rồi đi lên cầu thang trong lúc Nate đi xuống. Anh ta lặng lẽ và nhẹ nhàng tiếp cận chúng tôi.

“Ngủ sớm hả các em?”

Amanda cười ngọt ngào. “Dĩ nhiên.”

“Tuyệt. Ngày đầu tốt đẹp phải không Anna?”

Cảm giác mọi người ở đây đều đã biết tên mình thật là kỳ lạ. “Ừm. Cảm ơn Nate.”

Anh ta gật đầu như thể câu tôi vừa nói đáng để suy ngẫm rồi chúc ngủ ngon và đi về phía đám con trai tụ tập ở cuối hành lang.

“Tao *ghét* cái trò của thằng cha đó.” Amanda nói.

“Trò gì?”

“Tắm tía chúng ta. Đúng là *đồ khốn*.” Cửa phòng tắm mở ra, một bộ tóc đỏ nhỏ bé vòng qua Amanda đang trong tư thế của một Nữ Hoàng Ngưỡng Cửa. Con bé này chắc hẳn là học sinh lớp mười một vì tôi không thấy nó ở lớp Ngữ văn nâng cao. “Chúa ơi, mày bị xiù trong đó hả?” Amanda hỏi. Làn da nhợt nhạt của con bé liền ửng hồng.

“Em ấy vừa dùng nhà vệ sinh mà,” tôi nói.

Amanda bước lên nền gạch, đôi dép lê màu tím bì bạch vỗ vào gót chân. Nó sập cửa. “Trông tao có vẻ quan tâm thật hả? *Chôn Hôi?*”

Chương 6

Một tuần nhập học và tôi đã ngả mũ chào Nền Giáo Dục Quốc Tế Tuyệt Hảo.

Giáo trình của Giáo sư Cole không có Shakespeare và Steinbeck như thường lệ mà tập trung vào các tác phẩm văn học dịch. Mỗi buổi sáng, cô tổ chức thảo luận về *Như nước cho sô-cô-la* như thể chúng tôi mở câu lạc bộ đọc sách chứ không phải lớp học bó buộc chán òm.

Vậy nên môn Ngữ văn rất đỉnh.

Thế nhưng Giáo sư Gillet dạy tiếng Pháp thì rõ ràng bị mù chữ. Tựa sách giáo khoa của bọn tôi đề rành rành là *Tiếng Pháp bậc một*, nhưng cô vẫn khăng khăng chỉ sử dụng tiếng Pháp. Cô gọi tôi cả tá lần trong một buổi học. Không bao giờ tôi biết câu trả lời.

Dave gọi cô là Nữ Dao Phủ. Nghe mới hay làm sao.

Vì đã từng học lớp này nên cậu ta cũng có vẻ có ích dù tôi không dám trông cậy vào một người từng thi rớt. Dave có mái tóc bù xù, đôi môi hơi trề ra cùng làn da rám nắng lấm tấm tàn nhang. Nhiều đứa con gái cảm nắng cậu ta. Dave cũng chung lớp Lịch sử với tôi. Tôi học cùng lũ học sinh năm dưới vì bọn cuối cấp lại học môn Chính quyền – môn ấy tôi đã học rồi. Thế nên tôi ngồi giữa Dave và Josh.

Josh kín tiếng và dè dặt trong lớp, nhưng khi ra ngoài óc hài hước của cậu ta chẳng kém gì St. Clair. Thảo nào họ lại thân nhau đến thế. Meredith bảo bọn họ thần tượng hóa đối phương, Josh vì sự quyến rũ bẩm sinh của St. Clair còn St. Clair vì tài hoa đáng gờm của Josh. Tôi hiếm khi thấy Josh rời xa bút lông hay sổ tay phác họa. Tác phẩm của cậu ta thật khó tin – những nét vẽ mạnh mẽ nhưng lại tỉ mỉ đến từng chi tiết – và ngón tay cậu ta luôn lấm lem mực.

Nhưng điểm đáng chú ý nhất trong nền giáo dục mới của tôi lại xảy ra bên ngoài lớp học. Nó chưa bao giờ được đề cập đến trong những cuốn sách bóng lưỡng. Đó là: học nội trú cũng giống như *sống trong* một ngôi trường

trung học. Tôi không thể thoát khỏi nó, ngay cả khi tôi nằm trên giường, lỗ tai xập xình nhạc pop, nện nầm đấm lên máy giặt hay say xỉn múa may trên cầu thang. Dù Meredith tuyên bố cảm giác đó sẽ trôi qua một khi sự mới mẻ rời bỏ bọn lớp dưới, nhưng tôi cũng không mong đợi gì nhiều.

Tuy nhiên.

Tối thứ sáu đã đến và tòa nhà Lambert trở nên trống vắng. Bọn cùng lớp tôi ồ ạt đi bar, lần đầu tiên tôi được tận hưởng sự bình yên. Nếu nhắm mắt tôi gần như có thể tin mình đã về nhà. Ngoại trừ giai điệu opera kia. Cô ca sĩ cất cao giọng hát hầu như mỗi đêm ở nhà hàng bên kia con phố. So với giọng hát thuộc hàng khủng thì cô nhỏ nhắn một cách đáng ngạc nhiên. Với đôi lông mày được cạo và vẽ lại bằng bút chì, cô trông giống một vai phụ trong phim *Rocky Horror*^[1].

[1] The Rocky Horror Picture Show: một bộ phim ca nhạc hài kinh dị do Anh sản xuất năm 1975.

Bridge gọi đến trong lúc tôi đang xem *Rushmore* trên chiếc giường đơn mềm mại. Một bộ phim của Wes Anderson. Wes thật tuyệt, một tác giả chân chính tham gia vào mọi khâu của quá trình làm phim với một phong cách riêng đã thành thương hiệu trên từng khuôn hình – sâu sắc, lắt léo, đầy bất ngờ và bí hiểm. *Rushmore* là một trong những phim yêu thích của tôi. Nó nói về một chàng trai tên Max Fischer bị ám ảnh với ngôi trường tư thục (cùng nhiều thứ khác) đã tống cổ anh. Đời tôi sẽ ra sao nếu tôi cũng mê TMOP như Max từng mê Học viện Rushmore nhỉ? Chắc đầu tiên tôi sẽ không còn lè loi nằm trong căn phòng này mà bôi kem trị mụn đầy mặt nữa.

“Annnnna oiiiiiiiiiiiiiiii,” Bridge nói. “Tớ ghétttttttt bọn nó.”

Bridge đã không giành được vị trí trưởng nhóm. Thật đáng hận vì ai cũng biết nó là tay chơi trống cừ khôi nhất trường. Ông thầy hướng dẫn bộ

gõ đã giao vai trò đó cho Kevin Quiggley – ông ta nghĩ các chàng trai trong dàn trống sẽ không tôn trọng Bridge như một trưởng nhóm vì nó là con gái.

Giờ bọn họ được như ý. Khôn kiếp.

Bridge ghét ban nhạc, ghét ông thầy hướng dẫn và ghét luôn Kevin – một đứa đáng khinh với cái tôi bự chảng. “Cứ đợi đi,” tôi nói. “Sớm muộn gì cậu cũng sẽ kể nghiệp được Meg White hay Sheila E. và Kevin Quiggley sẽ khoác lác về chuyện *hồi xưa nó biết cậu ra sao*. Rồi khi nó tìm gặp cậu sau một buổi diễn lớn, mong được cậu đối xử đặc biệt và cho nó được ra vào hậu trường, cậu sẽ thùng thảng đi qua nó mà không thèm liếc lại.”

Tôi nghe thấy tiếng cười mệt mỏi trong giọng Bridge. “Sao cậu lại bỏ đi hả Chuối^[2]?”

[2] Tên đầy đủ của Anna là Anna Oliphant, phát âm gần giống với Banana Elephant – Chuối Voi.

“Vì bố tớ bị dở hơi mà.”

“Rõ như ban ngày rồi.”

Hai đứa tôi nấu cháo điện thoại đến ba giờ sáng nên mãi đầu giờ chiều hôm sau tôi mới thức giấc. Tôi cuống cuống mặc quần áo trước khi nhà ăn đóng cửa. Nó chỉ mở cho bữa sáng muộn vào thứ bảy và chủ nhật. Không khí thật vắng vẻ khi tôi đến, nhưng Rashmi, Josh và St. Clair vẫn ngồi ở bàn như ngày thường.

Áp lực phải gọi món xuất hiện. Bọn nó trêu tôi suốt tuần nay vì tôi lảng tránh gọi món cần phải gọi. Dù đã viện những cớ như “mình dị ứng thịt bò”, “không thứ gì ngon hơn bánh mì” hay “bánh bao Ý được đánh giá quá cao”, nhưng tôi không thể cứ trốn tránh mãi. Ông Boutin lại đang điều hành quầy thức ăn. Tôi cầm khay đến, hít một hơi sâu.

“*Bonjour*, dạ... súp? *Sopa? S’il vous plait?*”

“Xin chào” và “cảm phiền”. Tôi đã học những từ lễ phép trước với hy vọng người Pháp sẽ tha thứ cho tôi vì đã băm vằm phần ngôn ngữ mỹ miều còn lại của họ. Tôi chỉ vào một thùng súp đỏ cam. Hình như là súp bí rợ. Mùi hương là lạ tựa xô thơm và mùa thu. Đang là đầu tháng chín, tiết trời vẫn còn ấm áp. Bao giờ mùa thu gõ cửa Paris nhỉ?

“A! *Soupe*,” ông ôn tồn sửa lại.

“Đúng, *soupe*. Ý cháu là, *oui. Oui!*” Hai má tôi nóng ran. “Và, à, ừm... salad gà đậu que?”

Ông Boutin bật cười. Tiếng cười dễ chịu bác ái của Ông già Noel. “Gà và đậu que Pháp, *oui*. Cháu có thể nói tiếng *An* với tôi. Tôi hiểu *khó* tốt.”

Mặt tôi càng đỏ hơn. Dĩ nhiên ông có thể nói tiếng Anh trong một ngôi trường của người Mỹ, thế mà tôi đã dựa dẫm vào những quả lê và bánh mì ngớ ngẩn suốt năm ngày qua. Ông đưa tôi một tô súp và một đĩa salad gà nhỏ, thức ăn nóng sốt khiến bao tử tôi cồn cào.

“*Merci*,” tôi nói.

“*De rien*. Không có chi. Tôi hy vọng cháu không còn bỏ bữa để tránh mặt tôi nữa!” Ông đặt tay lên ngực như thể đang buồn bã. Tôi cười và lắc đầu nói không. Mình có thể làm được chuyện này. Mình có thể làm được chuyện này. Mình có thể...

“CŨNG KHÔNG QUÁ KHÓ PHẢI KHÔNG ANNA?” St. Clair rống lên từ đằng xa.

Tôi xoay lại và dốc ngược ngón tay, thầm mong ông Boutin không nhìn thấy. St. Clair cười đáp lại và ném cho tôi phiên bản Anh của cử chỉ chiến thắng với hai ngón tay giờ thành hình chữ V. Ông Boutin vui vẻ cảm rằm sau lưng tôi. Tôi trả tiền bữa ăn và đến ngồi cạnh St. Clair. “Cảm ơn cậu. Mình vừa quên mất cách giờ ngón tay thôi. Lần sau mình sẽ không nhầm nữa.”

“Rất hân hạnh. Luôn vui vẻ chỉ bảo cậu.” Cậu ta mặc lại trang phục hôm qua, quần bò và áo thun in hình Napoleon. Tôi đã hỏi và St. Clair bảo Napoleon là anh hùng trong lòng cậu. “Không phải vì ông ta là một người tử tế. Ông ta là một tên ngốc. Nhưng là một tên ngốc lùn tịt giống mình.”

Tôi tự hỏi có phải cậu ta đã ngủ ở chỗ Ellie nên mới không thay quần áo hay không. Cậu ta đi tàu điện đến trường chị ta mỗi đêm và họ dạo chơi ở đó.

“Cậu biết đấy, Anna,” Rashmi nói. “Hầu hết người dân Paris đều hiểu được tiếng Anh. Cậu không cần ngại ngần vậy đâu.”

Ừm. Cảm ơn vì giờ mới khai sáng cho mình.

Josh vòng hai tay ra sau đầu và ngả ra ghế. Ông tay áo xắn lên để lộ hình xăm đầu lâu xương chéo ở bắp tay phải. Từ nét mực tôi có thể nói đó là tác phẩm của cậu. Mực đen tương phản với màu da trắng xanh. Một hình xăm tuyệt vời dù có phần lộ bịch trên cánh tay dài ngoằng gầy guộc của chủ nhân nó. “Thật đấy,” Josh nói. “Em chỉ nói một tiếng và người ta hiểu luôn.”

“Em sẽ chẳng khoác lác về chuyện đó đâu.” Rashmi nhăn mũi và Josh rướn người hôn cô.

“Chúa ơi, lại nữa rồi.” St. Clair cào đầu và ngoảnh mặt đi.

“Họ luôn vội vã thế này à?” Tôi hạ giọng hỏi.

“Không. Năm ngoái còn tệ hơn.”

“Trời. Họ bên nhau lâu rồi hả?”

“Ồ, từ mùa đông năm ngoái thì phải.”

“Cũng lâu đó chứ.”

Cậu nhún vai và tôi đấu tranh tư tưởng xem mình có muốn biết đáp án câu hỏi kế tiếp không. Có lẽ không, nhưng tôi vẫn hỏi. “Cậu và Ellie hẹn hò bao lâu rồi?”

St. Clair ngẫm nghĩ một lúc. “Có lẽ khoảng một năm.” Cậu ta nhấp một ngụm cà phê – mọi người ở đây đều uống cà phê – rồi đặt tách xuống bàn với một tiếng CỘP khiến Rashmi và Josh giật bắn. “Ồ, mình xin lỗi,” cậu ta nói. “Có phiền hai người không?”

Cậu ta quay sang tôi và giận dữ mở to cặp mắt nâu sẫm. Tôi nín thở. Ngay cả khi đang bực mình thì cậu vẫn điển trai. Không thể so sánh cậu với Toph. St. Clair là một loại quyến rũ khác, một chủng loài hoàn toàn khác.

“Đổi chủ đề đi.” Cậu ta chỉ ngón tay vào tôi. “Mình đã nghĩ những cô nàng miền Nam sẽ nói giọng miền Nam cơ đấy.”

Tôi lắc đầu, “Chỉ khi nào mình nói chuyện với mẹ mình thôi. Nó sẽ bộc phát vì mẹ mình cũng nói giọng đó. Hầu hết người dân Atlanta không nói giọng địa phương. Nơi đó được đô thị hóa hết rồi. Dù vậy nhiều người vẫn nói chuyện khá là chợ búa.” Tôi hài hước nói thêm.

“Hiểu cả dzôi,” cậu ta đáp bằng thứ giọng Anh nhẽ nhận.

Tôi phun thứ xúp màu cam qua bên kia bàn. St. Clair cười ha hả và tôi cũng cười theo, bụng đau thắt. Cậu ta đưa khăn ăn để tôi lau cằm. “Hiểu. Cả. Dzôi.” Cậu ta nghiêm trang lặp lại.

Tôi ho sù sụ. “Làm ơn đừng bao giờ bỏ cách nói đó nhé. Chịu...” Tôi hỏn hên. “Không nổi luôn.”

“Đáng lẽ cậu đừng nói vậy. Giờ mình phải để dành nó vào những dịp đặc biệt.”

“Sinh nhật mình là tháng hai đấy.” Giọng tôi trở nên khản đặc. “Đừng có quên.”

“Sinh nhật mình là hôm qua đây,” St. Clair nói.

“Không phải chứ.”

“Thật mà.” Cậu ta nhón lấy phần còn lại của bữa ăn tung tóe trên mặt bàn. Tôi cố dùng khăn ăn để lau đi nhưng cậu ta gạt tay tôi ra.

“Thật đó.” Josh nói. “Anh bạn, em quên khuấy đi mất. Sinh nhật muộn vui vẻ.”

“Hôm qua không phải ngày sinh thật sự của cậu phải không? Đáng lẽ cậu phải nói gì đó chứ?”

“Mình nghiêm túc mà. Hôm qua là sinh nhật thứ mười tám của mình.” Cậu nhún vai và ném khăn ăn lên chiếc khay trống. “Nhà mình không chuộng bánh kem và mũ chúc mừng cho lắm.”

“Nhưng cậu phải có bánh vào ngày sinh nhật,” tôi nói. “Đó là nguyên tắc. Thế mới tuyệt chứ!” Tôi nhớ đến chiếc bánh *Chiến tranh giữa các vì sao*^[3] mà mẹ, Bridge và tôi đã làm cho Seany hè vừa rồi. Cái bánh hình đầu Yoda màu vàng chanh. Bridge còn mua kẹo bông để làm lông tai cho cái bánh.

[3] Tên tiếng Anh: Star Wars là loạt phim khoa học viễn tưởng rất nổi tiếng của Mỹ gồm 6 phần, được hãng 20th New Century cho ra mắt lần đầu tiên vào năm 1977. Tính đến năm 2008, tổng doanh thu của 6 phần đạt 4,41 tỷ USD đứng thứ 3 trong loạt phim có doanh thu cao nhất chỉ sau Harry Potter và James Bond.

“Đây chính là lý do mình không bao giờ nhắc chuyện đó.”

“Nhưng tối qua cậu đã làm gì đó đặc biệt phải không? Ý mình là Ellie đã đưa cậu ra ngoài phải không?”

St. Clair cầm tách cà phê và đặt xuống bàn mà không uống. “Sinh nhật của mình cũng chỉ là một ngày bình thường thôi mà. Mình hài lòng với nó. Mình không cần bánh.”

“Được thôi. Được thôi.” Tôi giơ tay chịu thua. “Mình sẽ không chúc cậu sinh nhật vui vẻ nữa. Hay thậm chí thứ sáu vui vẻ.”

“Ồ, cậu có thể chúc mình thứ sáu vui vẻ.” Cậu ta lại cười. “Mình không phản đối các ngày thứ sáu đâu.”

“Nhắc đến mới nhớ,” Rashmi nói với tôi, “sao tối qua cậu không đi chơi với bọn này?”

“Mình đã có kế hoạch. Với bạn mình. Bridgette.”

Cả ba người cùng tròn mắt đợi tôi giải thích thêm.

“Kế hoạch trên điện thoại.”

“Nhưng tuần này cậu đã ra ngoài à?” St. Clair hỏi. “Cậu thực sự đã rời khuôn viên trường rồi sao?”

“Chắc chắn rồi.” Vì tôi đã đến những khu khác trong trường.

St. Clair nhướn mày. “Cậu xảo quá.”

“Để em làm rõ vụ này.” Josh chắp hai bàn tay vào nhau trong tư thế cầu nguyện. Ngón tay cậu ta cũng thanh mảnh và có một vết mực đen trên ngón trỏ. “Chị đã ở Paris suốt tuần và vẫn chưa ra ngoài ngắm nhìn thành phố này? Hay một phần thành phố?”

“Chị đã đi cùng bố mẹ vào cuối tuần trước. Chị đã nhìn thấy tháp Eiffel rồi.” Từ xa.

“Vớ bố mẹ cậu, quá tuyệt. Có kế hoạch gì cho tối nay chưa?” St. Clair hỏi. “Giặt giũ phải không? Hay là cọ rửa phòng tắm?”

“Này. Coi thường nhau hả?”

Rashmi cau mày. “Cậu định lấy gì mà ăn? Nhà ăn đóng cửa rồi còn đâu?” Sự quan tâm Rash khiến tôi xúc động, nhưng tôi để ý nó không mời tôi ăn cùng nó và Josh. Nói thế không phải tôi muốn đi chơi với họ. Tôi đã dự định sẽ cần quét máy bán hàng tự động của ký túc xá. Không nhiều nhận gì, nhưng tôi sẽ thu xếp được.

“Mình cũng nghĩ như thế.” St. Clair nói khi không thấy tôi đáp lại. Cậu ta lắc đầu. Mái tóc nâu bù xù hôm nay có vài lọn xoắn. Nó thật sự rất hút hồn. Nếu có cuộc thi Olympic cho tóc thì St. Clair chắc chắn sẽ ẩm giải. Mười điểm tròn. Huy chương vàng.

Tôi nhún vai. “Chỉ mới một tuần. Không phải chuyện lớn mà.”

“Điểm lại vấn đề một lần nữa nào,” Josh nói. “Đây là kỳ nghỉ cuối tuần xa nhà đầu tiên của chị?”

“Đúng vậy.”

“Kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên không có sự giám sát của bố mẹ?”

“Đúng luôn.”

“Kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên không có sự giám sát của bố mẹ ở *Paris*? Và chị muốn trốn trong phòng? Một mình?” Cậu ta và Rashmi trao nhau những cái liếc mắt thương hại. Tôi đưa mắt cầu cứu St. Clair nhưng cậu chỉ nhìn đăm đăm tôi với cái đầu nghiêng qua một bên.

“Sao nào?” Tôi cau kính hỏi. “Xúp trên cằm hay đậu que giữa kẽ răng mình thế?”

St. Clair mỉm cười. “Mình thích lộn tóc của cậu,” cậu ta nói rồi khẽ chạm tóc tôi. “Tóc cậu thật hoàn hảo.”

Chương 7

Những con người của tiệc tùng đã rời ký túc xá. Tôi nhai trệu trạo mấy thứ bánh trái từ máy bán hàng tự động và cập nhật trang web của mình. Đến giờ tôi đã thử một thanh sô-cô-la Bounty giống hệt Mounds một túi mận và

mấy chiếc bánh bông lan hình sò. Tất cả làm cổ tôi khát cháy và đầy lượng đường trong máu tôi lên mức báo động.

Không có phim nào mới để viết bình luận cho Femme Film Freak (vì tôi đã bị tách khỏi thứ tốt đẹp, tinh khiết và tuyệt vời của nước Mỹ: rạp chiếu phim), tôi đành nghịch ngợm với việc bày trí web. Tạo một biểu ngữ mới. Sửa lại những bài bình luận cũ. Tối đó Bridge gửi email cho tôi:

Tớ vừa đi xem phim với Matt và Cherrie M (hào nhoáng) tối qua. Và đoán đi? Toph đã hỏi về cậu đấy!!! Tớ bảo cậu khỏe re NHƯNG cậu THẬT SỰ mong đợi chuyển về thăm nhà vào tháng mười hai. Tớ nghĩ cậu ta đã nhận được gợi ý. Bọn tớ nói về ban nhạc của cậu ta vài phút (dĩ nhiên vẫn không có buổi trình diễn nào) nhưng Matt cứ nhắc nhó mãi nên cả bọn phải đi. Cậu biết cậu ta nghĩ gì về Toph mà. À! Cherrie cố gắng lôi kéo cả bọn đi xem tác phẩm bòn rút nước mắt mới nhất của bố cậu. TỚ BIẾT MÀ.

Cậu xấu xa lắm. Về nhà đi.

Bridge

Hào nhoáng. Có vẻ hấp dẫn nhưng rẻ tiền và giả tạo. Đúng lắm! Cherrie là vậy mà. Tôi chỉ mong Bridge đừng nói như tôi tuyệt vọng lắm dù tôi đang mòn mỏi đợi Toph viết thư. Và tôi không thể tin Matt vẫn giữ thái độ với Toph khi bọn tôi đã đường ai nấy đi. Mọi người đều thích Toph. Thỉnh thoảng cậu ta làm phiền cấp quản lý bởi cậu hay quên lịch làm việc và gọi điện xin nghỉ bệnh.

Tôi đọc lại email của con bạn, thấp thỏm hy vọng sẽ nhìn thấy những câu như là *Toph nói yêu cậu điên cuồng và sẽ đợi cậu mãi mãi*. Chẳng có may mắn nào xuất hiện, tôi đành xem qua bảng tin nhắn yêu thích để biết người ta đang nói gì về bộ phim mới của bố. Nhận xét dành cho *Quyết định* không tốt lắm bất chấp việc nó đang càn quét phòng vé. Một thành viên thường

trực, clockworkorange88, nói thế này: *Bộ phim gì mà nhảm nhí nhố nhăng. Nhảm nhí nham nhở. Như chuyện tôi-chạy-cả-dặm-đường-giữa-tháng-bảy-với-cái-quần-da-dài vậy.*

Nghe có vẻ đúng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Chán nản, tôi quyết định tìm kiếm thông tin về cuốn *Như nước cho sô-cô-la* để đảm bảo mình không bỏ qua bất kỳ góc nhìn nào trước khi viết bài tiểu luận. Hai tuần nữa mới đến hạn nộp nhưng tôi đang có dư dả thời gian trong tay. Như trọn đêm nay.

Tạch tạch tạch. Không có gì thú vị. Khi tôi sắp kiểm tra lại hộp thư thì đoạn văn này nhảy ra từ màn hình: *Xuyên suốt tác phẩm, sức nóng là biểu tượng cho nỗi khao khát thể xác. Tita có thể kiểm soát sức nóng trong căn bếp của cô, nhưng ngọn lửa bên trong chính cơ thể cô mới là một sức mạnh có khả năng hủy diệt.*

“Anna ơi?” Ai đó gõ cửa làm tôi giật bắn người.

Không. Không phải ai đó. Mà là St. Clair.

Tôi đang mặc chiếc áo thun Mayfield Diary cũ với logo hình bò vàng nâu và quần ngủ màu hồng in hình những quả dâu không lồ.

Tôi còn không cả mặc áo ngực.

“Anna, mình biết cậu ở trong đó. Mình có thể thấy ánh đèn của cậu.”

“Đợi một chút!” Tôi buột miệng. “Mình ra ngay.” Tôi chộp lấy chiếc áo trùm đầu màu đen và kéo khóa che đi cái mặt bò trước khi mở cửa. “Chào,

xin lỗi nha. Vào đi.”

Tôi mở rộng cửa nhưng St. Clair đứng đó một lúc nhìn tôi chăm chăm. Tôi không thể đọc được biểu hiện trên mặt cậu. Rồi St. Clair nhoẻn miệng cười gian và bước qua tôi.

“Dâu đẹp.”

“Im đi.”

“Không, thật lòng đó. Dễ thương mà.”

Cho dù ý cậu không phải kiểu “cậu dễ thương đến mức mình-muốn-bỏ-bạn-gái-và-bắt-đầu-hẹn-hò-với-cậu”, nhưng trong tôi chợt bùng lên một xúc cảm khó gọi thành tên. Là thứ “sức mạnh có khả năng hủy diệt” đã được Tita de la Garza thuộc nằm lòng. St. Clair đứng ở giữa phòng, hai tay lùa qua tóc, áo thun vén lên lộ một khoanh bụng trần.

Xèo! Ngọn lửa trong tôi bùng cháy.

“Phòng cậu thật là... ờ... sạch sẽ,” St. Clair nói.

Phụt. Tia lửa tắt ngúm.

“Vậy hả?” Tôi biết phòng mình ngăn nắp, nhưng tôi vẫn chưa mua đồ chùi cửa sổ. Người nào lau cửa sổ của tôi lần trước hẳn là không biết gì về việc sử dụng Windex. Mấu chốt là chỉ xịt mỗi lần một ít. Hầu hết người dùng đều xịt quá nhiều khiến nó bám đầy các góc và càng khó lau khô mà không để lại dấu vết phía sau...

“Ừ. Một cách đáng ngại.”

Cậu thơ thần xung quanh, nhặt nhạnh đồ đạc và xem xét chúng giống hệt tôi khi ở phòng Meredith. Cậu kiểm tra bộ sưu tập tượng chuỗi và voi xếp san sát trong cái tủ nhỏ của tôi. Cầm lên một con voi thủy tinh, cậu nhướn mày dò hỏi.

“Biệt danh của mình đây.”

“Voi? Cậu lắc đầu. “Xin lỗi, mình chưa hiểu.”

“Anna Oliphant. *Chuỗi Voi*. Bạn mình sưu tầm những cái đó cho mình, còn mình sưu tầm cầu đồ chơi và bánh sandwich cho bạn ấy. Bạn mình tên là Bridgette Saunderwick^[1],” tôi nói thêm.

[1] Phát âm gần giống với Bridge (cầu) Sandwich (bánh sandwich).

St. Clair đặt con voi thủy tinh xuống và nhả nha đến gần bàn học của tôi. “Vậy ai cũng gọi cậu là Voi?”

“Chuỗi Voi. Và không. Không phải ai cũng được gọi mình như vậy.”

“Mình xin lỗi.” cậu nói. “Nhưng không phải vì biệt danh của cậu đâu.”

“Hả? Cái gì?”

“Cậu đang chỉnh lại mọi thứ mình đặt xuống.” St. Clair hất đầu về phía hai bàn tay đang xô dịch con voi của tôi. “Đi vào và sờ mó đồ đạc của cậu thể này thật không lịch sự chút nào.”

“Ồ, không sao cả,” tôi nhanh nhẩu bỏ tay khỏi bức tượng. “Cậu có thể sờ mó vào bất cứ thứ gì của mình tùy thích.”

Cậu sững sờ. Ánh nhìn buồn cười quét qua mặt cậu trước khi tôi kịp nhận ra mình đã lỡ lời. Tôi không có ý như *thế*.

Mà như *thế* cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng tôi thích Toph và St. Clair đã có bạn gái. Nếu tình hình có thay đổi thì vẫn phải tính đến Mer. Tôi sẽ không bao giờ giành giật với nó sau những tình cảm tốt đẹp nó dành cho tôi trong ngày đầu tiên. Cả ngày thứ hai. Và mọi ngày trong tuần này.

Bên cạnh đó, St. Clair chỉ là một anh chàng có sức thu hút. Không có gì đáng để xoắn xít như vậy. Ý tôi là, đường phố châu Âu đầy ắp trai đẹp, đúng không? Những anh chàng sành điệu, tóc tai gọn gàng và áo khoác hợp thời. Nói thế không có nghĩa tôi đã gặp ai đó tương đối điển trai như Étienne St. Clair đây. Nhưng rồi sẽ có.

Cậu ngoảnh mặt đi. Tôi đang tưởng tượng hay thật sự cậu đang ngượng ngịu vậy? Mà tại sao cậu lại phải ngượng ngịu? Tôi mới là đứa đại mồm cơ mà?

“Bạn trai cậu đó hả?” St. Clair chỉ vào màn hình laptop của tôi, bức ảnh đùa nghịch của tôi và đám đồng nghiệp. Nó được chụp trước đêm diễn ra buổi công chiếu bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết kỳ ảo mới nhất. Hầu hết bọn tôi đều ăn mặc như yêu tinh hoặc phù thủy. “Người nhắm mắt lại ấy?”

“CÁI GÌ?” Cậu nghĩ tôi hẹn hò với một gã giống *Hercules*? Hercules là trợ lý giám đốc. Anh ta già hơn tôi mười tuổi và Hercules đúng là tên cúng cơm của anh ta. Tuy dễ mến và biết về phim kinh dị Nhật Bản nhiều hơn bất kỳ ai, nhưng anh ta lại cột tóc đuôi ngựa.

Tóc đuôi ngựa đấy nhé.

“Anna, mình nói đùa đấy. Người này cơ. Tóc mai dài.” Cậu chỉ Toph – lý do để tôi yêu quý bức ảnh này. Đầu chụm vào nhau, chúng tôi cùng cười tủm tỉm như thể đang chia sẻ một câu nói đùa riêng tư nào đó.

“Ồ. Ồ... không. Không hẳn. Toph suýt là bạn trai mình. Mình chuyển đi trước khi...” Tôi nghẹn ngào. “Trước khi chuyển đi xa hơn.”

St. Clair không đáp lại. Sau một lúc im lặng lúng túng, cậu dứt tay vào túi và nhún nhảy. “Đáp ứng tất cả.”

“Hả?” Tôi giật mình.

“*Tout Pourvoir.*” St. Clair hát đầu về phía chiếc gối trên giường. Dòng chữ được thêu trên hình một con kỳ lân. Nó là quà của ông bà tôi, câu khẩu hiệu và hình dấu ấy là của gia tộc Oliphant. Ngày xưa, ông tôi đến Mỹ để cưới bà tôi nhưng vẫn nhớ về xứ Scot. Ông luôn mua cho Seany và tôi những thứ được trang trí bằng vải kẻ ô vuông của gia tộc (hai màu xanh lá, xanh dương xem kẽ giữa những đường sọc trắng đen). Ví dụ như ga trải giường của tôi.

“Ừ, mình biết ý nghĩa của nó. Nhưng sao cậu biết?”

“*Tout Pourvoir – đáp ứng tất cả.* Tiếng Pháp mà.”

Trời ơi. Khẩu hiệu gia tộc Oliphant, được khắc vào đầu tôi từ lúc còn ẵm ngửa, hóa ra lại bắt nguồn từ tiếng PHÁP mà tôi không hề hay biết! Cảm ơn ông nội. Như thể trông tôi vẫn chưa đủ ngớ ngẩn vậy. Làm sao tôi biết câu khẩu hiệu của người Scot lại viết bằng tiếng Pháp cơ chứ? Tôi cứ nghĩ họ ghét nước Pháp. Hay chỉ người Anh mới ghét người Pháp thôi?

Hừ, tôi không biết. Tôi luôn nghĩ nó là tiếng Latin hay một thứ ngôn ngữ đã tuyệt tích nào đó.

“Em trai cậu đây hả?” St. Clair chỉ vào bức ảnh tôi vừa treo trên giường. Seany đang cười toe toét trước ống kính, tay thằng bé chỉ vào con rùa phục vụ nghiên cứu của mẹ tôi còn con rùa thì ngهن cổ chực ngoạm lấy ngón tay thằng bé. Mẹ tôi đang thực hiện đề tài nghiên cứu về thói quen sinh sản của loài rùa nước ngọt và bà đến thăm đàn rùa ở sông Chattahoochee vài lần mỗi tháng. Seany thích đi cùng mẹ trong khi tôi hài lòng với sự an toàn của mái ấm gia đình. Loài rùa nước ngọt vốn rất *độc ác*.

“Ừ. Nó là Sean.”

“Chút Ireland trong một gia đình có ga trải giường kẻ ô vuông.”

Tôi mỉm cười. “Cũng khá cam go đấy. Mẹ mình thì thích nhưng ông nội mình đã chết lặng khi nghe đến cái tên đó. Ông luôn muốn đổi thành Malcolm, Ewan hoặc Dougal.”

St. Clair bật cười. “Nó mấy tuổi rồi?”

“Bảy. Nó đang học lớp hai.”

“Khoảng cách tuổi khá lớn nhỉ.”

“Ồ, thằng nhóc là một sự cố hoặc nỗ lực cuối cùng của bố mẹ mình để cứu vãn cuộc hôn nhân đang rạn nứt. Mình chẳng bao giờ đủ can đảm để hỏi cái nào đúng.”

Chà chà. Tôi không tin mình vừa phun ra chuyện đó.

St. Clair ngồi xuống mép giường. “Bố mẹ cậu ly dị rồi à?”

Tôi nhích đến ghế ngồi vì không thể ngồi cùng cậu trên giường. Có lẽ khi đã quen với sự hiện diện của cậu, tôi có thể thử trèo lên cái giường kia. Nhưng hiện giờ vẫn chưa. “Ừm. Bố mình bỏ đi sáu tháng sau khi Sean chào đời.”

“Mình rất tiếc.” Tôi nghĩ cậu nói thật. “Bố mẹ mình cũng đang ly thân.”

Tôi rùng mình và khoanh tay lại. “Mình cũng rất tiếc. Tệ nhỉ.”

“Không sao đâu. Bố mình chẳng tử tế gì.”

“Bố mình cũng vậy. Bố đã bỏ mẹ con mình khi Seany vẫn còn quá bé. Chuyện mình mắc kẹt ở Paris này cũng là lỗi của bố mình.”

“Mình biết.”

Cậu biết?

“Mer đã kể mình nghe. Nhưng mình cam đoan với cậu bố mình còn xấu xa hơn. Xui xẻo là ông ta ở Paris còn mẹ mình thì lẻ loi đơn độc cách đây hàng ngàn dặm.”

“Bố cậu sống ở đây?” Tôi ngạc nhiên. Tôi biết bố St. Clair ở Pháp nhưng không thể tưởng tượng có ai đó lại ném con vào trường nội trú khi họ sống cùng thành phố. Không hợp lý chút nào.

“Ông ta sở hữu một phòng triển lãm tranh ở đây và một cái nữa ở London nên đi đi về về giữa hai nơi.”

“Cậu thường gặp bố không?”

“Không bao giờ, nếu mình được chọn.” St. Clair trở nên căm phẫn và tôi chợt nhận ra mình không biết lý do cậu ghé qua. Tôi cứ nói suốt.

“Mình chưa nói hả?” St. Clair thẳng lưng. “Ồ. Ồ, mình biết nếu không ai đến và lôi cậu ra ngoài thì cậu sẽ chẳng chịu đi đâu cả. Vì vậy chúng ta sẽ đi chơi.”

Cảm giác bồn chồn nôn nao đến kỳ lạ cào xé dạ dày tôi. “Tối nay á?”

“Tối nay.”

“Ừa.” Tôi ngập ngừng. “Nhưng còn Ellie?”

Cậu ngả lưng nằm dài trên giường tôi. “Kế hoạch của bọn mình tan thành mây khói rồi.” Cậu xua tay ra chiều ngăn tôi hỏi han thêm.

Tôi chỉ vào chiếc quần ngủ. “Mình không chuẩn bị để ra ngoài.”

“Thôi nào, Anna. Thật sự chúng ta phải trải qua chuyện này lần nữa sao?”

Tôi nghi ngại nhìn St. Clair và cái gối kỳ lân bay vào đầu tôi. Tôi ném nó lại và cậu cười toe toét, tuột khỏi giường rồi dùng toàn lực phang nó vào vai tôi. Tôi tóm lấy cái gối nhưng bị trượt và cậu lại đánh trúng tôi trước khi tôi kịp chớp lấy nó. St. Clair càng cười lớn, tôi nện vào lưng cậu. Cậu cố trả miếng nhưng tôi không chế được và chúng tôi vật nhau cho đến lúc cậu buông ra. Tôi ngã ra giường, choáng váng, mồ hôi nhễ nhại.

St. Clair buông mình xuống cạnh tôi, thở dồn dập. Cậu nằm quá gần đến nỗi tóc cọ vào mặt tôi. Cánh tay chúng tôi suýt chạm vào nhau. Suýt thôi. Tôi cố thở ra, nhưng không còn biết cách hít thở cho đúng nữa. Tôi chợt nhớ ra mình không mặc áo ngực.

Tôi điếng người.

“Được rồi.” Cậu hỏn hển. “Đây là” – *phì phò phì phò* – “kế hoạch.”

Tôi không muốn có cảm giác này khi ở gần St. Clair. Tôi muốn cảm thấy bình thường. Tôi muốn làm bạn cậu, chứ không phải một cô nàng ngu ngốc tơ tưởng những chuyện không bao giờ xảy ra. Tôi buộc mình đứng dậy. Tóc rối bù vì cuộc chiến gối, tôi bèn lấy một sợi thun trong tủ và cột nó lại.

“Mặc một chiếc quần dài tử tế,” St. Clair nói, “và mình sẽ cho cậu thấy Paris.”

“Vậy hả? Kế hoạch là vậy đó hả?”

“Thì thế.”

“Chà chà. ‘Thì thế.’ Tuyệt lắm.”

St. Clair càu nhàu và quăng gối vào tôi. Điện thoại của tôi chọt đồ chuông. Chắc là mẹ tôi, tối nào mẹ tôi cũng gọi. Tôi lấy điện thoại trên bàn và định tắt chuông thì tên người gọi lóe sáng. Tim tôi ngừng đập.

Toph.

Chương 8

“Cậu đang đội mũ nôi^[1] hả?” Đó là cách Toph chào hỏi tôi.

[1] Mũ nôi (mũ beret): Là một sản phẩm đặc trưng của thời trang Pháp, là dạng mũ tròn, thường làm bằng len, nỉ, dệt kim hoặc dạ mềm để đội đầu.

Tôi liền cười giòn giã. Cậu ta đã gọi! Toph đã gọi!

“Vẫn chưa.” Tôi đi qua đi lại trong căn phòng bé tẹo của mình. “Nhưng mình có thể mua cho cậu một cái nếu cậu thích. Thêu tên cậu lên đó và cậu có thể đội nó thay cho phù hiệu.”

“Mình sẽ trông rất oách với một cái mũ nôi.” Giọng Toph xen lẫn tiếng cười.

“Không ai đội mũ nôi mà trông oách cả. Ngay cả với cậu.”

St. Clair vẫn nằm trên giường, ngẩng đầu quan sát tôi. Tôi mỉm cười và chỉ vào bức ảnh trong máy tính xách tay. *Toph*, tôi nói không ra tiếng.

St. Clair lắc đầu.

Tóc mai dài.

À, cậu thì thảo.

“Hôm qua em cậu đến chơi.” Toph luôn xem Bridge như em gái tôi. Hai đứa tôi cao ngang nhau, lại có cùng dáng người, cùng mái tóc thẳng dài dù tóc con bé vàng óng còn tóc tôi nâu sẫm. Như những người sống cùng nhau một thời gian dài, cách nói của bọn tôi cũng giống nhau tuy Bridge thích sử dụng những từ khó hiểu. Cánh tay nó săn chắc nhờ thường chơi trống. Tôi bị hở răng trong khi nó đeo niềng răng. Nói cách khác, Bridge giống tôi nhưng xinh hơn, nhanh nhẹn hơn và tài giỏi hơn.

“Mình không biết em ấy chơi trống,” Toph nói. “Em ấy chơi giỏi không?”

“Số một đấy.”

“Cậu nói vậy vì em ấy là bạn cậu hay vì em ấy thực sự giỏi?”

“Nó là người giỏi nhất,” tôi lặp lại. Từ khóe mắt tôi thấy St. Clair đang liếc nhìn chiếc đồng hồ trên nóc tủ.

“Tay trống của mình nghi rồi. Cậu nghĩ em ấy có hứng thú không?”

Hè vừa rồi Toph đã lập một ban nhạc punk lấy tên là Penny Dreadfuls. Nhiều lần thay đổi thành viên, nhiều cuộc tranh luận về nội dung ca từ đã nổ ra nhưng vẫn không có buổi biểu diễn thực sự nào. Tình hình rất xấu. Tôi cá Toph rất cừ sau một cây ghi-ta.

“Thật ra,” tôi nói, “mình nghĩ là có. Lão thầy hướng dẫn khôn kiếp vừa đánh trượt nó khỏi vị trí trưởng nhóm và nó cần được trút giận.” Tôi cho Toph số của Bridge. Cậu ta lặp lại dãy số trong lúc St. Clair nhịp nhịp lên chiếc đồng hồ đeo tay vô hình. Mới chín giờ, không hiểu sao cậu vội vã như vậy nhỉ? Đến tôi còn biết giờ này ở Paris vẫn được xem là sớm. Cậu hăng giọng rõ to.

“Này, mình xin lỗi. Mình phải đi rồi,” tôi nói.

“Có ai ở đó với cậu à?”

“Ừ, ừm. Bạn mình. Cậu ấy đưa mình dạo phố.”

Một giây trôi qua. “Cậu ấy?”

“Chỉ là một người bạn.” Tôi xoay lưng với St. Clair. “Cậu ấy có bồ rồi.” Tôi nhắm mắt. Mình có nên nói vậy không?

“Cậu sẽ không quên chuyện bọn mình chứ? Ý mình là...” Toph ngáp ngừng. “Chuyện chúng ta ở Atlanta ấy? Cậu có lãng quên tất cả vì một gã người Pháp nào đó và không bao giờ quay về nữa không?”

Tim tôi đập thành thịch. “Dĩ nhiên là không. Mình sẽ về vào dịp Giáng sinh mà.”

“Tốt lắm. Annabel Lee. Mình nên quay lại làm việc. Hercules chắc đang cáu tiết vì mình không gác cổng rồi. Ciao^[2].”

[2] Tiếng Ý: chào

“Ừ,” tôi nói. “*Au revoir*^[3].”

[3] Tiếng Pháp: Tạm biệt.

“Thế nhé.” Cậu ta cười và chúng tôi tắt máy.

St. Clair đứng lên. “Bạn trai ghen tuông à?”

“Mình đã kể rồi mà. Cậu ấy không phải bạn trai mình.”

“Nhưng cậu thích người đó.”

Tôi đỏ mặt. “À... ừ.”

Không thể lý giải biểu cảm của St. Clair. Có lẽ là bức tức. Cậu hát đầu ra cửa. “Cậu vẫn muốn ra ngoài phải không?”

“Sao cơ?” Tôi bối rối. “Ừ, tất nhiên. Để mình thay quần áo đã.” Tôi để cậu ra ngoài và năm phút sau chúng tôi thẳng tiến hướng Bắc. Tôi mặc chiếc áo ruột vốn cất kỹ trong tủ lâu lâu mới dám vận một lần, nó ôm sát thân hình tôi ở những chỗ cần ôm, quần bò và giày thể thao đen. Tôi biết giày thể thao không mang chất Pháp cho lắm – tôi nên đi boots cao hay giày cao gót – nhưng ít nhất nó cũng không có màu trắng. Đúng là dân ở đây hay xâm xì về giày thể thao trắng. Chỉ những du khách Mỹ mới mang loại giày to bè xấu xí chuyên dùng để cắt cỏ hoặc sơn phết nhà cửa ấy.

Buổi tối hôm đó rất đẹp. Ánh đèn ở Paris rực rỡ lung linh. Bầu không khí ấm áp bị khuấy động bởi những tiếng rì rào trò chuyện trên phố và tiếng cụng ly trong các nhà hàng. St. Clair đã tươi tỉnh trở lại và đang liệt kê các khía cạnh khủng khiếp trong cuốn hồi ký Rasputin cậu vừa đọc xong chiều nay.

“Vậy là đám người Nga đã cho một lượng xianua đủ giết năm gã đàn ông vào bữa tối của ông ta. Nhưng *chẳng có* tác dụng gì nên họ bắt đầu kế hoạch B – họ lấy súng lục bắn vào lưng ông ta. Thế mà *vẫn* không giết chết mục tiêu. Kỳ thực Rasputin vẫn đủ sức siết cổ một trong những kẻ ám sát nên họ bắn thêm *ba phát nữa*. Ông ta vẫn gắng gượng đứng lên! Rồi họ đánh ông ta thừa sống thiếu chết, quăng ông ta vào một cái chăn và ném xuống dòng sông lạnh giá. Ấy thế mà...”

Hai mắt St. Clair mơ màng. Ánh mắt ấy y hệt như khi mẹ tôi hăng say kể chuyện đàn rùa hay khi Bridge nói về những cái chũm chọe.

“Trong lúc khám nghiệm tử thi, họ phát hiện nguyên nhân cái chết thật ra là do cơ thể bị giảm nhiệt. Vì dòng sông! Không phải vì bị đầu độc, bị bắn hay đánh đập. Mẹ Tự Nhiên. Không chỉ có thế, cánh tay ông ta còn đông cứng trong tư thế giương cao tựa hồ ông ta đã cố *cào xé tìm lối thoát* bên dưới tảng băng.”

“Sao cơ? Không...”

Vài du khách Đức đang tạo dáng trước mặt tiền của một cửa hàng có dát chữ vàng. Chúng tôi đi vòng qua họ để không phá hỏng bức ảnh. “Hay hơn nữa,” cậu nói, “khi họ hỏa táng thi thể, ông ta *bật dậy*. Không, ông ta đã bật dậy! Có lẽ vì anh chàng lo liệu cái xác đã quên tách bỏ gân nên thân xác mới co rúm lại khi thiêu...”

Tôi gật đầu khích lệ. “Tuy rất ghê nhưng thú vị đấy. Kể tiếp đi.”

“... làm hai chân và cơ thể ông ta cong gập lại.” St. Clair mỉm cười đắc thắng. “Mọi người phát điên khi chứng kiến cảnh đó.”

“Ai nói lịch sử là nhàm chán vậy nhỉ?” Tôi mỉm cười, mọi thứ thật hoàn hảo. Gần như hoàn hảo. Gần như, vì đây là giây phút chúng tôi đi qua cổng vào TMOP và tôi đã ở xa trường hơn bao giờ hết. Nụ cười của tôi có phần nao núng khi tôi trở lại trạng thái căng thẳng bản năng.

“Cảm ơn cậu. Những người khác luôn bắt mình im mồm trước khi...” St. Clair nhận ra sự thay đổi thái độ của tôi bèn dừng bước. “Cậu ổn chứ?”

“Mình ổn mà.”

“Ừ, đã có ai nói rằng cậu nói dối rất kém chưa? Quá tệ. Tệ kinh khủng.”

“Chẳng qua...” Tôi then thùng ấp úng.

“Saooooo?”

“Paris rất ư là... xa lạ.” Tôi cố gắng tìm đúng từ. “Đáng ngại.”

“Đâu có!” Cậu nhanh chóng phản bác tôi.

“Cậu nói thì dễ.” Chúng tôi đi vòng qua một quý ông tôn nghiêm đang khom lưng dắt một chú chó săn cáo chân lùn, bụng xệ. Ông tôi đã cảnh báo vỉa hè ở Paris rải rác những “bãi mìn” nhưng đến hôm nay tôi mới được đích thân mục kích. “Cậu đã quen thuộc với Paris từ rất lâu rồi,” tôi tiếp tục. “Cậu thông thạo tiếng Pháp, cậu ăn mặc như người châu Âu...”

“Nhắc lại xem?”

“Cậu biết mà. Quần áo đẹp, giày đẹp.”

St. Clair nhấc chân trái đang xỏ trong một thứ thô ráp và mòn vẹt. “*Cái này á?*”

“Ồ, không. Nhưng cậu không mang giày thể thao. Mình đây nè. Mình không nói tiếng Pháp, mình sợ tàu điện và có lẽ mình nên mang giày cao gót nhưng mình ghét chúng...”

“Mình mừng vì cậu không mang giày cao gót,” St. Clair ngắt lời. “Cậu sẽ cao hơn mình.”

“*Mình* cao hơn cậu rồi.”

“Chút đỉnh thôi.”

“Cho xin đi. Mình hơn cậu sáu, bảy phân đấy. Mà cậu còn đang đi giày bốt nữa.”

St. Clair đập vào vai tôi và tôi phì cười. “Thư giãn đi,” cậu nói. “Cậu đang ở cạnh mình. Mình gần như là người Pháp mà.”

“Bạn là người Anh.”

Cậu ấy ngoác miệng cười. “Mình là người Mỹ.”

“Người Mỹ với giọng Anh. Như vậy không phải bị dân Pháp ghét gấp đôi sao?”

St. Clair đảo mắt. “Bạn nên thôi nghe theo những thành kiến rập khuôn và bắt đầu có chút chủ kiến đi.”

“Mình không bị rập khuôn.”

“Thật hả? Cảm phiền chỉ cho mình.” St. Clair chỉ vào đôi chân một cô nàng đang tản bộ phía trước chúng tôi. Cô ta đang huyên thuyên tiếng Pháp trên điện thoại. “Cái đó *chính xác* là gì nào?”

“Giày thể thao,” tôi thì thầm.

“Thú vị nhỉ. Còn các quý ông ở vỉa hè bên kia? Bạn có muốn giải thích người đứng bên trái đang mang gì hay không? Cái thứ kỳ cục gắn vào chân anh ta ấy?”

Dĩ nhiên toàn là giày thể thao. “Nhưng mà này, thấy gã đằng xa kia chứ?” Tôi hất đầu về phía một anh chàng mặc quần bò và áo thun Budweiser. “*Mình* có bị lộ rõ vậy không?”

St. Clair liếc anh chàng kia. “Rõ cái gì? Hói đầu? Béo phì? Hay khiếm nhã?”

“Người Mỹ.”

Cậu thở dài đánh thượt. “Thật lòng nhé Anna. Cậu phải vượt qua chuyện này.”

“Mình chỉ không muốn làm ai khó chịu. Mình nghe nói người Mỹ hay gây khó chịu lắm.”

“Ngay lúc này cậu chẳng làm ai khó chịu cả, trừ mình.”

“Còn bà ta thì sao?” Tôi chỉ vào một phụ nữ trung niên mặc quần kaki ngắn với áo len cộc có sọc đan hình ngôi sao. Bà ta đeo máy ảnh ở thắt lưng và đang tranh cãi với một người đàn ông đội mũ vải mềm. Chắc đó là chồng bà ta.

“Hoàn toàn chương mắt.”

“Mình có lộ liễu như bà ta không?”

“Xét đến việc bà ta mặc áo in *cờ Mỹ* thì mình sẽ đáp là không.” Cậu cắn móng tay. “Nghe này. Mình nghĩ mình biết giải pháp cho vấn đề của cậu nhưng cậu phải đợi. Chỉ cần hứa là cậu sẽ không bắt mình so sánh cậu với các bà, các cô U50 thì mình sẽ lo liệu mọi việc.”

“Bằng cách nào? Với cái gì? Hộ chiếu Pháp hả?”

St. Clair khịt mũi. “Mình đâu có nói sẽ biến cậu thành người Pháp.” Tôi định mở miệng cãi lại nhưng bị cậu gạt đi. “Thỏa thuận nhé.”

“Thỏa thuận,” tôi nói, không thoải mái lắm. Tôi không thích thú với những điều bất ngờ. “Mong là mọi chuyện sẽ khá hơn.”

“Ồ, sẽ tốt đẹp cả thôi.” St. Clair trông tự mãn đến nỗi tôi định mỉa mai cậu nhưng chợt nhận ra không còn thấy bóng dáng trường mình đâu nữa.

Không thể tin được. St. Clair đã hoàn toàn đánh lạc hướng tôi.

Mất một lúc tôi mới nhận ra, nhưng thực sự gót giày tôi đang nhún nhảy còn bụng dạ thì bồn chồn náo nức. Tôi phấn khích vì được ra ngoài! “Chúng ta đang đi đâu?” Tôi không thể kìm nén sự háo hức trong giọng mình. “Sông Seine hả? Mình biết nó ở gần đâu đây. Bọn mình sẽ ngồi bên bờ sông hả?”

“Không nói. Đi tiếp đi.”

Tôi cho qua chuyện này. Tôi bị sao thế nhỉ? Lần thứ hai trong vòng một phút tôi bằng lòng với việc đợi chờ. “Ồ! Cậu phải xem cái này trước.” St. Clair túm cánh tay tôi và kéo tôi băng qua đường. Một chiếc xe máy nhún còi inh ỏi, tôi bật cười.

“Đợi đã, cái gì...” Và rồi tôi nín thở.

Chúng tôi đang đứng trước một nhà thờ vô cùng hoành tráng. Bốn cây cột khổng lồ án ngữ mặt tiền kiểu Gothic với tượng đài đường bệ, cửa sổ đứng và những tấm điêu khắc công phu. Một tháp chuông gầy nhẳng vươn dài trong bầu trời đêm tối mịt. “Gì thế này?” Tôi thì thầm. “Nổi tiếng không? Mình nên biết không?”

“Nhà thờ của mình đây.”

“Cậu đến đây?” Tôi kinh ngạc. St. Clair không có vẻ mộ đạo lắm.

“Không.” Cậu hát đầu về phía một phiến đá, ngỏ ý để tôi đọc nó.

“Nhà thờ Saint Étienne du Mont. Chà, Saint Étienne cơ đấy!”

Cậu mỉm cười. “Mình vẫn luôn có tí chút sở hữu nơi này. Lúc nhỏ mẹ thường đưa mình đến đây. Mẹ con mình ăn trưa ngay trên bậc thềm. Thịnh thoảng mẹ mình mang theo sổ phác họa để vẽ những con bồ câu và dòng xe taxi.”

“Mẹ cậu là nghệ sĩ à?”

“Mẹ mình là họa sĩ. Tác phẩm của bà đang ở New York MoMA^[4].” Cậu có vẻ tự hào và tôi nhớ Meredith từng bảo St. Clair ngưỡng mộ Josh vì cậu ta vẽ rất đẹp. Thêm nữa, bố St. Clair sở hữu hai phòng triển lãm tranh. Học kỳ này St. Clair đăng ký môn Nghệ thuật tạo hình. Tôi bèn hỏi có phải cậu cũng là họa sĩ không.

[4] The Museum of Modern Art (Bảo tàng Nghệ thuật hiện đại), nằm ở Midtown Manhattan, New York.

St. Clair nhún vai. “Không hẳn. Mình ước là thế. Mẹ không truyền lại cho mình năng khiếu hội họa mà chỉ có sự cảm thụ. Josh giỏi hơn nhiều. Rashmi cũng giỏi.”

“Cậu thân thiết với bác phải không? Mẹ cậu ấy?”

“Mình yêu mẹ lắm.” St. Clair thẳng thắn nói, không một chút bẽn lèn trẻ con.

Chúng tôi đứng trước cánh cửa của nhà thờ và ngược lên, ngược lên mãi. Tôi hình dung mẹ tôi đang nhập dữ liệu về loài rùa nước ngọt vào máy tính – tối nào mẹ cũng làm việc này. Lúc này ở Atlanta không phải buổi tối. Có lẽ mẹ đang mua sắm ở cửa hàng tạp hóa. Lội bì bõm trên sông Chattahoochee. Xem *Đế chế phản công*^[5] với thằng Sean. Tôi không biết và tôi cảm thấy buồn bực.

[5] Tên tiếng Anh: *The Empire Strikes Back*, phần 5 trong bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao*.

Cuối cùng St. Clair phá vỡ sự tĩnh lặng. “Đến đây nào. Nhiều thứ đáng xem lắm.”

Chúng tôi càng đi xa lại càng thấy Paris đông đúc. St. Clair nói về mẹ, về bánh quy sô-cô-la bác làm trong bữa tối, về món mì cá ngừ nấu trong nồi đất của bữa sáng. Bác sơn mỗi căn phòng trong nhà theo một màu riêng trong bảy sắc cầu vồng. Bác còn hay nhặt ra những lỗi sai trong tên mình ở hộp thư rác.

Cậu không đả động gì đến bố.

Chúng tôi đi qua một khối kiến trúc bề thế nữa, nơi này trông giống phết tích của một lâu đài thời trung cổ. “Chúa ơi, lịch sử hiện hữu ở khắp nơi,” tôi nói. “Đây là nơi nào? Chúng ta vào trong được không?”

“Bảo tàng đấy. Vào được nhưng giờ này thì không. Mình nghĩ nó đóng cửa rồi,” cậu nói thêm.

“Ồ, tất nhiên.” Tôi cố không lộ vẻ thất vọng.

St. Clair tỏ ra thích thú. “Mới tuần học đầu tiên thôi mà. Chúng ta còn vô vàn thời gian để thăm bảo tàng của cậu.”

Chúng ta. Không hiểu sao trong lòng tôi chộn rộn. St. Clair và tôi. Tôi và St. Clair.

Sau đó, chúng tôi đi vào một khu vực còn tấp nập du khách hơn khu quanh ký túc xá, ở đây nhà hàng, cửa hiệu và khách sạn mọc lên san sát. Các quầy bán hàng mọi chỗ đều gào thét tiếng Anh, “Couscous^[6]! Anh chị thích couscous không?” Các con đường thì hẹp đến mức xe không chạy

được. Chúng tôi rảo bước giữa phố và len lỏi qua đám đông đang xô đẩy. Có cảm giác như một lễ hội vậy. “Bọn mình đang ở đâu?” Tôi ước gì mình không hỏi quá nhiều như thế.

[6] Một món ăn vùng Bắc Phi (bột mì nấu với thịt hay nước thịt).

“Giữa *rue* St. Michel và *rue* St. Jaques.”

Tôi liếc cậu.

“Rue có nghĩa là ‘phố’. Chúng ta vẫn đang ở Khu Latin.”

“Vẫn ở? Nhưng chúng ta đã đi bộ khoảng...”

“Mười? Hay mười lăm phút hả?” St. Clair châm chọc.

Hừm. Rõ ràng dù là người London hay Paris thì anh chàng này cũng không quen với hạnh phúc của việc làm chủ một chiếc xe hơi. Tôi nhớ cái xe của mình dù nó hay bị trục trặc ở khâu khởi động. Không máy điều hòa. Dàn loa hồng hóc. Tôi kể lể và St. Clair nhoen miệng cười. “Cậu có xe cũng không làm gì được đâu. Ở đây lái xe khi chưa đủ mười tám là phạm pháp đấy.”

“Cậu có thể chở bọn mình mà,” tôi nói.

“Không, mình không thể.”

“Cậu đã bảo sinh nhật cậu qua rồi! Mình *biết* cậu nói dối mà, không ai...”

“Ý mình không phải vậy.” St. Clair bật cười. “Mình không biết lái xe.”

“Cậu có nghiêm túc không vậy?” Tôi không thể kìm nén nụ cười gian xảo trên gương mặt. “Ý cậu là có chuyện mình biết làm nhưng cậu thì không?”

Cậu cười lại với tôi. “Choáng lắm hả? Nhưng mình không bao giờ có nhu cầu lái xe. Hệ thống chuyên chở ở đây, ở San Francisco hay ở London đều vô cùng thuận tiện.”

“Vô cùng thuận tiện cơ đấy.”

“Thôi ngay đi.” Cậu lại cười. “Này, biết vì sao họ gọi nơi này là khu Latin không?”

Tôi nhướn mày.

“Nhiều thế kỷ trước, sinh viên ở La Sorbonne đã ở phía đó.” Cậu chỉ tay. “Nó là một trong những trường đại học lâu đời nhất thế giới. Sinh viên ở đó được dạy và nói chuyện bằng tiếng Latin. Thế là cái tên đó được sử dụng luôn.”

Một chút phòng bị. “Toàn bộ câu chuyện có vậy thôi hả?”

“Ừ. Nhảm nhí.”

Chúng tôi ngoặt vào một góc đường và nó kìa – sông Seine! Ánh sáng thành phố phản chiếu lấp lánh trong những con sóng nước. Tôi nín thở. Quá lộng lẫy. Các cặp tình nhân sánh bước dọc bờ sông, người bán sách bày ra những thùng giấy gồm sách bìa mềm và tạp chí cũ. Một người đàn ông râu đỏ gảy đàn ghi-ta và hát lên một giai điệu náo nê. Chúng tôi lắng nghe độ một phút rồi St. Clair ném vài euro vào hộp đựng đàn của ông ta.

Sau đó, khi chúng tôi quay lại chiêm ngưỡng dòng sông, tôi đã trông thấy nó.

Nhà thờ Đức Bà.

Tôi đã được ngắm nó trong tranh ảnh. Nếu St. Étienne là một nhà thờ lớn thì nó không là gì, KHÔNG LÀ GÌ so với nhà thờ Đức Bà. Tòa kiến trúc trông như một con tàu khổng lồ phả khói ở hạ lưu. Đồ sộ. Vững chãi. Uy nghiêm. Ánh sáng chói lòa của nó làm tôi nhớ đến Disney World nhưng huyền ảo hơn bất kỳ giấc mơ nào của Walt^[7]. Những chùm dây leo xanh mon mơn tràn xuống các bức tường và buông mình vào dòng nước để hoàn tất câu chuyện thần tiên.

[7] Walter Elias “Walt” Disney (1901 – 1966): Nhà sáng lập công ty Walt Disney.

Tôi chậm rãi thở ra. “Nó đẹp quá.”

St. Clair đang nhìn tôi.

“Mình chưa từng thấy thứ gì đẹp như vậy.” Tôi không biết phải nói gì.

Chúng tôi phải đi qua một cây cầu để đến được nhà thờ. Giờ tôi mới biết nó được xây trên một hòn đảo. St. Clair bảo chúng tôi đang đi trên Ile de la Cite – Đảo Trong Thành và nó là quận cổ xưa nhất ở Paris. Sông Seine lung linh dưới chân bọn tôi, sâu và xanh thẳm, một con tàu dài lủng lẳng đèn lướt êm ái. Tôi dòm qua thành cầu. “Nhìn kìa! Người kia thật là vô tích sự. Ông ta sẽ ngã khỏi ta...” Tôi nhìn lại và thấy St. Clair đang lóng ngóng trên lối đi, cách xa thành cầu khoảng vài bước.

Tôi bơi rồi một lúc, rồi chợt hiểu ra. “Trời. Không phải cậu sợ độ cao đấy chứ?”

St. Clair vẫn nhìn thẳng hình bóng lấp lánh của nhà thờ Đức Bà. “Mình chỉ không hiểu tại sao mọi người cứ thích đứng sát mép cầu cho dù có bao nhiêu không gian đi lại ngay bên cạnh.”

“Ồ, vậy vấn đề là ở không gian đi lại phải không?”

“Đừng có chọc mình, nếu không mình sẽ đổ cậu về Rasputin hoặc cách chia động từ trong tiếng Pháp đấy.”

Tôi nhào qua thành cầu và giả vờ loạng choạng. St. Clair tái mặt. “Không! Đừng!” Cậu vươn tay như muốn cứu tôi nhưng rồi lại ôm bụng như sắp nôn.

“Xin lỗi!” Tôi lùi lại khỏi mép cầu. “Mình xin lỗi, mình không nghĩ lại tệ đến vậy.”

St. Clair xua tay ra hiệu cho tôi ngừng nói. Bàn tay còn lại vẫn ôm chặt cái bụng khó bảo.

“Mình xin lỗi,” lúc sau tôi lại nói.

“Thôi nào.” St. Clair cúi kính như thể tôi là người nín chân hai đũa. Cậu chỉ vào nhà thờ Đức Bà. “Đó không phải lý do mình đưa cậu đến đây.”

Tôi không hiểu còn thứ gì hay hơn tòa kiến trúc lộng lẫy này. “Chúng ta không vào trong à?”

“Đóng cửa rồi. Còn nhiều thời gian để xem mà, nhớ chưa?” Cậu dẫn tôi đến khoảng sân phía trước nhà thờ và tôi tận dụng cơ hội ngắm nghía phía sau cậu. Mông bự. Kể ra thì cũng có thứ hay hơn nhà thờ Đức Bà đấy chứ.

“Đây,” St. Clair nói.

Quang cảnh lối vào hoàn hảo mở ra trước mắt chúng tôi – hàng trăm phù điêu nhỏ được chạm khắc tinh xảo trên ba cánh cổng mái vòm không lồ của nhà thờ. Mỗi cái đều độc đáo và tách biệt. “Không thể tin được,” tôi thì thầm.

“Không phải ở đó. Ở đây cơ.” Cậu chỉ xuống chân tôi.

Tôi nhìn theo và ngạc nhiên nhận ra mình đang đứng trên một vòng tròn đá nhỏ. Ở ngay giữa vòng tròn là một hình bát giác màu đồng bên trong là có hình ngôi sao. Trên vòng tròn đá khắc dòng chữ: *POINT ZÉRO DES ROUTES DE FRANCE*.

“Thưa cô Oliphant. Câu đó dịch là ‘Cột mốc số 0 của những con đường tại Pháp’. Nói cách khác, đây là điểm mốc dùng để đo khoảng cách từ Paris đến mọi nơi trên nước Pháp.” St. Clair hắng giọng. “Nơi khởi đầu cho mọi câu chuyện.”

Tôi ngược nhìn. Cậu đang mỉm cười.

“Chào mừng đến Paris, Anna. Mình rất vui vì cậu đã đến.”

Chương 9

St. Clair nhét đầu ngón tay vào túi và co mũi giày đá đá mấy viên sỏi. “Sao vậy?” Cuối cùng cậu hỏi.

“Cảm ơn cậu,” tôi xúc động, “vì đã đưa mình đến đây. Cậu thật là tốt.”

“Ừm.” St. Clair thẳng lưng và nhún vai – vẫn cái cách nhún vai toàn thân kiểu Pháp – rồi trở về trạng thái tự tin vốn có. “Phải bắt đầu ở đâu đó chứ. Giờ thì ước đi nào.”

“Hả?” Tôi vốn là đứa văn chương lai láng. Tôi nên viết một thiên anh hùng ca hay vài điệp khúc cho các mẫu quảng cáo thức ăn của mèo mới phải.

St. Clair cười. “Đặt chân lên ngôi sao và ước đi nào.”

“Ồ, được rồi, được rồi.” Tôi chụm chân lại để đứng vào chính giữa. “Mình ước...”

“Đừng nói oang oang lên như thế!” St. Clair chồm tới như thể muốn ngắt lời tôi bằng cả cơ thể và dạ dày tôi quặn lại. “Cậu không biết ước nguyện hả? Cậu chỉ được ước một vài lần giới hạn trong đời. Khi có ngôi sao, lông mi, hoa bồ công anh rơi...”

“Và khi thổi nến sinh nhật.”

Cậu phớt lờ sự châm chọc của tôi. “Chuẩn không cần chỉnh. Vì vậy, cậu nên tận dụng cơ hội ngay khi có dịp. Những người mê tín bảo rằng nếu cậu thầm ước trên ngôi sao *đó*, điều ước của cậu sẽ thành sự thật.” Cậu ngập ngừng rồi nói tiếp. “Và nó tuyệt hơn cái điều mình vừa nghe nói.”

“Rằng mình sẽ chết một cách đau đớn vì bị trúng độc, bị bắn, bị đánh đập hay bị chết đuối hả?”

“Bị giảm thân nhiệt, không phải chết đuối.” St. Clair phì cười. Tiếng cười vừa trong sáng vừa có phần trẻ con. “Nhưng không đâu. Mình nghe nói số mệnh đã sắp đặt người nào đứng ở đây thì một ngày nào đó sẽ trở lại

Paris. Như mình hiểu, với cậu một năm ở đây thực sự quá dài. Mình nói đúng chứ?”

Tôi nhắm nghiền mắt. Mẹ và Seany xuất hiện trong tâm trí tôi. Cả Bridge. Và Toph. Tôi gật đầu.

“Được rồi. Vẫn nhắm mắt nhé. Ước đi nào.”

Tôi hít sâu. Hơi ẩm mát lạnh của hàng cây gần đó lấp đầy hai buồng phổi. Tôi muốn gì? Thật là khó trả lời.

Tôi muốn về nhà, nhưng phải thừa nhận tôi đã rất thích tối nay. Nếu đây là lần duy nhất trong đời tôi đến thăm Paris thì sao? Tôi biết mình vừa bảo St. Clair rằng tôi không muốn ở đây, nhưng một phần trong tôi – một phần nhỏ xíu trẻ con – đang rất tò mò. Nếu ngày mai bố tôi gọi điện bắt tôi về nhà, tôi hẳn sẽ thất vọng lắm. Tôi vẫn chưa chiêm ngưỡng nàng Mona Lisa. Vẫn chưa lên đỉnh Eiffel. Chưa đi dạo dưới Khải Hoàn Môn.

Vậy tôi còn muốn gì nữa?

Tôi muốn được cảm nhận lại đôi môi Toph. Tôi muốn cậu ta đợi. Nhưng một phần khác *cực kỳ* đáng ghét trong tôi vẫn biết cho dù bọn tôi có đến được với nhau thì năm tới tôi vẫn phải rời nhà để vào đại học. Tôi sẽ chỉ gặp Toph vào Giáng sinh và mùa hè và rồi... chuyện sẽ đi tới đâu?

Còn một điều khác.

Điều tôi đã cố gắng phớt lờ. Điều tôi không nên ham muốn, điều tôi không thể có.

Người đó ngay lúc này đang đứng trước mặt tôi.

Tôi ước gì đây? Cho một thứ tôi không chắc mình muốn có? Cho một người tôi không chắc mình cần có? Hay một người tôi biết mình không thể có?

Khốn kiếp. Thôi đành để số mệnh quyết định.

Tôi ước mình sẽ được hạnh phúc.

Nghe có vẻ chung chung quá nhỉ? Tôi mở mắt khi gió bắt đầu thổi mạnh hơn. St. Clair gạt tóc khỏi mắt và nói “Chắc hẳn điều ước của cậu phải thú vị lắm.”

* * *

Trên đường trở về, St. Clair dẫn tôi đến quầy bánh sandwich để ăn khuya. Mùi men bánh làm tôi ứa nước miếng, bao tử tôi phản kích réo âm ỉ. Chúng tôi mua panini, một loại bánh kẹp bị cán dẹp trên vỉ nướng nóng. St. Clair chọn bánh cá hồi xông khói, phô mai Ricotta và lá hẹ. Tôi chọn thịt lợn Parma, phô mai Fontina và lá xô thơm. Cậu bảo món này là thức ăn nhanh, nhưng thứ họ đưa cho chúng tôi trông chẳng giống thứ sandwich mềm oặt ở cửa hàng Subway chút nào.

St. Clair giúp tôi làm quen với đồng euro. Ổn thôi là euro không khó hiểu. Giấy bạc, tiền xu và các mệnh giá đều rất dễ sử dụng. Chúng tôi trả tiền rồi rong ruổi trên phố, tận hưởng buổi đêm.

Cắn qua lớp bánh mì giòn rụm và để lớp phô mai dính dính còn hơi ẩm chảy xuống cằm. Tôi sung sướng rên ỉ.

“Cậu vừa trải qua một cơn khoái cảm ẩm thực phải không?” St. Clair hỏi, chùi phô mai trên môi.

“Em đã ở đâu trong suốt cuộc đời chị?” Tôi hỏi miếng panini xinh xắn. “Làm sao mà mình chưa bao giờ được ăn một cái sandwich như thế này nhỉ?”

Cậu ngọam một miếng to. “Ừm ờm ờ,” cậu vừa nói vừa mỉm cười và tôi dịch bừa là, “Vì thức ăn của Mỹ dở như hạch.”

“Ừm ờm ờ ớ,” tôi đáp. Dịch là, “Ừ, nhưng burger của chúng ta cũng khá ngon đấy chứ.”

Hai đứa liếm cả mảnh giấy gói bánh trước khi quẳng chúng đi. Thật là hạnh phúc vô bờ.

[©STENT](#)

Sắp về đến ký túc xá, St. Clair đang mô tả thời gian cậu và Josh bị cấm túc vì dám ném kẹo cao su lên trần nhà vừa được sơn – họ đã cố gắn thêm núm vú thứ ba cho bức bích họa một nữ thần – thì nào tôi bắt đầu vận hành. Có chuyện gì đó rất lạ.

Chúng tôi vừa đi qua rạp chiếu phim thứ ba trong một dãy nhà.

Chỉ là những rạp phim nhỏ. Có vẻ chỉ có một phòng chiếu. Nhưng có tận ba cái. Trong một dãy nhà! Sao tôi không để ý sớm hơn?

Ồ. Phải rồi. Vì cậu bạn dễ thương này.

“Có rạp nào chiếu phim tiếng Anh không?” Tôi ngắt lời.

St. Clair tỏ ra bối rối. “Cậu bảo sao?”

“Các rạp phim quanh đây có cái nào chiếu phim tiếng Anh không?”

St. Clair nhướn mày. “Đừng bảo là cậu không biết đấy nhé.”

“Cái gì? Không biết cái gì?”

St. Clair hí hửng khi biết những chuyện tôi mù tịt. Thật là bực mình khi hai đứa đều nhận thức được cậu rành rẽ cuộc sống của người dân Paris trong khi mức độ hiểu biết của tôi chỉ gói gọn trong một cái bánh sừng bò sô-cô-la! “Mình có cảm giác cậu là một loại cuồng phim nào đó.”

“Cái gì? Biết *cái* gì?”

St. Clair khoát tay một vòng, thích thú thấy rõ. “Paris... là kinh đô... thưởng thức phim... của thế giới đấy.”

Tôi thắng thốt. “Cậu đang đùa với mình.”

“Đâu có. Cậu sẽ chẳng bao giờ tìm được thành phố nào cuồng phim hơn ở đây đâu. Có đến hàng trăm, thậm chí hàng ngàn rạp phim.”

Tim tôi đang rơi rụng trong lồng ngực. Tôi choáng ngợp. Không thể là thật được.

“Chỉ trong khu vực của chúng ta đã có hơn một tá.”

“*Cái* gì?”

“Cậu thực sự không để ý hả?”

“Không, mình không để ý! Sao không ai nói cho mình biết?” Ý tôi là việc này phải được nhắc đến trong ngày đầu tiên của buổi học Kỹ năng

Sống. Thông tin quan trọng thế cơ mà! Chúng tôi tiếp tục đi bộ và đầu tôi xoay tứ phía để đọc áp phích cùng biển quảng cáo. *Làm ơn chiếu phim tiếng Anh. Làm ơn chiếu phim tiếng Anh. Làm ơn chiếu phim tiếng Anh.*

“Mình cứ tưởng cậu biết. Đáng lẽ mình nên nói trước.” Cậu trông có vẻ hơi lỗi. “Phim ảnh được xem là một nghệ thuật cao cấp ở đây. Có rất nhiều rạp chiếu những phim lần đầu ra mắt, nhưng những rạp chiếu phim cũ, phim kinh điển còn nhiều hơn. Họ cho chiếu những phim kinh điển, phát loạt chương trình tôn vinh các đạo diễn, các dòng phim khác nhau hoặc các nữ diễn viên Brazil, đại loại thế.”

Hít thở đi, Anna, hít thở đi. “Có phải là phim tiếng Anh không?”

“Mình nghĩ ít nhất có một phần ba.”

Một phần ba! Trong số vài trăm – có khi cả ngàn – rạp phim.

“Vài bộ phim Mỹ được lồng tiếng Pháp, nhưng chủ yếu là phim cho trẻ con. Phần còn lại vẫn giữ tiếng Anh gốc và kèm thêm phụ đề tiếng Pháp. Đây, cầm lấy.” St. Clair chộp lấy một cuốn tạp chí có tên *Pariscope* từ kệ đứng và trả tiền cho một người đàn ông mũi khoằm vui tính. Cậu tổng cuốn tạp chí đó cho tôi. “Báo phát hành thứ tư hàng tuần. ‘PG’ là *phiên bản gốc*. ‘PP’ là *phiên bản tiếng Pháp*, tức là đã được lồng tiếng. Vậy hãy quan tâm PG thôi. Danh sách này cũng có trên mạng đây.”

Tôi sầm soi cuốn tạp chí, hai mắt sáng bừng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều danh sách phim như thế trong đời.

“Chúa ơi, nếu mình biết chỉ cần cái này cũng làm cậu hạnh phúc thì mình đã chẳng phải lo này ngại nọ.”

“Mình yêu Paris,” tôi nói.

“Và mình tin chắc Paris sẽ yêu lại cậu.”

St. Clair vẫn huyền thuyên nhưng tôi không còn lắng nghe nữa. Tuần này có trường phim của Buster Keaton. Rạp khác thì chiếu loạt phim giết người dành cho teen. Và cả một chương trình nói về các cuộc rượt đuổi xe hơi những năm 1970.

“Cái gì cơ?” Tôi nhận ra St. Clair đang đợi tôi trả lời cho một câu hỏi loáng thoáng nào đó. Khi thấy cậu không đáp, tôi dứt mắt khỏi bản danh sách. Ánh mắt cậu đông cứng lại trước dáng người vừa rời khỏi ký túc xá của bọn tôi.

Một cô gái cao xấp xỉ tôi. Mái tóc dài hơi dợn sóng rất hợp một thành thị. Chị ta mặc một cái áo khoác đỏ và chiếc đầm bạc ngắn lung linh dưới ánh đèn. Đôi mắt da kê lộ cộm trên vĩa hè. Khẽ cau mày ngoái nhìn tòa nhà Lambert, rồi chị ta quay hẳn lại và phát hiện ra St. Clair. *Toàn thân* chị ta bừng sáng.

Cuốn tạp chí lỏng ra trên tay tôi. Chỉ có thể là người đó.

Chị ta chạy ù đến và nhào vào vòng tay St. Clair. Họ hôn nhau, chị ta luồn tay qua tóc cậu. Mái tóc hoàn hảo ngời ngời của cậu. Dạ dày chúng xuống, tôi ngoảnh mặt đi.

Họ rời ra, cô gái bắt đầu cất lời. Giọng chị ta trầm một cách lạ kỳ - *đầy nhục cảm* – nhưng chị ta nói rất nhanh. “Em biết tối nay chúng mình sẽ không gặp nhau, nhưng em ở gần đây và em nghĩ có thể anh muốn đến câu lạc bộ em đã kể. Cái nơi mà Matthieu đã giới thiệu ấy? Nhưng anh không ở trong phòng nên em đã tìm Mer và nói chuyện với nó cả tiếng đồng hồ, anh đã ở đâu? Em đã gọi vào điện thoại của anh ba lần nhưng lần nào cũng vào thẳng hộp thư thoại.”

St. Clair trông có vẻ bị mất phương hướng. “À. Ellie, đây là Anna. Cả tuần bạn ấy không rời ký túc xá nên anh nghĩ mình nên dẫn bạn ấy...”

Tôi ngạc nhiên khi thấy Ellie toét miệng cười. Kỳ quặc là giây phút đó tôi nhận ra nếu bỏ qua giọng nói khàn khàn và váy áo phong cách Paris thì chị ta khá là... đơn giản. Nhưng có vẻ thân thiện.

Nói thế không phải là tôi thích chị ta đâu nhé.

“Anna! Từ Atlanta phải không? Hai người đã đi đâu?”

Chị ta biết tôi? St. Clair tường thuật buổi tối của chúng tôi trong lúc tôi tiêu hóa sự tiến triển bất thường này. St. Clair hay là Meredith đã kể về tôi? Tôi hy vọng St. Clair đã kể, nhưng dù vậy có vẻ chị ta cũng không cảm thấy bị đe dọa. Ellie dường như không cảnh giác việc tôi đã đồng hành với cậu bạn trai rất quyến rũ của chị ta suốt ba giờ qua. Đi chơi riêng.

Có được sự tự tin như thế hẳn phải rất tuyệt.

“Được rồi cung.” Chị ta ngắt lời. “Anh có thể kể em nghe sau. Anh sẵn sàng đi chưa?”

St. Clair có nói sẽ đi với chị ấy hả? Tôi không nhớ, nhưng cậu vẫn gật đầu. “Ừ. Ừ, để anh lấy, ờ...” Cậu liếc tôi rồi nhìn lỏi ra vào ký túc xá.

“Gì nữa? Anh đã ăn mặc tươm tất rồi mà. Trông anh tuyệt lắm. Đi nào.” Chị ta kẹp tay St. Clair. “Rất vui được gặp em, Anna.”

Tôi tìm lại giọng mình. “Ừm. Em cũng vui được gặp chị.” Tôi nhìn St. Clair nhưng cậu không nhìn thẳng vào tôi. Tốt thôi. Chẳng cần. Tôi ném cho cậu nụ cười tôi-không-quan-tâm-cậu-có-bạn-gái và hân hoan nói “Tạm biệt!”

Cậu không phản ứng. Được, đến lúc đi rồi. Tôi nhanh chóng rời khỏi và giật ra xâu chìa khóa. Khi mở cửa, tôi không thể không ngoái lại nhìn. St. Clair và Ellie đang sải bước vào đêm đen, hai cánh tay đan vào nhau, chị ta vẫn đang tíu tít nói chuyện.

Khi tôi lặng lẽ đứng đó, St. Clair ngoái đầu lại. Chỉ trong một tích tắc.

Chương 10

Như thế hóa ra lại hay. Thật lòng đấy.

Ngày qua ngày, dần dà tôi nhận ra gặp mặt bạn gái St.Clair là một chuyện đáng mừng. Thực ra là một sự giải thoát. Áp ủ thứ cảm xúc không nên có với một người nào đó là một việc rất tồi tệ và tôi cũng không thích những suy nghĩ vu vơ của mình. Dĩ nhiên tôi cũng chẳng muốn làm một Amanda khác.

St.Clair luôn tỏ ra thân thiện. Cả trường quý mến cậu – các thầy cô, những đứa nỏ trời, những đứa nhát nhòa – mà tại sao lại không thích một người như vậy chứ? St.Clair thông minh, vui nhộn và lễ phép. Và, còn nữa, hấp dẫn một cách nực cười. Mặc dù được yêu mến như thế nhưng cậu không giao du nhiều lắm. Chỉ loanh quanh với nhóm chúng tôi. Vì thằng bạn thân nhất thường túm tụm với Rashmi nên St.Clair phải đành đi chơi với, ờ, *tôi*.

Kể từ đêm cùng ra ngoài, St.Clair ngồi cạnh tôi trong mọi bữa ăn. Cậu trêu tôi về giày thể thao, hỏi về những bộ phim tôi yêu thích, chia động từ cho bài tập tiếng Pháp của tôi, lại còn ra mặt bảo vệ tôi nữa. Tuần trước trong lớp Vật lý, Amanda đã ngang ngược gọi tôi là *la moufette* và bịt mũi khi tôi đi qua bàn nó. St.Clair liền bảo Amanda “biến đi” và ném vụn giấy vào tóc nó trong suốt buổi học đó.

Lúc sau tra từ điển tôi mới biết từ đó có nghĩa là chồn hôi. Thật là hay ho.

Nhưng ngay lúc tôi thấy xao xuyến trở lại thì cậu lại biến mất. Sau bữa tối, khi tôi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, quan sát công nhân vệ sinh trong bộ đồng phục xanh sáng quét dọn đường phố thì St.Clair rời ký túc xá và chui vào tàu điện.

Đề đến với Ellie.

Gần như đêm nào cũng vậy, lúc St.Clair trở về tôi đều học bài ở hành lang với đám bạn. Cậu sẽ ngồi xuống cạnh tôi và bông đùa về một đứa học sinh lớp dưới say xỉn nào đó đang ve vãn cô gái trực ở bàn lễ tân. Không biết do tôi tưởng tượng, hay đúng là tóc cậu bị rối hơn mọi khi nhỉ?

Ý nghĩ St.Clair và Ellie làm *chuyện đó* khiến tôi ghen tị nhiều hơn tôi tưởng. Toph và tôi chỉ gửi mail qua lại chứ chưa bao giờ vượt qua khuôn khổ bạn bè. Không rõ Toph còn hứng thú với tôi hay không, nhưng tôi biết gửi mail không giống với hôn hít. Hoặc *làm chuyện đó*.

Mer là người duy nhất thấu hiểu vấn đề này nhưng tôi không thể tâm sự với nó. Thỉnh thoảng tôi sợ *nó* sẽ ghen với *tôi*. Như khi tôi bắt gặp nó đang quan sát bọn tôi vào giờ ăn trưa, hay khi tôi nhờ nó chuyển cho cái khăn ăn thì nó gần như ném vào tôi. Rồi khi St.Clair vẽ nguệch ngoạc đám chuối và voi ở những khoảng lề trong vở bài tập của tôi thì Mer trở nên sung sĩa và im thin thít.

Có lẽ tôi nên giúp Mer. Tôi mạnh mẽ hơn Mer vì tôi chỉ mới quen cậu. Vì cậu luôn nằm ngoài tầm với. Mer thật đáng thương. Bất kỳ cô gái nào đối mặt với sự quan tâm mỗi ngày của một chàng trai tuyệt vời có giọng nói dễ thương và mái tóc hoàn hảo đều khó cưỡng lại tình trạng cảm nắng chói chang và khổ đau quần quai.

Nói thế không có nghĩa là tôi đang rơi vào trạng thái đó đâu nhé.

Tôi đã nói rồi. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì không bị trúng chiêu. Mọi chuyện dễ xử hơn hẳn. Hầu hết đám con gái cười lẫn cười bò với những trò đùa của St.Clair và tìm có để nhẹ nhàng bám vào cánh tay cậu. Để chạm vào cậu. Còn tôi thì toàn tranh luận, trợn cả mắt lên và cư xử hững hờ. Khi va phải cánh tay của St.Clair, tôi liền đẩy nó ra. Vì bạn bè sẽ hành động như vậy.

Thêm vào đó, trong đầu tôi còn thứ quan trọng hơn: phim ảnh.

Tôi đã ở Pháp được một tháng và dù đã đi thang máy lên đỉnh Eiffel (Mer đưa tôi lên trong lúc St.Clair và Rashmi đợi ở bãi cỏ bên dưới – St.Clair lầy lý do sợ rơi xuống còn Rashmi từ chối làm công việc của hướng dẫn viên), dù đã đi bộ lên đài quan sát của Khải Hoàn Môn (dĩ nhiên Mer lại dẫn tôi trong khi St.Clair ở dưới và dọa sẽ đẩy Joph cùng Rashmi vào vòng xuyên giao thông hỗn loạn) thì tôi vẫn chưa thể đến rạp chiếu phim.

Thật ra tôi vẫn chưa rời khỏi khuôn viên trường. Khá là nhục nhĩ nh.

Nhưng tôi đã có một kế hoạch. Trước tiên, tôi sẽ thuyết phục ai đó đến rạp phim cùng mình. Sẽ không quá khó khăn vì ai cũng thích phim ảnh cả. Khi đó tôi sẽ ghi chú mọi lời nói cùng hành động của họ để sau này có thể một mình thoải mái trở lại rạp phim đó. Và một rạp phim thì vẫn đỡ hơn không có rạp nào.

“Rashmi. Tối nay cậu làm gì?”

Tụi tôi đang chờ đến tiết Cuộc sống. Tuần trước, cả lớp đã được học về tầm quan trọng của việc sử dụng thực phẩm bản địa, còn trước đó là cách viết tiểu luận xin vào đại học. Chẳng biết hôm nay học sẽ bày ra trò gì. Chỉ có Meredith và Joph là vắng mặt vì Joph học lớp mười một còn Mer đang học lớp ngoại ngữ tăng cường – tiếng Tây Ban Nha nâng cao. Chỉ để cho vui. Rõ hằm.

Rashmi gõ bút lên vở. Nó đã loay hoay với bài luận vào Brown suốt hai tuần nay. Đó là một số ít đại học có ngành Ai Cập học và là trường duy nhất nó muốn ghi danh. “Cậu không hiểu đâu,” nó nói khi tôi hỏi tại sao nó vẫn chưa viết xong. “Brown loại *tám mươi phần trăm* ứng viên đấy.”

Nhưng chắc nó sẽ chẳng gặp khó khăn gì. Năm nay Rashmi chưa vượt mất điểm A nào và phần lớn các môn đều đạt điểm tối đa. Tôi đã nộp đơn vào các trường đại học của tôi. Sẽ khá lâu nữa mới nhận được phản hồi, nhưng tôi không lo lắng tẹo nào. Chúng đâu có thuộc Ivy League^[1]

[1] Ivy League dùng để chỉ nhóm tám trường đại học và học viện lâu đời và hàng đầu tại Hoa Kỳ, gồm các trường: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania, và Yale.

Tôi cố gắng tỏ ra hòa đồng nhưng chuyện khá là phức tạp. Tối qua, lúc tôi vuốt ve con thỏ của Rashmi thì nó đã nhắc hai lần là không được hế răng về Isis vì quy định của ký túc xá không cho phép nuôi thú cưng. Cứ như thể tôi ba hoa bép xép lắm ấy. Hơn nữa Isis cũng không phải bí mật gì cho cam. Mùi nước tiểu thỏ ngoài cửa phòng nó thì nhảm lẫn thế nào được.

“Mình không làm gì cả, chắc thế,” Rashmi đáp lại câu hỏi lúc nãy của tôi.

Tôi hít sâu để tự trấn an. Câu trả lời của nó quan trọng đến mức tôi không dám đặt câu hỏi. “Muốn đi xem phim không? Đang có phim *Chuyện xảy ra trong đêm*^[2] ở Le Champo đấy.” Không ra ngoài không có nghĩa tôi không sục sạo tờ *Pariscope* để tìm thông tin.

[2] Tên gốc: It Happened One Night, Frank Capra đạo diễn, công chiếu năm 1934.

“Đang chiếu phim gì cơ? Và mình sẽ không nói cho cậu biết cậu vừa bấm nhầm tên rạp phim tàn nhẫn đến độ nào đâu.”

“*Chuyện xảy ra trong đêm*. Clark Gable và Claudette Colbert đóng vai chính. Đã giành được năm giải Oscar. Hoàn hảo lắm.”

“Phim thể kỷ nào vậy?”

“Ha ha. Thật tình cậu sẽ thích phim đó cho xem. Mình nghe nói nó hay lắm.”

Rashmi day day thái dương. “Mình không biết. Mình không thích phim ngày xưa lắm. Diễn xuất cứ thế này, ‘Này chiến hữu, bạn hiền ơi. Hãy đội mũ lên và làm một vụ bất hòa lớn đi nào.’”

“Ây da, thôi đi.” St.Clair rời mắt khỏi cuốn sách dày cộp về Cách Mạng Mỹ. Cậu ngồi bên cạnh tôi. Cứ nghĩ cậu biết lịch sử Mỹ nhiều hơn mình là tôi cảm thấy kỳ hoặc. “Như thế không quyến rũ à? Cái mũ và môi bất hòa ấy?”

“Vậy sao ông không đi cùng Anna?” Rashmi hỏi.

“Vì cậu ấy sẽ đi chơi với Ellie,” tôi nói.

“Sao cậu biết tối nay mình làm gì?” St.Clair hỏi.

“Làm ơn đi mà?” Tôi năn nỉ Rashmi. “Rủ lòng thương đi mà? Mình thề cậu sẽ thích nó. Josh và Mer cũng sẽ thích.”

Rashmi sắp mở miệng từ chối thì giáo viên đến. Mỗi tuần lại có một người mới – thi thoảng là ban quản lý, đôi lúc là một giáo sư. Hôm nay, tôi

ngạc nhiên khi thấy Nate. Chắc mọi thành viên quản lý đều lần lượt phải đến. Anh ta xoa cái đầu bóng loáng và mỉm cười thân mật với cả lớp.

“Sao cậu biết tối nay mình sẽ làm gì?” St.Clair nhắc lại.

“Mình van cậu đây,” tôi nói với Rashmi.

Rashmi nhăn mặt chịu thua. “Được rồi. Nhưng phim sau sẽ do mình chọn nhé.”

Hoan hô!

Nate hăng giọng, Rashmi và St.Clair cùng ngược lên. Tôi thích điểm đó ở những người bạn mới. Họ kính trọng các giáo viên. Vì mẹ tôi là giáo viên nên mỗi lần thấy bọn học sinh cự nự hay phớt lờ thầy cô là tôi lại nổi điên. Tôi không muốn có người vô lễ với mẹ mình. “Được rồi, các bạn, đủ rồi. Amanda, *đủ rồi*.” Nate đã dán miệng Amanda bằng thái độ lặng lẽ nhưng cứng rắn của mình. Nó hất tóc và thở dài, mắt liếc về phía St.Clair.

Cậu ngó lơ. Haha.

“Anh có một chút bất ngờ cho các em,” Nate nói. “Vì thời tiết đang chuyển mùa và không còn nhiều ngày nắng ấm nữa nên anh đã sắp xếp cho các em được học ngoài trời tuần này.”

Chúng tôi sẽ ra ngoài mà vẫn được tính là đi học. Tôi yêu Paris!

“Anh sẽ tổ chức một cuộc tìm kiếm.” Nate đưa lên một xấp giấy. “Có hai trăm món đồ trong danh sách này. Các em sẽ tìm chúng quanh khu vực của chúng ta và có thể nhờ người dân địa phương giúp đỡ.”

Ôi quý thần ơi, không phải chứ.

“Các em sẽ chia thành hai đội để chụp ảnh các món đồ.”

Phù! Sẽ có người nói chuyện được với dân địa phương.

“Đội chiến thắng sẽ căn cứ vào tổng số đồ tìm được, với điều kiện các món đồ đó phải được chụp trên điện thoại hoặc máy ảnh của tất cả mọi người.”

KHÔNGGGGGGGGG.

“Về phần thưởng.” Nate lại mỉm cười, bây giờ anh ta đã thu hút mọi ánh nhìn. “Đội tìm được nhiều món đồ nhất trước khi kết thúc lớp học ngày thứ năm... sẽ được nghỉ ngày thứ sáu.”

Giờ thì đáng để tranh giành rồi đây. Lớp học vỡ tung trong tiếng huýt sáo và vỗ tay. Nate chọn đội trưởng dựa vào người có tiếng rống to nhất. Steve Carver – thằng có mái tóc rối lòa xòa – và bạn thân của Amanda là Nicole được chọn. Rashmi và tôi cùng găm lên trong một khoảnh khắc hiếm hoi. Steve vung nắm tay vào không khí. Đúng là đồ bị thệt.

Cuộc tuyển chọn bắt đầu, Amanda được chọn đầu tiên. Dĩ nhiên. Kế đến là bạn thân của Steve. Dĩ nhiên, Rashmi thúc tôi. “Cá năm euro là mình được chọn chót chùm.”

“Cá luôn. Vì mình chắc mẩm đội sổ rồi.”

Amanda xoay người đối diện tôi và hạ giọng. “Cá thế là khôn đấy, Chồn Hôi. Ai muốn *mày* trong đội của họ chứ?”

Quai hàm tôi ngò nghếch trĩ xuống.

“St.Clair!” Giọng Steve làm tôi giật mình. Rõ ràng St.Clair sẽ được chọn từ sớm. Mọi người nhìn vào cậu, nhưng cậu còn mãi trùng mắt với Amanda. “Tớ,” cậu trả lời câu hỏi của nó. “Tớ muốn Anna vào đội của tớ, có bạn ấy là một may mắn đấy.”

Amanda đỏ mặt và nhanh chóng ngoảnh đi nhưng cũng kịp ném cho tôi một ánh mắt sắc lẹm nữa. Tôi đã gây thù chuốc oán gì với nó ư?

“Thêm nhiều cái tên khác được gọi ra, nhưng CHẴNG CÓ tôi. St.Clair cố gắng để tôi chú ý nhưng tôi giả vờ chẳng để tâm. Tôi không thể nhìn cậu. Tôi cảm thấy nhục nhã. Cuộc tuyển chọn nhanh chóng chỉ còn lại tôi, Rashmi và một thằng bạn gầy nhẳng không biết vì lý do gì bị gọi là Burger phô mai. Burger phô mai luôn đeo vẻ mặt ngạc nhiên, như thể ai đó vừa gọi tên cậu ta nhưng cậu ta không thể xác định giọng đó phát ra từ hướng nào.”

“Rashmi,” Nicole nói không chút ngần ngại.

Tim tôi chùng xuống. Bây giờ chỉ còn lại tôi và thằng Burger phô mai. Tôi nhìn chằm chằm bàn học, nhìn bức tranh Josh đã vẽ tôi trong lớp Lịch sử hôm nay. Tôi ăn mặc như một cô nông dân thời trung cổ (chúng tôi đang vẽ về Đại dịch đen), mặt tôi cau có và trên tay lủng lẳng một con chuột chết.

Amanda thì thầm vào tai Steve. Cảm thấy nó nhếch mép cười mình, mặt tôi bỗng rât.

Steve hắng giọng. “Burger phô mai.”

Chương 11

“Cậu nợ mình năm euro nhé,” tôi nói.

Rashmi cười. “Mình sẽ mua vé xem phim cho cậu.”

Chỉ ít bọn tôi cũng ở cùng một đội. Nicole đã chia nhỏ danh sách của Nate nên Rashmi và tôi tự tách ra đi tìm. Tuần này cũng không *quá* tệ. Nhờ Rashmi mà tôi đã được tính công. Nó để tôi chụp vài bức ảnh – một pho tượng có tên Budé và một nhóm trẻ con chơi bóng trên đường – dù nó là người đã tìm ra cả hai cái ấy.

“Mình nhớ bóng đá quá.” Meredith than thở khi chúng tôi kể lại chuyện chụp ảnh. Tối nay thậm chí lọn tóc xoắn bông bênh của nó trông cũng èo uột và sâu nảo.

Một cơn gió lùa xuống đại lộ, chúng tôi khép áo khoác và rùng mình. Những chiếc lá khô vỡ vụn dưới chân chúng tôi khi Paris xôn xao bước vào cuối thu. “Có giải đấu nào chị có thể tham gia không?” Josh hỏi, vòng tay ôm Rashmi. Nó liền rúc vào cậu ta. “Em thấy người ta chơi bóng quanh đây suốt ngày.”

“Hù!” Một cái đầu bù xù quen thuộc chen giữa Mer và tôi khiến chúng tôi nhảy dựng như gặp ma.

“Trời ơi,” Mer nói. “Muốn tôi đau tim hả. Ông làm gì ở đây?”

“*Chuyện xảy ra trong đêm,*” St.Clair nói. “Rạp Le Champo, đúng không?”

“Ông không hẹn hò với Ellie à?” Rashmi hỏi.

“Tôi không được mời à?” Cậu lách vào giữa Meredith và tôi.

“Dĩ nhiên ông được mời,” Mer nói. “Bọn này cứ định ninh ông bạn rồi.”

“Ông lúc nào chả bạn,” Rashmi nói.

“Tôi không phải *lúc nào cũng bạn*.”

“Lại còn chối,” nó nói. “Ông biết kỳ lạ ở chỗ nào không? Mer là người duy nhất từng thấy *Ellen* trong năm nay. Chị ấy trên cơ bọn này rồi à?”

“Ôi, thôi nào. Đừng bắt đầu nữa.”

Rashmi nhún vai. “Tôi chỉ nói thế thôi.”

St.Clair lắc đầu nhưng cả nhóm đều thấy cậu không phủ nhận. Ellie có lẽ đã đủ thân thiện khi nói chuyện, nhưng rõ ràng chị ta không còn cần những người bạn ở TMOP nữa. Ngay cả tôi cũng thấy được điều đó.

“Hai người làm gì hàng đêm vậy?” Câu hỏi vượt miệng trước khi tôi kịp nín lại.

“Chuyện đó,” Rashmi nói. “Họ làm chuyện đó chứ còn gì. Cậu ta bỏ tụi mình để đi đàn đúm.”

St.Clair đỏ mặt. “Bà biết không Rash, bà cũng thô lỗ như đám lớp mười một ngu ngốc ở cùng tầng với tôi. Thằng Dave gì đó và Mike Reynard. Chúa ơi, bọn nó là một lũ khốn.”

Mike Reynard là bạn thân của Dave ở lớp Tiếng Pháp và Lịch sử. Tôi không biết họ sống cạnh St.Clair.

“Ăn nói cẩn thận, St.Clair,” Josh nói. Có chút cái tiết xen vào thái độ thản nhiên thường ngày của cậu ta.

Rashmi quát vào mặt St.Clair. “Ông cũng coi tôi là con khốn phải không?”

“Không phải, nhưng nếu bà không ngưng lại thì có lẽ là thế thật đấy.”

Cơ thể họ gồng cứng như sắp lao vào đấu sừng trong một bộ phim tài liệu về thiên nhiên hoang dã. Josh cố kéo Rashmi lại nhưng nó hất tay bạn trai. “Chúa ơi, St.Clair à, ông không thể túm vào ban ngày rồi đá bay bọn này mỗi đêm đâu! Ông không thể trở về mỗi khi ông muốn nhờ và giả vờ là mọi chuyện vẫn ổn đâu!”

Mer cố gắng dập lửa. “Này, này này...”

“Mọi chuyện *vẫn* ổn đó thôi! Bà bị cái quỷ quái gì vậy?”

“NÀY!” Mer dùng chiều cao và sức mạnh đáng nể của mình để chắn giữa hai người họ. Nó tha thiết nói với Rashmi. “Tôi biết bà nhớ chị Ellie. Tôi biết chị ấy là bạn thân nhất của bà và chuyện chị ấy bỏ đi rất đáng giận, nhưng bà vẫn còn có bọn này mà. Và St.Clair... Rashmi nói đúng. Không gặp được ông làm bọn tôi rất buồn. Ý tôi là ở ngoài lớp ấy.” Mer nghe như sắp khóc đến nơi. “Chúng ta đã từng rất thân thiết mà.”

Josh vòng tay quanh người Mer và Mer ôm chặt lấy cậu ta. Cậu ta quắc mắt với St.Clair qua mái tóc xoắn của Mer. *Đây là lỗi của anh. Sửa sai đi.*

St.Clair nhún nhường. “Ừa. Được rồi. Bà nói đúng.”

Đó không hẳn là lời xin lỗi nhưng Rashmi gật đầu. Mer thở phào nhẹ nhõm. Josh nhẹ nhàng buông tay và trở lại đứng cạnh bạn gái. Chúng tôi đi

tiếp trong sự im lặng khó xử. Vậy ra Rashmi và Ellie từng là bạn thân. Tôi mới chỉ tạm xa Bridge thôi mà đã khó chịu lắm rồi, không biết nếu nó hoàn toàn rời bỏ tôi thì sẽ thế nào. Tôi cảm thấy áy náy. Chẳng trách Rashmi tỏ ra chua chát.

“Xin lỗi, Anna,” St.Clair nói sau khi cả nhóm tiếp tục câm lặng đi qua một dãy nhà. “Mình biết cậu rất háo hức muốn xem phim này.”

“Không sao. Không phải việc của mình, Bạn bè mình cũng thường cãi cọ mà. Ý mình là... bạn bè mình ở nhà ấy. Các cậu cũng là bạn mình. Mình chỉ muốn nói... bạn bè ở đâu cũng cãi vã được hết.”

Haizz. Thật là nhức đầu.

[©STE.NT](#)

Sự u ám như một màn sương dày bao trùm cả bọn. Chúng tôi vẫn im lặng, những ý nghĩ quanh quẩn trong đầu tôi. Tôi ước Bridge ở đây. Tôi ước St.Clair không cặp với Ellie, Ellie không làm tổn thương Rashmi, Rashmi thì giống Bridge hơn. Tôi ước Bridge ở đây.

“Này,” Josh nói. “Anna. Nhìn kia.”

Bóng tối nhường chỗ cho ánh đèn sáng trắng. Phong chữ hoa mỹ bùng sáng trong đêm báo cho chúng tôi biết đã đến RẠP CHIẾU PHIM LE CHAMPO. Dòng chữ đó làm tôi choáng ngợp. *Rạp chiếu phim*. Còn từ nào đẹp dễ hơn nữa không? Tim tôi rạo rực khi đi qua những tấm áp phích phim sắc sảo và qua cánh cửa kính bóng lộn. Sảnh chờ nhỏ hơn những rạp tôi từng đến và cho dù vắng bóng hương bắp rang bơ, tôi vẫn nhận ra thứ gì đó ở bầu không khí này, thứ gì đó có mùi cũ kỹ và dễ chịu.

Rashmi trả tiền vé cho tôi theo đúng lời hứa. Tôi tranh thủ lôi ra một tờ giấy nháp nhúm và cây bút giấu trong áo khoác để chờ cơ hội đắt giá này. Mer đứng ngay phía sau trong lúc tôi ghi lại lời nó một cách máy móc.

Oon ploss see voo play.

St.Clair nghiêng qua vai tôi và thì thầm. “Cậu đánh vần sai tùm lum rồi.”

Đầu tôi vội ngẩng lên ngượng ngùng nhưng St.Clair chỉ cười. Tôi cúi gằm để che hai má. Nụ cười của cậu làm má tôi đỏ lên hơn mọi thứ trên đời.

Đi theo dãy đèn xanh biển xuống lối đi vào phòng chiếu, tôi thắc mắc không biết có phải đèn chỗ nào ở đây cũng có màu xanh thay cho màu vàng chói lóa ở Mỹ không. Tim tôi đập dồn dập. Những thứ khác vẫn y hệt.

Ghế. Màn hình. Vách tường. Không khác tẹo nào.

Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Paris, tôi cảm thấy như đang được ở nhà.

Tôi cười với đám bạn nhưng Mer, Rashmi và Josh đang mải tranh luận về chuyện gì đó trong bữa ăn tối. Chỉ St.Clair nhìn tôi và mỉm cười đáp lại. “Ồn chứ.”

Tôi gật đầu. Trông cậu có vẻ hài lòng và ngồi xuống ghế cạnh tôi. Tôi luôn ngồi chếch lên bốn hàng ghế tính từ giữa rạp và tối đó tại tôi có một chỗ xem tuyệt vời. Ghế ngồi có màu đỏ truyền thống. Bộ phim bắt đầu, màn hình chính lóe sáng. “Haizz, tại mình phải ngồi xem hết phần giới thiệu đoàn làm phim này à?” Rashmi hỏi. Những thước phim cũ thường chiếu phần đó trước tiên.

Tôi vui vẻ đọc hết. Tôi thích những đoạn giới thiệu đoàn phim. Tôi thích được biết mọi thứ về phim ảnh.

Rạp phim tối đen như mực trừ ánh sáng chớp tắt từ những màu sắc tương phản trên màn ảnh. Clark Gable giả vờ ngủ quên và đặt tay lên chiếc ghế còn trống trên chiếc xe buýt. Cáu tiết, Claudette Colbert rón rén gạt tay ông ta và ngồi xuống ghế. Gable mỉm cười và St.Clair bật cười.

Lạ thật, tôi liên tục bị phân tâm bởi hàm răng trắng sáng của cậu trong bóng tối. Mái tóc dợn sóng dạt ra hai bên hay mùi nước xả vải dịu ngọt. St.Clair thúc tôi như âm thầm bảo tôi tựa vào cánh tay cậu, nhưng tôi từ chối và cậu hiểu ý. Cánh tay cậu áp sát tay tôi, hơi cao hơn một chút. Tôi liếc nhìn bàn tay to bè, lộ rõ các khớp xương của cậu. So ra tay tôi bé xíu.

Bất thành linh tôi muốn chạm vào St.Clair.

Không đây, không xô cũng không phải cái ôm thân tình. Tôi muốn cảm nhận làn da cậu, những nốt tàn nhang, những đường nét vô hình và miết ngón tay lên cổ tay cậu. St.Clair cự mình. Tôi có một cảm giác kỳ lạ là cậu cũng có ý nghĩ giống tôi. Tôi không thể tập trung. Các nhân vật trên phim vẫn đang đấu khẩu ầm ĩ nhưng tôi chẳng biết họ đang chí chóc chuyện gì. Tôi đã mất tập trung bao lâu rồi nhỉ?

St.Clair húng hắng ho và lại cự mình. Chân cậu cọ vào chân tôi. Và vẫn đặt ở đó. Tôi tê liệt. Thật thiếu tự nhiên quá, phải nhích chân ra thôi. Làm sao cậu không nhận ra chân mình đang đụng vào chân tôi nhỉ? Từ khước mắt tôi trông thấy cằm, mũi và – Chúa ơi – cả đường viền môi của cậu nữa.

Đó. Cậu liếc mắt nhìn tôi. Tôi biết cậu đã liếc nhìn tôi.

Tôi dán mắt lên màn hình, cố hết sức chứng minh mình- đang-rất-ư-là-chú tâm đến bộ phim. St.Clair gồng người nhưng vẫn không dời chân đi.

Cậu đang nín thở? Tôi nghĩ là vậy. Tôi cũng đang nín thở. Rồi lúc thở ra tôi co rúm lại – nó quá ồn ào, quá bất thường.

Lại nữa. Lại liếc nữa. Lần này tôi tự động quay sang vừa lúc cậu ngoảnh đi. Cứ như một điệu nhảy. Và giờ có một thứ cảm giác trôi nổi trong không khí nhắc nhở một trong hai đứa tôi lên tiếng. Tập trung đi, Anna. Tập trung đi chứ. “Cậu thích nó không?” Tôi thì thầm.

St.Clair ngập ngừng. “Bộ phim hả?”

Tôi cảm ơn bóng tối đã che giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình.

“Mình rất thích,” cậu nói.

Tôi mạo hiểm liếc qua và St.Clair chăm chú nhìn lại. Trước đây cậu không nhìn tôi như vậy. Tôi ngoảnh mặt trước và vài giây sau cậu cũng quay đi.

Tôi biết cậu đang cười và tìm tôi rạo rực.

Chương 12

Đến: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net >

Từ: James Ashley <james@jamesashley.com>

Tiêu đề: Một sự nhắc nhở nhẹ.

Chào con yêu. Đã lâu bố con ta chưa chuyện trò con nhỉ. Con đã kiểm tra hộp thư thoại chưa? Bố đã gọi nhiều lần, nhưng chắc là con đang bận thăm thú Paree. Bố chỉ muốn nhắc nhẹ con rằng hãy gọi cho ông bố già nua này và kể ông ta nghe về việc học bên đó. Con đã thành thạo tiếng Pháp chưa? Đã ném gan ngỗng chưa? Đã ghé qua những bảo tàng thú vị nào? Hẳn con đã nghe về tin tốt kia rồi nhỉ. Chuyện tình cờ vừa ra mắt ở vị trí số một trên tờ NY Times! Có vẻ vẫn đang là thời của bố. Bố sắp bắt đầu chuyến giao lưu miền Đông-Nam vào tuần tới nên bố sẽ sớm gặp em con và gửi nó lời chào yêu thương của con. Hãy đốc sức học hành nhé, bố sẽ gặp CON vào dịp Giáng sinh này.

Josh tựa cơ thể lêu nghêu vào vai tôi và nghiền ngẫm máy tính xách tay của tôi. “Do em tưởng tượng hay cái chữ ‘CON’ đó bốc mùi đe dọa vậy?”

“Không đâu. Không chỉ mình EM nghĩ vậy đâu.” Tôi nói.

“Em cứ định ninh bố chị là nhà văn. Cái quỷ gì mà ‘đọc sức học hành’ với ‘sự nhắc nhở nhẹ’ vậy?”

“Bố chị rành nhất mấy câu sáo rỗng mà. Chắc em chưa bao giờ đọc tiểu thuyết của ông.” Tôi ngừng lại. “Chị không tin được ông ấy đủ can đảm để nói sẽ ‘gửi Seany lời chào yêu thương của chị.’”

Josh khinh khỉnh lắc đầu. Tôi và đám bạn đang trải qua dịp cuối tuần trên băng ghế dài vì trời đổ mưa. Dù chẳng ai đề cập đến chuyện mưa gió nhưng hóa ra Paris cũng mưa lất phất như London. Đó là theo lời St.Clair, thành viên vắng mặt duy nhất trong bọn. Cậu đang đến buổi triển lãm ảnh nào đó ở trường Ellie. Đáng lẽ bây giờ cậu phải trở về rồi.

Cậu lại về trễ. Như thường lệ.

Mer và Rashmi đang cuộn tròn trên ghế dài trong tiền sảnh và đọc tác phẩm được chỉ định trong lớp Ngữ văn, *Balzac và cô bé thợ may Trung Hoa*^[1]. Tôi nhìn lại bức thư của bố.

[1]Tên tiếng Anh: Balzac and the little Chinese Seamstress, tác giả: Đới Tư Kiệt, xuất bản 2000.

Một sự nhắc nhở nhẹ... đời bố thật là quá ẹ.

Ký ức hồi đầu tuần – ngồi cạnh St.Clair trong rạp chiếu phim tối om, chân cậu tựa vào chân tôi, cái nhìn đưa đẩy giữa chúng tôi – ủa về và nhấn chìm tôi trong bể xấu hổ. Càng nghĩ tôi lại càng bị thuyết phục là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vì chẳng có chuyện gì THỰC SỰ xảy ra cả.

Khi chúng tôi ra khỏi rạp, Rashmi tuyên bố, “Cái kết quả đột ngột. Chúng ta vẫn chưa được xem phần hay ho nào.” Trước khi tôi hoàn tất bài bảo vệ bộ phim thì bọn tôi đã về đến ký túc xá. Tôi muốn trò chuyện với St.Clair để tìm một tín hiệu cho thấy *có gì đó* giữa chúng tôi đã thay đổi, nhưng Mer đã xen vào và chúc cậu ngủ ngon. Tôi không thể ôm St.Clair mà không để lộ trái tim đập thùm thụp của mình nên bèn lỉnh ra sau.

Thế là chúng tôi vẫy tay chào nhau.

Tôi vào giường, hoàn toàn bối rối.

Đã xảy ra chuyện gì? Dù tôi đó có vẻ rất ly kỳ nhưng ắt hẳn tôi đã phóng đại vấn đề vì St.Clair không hề cư xử khác lạ vào bữa sáng hôm sau. Chúng tôi trò chuyện thân thiết như thường lệ. Hơn nữa cậu đã có Ellie. Cậu không cần tôi. Tôi chỉ còn biết đặt giả thiết mình đã chuyển mọi cảm giác dồn nén dành cho Toph lên St.Clair.

Josh thận trọng quan sát tôi. Tôi quyết định hỏi cậu ta trước. “Bài tập của em thế nào rồi?” Đội của tôi trong lớp Cuộc sống đã thắng (không nhờ vào công sức của tôi) nên Rashmi và tôi không phải đi học ngày thứ sáu. Josh cúp học để ngồi cùng bọn tôi. Thế nên cậu ta bị cấm túc và lãnh thêm vài trang bài tập về nhà.

“Ồ.” Josh buông mình xuống ghế cạnh tôi và cầm cuốn sổ phác họa lên. “Em có nhiều việc hay hơn để làm.”

“Nhưng... chẳng phải em sẽ gặp rắc rối thêm nếu không làm bài tập sao?” Tôi chưa từng cúp học. Tôi không hiểu làm sao Josh có thể nhún vai coi khinh mọi thứ như thế.

“Chắc thế.” Josh co duỗi tay và nhăn mặt.

Tôi cau mày. “Bị sao vậy?”

“Bị căng cơ ấy mà,” Josh nói. “Do vẽ tranh thôi. Không sao, lúc nào chẳng thế.”

Kỳ lạ ghê. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến những chấn thương vì nghệ thuật. “Em thực sự có tài. Em muốn theo nghiệp luôn hả? Ý chị là để kiếm sống ấy?”

“Em đang vẽ một cuốn truyện tranh.”

“Thật hả? Tuyệt quá.” Tôi đẩy máy tính ra xa. “Truyện có nội dung gì?”

Khóe miệng cậu ta cong lên thành một nụ cười ranh mãnh. “Một anh chàng bị buộc phải vào học ở một ngôi trường nội trú tồi tàn vì bố mẹ cậu ta không muốn vương tay vương chân.”

Tôi khịt mũi. “Chị nghe chuyện này rồi. Bố mẹ em làm gì?”

“Bố em là chính trị gia. Họ đang tiến hành chiến dịch tái tranh cử. Từ đầu năm học tới giờ em chưa nói chuyện với *Thượng nghị sĩ Wasserstein* đấy.”

“Thượng nghị sĩ? Là thượng nghị sĩ xịn ấy hả?”

“Xui cho em, ông ấy đúng là thượng nghị sĩ xịn.”

Lại thế nữa. Bố tôi đã nghĩ gì vậy trời? Gửi tôi vào học cùng con cái THƯỢNG NGHỊ SĨ HOA KỲ ư? “Mọi người đều có một ông bố tồi tệ nhỉ?” Tôi hỏi. “Hay đó là yêu cầu để được vào đây học?”

Cậu ta hát đầu về phía Rashmi và Mer. “Bố họ không tệ. Nhưng bố anh St.Clair thì cũng cùng một giuộc cả đấy.”

“Chị nghe là vậy.” Con tò mò nổi lên, tôi hạ giọng. “Bố cậu ấy là người thế nào?”

Josh nhún vai. “Một gã khốn nạn. Kiểm soát chặt chẽ St.Clair và mẹ anh ấy nhưng lại thân thiện với mọi người. Như thế càng tồi tệ hơn.”

Bất chợt tôi bị phân tán tư tưởng bởi một cái mũ lưỡi trai đan tay màu đỏ tím quái gở đang đi vào tiền sảnh. Josh quay lại nhìn. Meredith và Rashmi cũng để ý chuyển động của cậu và rời mắt khỏi cuốn sách đang đọc.

“Ồi Chúa ơi,” Rashmi nói. “Cậu ấy đang đội Cái Mũ Đỏ.”

“Tôi thích Cái Mũ Đỏ,” Mer nói.

“Chết mê chết mệt chứ còn gì nữa,” Josh nói.

Meredith ném cho cậu ta cái nhìn căm hờn. Tôi định nhìn kỹ Cái Mũ Đỏ thì giật mình nhận ra nó đã ở ngay sau lưng. Và nằm trên đầu St.Clair.

“Vậy là Cái Mũ Đỏ đã trở lại,” Rashmi nói.

“Ồ,” cậu nói. “Tôi biết mấy người nhớ nó mà.”

“Có câu chuyện phía sau Cái Mũ Đỏ nữa hả?” Tôi hỏi.

“Chẳng qua mùa đông năm ngoái mẹ St.Clair đã đan nó và bọn này đều đồng ý nó là thứ phụ kiện gót guốc nhất Paris,” Rashmi nói.

“Vậy hả?” St.Clair lột cái mũ ra và trùm lên đầu Rashmi. Hai bím tóc đen của cô nàng chĩa ra bên dưới trông rất buồn cười. “Trông bà tuyệt lắm. Cực quyền rũ.”

Rashmi trừng mắt ném trả và vuốt lại tóc. St.Clair lại chụp nó lên mái tóc bù xù của mình và tôi đồng tình với Mer. Cái mũ khá dễ thương. St.Clair trông ấm áp và luộm thuộm như một con gấu vậy.

“Buổi triển lãm thế nào?” Mer hỏi.

Cậu nhún vai. “Chẳng có gì đặc sắc. Các cậu đang làm gì vậy?”

“Anna đang chia sẻ ‘một sự nhắc nhở nhẹ’ của bố chị ấy,” Josh nói.

St.Clair nhăn nhó.

“Chị không muốn nhắc lại cái đó đâu nhé, cảm ơn em.” Tôi tắt máy tính.

“Nếu cậu đã xong việc thì mình có thứ này cho cậu,” St.Clair nói.

“Cái gì? Ai, mình hả?”

“Còn nhớ mình đã hứa sẽ giúp cậu cảm thấy bớt chất Mỹ đi không?”

Tôi mỉm cười. “Cậu đã có hộ chiếu Pháp của mình rồi à?” Tôi không quên lời hứa của cậu nhưng đó đã là chuyện của mấy tuần trước. Tôi ngạc nhiên và phòng mũi vì cậu vẫn nhớ.

“Còn tuyệt hơn cơ. Nó vừa đến hòm thư hôm qua. Đi nào, nó trong phòng mình.” St.Clair dứt tay vào túi áo khoác và nghênh ngang đi đến cầu thang.

Tôi nhét máy tính vào túi, quăng lên vai và nhún vai với đám bạn. Mer trông có vẻ bị tổn thương và trong giây lát tôi cảm thấy có lỗi. Nhưng đâu phải tôi cướp đoạt St.Clair. Tôi cũng là bạn cậu cơ mà! Tôi theo cậu lên cầu thang và Cái Mũ Đỏ nhấp nhô trước mặt tôi. Lên tầng, cậu dẫn tôi đi dọc hành lang. Tôi vừa hồi hộp lại vừa phấn khích. Tôi chưa từng nhìn thấy phòng của St.Clair. Chúng tôi luôn gặp nhau ở tiền sảnh hoặc ở tầng của tôi.

“Căn phòng thân thương.” Cậu lôi ra một chùm chìa khóa in hình “Tôi bỏ lại ♥ ở San Francisco”. Tôi nghĩ nó là quà của mẹ cậu. Treo ngay cửa phòng là một bức phác họa cậu đội mũ Napoléon. Hẳn là tác phẩm của Josh.

“Này, 508! Phòng cậu ngay bên trên phòng mình. Vậy mà cậu không nói.”

St.Clair mỉm cười. “Có lẽ vì mình không muốn bị cậu la mắng bởi tiếng gót giày huỳnh huych hàng đêm.”

“Này, cậu nên gót giày huỳnh huých *thật* đấy.”

“Mình biết. Mình xin lỗi.” St.Clair bật cười và giữ cửa mở cho tôi. Phòng cậu gọn gàng hơn tôi tưởng tượng. Tôi luôn hình dung đám con trai với phòng ngủ dơ bẩn – cả núi quần cộc lấm lem và áo lót ướt mồ hôi, giường ngủ bệ bộn với ga trải giường không thay nhiều tuần, áp phích về bia bọt và gái gú mặc bikini, những lon soda rỗng và túi khoai tây chiên, vài mẫu máy bay mô hình cùng thẻ game nằm bừa bãi.

Phòng Matt trông như thế đó. Nó luôn làm tôi chết khiếp. Tôi chẳng biết khi nào mình sẽ ngồi phải một túi nước sốt Taco Bell.

Nhưng phòng St.Clair khá ngăn nắp. Giường ngủ gọn gàng, chỉ có một đụn nhỏ quần áo trên nền nhà. Không có áp phích xác xơ, chỉ có một tấm bản đồ thế giới cổ đại treo trên bàn học cùng hai bức tranh sơn dầu sắc sỡ gắn trên đầu giường. Và sách. Tôi chưa từng thấy phòng ngủ nào chứa nhiều sách như vậy. Chúng chất kín các vách tường như những tòa tháp – sách lịch sử dày cộm, sách bìa mềm tả tơi... và một bộ OED. Giống của Bridge.

“Không thể tin mình biết hai người đủ điên để mua OED.”

“VẬY HẢ? Người kia là ai?”

“Bridge. Chúa ơi, bộ của cậu là bản *mới* à?” Gáy sách bóng loáng. Bộ của Bridgette đã có từ vài thập kỷ trước, gáy sách đã nhăn nhúm và bong ra từng mảng.

St.Clair trông có vẻ ngượng ngùng. Bộ *Từ điển Anh ngữ Oxford* mới có giá một ngàn đô-la và dù chúng tôi chưa từng nhắc về chuyện tiêu pha thì cậu cũng biết tôi không dư dả như đám bạn cùng lớp. Bữa ăn nào tôi cũng gọi món rẻ nhất trong thực đơn. Bố tôi có lẽ muốn cho tôi một sự giáo dục

hoàn hảo, nhưng ông không bận tâm đến chi tiêu thường nhật của tôi. Tôi đã hai lần xin bố tăng tiền tiêu hàng tuần, nhưng ông từ chối và bảo tôi cần phải học cách sống với số tiền đang có.

Khó khăn ở chỗ cái số mà bố đưa cho tôi chẳng đủ để là gì.

“Bạn cậu và ban nhạc đó giờ thế nào rồi?” St.Clair đổi chủ đề. “Bạn ấy trở thành tay trống của nhóm chưa?”

“Rồi, tuần này họ sẽ luyện tập buổi đầu tiên.”

“Đó là ban nhạc của anh chàng tóc mai dài, phải không?”

St.Clair biết tên của Toph. Cậu đang cố khiêu khích tôi nhưng tôi chẳng thèm để tâm. “Ừm. Cậu có gì cho mình nào?”

“Đây này.” Cậu đưa cho tôi một chiếc phong bì màu vàng nằm trên bàn học, bao tử tôi cồn cào như thể hôm nay là sinh nhật tôi. Tôi xé gói bưu phẩm. Một vật nhỏ rơi xuống sàn nhà. Đó là một lá cờ Canada.

Tôi nhặt nó lên. “Ừm. Cảm ơn chẳng?”

St.Clair ném mũ lên giường và cào tóc. Tóc cậu chĩa ra tám hướng. “Cho ba-lô của cậu. Người ta sẽ không nghĩ cậu là người Mỹ nữa. Dân châu Âu dễ lượng thứ cho người Canada hơn”

Tôi bật cười. “Vậy thì mình thích nó lắm. Cảm ơn nhé.”

“Cậu không cảm thấy bị xúc phạm à?”

“Không hề, tuyệt mà.”

“Mình đặt trên mạng nên mãi nó mới chuyển đến nơi. Mình không biết đi tìm cái này ở cửa hàng nào cả, xin lỗi nhé.” St.Clair lục hộc bàn và lôi ra một chiếc kim băng. Cậu lấy lá cờ hình lá phong bé xíu trong tay tôi rồi cẩn thận ghim vào ba-lô cho tôi. “Rồi đó. Cậu chính thức là người Canada. Cố gắng đừng lạm dụng quyền lực mới nhé.”

“Kê. Mình sẽ ra ngoài ngay vào tối nay.”

“Tốt.” Giọng cậu nhỏ lại. “Nên thế.”

Rồi cả hai lặng im. St.Clair đang ở rất gần tôi. Ánh mắt cậu khóa lấy mắt tôi, tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi lùi lại và ngoảnh mặt đi. Toph. Người tôi thích là Toph, không phải St.Clair. Tại sao tôi cứ phải liên tục nhắc nhở bản thân vậy? St.Clair đã có người yêu rồi.

“Cậu đã vẽ những cái này à?” Tôi giọng gao thay đổi tâm trạng. “Những bức tranh trên giường cậu ấy?” Tôi liếc lại. St.Clair vẫn nhìn tôi đăm đăm.

Cậu cắn móng tay trước khi trả lời, giọng rất lạ. “Không phải. Mẹ mình vẽ đấy.”

“Thật hả? Chà chà, chúng đẹp lắm. Rất, rất... đẹp.”

“Anna...”

“Vẽ cảnh Paris à?”

“Không, đó là con phố mình lớn lên. Ở London.”

“Ồ.”

“Anna à...”

“Hử?” Tôi quay lưng về phía cậu, cố gắng xem xét các bức tranh. Chúng thực sự rất tuyệt. Nhưng dường như tôi không thể tập trung. Dĩ nhiên không phải cảnh Paris. Đáng lẽ tôi nên biết...

“Anh chàng tóc mai dài ấy. Cậu thích người đó à?”

Lưng tôi giật giật. “Cậu đã hỏi mình câu đó rồi.”

“Ý mình là,” St.Clair lúng túng nói, “từ lúc đến đây tình cảm của cậu có thay đổi không?”

Tôi mất một lúc cân nhắc câu hỏi của cậu. “Vấn đề không phải là *mình* cảm thấy thế nào,” cuối cùng tôi nói. “Mình có hứng thú... nhưng không biết cậu ta còn hứng thú với mình không.”

St.Clair xích lại gần. “Cậu ta còn gọi điện không?”

“Ừ. Không thường xuyên. Nhưng vẫn còn.”

“Ừm. Ờ,” cậu chớp mắt. “Thế thì cậu đã trả lời mình rồi.”

Tôi ngoảnh mặt đi. “Mình nên đi. Chắc cậu đã có kế hoạch với Ellie.”

“Ừ. À, không có. Ý mình là mình không biết. Nếu cậu không làm gì...”

Tôi mở toang cửa phòng cậu. “Vây gặp lại cậu sau. Cảm ơn quyền công dân Canada của cậu.” Tôi gõ lên lá cờ nhỏ trên ba-lô.

St.Clair trông đau khổ một cách lạ lùng. “Không có gì. Rất vui được giúp cậu.”

Tôi nhảy hai bậc một để trở về phòng mình. Vừa xảy ra chuyện gì? Một phút trước hai đứa tôi vẫn ổn, vậy mà liền sau đó tôi đã bỏ chạy thực mạng. Tôi cần ra khỏi đây. Tôi cần ra khỏi ký túc xá. Có lẽ tôi không phải là một người Mỹ gan dạ, nhưng chắc tôi có thể là một người Canada can trường. Tôi chộp lấy tờ *Pariscope* trong phòng rồi hối hả đi xuống tầng dưới.

“Tôi sẽ ra ngoài nhìn ngắm Paris. Một mình.

Chương 13

“Un place s’il vous plait.”

Cảm phiền, cho tôi một chỗ. Tôi nhầm lại cách phát âm trước khi vào phòng vé và đẩy tới vài euro. Người phụ nữ bán vé không thèm chớp mắt mà chỉ xé vé ra làm đôi rồi đưa tôi cuống vé. Tôi duyên dáng nhận lại và duyên dáng cảm ơn. Bên trong rạp, người soát vé kiểm tra cuống vé của tôi. Cô ta xé một đoạn và tôi học được từ đám bạn là tôi phải boa một ít tiền cho động tác chỉ mang tính thủ tục này. Tôi đập tay lên lá cờ Canada để lấy may mắn, nhưng cũng không cần thiết lắm. Việc đưa tiền thật quá dễ dàng.

Tôi đã làm được. Tôi đã làm được!

Sự nhẹ nhõm ngây ngất khiến tôi không nhận ra chân tôi đã tự đi đến hàng ghế ưa thích. Rạp chiếu phim gần như vắng hoe. Ba đứa con gái trạc tuổi tôi ngồi cuối rạp, một cặp trung niên ngồi trước tôi ăn chung một bịch

kẹo. Vài người khá khó tính về vấn đề xem phim ở rạp một mình nhưng tôi không như thế. Vì khi đèn trong rạp tắt đi, chỉ còn lại tôi và bộ phim.

Tôi thả người trong chiếc ghế đệm êm ái và đắm mình vào những mẫu quảng cáo phim mới. Quảng cáo tiếng Pháp xen giữa chúng và tôi vui vẻ thử đoán về sản phẩm trước khi nó hiện ra. Hai anh chàng rượt đuổi nhau khắp Vạn Lý Trường Thành để quảng cáo quần áo. Một phụ nữ quần áo bó sát ôm một con vịt kêu quạc quạc để bán đồ nội thất. Điệu nhạc xập xình và hình bóng nhảy múa muốn tôi làm gì nhỉ? Đi bar chẳng? Và uống say?

Chịu.

Rồi bộ phim *Ông Smith đến Washington*^[1] bắt đầu. James Stewart vào vai một anh chàng ngây thơ đầy lý tưởng được cử đến Thượng viện, ở đó mọi người đều nghĩ họ có thể lợi dụng anh ta. Họ nghĩ anh ta sẽ thất bại và bị tống khứ, nhưng Stewart đã cho thấy anh ta mạnh mẽ hơn họ tưởng và mạnh hơn cả họ. Thật là hay.

[1] Tên gốc: Mr. Smith Goes to Washington, đạo diễn Frank Capra, được công chiếu rộng rãi vào 1949.

Tôi nghĩ về Josh. Không biết bố cậu ta là kiểu thượng nghị sĩ nào nhỉ?

Phần đối thoại được dịch ở góc dưới màn ảnh. Rạp chiếu phim yên tĩnh, trang nghiêm cho đến phân đoạn gây cười đầu tiên. Tôi và những người dân Paris cùng cười hả hê. Hai tiếng đồng hồ rất nhanh, lát sau tôi đã chớp mắt dưới ánh sáng đèn đường, đắm chìm trong sự dễ chịu ngất ngây và ngẫm ngợi hôm sau mình có thể xem phim gì.

* * *

“Tôi nay lại xem gì à?” Dave nhìn số trang của tôi và lật chương Gia đình trong cuốn sách tiếng Pháp. Như thường lệ chúng tôi được bắt cặp để thực hành kỹ năng giao tiếp.

“Ừ. *Thăm sát cửa máy tại Texas*^[2]. Cậu biết đó, để hòa vào tinh thần ngày lễ.” Cuối tuần này là Halloween nhưng tôi vẫn chưa nhìn thấy một món đồ trang trí nào quanh đây. Ất hẳn Halloween chỉ là ngày lễ của nước Mỹ.

[2] Tên gốc: The Texas Chainsaw Massacre, một bộ phim kinh dị được đạo diễn bởi Marcus Nispel, công chiếu năm 2003.

“Phim gốc hay phim làm lại?” Giáo sư Gillet sải bước đến bàn chúng tôi và Dave nhanh nhẩu xô một tràng. “*Tôi xin trình bày gia đình mình. Jean-Pierre... pác.*”

“Hử? Gì cơ?”

“Bác,” Giáo sư Gillet sửa lại. Tôi tưởng cô nán lại nhưng rồi cô đi tiếp. Phù.

“Dĩ nhiên là bản gốc.” Chà, ta biết bộ phim này đã được làm lại.

“Thú vị thật, tôi không biết chị là fan của dòng phim kinh dị.”

“Tại sao không?” Tôi nổi giận bởi ả ý của cậu ta. “Chị đánh giá cao mọi bộ phim hay.”

“Nhưng hầu hết bọn con gái đều rúm ró với thể loại đó.”

“Nói vậy là sao?” Tôi cao giọng và cô Đào Phủ từ bên kia lớp quay lại. “*Marc là... em trai tôi,*” tôi nói, liếc xuống từ tiếng Pháp đầu tiên lọt vào

mắt. Em trai. Marc là em trai tôi. Ồi. Xin lỗi Sean.

Dave gãi gãi mũi lấm tẩm tàn nhang. “Chị biết mà. Con gái gợi ý xem phim kinh dị với bạn trai chỉ để sợ chết khiếp và bám chặt vào anh ta.”

Tôi rên rỉ. “Cho xin đi. Số anh chàng sợ hãi bỏ ra hàng lang mà chị từng thấy cũng xấp xỉ số lượng cô nàng đấy...”

“Tuần này chị xem bao nhiêu bộ phim rồi hả Oliphant? Bốn? Hay năm?”

Thật ra là sáu phim. Riêng chủ nhật tôi đã xem hai phim. Tôi đã cố định một thời gian biểu: đến trường, làm bài tập, ăn tối rồi xem phim và đang mở rộng địa bàn ra khắp thành phố, hết rạp phim này đến rạp phim khác.

Tôi nhún vai, không muốn thú nhận với Dave.

“Khi nào chị rủ tôi cùng đi? Có thể tôi cũng thích phim kinh dị đấy.”

Tôi giả vờ xem xét bảng phả hệ trong sách. Không phải lần đầu Dave gợi ý như vậy. Dave tuy đáng mến nhưng tôi không thích cái cách của cậu ta. Thật khó có thể quan tâm một đứa chuyên lắc lư cái ghế ngồi chỉ để chọc tức giáo viên.

“Có lẽ chị thích đi một mình. Chị muốn dành thời gian suy nghĩ về loạt bài bình luận của chị.” Sự thật đấy chứ, chẳng qua không phải tôi hay đi xem phim một mình. Thịnh thoảng Meredith đi cùng tôi, hôm khác là Rashmi và Josh. Cũng có lúc lại là St.Clair.”

“Đúng rồi. Loạt bài bình luận của chị.” Dave giật lấy cuốn sổ tay của tôi bên dưới quyển Pháp *bạc một*.

“Này! Trả lại đây!”

“Trang web của chị là gì ấy nhỉ?” Dave lật sổ trong lúc tôi cố giành nó lại. Tôi không viết lách gì khi đang xem phim vì tôi muốn đợi đến lúc có thời gian suy ngẫm, nhưng tôi vẫn thích lưu giữ những cảm nhận ban đầu.

“Chị nói rồi đó. Trả đây.”

“Mà những cái này để làm gì vậy? Sao chị không xem phim để giải trí thôi, như người bình thường ấy?”

“Thì *vẫn* giải trí mà. Với lại chị đã bảo em đó là một cách luyện tập tốt. Chị không thể xem những tác phẩm kinh điển trên màn ảnh rộng như thế này lúc còn ở nhà.” Chưa kể tôi không thể nghiền ngẫm trong không gian im lặng tuyệt đối như ở đây. Ở Paris, không ai hé răng trong lúc xem phim. Chỉ có Chúa mới cứu được người nào mang vào rạp snack giòn hoặc giấy bóng kính.

“Sao chị cần luyện tập? Có phải việc gì nặng nhọc lắm đâu?”

“Vậy hả? Vậy em thử viết một bài bình luận phim dài sáu trăm chữ đi. Hay chỉ có *Tôi thích bộ phim. Nó rất ngẫu. Có những vụ nổ* thôi hả?” Tôi với tay giật cuốn sổ tay nhưng Dave lại đặt nó lên đầu.

Cậu ta bật cười. “Năm sao cho những vụ nổ.”

“Trả. Nó. ĐÂY.”

Một bóng người che phủ chúng tôi. Cô Đào Phủ lù lù bên trên, ngấm ngấm đợi chúng tôi tiếp tục. Cả lớp đang nhìn chăm chăm. Dave buông cuốn sổ và tôi rút về chỗ.

“Ừm... *trés bien, David,*” tôi nói.

“Khi các em hoàn tất cuộc trao đổi thú vị này, cảm phiền quay lại bài học nhà.” Mắt cô giáo nheo lại. “*Và hai trang về gia đình, bằng tiếng Pháp, vào lundi matin.*”

Bọn tôi ngượng chín mặt gật đầu, cô quay gót đi. “Vào *lundi matin*? Nghĩa là gì vậy?” Tôi rút lên với Dave.

Nữ Đạo Phủ vẫn tiếp tục sai bước. “Là sáng thứ hai đó, thưa cô Oliphant.”

Đến bữa trưa, tôi đặt khay thức ăn xuống mặt bàn đánh rầm. Súp đậu lãng tràn qua miệng tôi và trái mận lăn cả ra ngoài. St.Clair chụp được nó. “Cậu bị làm sao thế?” Cậu ấy hỏi.

“Lớp tiếng Pháp.”

“Không ổn hả?”

“Không ổn.”

St.Clair đặt trái mận trở lại khay thức ăn của tôi và mỉm cười. “Cậu sẽ quên nó thôi.”

“Cậu nói nghe dễ lắm, ngài Song ngữ ạ.”

Nụ cười của cậu nhạt đi. “Xin lỗi. Cậu nói đúng, thế là bất công. Thịnh thoảng mình lại quên.”

Tôi hung hăng khuấy đậu. “Giáo sư Giller luôn tạo cho mình cảm giác ngu si dần dần. Mình không ngu đâu nhé.”

“Dĩ nhiên là không. Có điên mới trông chờ cậu giỏi ngay được. Cần thời gian để học bất kỳ thứ gì, đặc biệt là ngôn ngữ.”

“Mình chỉ mệt mỏi vì phải ra ngoài kia,” tôi chỉ tay về phía cửa sổ, “và cảm thấy bất lực.”

St.Clair tỏ vẻ ngạc nhiên. “Cậu không bất lực. Cậu thường tự mình ra ngoài mỗi tối mà. Khác xa ngày cậu mới đến. Đừng tạo quá nhiều áp lực cho bản thân.”

“Hừm.”

“Này.” Cậu nhích lại gần. “Có nhớ Giáo sư Cole đã nói về tình trạng thiếu hụt tiểu thuyết nước ngoài ở Mỹ không? Cô ấy bảo việc bộc lộ bản thân ở những nền văn hóa hay những tình huống khác nhau cũng rất quan trọng. Cậu đang làm việc đó. Cậu đang ra ngoài, đang thử vùng vẫy. Cậu nên cảm thấy tự hào với chính mình. Mặc kệ lớp tiếng Pháp đi nhé.”

Tôi nhướn miệng cười trước lý luận của cậu. “Đúng vậy, nhưng cái Giáo sư Cole nhắc đến là sách, không phải cuộc sống thực. Khác biệt lớn đấy.”

“Vậy ư? Còn phim ảnh thì sao? Không phải cậu luôn xem phim ảnh là sự phản ánh cuộc sống hay sao? Hay mình đã nghe câu đó từ một nhà phê bình phim nổi tiếng khác nhỉ?”

“Im đi. Vẫn khác mà.”

St.Clair cười lớn, biết rằng đã bắt giò tôi. “Thấy chưa? Cậu nên bớt lo lắng về lớp tiếng Pháp và dành thời gian cho...” Chợt cậu ngưng bật, mặt

hướng vào thứ gì đó sau lưng tôi, mặt dần dần biến sắc.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tôi quay lưng lại thì thấy Dave đang quỳ gối trên nền nhà. Đầu cúi xuống, cậu ta chìa một cái đĩa nhỏ trước mặt tôi. “Cho phép tôi gửi gắm chiếc bánh kẹp nhân kem này với lời xin lỗi tha thiết nhất.”

Mặt tôi nóng ran. “Cậu đang làm gì vậy?”

Dave ngược lên tươi cười. “Xin lỗi về bài tập tăng cường. Lỗi tại tôi.”

Tôi á khẩu. Vì tôi không nhận món tráng miệng nên Dave đứng lên và đưa nó ngang mặt tôi với một sự hoa mỹ cực đại. Mọi người nhìn không chớp mắt. Cậu ta chộp lấy một cái ghế ở bàn phía sau rồi chen ngang vào giữa St.Clair và tôi.

St.Clair nghi ngại. “Cứ tự nhiên như ở nhà nhé David.”

Dave ra vẻ không nghe thấy St.Clair. Cậu ta chọc ngón tay vào lớp sô-cô-la lạnh và liếm nó. Tay cậu ta sạch sẽ không vậy? “Tối nay. *Thảm sát cửa máy tại Texas*. Tôi sẽ không bao giờ tin chị không sợ phim kinh dị nếu chị không để tôi đi cùng.”

Ôi Chúa ơi. Dave KHÔNG THỂ rủ rê tôi trước mặt St.Clair. St.Clair ghét Dave; tôi nhớ cậu đã nói thế trước khi bọn tôi xem *Chuyện xảy ra trong đêm*. “Ừ... xin lỗi.” Tôi tìm lý do. “Chị không đi nữa. Chị có việc đột xuất.”

“Thôi nào. Có việc gì quan trọng đến vậy vào tối thứ sáu chứ!” Cậu ta vỗ cánh tay tôi còn tôi tuyệt vọng liếc qua St.Clair.

“Đề án Vật lý,” St.Clair xen vào, trùng mắt với bàn tay của Dave. “Bọn này được chỉ định là một cặp. Phút chót rồi. Nhiều việc phải làm lắm.”

“Chị có trọn cuối tuần để làm bài tập mà. Thả lỏng đi Oliphant. Sống một tí thôi.”

“Thật ra là,” St.Clair nói, “có vẻ Anna vừa có thêm một số bài tập cho cuối tuần này. Cũng nhờ cậu cả đấy.”

Dave quay lại đối diện St.Clair. Hai người quắc mắt nhìn nhau.

“Chị xin lỗi,” tôi nói. Và thật lòng tôi muốn xin lỗi. Tôi cảm thấy buồn vì từ chối Dave trước mặt mọi người. Dù St.Clair có nghĩ thì Dave vẫn là một đứa tử tế.

Nhưng Dave lại nhìn St.Clair. “Hay đấy,” lát sau cậu ta nói. “Tôi hiểu rồi.”

“Sao cơ?” Tôi bối rối.

“Tôi không nhận ra...” Dave ngúc ngoắc giữa tôi và St.Clair.

“Không! Không. Không có gì cả. Ý chị là chúng ta sẽ cùng đi xem vào dịp khác. Tối nay chị bận làm bài Vật lý rồi.”

Dave trông có vẻ quạu cọ nhưng cậu ta nhún vai. “Không sao. Mà này, chị đến buổi tiệc tối mai chứ?”

Nate tổ chức một buổi tiệc Halloween ở tòa nhà Lambert. Tôi không định tham dự nhưng tôi nói dối để Dave vui lên. “Ừ, có lẽ vậy. Chị sẽ gặp em ở đó nhé.”

Cậu ta đứng lên. “Tuyệt. Nhớ lời chị đấy.”

“Ừ. Chấn chắc. Cảm ơn cái bánh của em!” Tôi gọi với theo.

“Dừng khách sáo, người đẹp.”

Người đẹp. Cậu ta gọi tôi là người đẹp! Đợi chút. Tôi có thích cậu ta đâu.

Tôi có thích Dave không?

“Thằng đàn,” St.Clair nói ngay sau khi Dave khuất khỏi tầm nghe.

“Đừng thô lỗ như vậy.”

St.Clair lườm tôi với một kiểu biểu cảm không thể xác định. “Khi mình viện cớ cho cậu, sao không thấy cậu kêu ca gì nhỉ?”

Tôi đẩy cái bánh kẹp kem ra xa. “Dave buộc mình làm thế, chỉ vậy thôi.”

“Cậu nên cảm ơn mình.”

“*Cảm ơn cậu,*” tôi mĩa mai. Tôi biết những người khác đang nhìn. Josh hắng giọng và chỉ vào món tráng miệng có in dấu ngón tay của tôi. “Chị sẽ ăn nó chứ?” Josh hỏi.

“Tự nhiên đi.”

Bất thành lình St.Clair bật dậy làm cái ghế kêu ken két.

“Ông đi đâu vậy?” Mer hỏi.

“Không đâu hết.” Rồi cậu đi, bỏ lại chúng tôi im lặng sững sờ. Lúc sau Rashmi rướn người lại gần và nhướn mày. “Đêm hôm kia Josh và mình đã thấy họ cãi cọ đấy.”

“Ai cãi cọ cơ? St.Clair và Dave à?” Mer hỏi.

“Không, St.Clair và Ellie. Nên St.Clair mới nóng nảy như vậy.”

“Hử?” Tôi hỏi.

“Ừ, cậu ấy cau có suốt tuần rồi,” Rashmi nói.

Tôi vắt óc suy nghĩ. “Đúng đấy. Mình nghe cậu thấy cậu ấy cứ đi lại trong phòng. Cậu ấy chưa bao giờ làm thế.” Không phải tôi có sở thích nghe ngóng, mà vì bây giờ tôi biết St.Clair sống bên trên nên không thể không để ý giờ giấc đi về của cậu.

Josh ném cho tôi một cái nhìn lạ lùng.

“Bà thấy họ ở đâu?” Mer hỏi Rashmi.

“Trước tàu điện khu Cluny. Bọn tôi định chào hỏi nhưng thấy nét mặt của họ thì rẽ đi hướng khác. Tôi chắc chắn không muốn xen vào cuộc đối thoại đó.”

“Họ cãi nhau về việc gì nhỉ?” Mer hỏi.

“Chịu. Nghe được chết liền.”

“Là *chị ta*. Bây giờ *chị ta* khác lắm.”

Rashmi cau mày. “Chị ta nghĩ bản thân giỏi hơn bọn mình rồi, giờ chị ta đang ở Parsons cơ mà.”

“Cách ăn mặc của chị ta,” Mer chua chát nói. “Cứ như chị ta nghĩ mình là dân Paris chính hiệu rồi ấy.”

“Chị ta luôn như thế.” Rashmi bực bội.

Josh vẫn giữ im lặng. Cậu ta nuốt chửng cái bánh kẹp kem sô-cô-la, chùi lớp kem trắng trên ngón tay rồi lấy sổ phác họa ra. Cái cách cậu ta tập trung sáng tạo và tảng lờ câu chuyện của Meredith và Rashmi... có vẻ là một sự cố ý. Tôi có cảm giác Josh biết về chuyện của St.Clair nhiều hơn những gì cậu ta đang thể hiện. Bọn con trai có tâm sự với nhau không? Có khả năng đó không?

St.Clair và Ellie sắp tan vỡ à?

Chương 14

“Mí ngài không nghĩ tổ chức cắm trại ở nghĩa địa vào dịp Halloween khá là rập khuôn sao?”

Năm đứa chúng tôi – Mer, Rashmi, Josh, St.Clair và tôi đang chậm chậm đi xuyên qua nghĩa trang Père-Lachaise – một nơi nằm trên sườn đồi nhìn bao quát được cả Paris. Nơi đây trông như một thành phố thu nhỏ. Những lối đi rộng như con phố len lỏi giữa các khu mộ được tạo tác tinh vi. Chúng gọi tôi nhớ về mấy tòa nhà kiểu Gothic nhỏ bé xiu với cửa ra vào hình vòm, tượng đài và cửa sổ gắn kính màu. Những nhân viên bảo vệ và công sát án

ngũ bên ngoài một bức tường đá. Hạt dẻ chín trĩu nặng trên cành, những chiếc lá vàng còn sót lại bay phất phơ.

Một thành phố tĩnh lặng nhưng không kém phần ấn tượng.

“Này, mí người có nghe Anna vừa nói ‘mí người’ không?” Josh hỏi.

“Chúa ơi, đâu có chuyện đó.”

“Có mà,” Rashmi nói. Nó xốc lại túi trên vai rồi theo Mer đi dọc một con đường. Thật mừng khi đám bạn biết đường vì tôi vẫn mù tịt. “Mình đã bảo cậu bị nhầm cách nói chuyện đó rồi.”

“Đây là nghĩa trang, không phải nghĩa địa,” St.Clair nói.

“Có khác biệt hả?” Tôi hỏi, cảm kích vì có cơ hội phớt lờ Cái Cặp Kia.

“Nghĩa trang là một phần đất được dành riêng cho việc chôn cất trong khi nghĩa địa luôn nằm trong địa phận nhà thờ. Dĩ nhiên trên thực tế bây giờ hai từ đó có thể hoán đổi cho nhau, nhưng cũng không *thực sự*...”

“Anh biết nhiều thứ vớ vẩn quá đấy, St.Clair. May mà anh rất dễ thương,” Josh nói.

“Tôi thấy nó thú vị đấy chứ,” Mer nói.

St.Clair mỉm cười. “Chỉ ít ‘nghĩa trang’ nghe có vẻ cổ điển hơn. Và nơi này rõ là rất cổ điển mà. Mình xin lỗi.” Cậu quay lại nhìn tôi. “Hay cậu thích đến bữa tiệc Lambert? Mình nghe nói Dave Higgenbottom^[1] có mang theo cái phễu uống bia^[2] của cậu ta đấy.”

[1] Higgenbottom có nghĩa là Higgen Mông – St.Clair có ý mỉa mai Dave.

[2] Nguyên văn: A beer bong – dụng cụ gồm một cái phễu gắn vào một cái ống để giúp người uống bia uống được nhiều và nhanh hơn.

“Higgenbaum chứ.”

“Thì mình vừa bảo là Higgenbum đó thôi.”

“Ôi, để cậu ta yên đi mà. Với lại khi nơi này đóng cửa rồi chúng ta vẫn còn khối thời gian để tiệc tùng.” Tôi đảo mắt trước hai chữ “tiệc tùng”. Không ai trong nhóm có ý định tham dự bất chấp lời hứa của tôi với Dave trong bữa ăn trưa hôm qua.

St.Clair lấy bình nước thúc tôi. “Hay cậu buồn vì thằng đó không có cơ hội tán tỉnh cậu với khối lượng kiến thức đáng kinh ngạc của nó về đua xe đường phố hả?”

Tôi bật cười. “Thôi dẹp đi.”

“Mình còn nghe nói nó có sở thích xem phim độc đáo lắm. Có khi nó sẽ dẫn cậu đi xem xuất nửa đêm *Scooby-Doo 2* không biết chừng.”

Tôi quật túi vào người St.Clair nhưng cậu tránh được và cười nắc nẻ.

“À há! Đây rồi!” Mer reo lên khi đã tìm ra thảm cỏ thích hợp. Nó trải khăn lên cỏ còn Rashmi và tôi lấy táo, sandwich kẹp thịt và phô mai ra khỏi ba-lô. Josh và St.Clair đang rượt đuổi nhau quanh các bia đá gần đó. Họ làm tôi nhớ đến mấy đứa học sinh người Pháp gần khu ký túc – chỉ cần thêm áo len cùng màu là giống y luôn.

Mer rót cà phê từ chiếc bình của St.Clair cho mọi người, tôi hồ hởi nhấp từng ngụm và tận hưởng cảm giác ấm áp thư thái căng tràn khắp cơ thể. Tôi từng nghĩ cà phê đắng nghét và tởm lợm, nhưng giờ cũng như mọi người, mỗi ngày tôi lại nhấm nháp dăm ba tách. Ba đứa bắt đầu đánh chén đồ ăn thì dừng một cái, lũ con trai trở lại. Josh khoanh chân ngồi cạnh Rashmi còn St.Clair xộc vào giữa Meredith và tôi.

“Tóc ông dính lá kìa.” Mer cười khúc khích và gỡ một chiếc lá khô khỏi tóc St.Clair. Cậu cầm lấy, nghiền nát rồi thổi vụn lá vào tóc cô bạn mình. Họ cùng cười và bụng tôi thắt lại.

“Có lẽ cậu nên đội Cái Mũ Đỏ,” tôi nói. St.Clair bảo tôi mang nó theo trước khi cả đội xuất phát. Tôi ném cái túi lên đùi cậu, chắc hơi mạnh tay nên St.Clair ré lên và bật dậy.

“Cẩn thận.” Josh cắn quả táo đỏ hồng và nhồm nhoàm nói. “Anh ấy có những bộ phận mà chị không có đâu.”

“Ồ, những bộ phận,” tôi nói. “Nghe hấp dẫn đấy. Kể đi em.”

Josh cười buồn. “Rất tiếc. Thông tin đặc quyền. Chỉ những ai có những bộ phận đó mới có thể nói về chúng thôi.”

St.Clair rũ lá khỏi tóc và đội Cái Mũ Đỏ lên đầu. Rashmi nhăn nhó. “Thật sao? Hôm nay? Giữa chốn đông người này?” nó hỏi.

“*Mọi ngày*,” St.Clair nói. “Miễn là bà còn ở cạnh tôi.”

Rashmi khịt mũi. “Tối nay Ellen làm gì vậy?”

“Hừ. Ellie sẽ tham dự một buổi tiệc hóa trang dở hơi nào đó.”

“Ông không thích tiệc hóa trang à?” Mer hỏi.

“Tôi không mặc quần áo hóa trang.”

“Chỉ thích đội mũ thôi,” Rashmi nói.

“Mình không thấy người nào bên ngoài TMOP mừng lễ Halloween cả,” tôi nói.

“Ít người ăn mừng lắm,” Josh nói. “Dân làm ăn đã cố kinh doanh nhiều năm trước nhưng chẳng đi đến đâu. Nhưng cho một cô nàng sinh viên cơ hội chung diện như một cô y tá dâm đẳng thì cô ấy tham gia liền.”

St.Clair trút một đồng phô mai sữa dê lên đầu Josh để nó chảy xuống má cậu ta. “Đồ quý. Ellie *không* chung diện như một cô y tá dâm đẳng.”

“Vậy chắc là một cô y tá bình thường phải không?” Tôi ngây thơ hỏi. “Với một cái đằm khoét sâu và một bộ ngực khủng?”

Josh và Rashmi cười sặc sụa còn St.Clair kéo Cái Mũ Đỏ sụp xuống mắt. “Hừ, tôi ghét tất cả các người.”

“Này.” Meredith tỏ vẻ khỏ tâm. “Tôi có nói gì đâu!”

“Hừ, trừ Mer ra tôi ghét tất cả các người.”

Một nhóm du khách Mỹ lấp ló sau lưng chúng tôi. Trông họ có vẻ bối rối. Một gã trạc hai mươi râu ria tủa tủa sắp sửa mở miệng thì bị Rashmi ngắt lời. “Jim Morrison^[3] nằm ở lối kia.” Nó chỉ tay. Gã ta mỉm cười nhẹ nhõm, cảm ơn Rashmi và tiếp tục di chuyển.

[3] Jim Morrison (sinh ngày 8-12-1943 tại Florida, mất ngày 3-7-1971 tại Paris) là ca sĩ, nhạc sĩ và nhà thơ người Mỹ. Anh được biết đến nhiều nhất trong vai trò ca sĩ hát chính và sáng tác ca từ của ban nhạc Rock nổi tiếng The Doors. Anh cũng được coi như một trong những người có sức hút và ảnh hưởng nổi bật nhất trong lịch sử nhạc Rock.

“Sao cậu biết họ muốn đến đó?” Tôi hỏi.

“Bọn họ luôn muốn hỏi đường đến đó.”

“Đáng lẽ ra họ nên tìm Victor Noir,” Josh nói. Cả bọn cười ầm.

“Ai cơ?” Cảm giác u mê làm tôi tức tối.

“Victor Noir. Ông ta là nhà báo bị Piere Bonaparte bắn,” St.Clair nói như thể vậy là đủ giải thích. Cậu vén Cái Mũ Đỏ qua mắt. “Bức tượng trên mộ ông ta được coi là giúp ích cho vấn đề... sinh sản.”

“Cái đó của ông ta được mài đến bóng loáng,” Josh hùa theo. “Để cầu may.”

“Chúng ta lại đang nói về những bộ phận phải không?” Mer hỏi. “Chúng ta không tán dóc về cái khác hả?”

“Thật sao?” Tôi hỏi. “Cái đó của Victor bóng loáng à?”

“Bóng lộn luôn,” St.Clair nói.

“Bây giờ mình có cái cần phải xem rồi.” Tôi uống nốt tách cà phê, lau vụn bánh trên miệng rồi nhồm dậy. “Victor ở đâu?”

“Để mình dẫn đường.” St.Clair đứng lên và bước đi. Tôi đuổi theo sau. Cậu đi qua một hàng cây trụi lá và tôi thấy khó khăn lách qua những nhánh

cây sau lưng cậu. Hai đứa đang cười đùa thì ra đến đường chính và phải một nhân viên bảo vệ. Anh ta cau có dưới chiếc mũ lưỡi trai kiểu nhà binh. St.Clair khoe ra nụ cười thiên thần và khẽ nhún vai. Viên bảo vệ lắc đầu nhưng cho bọn tôi qua.

Cậu luôn được tha bổng như thế.

Bọn tôi bình thần bước đi, St.Clair chỉ vào một khu vực đông người chụp ảnh. Hai đứa dạt ra chờ đến lượt mình. Một con mèo đen gầy trơ xương lao ra từ phía sau một bàn thờ rải rác hoa hồng và vỏ chai rượu rồi lủi vào bụi cây.

“Trời. Cảnh tượng vừa rồi thật là ghê rợn. Halloween vui vẻ.”

“Cậu có biết nơi đây là chôn xương thân của ba ngàn con mèo không?” St.Clair hỏi.

“Biết chứ. Nó được xếp vào não mình trong thư mục “Mèo, Paris’ mà.”

Cậu cười vang. Các du khách chuyên sang tụ điểm chụp ảnh kế tiếp và chúng tôi mỉm cười khi tiếp cận Victor Noir. Bức tượng có kích cỡ như người thật và nằm ngửa bên trên ngôi mộ của chính ông ta. Hai mắt nhắm chặt, mũ đặt bên. Mặc dù khối đồng màu xám xanh được mặc quần áo hằn hoi, dưới quần vẫn phồng lên một cách đáng nể và còn được mài nhẵn đến mức bóng loáng.

“Nếu chạm vào nó mình có được ước thêm gì không?” tôi nhớ lúc ở Cột mốc số 0.

“Không. Victor chỉ phù trợ cho việc sinh sản thôi.”

“Vậy cậu xoa tay lên nó đi.”

St.Clair bước đến một ngôi mộ khác. “Không, cảm ơn nhiều.” Cậu lại cười. “Mình không có nhu cầu đó.” Tiếng cười của tôi cứ ngắc ngứ trong cổ họng khi tôi hiểu được ý cậu. Thôi bỏ đi, Anna. Đừng bận khoăn về nó. Đừng để St.Clair biết mày bận khoăn về nó.

“Hừm. Nếu cậu không sờ thì mình sẽ sờ. Mình không bị nguy hiểm vì *cái đó*.” Tôi hạ giọng mỉa mai. “Cậu biết đấy, mình nghe nói phải *thực sự quan hệ tình dục* thì mới có thai được.”

Cậu nói đó ngay lập tức giáng vào đầu cậu. Thôi tiêu rồi. Có lẽ đùa quá trớn. St.Clair trông có vẻ nửa ngại ngùng, nửa tò mò. “Vậy ra, cậu vẫn còn ‘zin’ hả?”

TRỜI! LẠI CÁI MIỆNG BỘP CHỘP CỦA TÔI.

Dù tôi khao khát lãng sang chuyện khác nhưng sự thật vẫn bật ra. “Mình chưa bao giờ gặp một người khiến mình quan tâm nhiều đến mức đó. Chính xác hơn là mình chưa bao giờ hẹn hò một người khiến mình quan tâm nhiều đến mức đó.” Tôi đỏ mặt và vuốt ve Victor. “Mình có một nguyên tắc.”

“Nói ra nghe thử.”

Bức tượng vẫn còn vương hơi ấm từ những du khách ban nãy. “Mình tự hỏi bản thân, nếu điều tệ nhất xảy ra – nếu mình *thực sự* dính bầu – liệu mình có xấu hổ khi nói cho đứa bé biết về cha nó không? Nếu câu trả lời tương đối gần với ‘có’ thì không đời nào mình để việc đó xảy ra.”

St.Clair gật đầu chậm rãi. “Nguyên tắc hay ho đấy.”

Nhận ra mình đặt tay lên cửa quý của Victor, tôi vội rút tay lại.

“Đợi đợi đợi.” St.Clair lôi điện thoại ra. “Tạo dáng một lần nữa nào.”

Tôi le lưỡi và tạo một tư thế khá lộ bịch. St.Clair chụp ảnh. “Tuyệt vời, mình sẽ thấy nó mỗi lần cậu gọi tới...” Điện thoại của cậu bỗng reo lên ngay lúc đó. “Trời, sao linh quá vậy.”

“Hồn ma của Victor đang muốn biết vì sao cậu không chịu sờ ông ta đấy.”

“Mẹ mình gọi. Đợi chút nha.”

“Hooooo, vượt ve tôi đi St.Clair.”

St.Clair trả lời máy, cố giữ nét mặt nghiêm túc trong lúc Meredith, Rashmi và Josh khệ nệ bước đến sau lưng hai đứa tôi. Họ vác theo số vật dụng dành cho buổi picnic.

“Cảm ơn vì đã bỏ rơi bọn này,” Rashmi nói.

“Bọn mình đã nói là đến đây mà,” tôi nói.

Josh chớp lấy bộ phận riêng tư của bức tượng. “Tôi nghĩ sờ cái này là đen bảy năm luôn.”

Mer thở dài. “Joshua Wasserstein, mẹ cậu sẽ nói gì đây?”

“Mẹ em sẽ tự hào vì đã gửi em vào cái Học Viện Tốt Đẹp này, để họ dạy em những phẩm chất cao quý như thế.” Cậu ta cuối xuống liếm Victor.

Mer, Rashmi cùng tôi ré lên.

“Em sẽ bị mụn rộp quanh miệng mắt.” Tôi lôi ra chai thuốc khử trùng tay và bóp một giọt ra lòng bàn tay. “Nghiêm túc đấy, em nên bôi một ít cái này lên môi đi.”

Josh lắc đầu. “Chị hâm quá vậy. Mang chai thuốc khử trùng đi khắp nơi thế à?”

“Cậu biết không,” Rashmi nói. “Mình nghe nói nếu lạm dụng thứ này thì có thể khiến bản thân mất sức đề kháng trước vi khuẩn và bị bệnh *nặng* hơn đấy.”

Tôi như bị hóa đá. “Cái gì? Không phải chứ!”

“Haha!” Josh nói.

“Ôi Chúa tôi, ông có sao không?”

Nghe tiếng la thất thanh của Mer, tôi vội quay đầu lại.

St.Clair ngã vào một ngôi mộ. Nó là thứ duy nhất ngăn không cho cậu không lăn kèn ra đất. Bốn người chúng tôi vội vàng chạy đến. St.Clair vẫn giữ điện thoại trên tai nhưng không còn nghe thấy gì nữa. Chỉ có chúng tôi nói chuyện với nhau. “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu không sao chứ? Có chuyện gì vậy?”

Cậu không trả lời. Cũng không ngước lên.

Chúng tôi lo ngại nhìn nhau. Đúng hơn là sợ chết khiếp. Có chuyện gì đó *rất rất* xấu. Josh và tôi đặt St.Clair lên mặt đất trước khi cậu bị ngã dúm dụi. St.Clair ngước mắt ngạc nhiên khi thấy mình bị chúng tôi giữ chặt. Mặt cậu trắng bệch.

“Mẹ mình.”

“Mẹ cậu làm sao?” Tôi hỏi.

“Mẹ mình sắp chết.”

Chương 15

St.Clair đang say.

Mặt cậu vùi giữa hai đùi tôi. Trong một tình huống khác chắc tôi sẽ phản khởi lăm. Nhưng xét đến khả năng cậu sắp nôn thốc nôn tháo trong vài phút nữa thì điều này kém hấp dẫn đi nhiều. Khi tôi đẩy đầu St.Clair về phía đầu gối để tạo một tư thế dễ coi hơn thì cậu rên rỉ. Lần đầu tiên tôi chạm vào tóc cậu. Nó mềm mại như tóc Seany lúc bé.

Josh và St.Clair xuất hiện cách đây mười lăm phút, người nồng nặc mùi khói thuốc và đồ uống có cồn. Vì họ không hút thuốc nên chắc chắn đã đến tiệm rượu.

“Xin lỗi. Anh ấy cứ bảo tụi nài phải đến đơi.” Josh kéo lê cơ thể rũ rượi của bạn mình vào trong phòng tôi. “Không im miệng đực. Đực. Ha ha.”

St.Clair lè nhè thứ tiếng Anh nặng nề khó nghe. “Bố tôi là một gã khônnn. Tôi sẽ giết lão. Sẽ giết lãoooo. Khó chịu quááá.” Đầu cậu gật gù làm cảm đập mạnh vào ngực. Tôi hốt hoảng đưa cậu vào giường và cho dựa lưng vào thành giường.

Josh nhìn chăm chăm vào bức ảnh thằng Sean đang treo trên tường. “Đực,” cậu ta nói. “Đực.”

“Ahhh-nuuuu, lão khôn kiếp lắm. Tôi *nghiêm túc* đó.” St.Clair trợn mắt nhún mạnh.

“Mình biết, mình biết mà.” Thật ra tôi không biết gì cả. “Em có thôi đi không?” Tôi cau kính với Josh. Cậu ta đang đứng trên giường tôi, dán mũi vào ảnh thằng Sean. “Cậu ấy không sao chứ hả?”

“Mẹ anh ấy sắp chết. Em không nghĩ là anh ấy HÔNG SAO.” Josh loạng choạng và chụp lấy điện thoại của tôi. “Quên hông gọi cho Rashmi dôi.”

“Mẹ cậu ấy *không phải thế*. Sao em có thể nói như thế?” Tôi quay lại với St.Clair. “Bà ấy sẽ ổn thôi. Mẹ cậu sẽ ổn, cậu nghe mình không?”

St.Clair ợ hơi.

“Chúa ơi.” Tôi đã không chuẩn bị cho tình huống này.

“Ung thư.” Cậu cúi đầu. “Bà ấy không thể bị ung thư.”

“Anh nè Rashmi,” Josh oang oang trong điện thoại. “Mer hả? Gọi Rashmi nghe máy mau. Chuyện khẩn cấp.”

“Khẩn cấp cái con khỉ!” Tôi rống lên. “Chỉ say rượu thôi mà.”

Vài giây sau Meredith đập cửa phòng tôi nên tôi để nó vào. “Sao chị biết chúng tôi ở đây?” Josh nhăn trán với vẻ kinh ngạc. “Rashmi đâu?”

“Tôi nghe cậu qua vách tường đó đồ ngốc. Cậu đã gọi tôi chứ không phải bạn gái cậu.” Mer đưa điện thoại lên và gọi Rashmi, một phút sau nó đã có mặt. Họ đứng nhìn trần trời trong lúc St.Clair lảm nhảm còn Josh tiếp tục thoảng thốt trước sự xuất hiện của hai cô bạn. Căn phòng nhỏ xíu của tôi càng lúc càng ngột ngạt bởi năm con người.

Cuối cùng Mer quỳ xuống. “Cậu ấy không sao chứ?” Nó sờ trán St.Clair nhưng cậu ấy gạt tay ra. Mer trông có vẻ khổ tâm.

“Mình khỏe. Bố mình là đồ khốn, mẹ mình thì sắp chết, Chúa ơi, mình khó chịu quá.” St.Clair lại nhìn tôi. Mắt cậu lấp lánh như đá hoa cương đen. “Khó chịu. Khó chịu. Khó chịu.”

“Bọn mình biết cậu khó chịu với bố cậu,” tôi nói. “Được rồi. Cậu nói đúng, ông ta là một gã khốn.” Tôi có nên nói thế không nhỉ? St.Clair vừa mới phát hiện mẹ mình bị ung thư.

“Cậu ấy *khó chịu* vì bị say thôi,” Mer nói.

“Ồ,” tôi nói. “Ừm. Hẳn cũng vì thế rồi.”

Trong lúc đó, Cái Cặp Kia vẫn đang đầu khẩu. “Anh đã ở đâu?” Rashmi hỏi. “Anh nói đã về đây ba tiếng trước rồi mà!”

Josh đảo mắt. “Ra ngoài. Bọn anh ra ngoài. Ai đó phải giúp anh ấy...”

“Anh gọi thế này là giúp đó hả? Cậu ấy say khướt rồi. Rũ rượi. Còn anh! Chúa ơi, anh bốc mùi như cái xô xe và hốc nách...”

“Anh ấy không thể uống một mình.”

“Đáng lý ra anh phải trông chừng St.Clair chứ! Nếu có chuyện gì xảy ra thì sao?”

“Bia. Rượu. Có vậy thôi. Đừng có đoan trang như vậy chứ Rash.”

“Mẹ kiếp,” Rashmi nói. “Nghiêm túc đẩy Josh. Mẹ kiếp nhà anh!”

Josh nhào tới và bị Mer đẩy trở lại giường tôi. Cơ thể nặng nề của cậu ta ngã uỳnh xuống đệm làm St.Clair lão đảo, đầu cậu lại gục xuống và cầm lại đập bộp đập vào ngực. Rashmi hùng hổ bỏ đi. Một nhóm nhỏ tụ tập ngoài hành lang, cô nàng vừa rửa xả vừa vượt qua đám người đó. Mer đuổi theo – “Rashmi! RASHMI!” – và cánh cửa phòng tôi đóng sập.

Đó là lúc đầu St.Clair chui tọt giữa cặp đùi tôi.

Thờ đi, Anna. Thờ nào.

Có vẻ Josh đã say không biết trời đất gì nữa. Khỏe rồi. Tốt quá. Bớt được một gánh nặng rồi.

Có lẽ tôi nên lấy cho St.Clair một ít nước. Bạn nên đưa nước cho mấy tay say xỉn phải không? Để họ không bị ngộ độc rượu hay sao đó? Tôi đẩy St.Clair ra khỏi chân nhưng cậu lại ôm chặt bàn chân tôi. “Mình sẽ quay lại ngay,” tôi nói. “Hứa luôn.”

St.Clair sụt sịt. Ôi không. Không phải cậu sắp khóc đấy chứ? Dẫu rằng cảnh tượng các chàng trai khóc lóc khá dễ thương, nhưng tôi không được chuẩn bị tâm lý cho việc ấy.

Các nữ sinh hướng đạo sinh đâu có dạy tôi phải làm gì với những anh bạn say lúy túy và tinh thần bất ổn. Tôi chụp lấy chai nước trong tủ lạnh và

ngồi xổm xuống. Nâng đầu St.Clair lên – lần thứ hai tôi chạm vào tóc cậu – tôi kê chai nước vào môi cậu. “Uống đi.”

St.Clair chậm chạp lắc đầu. “Nếu còn uống nữa mình sẽ nôn đấy.”

“Không phải rượu. Là nước thôi.” Tôi nghiêng chai để rót vào miệng cậu, nước chảy cả xuống cằm. Cậu cầm cái chai rồi lại đánh rơi nó. Nước văng tung tóe khắp nền nhà.

“Ôi không,” cậu thì thầm. “Mình xin lỗi, Anna. Mình xin lỗi.”

“Không sao.” Trông cậu buồn bã đến mức tôi phải đến ngồi cạnh. Vũng nước làm ướt cả quần tôi. Á á. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếng thở dài của St.Clair sâu thẳm thẳm và rời rã. “Ông ta không cho mình đi thăm mẹ.”

“Sao cơ? Cậu bảo sao?”

“Bố mình là thế, luôn luôn là thế. Đó là cách ông ta nắm quyền kiểm soát.”

“Mình không hi...”

“Ông ta ghen tị. Vì mẹ yêu mình hơn ông ta. Nên ông ta không cho mình thăm mẹ.”

Đầu óc tôi quay cuồng. Chuyện này không hợp lý tẹo nào. “Sao ông ta có thể làm vậy? Mẹ cậu đang ốm. Bà sẽ cần hóa trị, bà *cần* cậu bên cạnh.”

“Ông ta không muốn mình gặp mẹ mình cho đến Lễ Tạ ơn.”

“Nhưng còn cả tháng mới đến ngày đó! Bác sao có thể...” Tôi im bật. Tôi cảm thấy buồn nôn khi hoàn tất câu nói trong đầu. Không đời nào. Mấy đứa tầm tuổi tôi đâu có bị mồ côi. Mẹ cậu sẽ phải tiếp nhận hóa trị và việc điều trị sẽ phát huy tác dụng. Bác sẽ khỏe lại. “Vậy cậu định làm gì? Vẫn bay về San Francisco phải không?”

“Bố mình sẽ giết mình ngay.”

“Thì sao nào?” Tôi nổi khùng. “Cậu phải đi gặp mẹ chứ!”

“Cậu không hiểu. Bố mình sẽ rất rất giận dữ.” Cái cách cậu nói làm sống lưng tôi lạnh toát.

“Nhưng... mẹ cậu không xin bố cậu cho cậu về à? Ý mình là ông ta không thể từ chối mẹ cậu đúng không? Mẹ cậu đang... ốm mà?”

“Mẹ mình sẽ không làm trái ý bố mình.”

Làm trái ý. Nghe như bác là một đứa trẻ. Lý do St.Clair không bao giờ nói về bố cậu nhanh chóng trở nên rõ ràng. Bố tôi có thể hơi tự huyền hoặc, nhưng ông không bao giờ chia cách mẹ con tôi. Tôi cảm thấy áy náy. So ra thì vấn đề của tôi chẳng đáng là gì? Bố tôi chỉ đưa tôi chỉ đưa tôi sang Pháp. Hừ hừ.

“Anna?”

“Sao?”

St.Clair ngập ngừng. “Đừng bận tâm.”

“Cái gì?”

“Không gì cả.”

Giọng cậu rõ ràng là *có gì*. Tôi quay sang nhưng mắt cậu đã nhắm chặt. Nước da nhợt nhạt và ủ rũ. “Sao thế?” tôi ngồi lên và hỏi lại. St.Clair mở mắt, nhận ra tôi đã dịch chuyển. Cậu cố gắng ngồi lên với sự giúp đỡ của tôi. Khi tôi rút tay về, cậu liền nắm chặt bàn tay tôi.

“Mình thích cậu,” St.Clair nói.

Cơ thể tôi cứng đờ.

“Và không phải như bạn bè đâu.”

Tôi cảm thấy như đang nuốt phải lưỡi của chính mình. “Ồ. Ừm. Còn...” Tôi giật tay ra. Tên chị ta nặng nề và thật khó phát ra thành tiếng.

“Không đúng. Chuyện đó không đúng, từ khi mình gặp cậu.” Mắt cậu nhắm nghiền, cơ thể lả đi.

St.Clair đang say. Chẳng qua là cậu đang say.

Trán tĩnh lại đi Anna. St.Clair say rượu và đang trải qua một biến cố lớn. KHÔNG ĐỜI NÀO cậu biết mình đang rên rỉ cái gì? Tôi phải làm gì? Ôi Chúa ơi, con phải làm gì đây?

“Cậu có thích mình không?” St.Clair hỏi. Cậu nhìn tôi bằng đôi mắt nâu to tròn hơi tây đỏ do rượu và nước mắt – và tim tôi vỡ vụn.

Có chứ, St.Clair. Mình thích cậu.

Nhưng tôi không thể thú nhận điều đó vì St.Clair là bạn tôi. Tình bạn không có chỗ cho những tuyên bố trong cơn say và mong đợi việc đó trở thành sự thật vào ngày hôm sau.

Nhưng mà... đây là St.Clair. Đẹp trai, hoàn hảo, tuyệt vời...

Và hết sảy. Hết sảy luôn.

Cậu nôn lên người tôi.

Chương 16

Tôi đang lụi cùi lấy khăn tắm lau đồng hồ lớn của St.Clair thì nghe tiếng gõ cửa. Tôi mở cửa bằng khuỷu tay để chất nhầy nhựa kia không bám vào tay nắm.

Ellie. Suýt nữa tôi đánh rơi chiếc khăn. “Ồ.”

Cô y tá dâm dăng. Không thể tin được. Cái đầm bé xiu có dấu thập đỏ trên ngực. Hai bầu ngực ngồn ngộn sâu hun hút.

“Anna, mình xin lỗiiiii,” St.Clair rên rỉ sau lưng tôi và chị ta chạy đến bên cậu.

“Chúa ơi, St.Clair! Anh có sao không?” Giọng nói khàn khàn của chị ta làm tôi giật mình. Cứ như bộ trang phục y tá kia chưa đủ khiến tôi cảm thấy non nớt và không tương xứng.

“Tất nhiên anh ấy có sao rồi,” Josh lè nhè trên giường. “Anh ấy vừa nôn vào Anna.”

Josh vẫn còn thức hả?

Ellie đập vào đôi chân đang vắt vẻo trên thành giường của Josh. “Dậy đi. Giúp chị đưa anh ấy về phòng.”

“Đây tự vác xác mình được mà.” St.Clair cố đứng lên, Ellie và tôi vội vươn tay giữ cậu lại. Chị ta quắc mắt nên tôi lùi lại.

“Làm sao chị biết cậu ấy ở đây?” Tôi hỏi.

“Meredith đã gọi nhưng chị đang đi trên đường. Chị vừa nhận được tin nhắn của anh ấy. Anh ấy gọi vài giờ trước nhưng chị không nhận được vì còn mãi chuẩn bị cho bữa tiệc ngu ngốc này.” Ellie chỉ vào bộ trang phục và tỏ vẻ buồn bực với chính mình. “Lẽ ra chị nên ở đây.” Chị ta vén tóc St.Clair ra khỏi trán. “Ồn rồi, cung à. Có em ở đây.”

“Ellie hả?” St.Clair có vẻ bối rối như thể vừa mới phát hiện ra chị ta. “Anna ơi, sao Ellie lại ở đây? Đáng lý cô ấy không thể ở đây chứ?”

Bạn gái cậu ấy bắn cho cậu tôi một cái nhìn căm ghét, tôi đành bẽn lễn nhún vai. “Cậu ấy thực sự *rất rất* say,” tôi nói.

Ellie lại đánh Josh và cậu ta lăn ra khỏi giường. “Được rồi, được rồi!” Josh đứng lên và kéo theo St.Clair. Họ xốc cậu giữa hai vai. “Giữ cánh cửa,” Ellie đành đá nói. Tôi mở cửa và họ loạng choạng bước ra.

St.Clair ngoái đầu lại. “Anna. Anna, mình xin lỗi.”

“Không sao. Mình dọn xong rồi. Ổn rồi, chuyện nhỏ như con thỏ mà.”

“Không. Về những cái khác.”

Ellie ngoái đầu nhìn tôi, giận dữ và bồn chồn, nhưng tôi không bận tâm. St.Clair trông kinh khủng quá. Tôi ước gì họ đặt cậu xuống. Cậu có thể ngủ trên giường tôi và tôi ngủ với Mer. Nhưng họ đã dìu cậu đến cái thang máy ọp ẹp, đẩy cánh cửa kim loại và đi vào trong. St.Clair buồn bã nhìn tôi đắm đắm trong lúc cánh cửa dần khép lại.

“Bác sẽ khỏe lại! Mẹ cậu sẽ khỏe lại!”

Tôi không biết St.Clair có nghe được hay không. Thang máy di chuyển lên tầng trên. Tôi đứng nhìn cho đến khi nó biến mất.

Chủ nhật, ngày mừng một tháng mười một, ngày Lễ Các Thánh. Kỳ lạ thay, hôm đó chính là ngày người dân Paris đi viếng nghĩa trang. Tôi nghe nói người ta sẽ đến thăm mộ người thân và để lại hoa cũng như kỷ vật cá nhân.

Nghĩ đến đó tôi lại thấy muốn bệnh. Hy vọng St.Clair không nhớ hôm nay là một ngày lễ.

Thức giấc, tôi liền ghé qua chỗ Meredith. Nó đã đến phòng St.Clair nhưng cậu đang say giấc hoặc không muốn gặp ai. Có thể là cả hai. “Tốt hơn hết để St.Clair nghỉ ngơi,” nó nói. Tôi tin Mer nói đúng, nhưng tôi không thể không đóng tai nghe ngóng động tĩnh tầng trên. Có một vài chuyển động vào cuối giờ chiều. Tiếng lê bước chậm chạp, rồi những tiếng dậm gót nặng nề.

Cậu cũng không ra ngoài ăn tối. Josh, gắt gỏng và uể ải, nói rằng đã tạt qua chỗ St.Clair trước khi đến tiệm pizza vốn luôn là điểm ăn uống của bọn tôi vào tối chủ nhật – và cậu không muốn bị làm phiền. Josh và Rashmi đã dàn xếp ổn thỏa với nhau. Rashmi trông có vẻ hả hê khi nhìn bạn trai vật vã trải qua hậu quả của một cuộc ăn chơi.

Cảm xúc của tôi rất hỗn loạn. Tôi lo lắng cho St.Clair và mẹ cậu nhưng tôi cũng căm giận ông bố cậu. Và tôi không thể tập trung lâu hơn một giây trước khi tâm trí quay lại điều này”

St.Clair thích tôi hơn mức bạn bè.

Tôi cảm nhận được sự chân thật đằng sau lời nói của cậu, nhưng làm sao tôi có thể phớt lờ việc cậu đã say mềm? Tôi rất muốn tận mắt thấy cậu để chắc rằng cậu vẫn còn sống, nhưng tôi không biết mình nên có thái độ nào. Chúng tôi có nên nhắc lại chuyện đó không? Hay là tôi giả vờ chuyện đó chưa từng xảy ra?

Điều St.Clair cần lúc ngay lúc này là tình bạn chứ không phải một mối quan hệ rối rắm. Có điều, thật khó lừa phỉnh bản thân rằng sự quan tâm của St.Clair không đáng tự hào và hãnh diện.

Toph gọi vào khoảng nửa đêm. Dù đã mấy tuần liền chúng tôi không trò chuyện nhưng những việc đang xảy ra ở đây khiến tôi liên tục bị phân tâm. Tôi chỉ muốn trở lại giường ngủ. Tôi cảm thấy rối trí, thực sự rối trí.

St.Clair lại vắng mặt trong bữa ăn sáng hôm sau. Khi tôi nghĩ cậu sẽ không đến lớp thì cậu lại xuất hiện trong lớp Ngữ văn dù muộn mười lăm phút. Tôi lo lắng Giáo sư Cole sẽ khiển trách cậu, nhưng ắt hẳn các giáo viên đã được thông báo tình hình nên cô không nói gì. Cô chỉ nhìn cậu với

vẻ thương cảm và tiếp tục bài giảng. “Vậy sao người Mỹ không hứng thú với những tiểu thuyết chuyên ngữ? Tại sao có quá ít tác phẩm nước ngoài được dịch ra tiếng Anh và xuất bản mỗi năm?”

Tôi cố nhìn vào mắt St.Clair nhưng cậu chỉ dán mắt vào cuốn *Balzac và cô bé thợ may Trung Hoa*. Hoặc là nhìn xuyên qua nó. Cậu nhợt nhạt, gần như vô hình.

“Xem nào,” cô tiếp tục. “Nền văn hóa của chúng ta vẫn thường được coi là chỉ quan tâm đến những niềm vui tức thời. Nó là thức ăn nhanh. Thanh toán tự động. Sách, nhạc, phim có thể tải xuống. Cà phê hòa tan, giảm giá đột xuất, tin nhắn nhanh. Chưa kể giảm cân thần tốc! Tôi tiếp tục nhé?”

Cả lớp cười ầm ĩ nhưng St.Clair vẫn im lặng. Tôi căng thẳng theo dõi. Râu ria bắt đầu lún phún trên mặt cậu. Tôi đã không nhận ra cậu cần phải thường xuyên cạo râu.

“Tiểu thuyết nước ngoài không đặt nặng yếu tố hành động. Chúng mang đậm triết lý suy tưởng hơn. Chúng thách thức chúng ta nhìn sâu vào câu chuyện, tìm câu chuyện khác ẩn chứa bên trong đó. Hãy xem *Balzac*. Câu chuyện này của nhân vật nào? Của người trần thuật? Của người thợ may? Hay là của Trung Hoa?”

Tôi muốn vươn tay ra để nắm bàn tay St.Clair và nói với cậu mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Cậu không nên ở đây. Tôi không thể tưởng tượng mình sẽ ra sao nếu rơi vào tình cảnh của cậu.

Lẽ ra bố St.Clair nên đưa cậu rời trường. Cậu nên ở California.

Giáo sư Cole gõ tay lên bìa sách. “Dai Sijie, sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc rồi chuyển đến sống ở Pháp. Ông đã viết *Balzac* bằng tiếng Pháp nhưng lại lấy bối cảnh câu chuyện từ quê nhà. Sau đó tác phẩm được

chuyển ngữ sang tiếng Anh. Vậy ở đây có bao nhiêu nước? Có phải một bước từ tiếng Pháp sang tiếng Anh? Hay chúng ta phải tính cả lần chuyển ngữ đầu tiên, khi tác giả hình thành tác phẩm trong đầu và chuyển từ tiếng Hoa sang tiếng Pháp? Chúng ta bị mất những gì qua mỗi lần câu chuyện được phiên dịch lại?”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi chỉ lắng nghe chiếu lệ. Sau giờ học, Meredith, Rashmi và tôi lặng lẽ đi theo St.Clair đến lớp Toán, ba đứa lo lắng nhìn nhau khi cậu tỏ vẻ thờ ơ. Tôi tin chắc cậu biết chúng tôi đang làm gì – điều đó càng làm tôi cảm thấy buồn bực hơn.

Đúng như điều tôi đã phỏng đoán về hội đồng giáo viên, Giáo sư Babineaux gọi St.Clair ra ngoài trước khi giờ học bắt đầu. Tôi nghe bập bõm được thầy hỏi liệu St.Clair có muốn nghỉ tiết ở phòng y tế không. Cậu đồng ý. Ngay khi cậu bỏ đi, Amanda Spitterton-Watts đã lù lù hiện ra ngay trước mắt tôi. “Chuyện gì đã xảy ra với *St.Clair* vậy?”

“Chả có gì.” Cứ như tôi sẽ nói cho nó biết ấy.

Amanda hất tóc và tôi đặc ý nhận ra một lọn tóc vừa bị dính vào son môi của nó. “Steve bảo cậu ấy và Josh say *khướt* tối hôm thứ bảy. Nó thấy bọn họ lão đảo đi qua đám tiệc Halloween và St.Clair chửi bố cậu ấy.”

“Hừm, nó đã nghe nhầm rồi.”

“Steve còn nói St.Clair muốn *giết* bố.”

“Steve là đồ cà chớn,” Rashmi xen vào. “Mà mày đã ở đâu vào hôm thứ bảy vậy Amanda? Chơi bời quá nên phải dựa vào thằng Steve để hóng chuyện nọ chuyện kia vậy hả?”

Amanda chỉ tạm thời chịu câm miệng. Trước bữa trưa cả trường đều biết chuyện. Tôi không rõ ai là người tung tin – có thể từ giáo viên, hay Steve và đám bạn đầu đất của nó đã nhớ được những lời St.Clair từng nói – nhưng toàn thể học sinh đang ầm ĩ cả lên. Lúc St.Clair đến nhà ăn, một cảnh tượng hết như một bộ phim dở òm diễn ra. Tiếng trò chuyện xì xầm đột ngột ngưng bật. Đồ uống dừng lại lưng chừng giữa đường đến miệng.

St.Clair dừng chân ở lối vào, đánh giá tình huống và quay người bỏ đi. Bốn đứa tôi đuổi theo. Cậu đẩy cửa trước và lao ra sân trường. “Mình không muốn nói về chuyện đó.” St.Clair quay lưng với chúng tôi.

“Vậy thì chúng ta sẽ không nói về chuyện đó,” Josh nói. “Hãy cùng đi ăn trưa.”

“Bánh kếp nhé?” Mer nói. Đó là món ruột của St.Clair.

“Nghe tuyệt đấy,” Rashmi phụ họa.

“Đói ngấu rồi,” Josh nói. “Đi nào.” Chúng tôi đi tiếp, hy vọng cậu sẽ theo sau. St.Clair thực sự đi theo và cả bọn thở phào nhẹ nhõm. Mer và Rashmi dẫn đầu trong lúc Josh tụt lại với St.Clair. Josh lảm nhảm những câu chuyện không đâu – cây bút cậu ta mua cho lớp hội họa, hay gã hàng xóm nhà cậu ta liên tục gào lên bài rap về những cặp mộng đắm mò hôi. St.Clair thể hiện một chút dấu hiệu của sự sống. Cậu đã lảm bảm trả lời.

Tôi lượn lờ đi giữa nhóm. Tôi biết mình quan tâm St.Clair nhưng đồng thời cũng lo lắng về việc cúp học. Tôi không muốn vướng vào rắc rối. Tôi ngoái đầu nhìn TOMP và Josh bắn cho ánh mắt *Hôm nay trường sẽ chẳng để ý chúng ta đâu*.

Hy vọng cậu ta đúng.

Cửa hiệu bánh kẹp yêu thích của bọn tôi chỉ cách trường vài phút, nỗi sợ trốn học của tôi vơi dần khi nhìn thấy thợ làm bánh rưới bột nhão lên vỉ nướng. Tôi gọi loại thường ăn bằng cách chỉ vào bức ảnh kẹp chuối và Nutella^[1] rồi nói cảm *cảm phiền*. Người đàn ông rót sô-cô-la ấm và hạt phỉ lên tấm bánh mỏng dính kẹp chuối rồi trút Nutella lên bề mặt, Bước cuối cùng là cho thêm một viên kem vani. Vani ở Pháp vẫn còn lẫn đốm đen.

[1] Một loại kem phết bánh mì gồm sô-cô-la, sữa, hạt dẻ, bột cacao...

Tôi rên rỉ với miếng bánh đầu tiên. Âm ẩm, dính dính, thơm mùi sô-cô-la và ngon tuyệt cú mèo.

“Cảm cậu dính Nutella kìa,” Rashmi lấy nĩa chỉ tôi.

“Ừm,” tôi đáp.

“Trông hay đó,” Josh nói. “Giống râu dê.”

Tôi nhúng ngón tay vào sô-cô-la và vẽ một bộ ria mép. “Đẹp hơn chưa?”

“Có thể đẹp hơn nếu cậu không biến bản thân thành Hitler,” Rashmi nói.

Tôi ngạc nhiên khi thấy St.Clair khịt mũi. Phấn chấn, tôi lại nhúng ngón tay và vẽ một đường cong uốn lượn.

“Chị làm sao rồi,” Josh nói. “Lại đây.” Cậu ta quẹt ngón tay vào nước sốt của tôi và cẩn thận dùng bàn tay tài hoa vẽ thêm một nữa, sau đó sửa nốt nữa còn lại. Tôi nhìn bóng mình qua cửa kính nhà hàng và trông thấy một bộ râu đồ sộ xoắn tít. Cả bọn cùng cười và vỗ tay, Mer nhanh tay chụp một bức ảnh.

Đám đàn ông cà vạt chỉnh chu ngồi ở bàn bên cạnh nhìn chúng tôi ghé tỏm nên tôi giả vờ vân vê chòm râu Nutella của mình. Mọi người cười sặc sụa và cuối cùng St.Clair cũng hơi mỉm cười.

Hình ảnh đó rất đẹp.

Tôi lau sô-cô-la trên mặt và cười đáp lại. Cậu lắc đầu. Khi đám bạn bắt đầu thảo luận về những kiểu râu tóc kỳ quặc – Rashmi có một ông cậu từng cạo hết râu tóc đi trừ quai hàm, thì St.Clair xích lại nói chuyện với tôi. Mặt cậu kề sát mặt tôi, hai mắt trũng sâu. Giọng cậu khàn khàn. “Về tôi đó...”

“Quên nó đi, chuyện nhỏ thôi mà,” tôi nói. “Mình dọn rồi.”

“Dọn cái gì?”

Éc. “Không có gì.”

“Mình đã đập vỡ thứ gì sao?” Trông cậu có vẻ hơi bối rối.

“Không! Cậu không đập vỡ thứ gì cả. Cậu chỉ, đại khái, cậu biết...” Tôi mấp máy môi.

St.Clair lắc đầu rên rỉ. “Mình xin lỗi Anna. Mình biết cậu giữ phòng sạch sẽ lắm.”

Tôi ngoảnh mặt đi, xấu hổ vì bị nhắc khéo. “Không sao đâu. Thật đấy.”

“Chỉ ít mình đã đến bồn rửa mặt phải không? Mình đã vào phòng tắm của cậu phải không?”

“Trên nền nhà. Và chân mình. Chỉ một ít!” Tôi vội nói thêm khi nhìn thấy biểu hiện khiếp đảm trên mặt cậu.

“Mình đã nôn *ra chân cậu?*”

“Không sao! Mình chắc chắn cũng làm như vậy nếu mình là cậu.” Cậu nói buột ra trước khi tôi kịp giữ lại. Tôi đã cố gắng không đề cập đến việc đó. Mặt St.Clair nhăn lại, nhưng cậu chợt chuyển sang một đề tài khác không kém phần hóc búa.

“Mình đã...” St.Clair nhìn đám bạn để bảo đảm họ vẫn hăng say nói về lông mặt rồi nhích ghế lại gần và hạ giọng. “Tối đó mình có nói chuyện gì khác thường với cậu không?”

Ôi. “Khác thường là sao?”

“Chỉ là... mình chỉ nhớ đã ở trong phòng cậu. Nhưng mình có thể thể là chúng ta đã nói về... điều gì đó.”

Tim tôi đập nhanh hơn, việc hít thở cũng khó khăn hơn. Cậu vẫn nhớ. Mang máng. Vậy là sao? Tôi nên nói gì? Tôi rất muốn biết những câu trả lời, nhưng tôi chưa chuẩn bị cho cuộc đối thoại này. Tôi cần thêm thời gian. “Về điều gì cơ?”

St.Clair tỏ ra không thoải mái. “Mình có nói gì đó kỳ cục về... tình bạn của chúng ta không?”

Trúng phóc rồi.

“Hay về bạn gái mình?”

Trúng nữa rồi. Tôi nhìn St.Clair thật lâu. Mắt thâm quầng. Đầu tóc chưa gội. Bờ vai rũ xuống. Cậu buồn bã, không giống ngày thường. Tôi sẽ không tăng thêm sự khổ sở cho cậu bất kể tôi có muốn sự thật đến thế nào đi nữa. Tôi không thể hỏi. Vì nếu cậu thích tôi thì cũng không thể nào bắt đầu một mối quan hệ hoặc đương đầu với sự tan vỡ của mối tình cũ. Còn nếu cậu *không* thích tôi thì có thể tôi sẽ mất luôn tình bạn này. Mọi việc sẽ rất trở trêu.

Ngay lúc này St.Clair cần tình bạn.

Tôi giữ nét mặt ngây ngô nhưng chân thành. “Không có. Chúng ta chỉ nói về mẹ cậu. Chỉ có vậy thôi.”

Trả lời như thế là phải. St.Clair trông nhẹ nhõm hẳn.

Chương 17

Tiệm bánh ngọt được trang trí bởi những tấm ván dày và một chiếc đèn chùm với các chuỗi pha lê hoàng ngọc phát ra tiếng kêu leng keng và tỏa sáng như vô vàn giọt mật ong. Người phụ nữ sau quầy thu ngân xếp những chiếc bánh đất đỏ vào các hộp nâu sọc trắng rồi thắt thêm ruy băng màu lam và một chiếc chuông bạc. Hàng người đứng chờ tuy dài nhưng ai nấy đều có vẻ thông dong.

Mer và tôi đứng chờ giữa hai khối trưng bày cao xấp xỉ mình. Một bên là cái cây được dựng đứng lên từ những chiếc bánh quy *macaron*^[1], vỏ bánh giòn rụm và mỏng manh như vỏ trứng với phần nhân mềm xốp ngon lành mà chỉ nhìn thôi cũng làm tôi rờ dãi. Bên còn lại là một tháp bánh gato cỡ nhỏ được phủ kem hạnh nhân và hoa ngào đường.

[1] Một loại bánh ngọt của Pháp, làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và phẩm màu. Nhân bánh thường là mứt hoặc kem bơ.

Câu chuyện của chúng tôi lại xoay quanh St.Clair. Chúng tôi luôn nhắc đến cậu. “Mình sợ trường sẽ đuổi học St.Clair,” tôi nhón chân nói. Tôi đang cố nhìn vào bên trong lớp kính lung linh phía trước hàng người dài dằng dặc, nhưng người đàn ông mặc đồ sọc dẫn theo một chú chó con ngung nguây đã cản trở tầm nhìn của tôi.

Mer lắc đầu, những loạn tóc xoắn bung ra dưới chiếc mũ đan len. Chiếc mũ này không giống cái của St.Clair, nó có màu xanh đậm và trông rất trang nhã.

Tôi lại thích mũ của St.Clair hơn.

“Cậu ấy sẽ không bị đuổi đâu,” Mer nói. “Josh còn chưa bị đuổi dù nó đã cúp học rất nhiều. Và cô hiệu trưởng sẽ không bao giờ đuổi học một học sinh có mẹ bị... cậu biết rồi đó.”

Bác bị ung thư cổ tử cung. Giai đoạn 2B. Giai đoạn bệnh đã tiến xa.

Tôi không bao giờ muốn nghe những thứ như xạ trị hay hóa trị liên quan đến người mà tôi quý mến, nhưng bây giờ chúng là một phần thường nhật trong cuộc sống của St.Clair. Mẹ cậu, bác Susan đã bắt đầu điều trị một tuần sau lễ Halloween. Bố cậu ở lại California để đưa bà đi xạ trị năm ngày một tuần và hóa trị một tuần một lần.

St.Clair vẫn ở đây.

Tôi muốn giết quách bố cậu. Bố mẹ cậu đã ly thân nhiều năm nhưng ông ta không chịu ly dị. Ông ta nuôi nhân tình ở Paris và London trong lúc bác

Susan sống cô độc ở San Francisco. Cách vài tháng ông lại về thăm bác. Nán lại vài đêm. Tái lập sự kiểm soát hay đại loại thế để kiểm hãm bác.

Và sau đó ông ta bỏ đi.

Nhưng vào lúc này ông ta lại kè kè bên bác trong khi St.Clair chịu đựng đau khổ cách đó sáu trăm dặm. Toàn bộ sự việc này làm tôi vừa nghĩ đến đã thấy buồn nôn. Những tuần gần đây, St.Clair chẳng còn là chính mình nữa. Cậu không đến lớp, điểm số thì tuột dốc thảm hại. Cậu không đến ăn sáng và luôn dùng bữa tối với Ellie. Ngoài giờ lên lớp và lúc ăn trưa, St.Clair ngồi như tượng bên cạnh tôi, tôi chỉ còn nhìn thấy cậu vào những buổi sáng tôi gọi cậu dậy đi học.

Meredith và tôi thay phiên nhau đánh thức St.Clair. Vì nếu chúng tôi không đập cửa âm ỉ thì cậu sẽ lặn luôn.

Cánh cửa tiệm bánh mở ra, một cơn gió lạnh vi vu tràn vào. Ngọn đèn chùm lắc lư như kẹo dẻo. “Mình cảm thấy bất lực quá,” tôi nói. “Mình ước có thể giúp gì đó.”

Mer rung mình và xoa hai cánh tay. Những chiếc nhẫn hôm nay của nó làm từ thủy tinh trong suốt, trông như nước đường kéo sợi. “Mình biết. Mình cũng thế. Không tin bố St.Clair lại không cho cậu ấy thăm mẹ vào dịp lễ Tạ ơn.”

“Sao cơ?” Tôi sững sốt. “Chuyện xảy ra khi nào vậy?” Tại sao Mer biết mà tôi lại không?

“Từ lúc bố cậu ấy nghe nói về chuyện điểm số. Josh kể với mình là cô hiệu trưởng đã gọi cho ông ta vì lo lắng cho cậu ấy, nhưng thay vì để con trai trở về, ông ta lại bảo St.Clair không được bay về cho đến khi cậu bắt đầu ‘cư xử phải phép’ trở lại.”

“Nhưng làm sao cậu ấy tập trung được khi chưa gặp lại mẹ chứ! Bác ấy cũng cần St.Clair bên cạnh, cần sự động viên của cậu ấy. Họ nên ở cạnh nhau!”

“Ông ta thường lợi dụng tình huống giống thế này để đối chọi với cậu ấy.”

Sự hiểu kỳ dai dẳng lại gặm nhấm tôi. “Cậu gặp ông ta chưa? Bố St.Clair ấy?” Tôi biết ông ta sống gần TMOP nhưng chưa có cơ hội diện kiến, còn St.Clair thì chắc chắn không giữ một bức ảnh lồng khung nào của bố mình.

“Ừ,” Mer thận trọng nói. “Mình gặp rồi.”

“Ông ta ra sao?”

“Ông ta... cũng tử tế.”

“TỬ TẾ HẢ? Làm sao ông ta có thể tử tế chứ? Đó là một con quái vật!”

“Mình biết, mình biết, nhưng ở ngoài ông ta cư xử không chê vào đâu được. Hay cười. Lại rất đẹp trai.” Mer đột ngột đổi đề tài. “Cậu có nghĩ Josh có ảnh hưởng tiêu cực lên St.Clair không?”

“Josh? Không đâu. Mà cũng có thể. Mình không biết. Không có đâu.” Tôi lắc đầu, đoàn người nhích lên được vài phân. Chúng tôi sắp nhìn thấy kệ trưng bày. Tôi thấy thấp thoáng chiếc bánh tạc Tatin^[2] táo nâu vàng. Phía ngoài cùng là một chiếc bánh kem phủ sô-cô-la và quả mâm xôi bóng lộn.

[2] Bánh tạc tatin là chiếc bánh tạc đậm chất Pháp với công thức “lật ngược” khá độc đáo. Với bánh tạc bình thường, người ta sẽ xếp nhân lên lớp bột rồi cho vào lò nướng, trong khi đó tạc tatin, bột sẽ được đổ lên nhân rồi đem nướng, khi ăn thì gỡ bánh ra khỏi khay và lật ngược lại.

Lúc đầu mọi thứ dường như quá phức tạp so với khẩu vị của tôi, nhưng chỉ sau ba tháng tôi đã hiểu vì sao ẩm thực Pháp lại vang danh đến thế. Những bữa ăn ở đây thực sự phong phú. Các bữa tối ở nhà hàng được đồng đếm bằng giờ chứ không phải vài phút ngắn ngủi. Khác xa ở Mỹ. Người Paris dạo khu chợ mỗi ngày để mua trái cây và rau củ chín mọng nhất, họ cũng thường lui tới những cửa hàng chuyên dụng để mua phô mai, cá, thịt, bột và rượu. Còn cả bánh nữa chứ.

Tôi mê nhất các tiệm bánh.

“Có vẻ như Josh đang trấn an St.Clair rằng sống bất cần cũng chả hề hấn gì.” Mer nhấn mạnh. “Mình cảm thấy như luôn phải đóng vai kẻ xấu. ‘Dậy đi. Đến trường nào. Làm bài tập về nhà của ông chưa?’ Còn Josh thế này, ‘Kệ xác nó đi anh. Chỉ việc phải mông bỏ đi thôi mà.’”

“Ừm, nhưng mình không nghĩ Josh khuyên St.Clair sống bất cần. Chắc cậu ấy biết St.Clair không thể đương đầu vào thời điểm này.” Tôi khẽ lúng túng. Tôi ước Josh giúp đỡ theo chiều hướng tích cực hơn.

Mer mở miệng định tranh luận thì tôi cắt ngang. “Trò bóng bánh của cậu sao rồi?”

“Phải nói môn bóng đá chứ,” nó nói, khuôn mặt bừng sáng. Meredith đã gia nhập một đội bóng nữ trong khu từ tháng trước và luyện tập hầu hết mọi buổi chiều. Nó kể tôi nghe về những thử thách mới nhất trong các buổi tập cho đến khi chúng tôi tiến đến gần gian bánh chính. Trước mặt chúng tôi, từng hàng bánh tạc chanh hình vuông, bánh kem mềm căng phồng bởi lớp sô-cô-la nóng chảy, những thỏi bánh kẹp kem caramen trông như đôi giày múa ba-lê và những chiếc bánh dâu đỏ mọng phủ đường tủa sáng lung linh.

Và còn rất nhiều *macaron* nữa.

Macaron đủ loại màu sắc và hương vị chất đầy trong hộp. Từ màu cỏ xanh rì đến đỏ hồng và vàng ánh dương. Trong lúc Mer đắn đo giữa các loại bánh kem thì tôi đã chọn cho mình sáu cái macaron.

Hoa hồng. Phúc bồn tử đen. Cam. Quả vả. Quả hồ trăn. Hoa violet.

Và khi nhìn thấy macaron vị quế cùng kẹo hạt thì tôi chỉ muốn chết ngay tại chỗ. Ra tới quầy thanh toán, tôi xuyên ngón tay qua lớp vỏ mỏng giòn và liếm phần nhân bánh thơm phưng phức đến khi không thể thở được nữa. Tôi bị phân tâm đến nỗi mất một lúc mới nhận ra người đàn ông phía sau đang nói chuyện với mình.

“Hơ?” Tôi quay lại thì thấy một quý ông đường bệ với con chó săn cáo chân lùn. Ông ta mỉm cười và chỉ vào chiếc hộp sọc của tôi. Người này trông quen lắm. Tôi thề đã từng gặp ông ta rồi. Ông ta niềm nở hẳn liên thanh tiếng Pháp.

“Ồ.” Tôi yếu ớt quơ tay và nhún vai. “*Je ue parle pas...*”

Tôi không biết...

Ông ta nói chậm lại nhưng tôi vẫn ngỡ ngác. “Mer ơi? Giúp với? Mer ơi?”

Mer liền bước đến giải cứu tôi. Họ trao đổi chừng một phút, hai mắt người đàn ông sáng bừng cho đến khi Mer nói gì đó khiến ông ta há hốc. “*Ce n’est pas possible!*” Tôi không cần thông thạo tiếng Pháp cũng biết câu đó là “Ôi, không!” Ông ta buồn bã nhìn tôi và họ chào tạm biệt. Tôi cũng lúng búng chào. Bọn tôi trả tiền số bánh ngọt – Mer đã chọn *un millefeuille*, một loại bánh xấp sữa trứng và kéo tôi ra khỏi cửa tiệm.

“Người đó là ai? Ông ta muốn gì? Hai người đã nói gì vậy?”

“Cậu không nhận ra ông ấy sao?” Mer ngạc nhiên. “Người quản lý rạp phim nhỏ với dàn đèn đỏ trắng trên phố Écoles đó. Ông ấy dẫn Pouce đến trước ký túc xá của chúng ta suốt mùa.”

Chúng tôi đi xuyên qua một đàn bò câu chẳng thèm để tâm đến chuyện sắp bị hai đứa tôi đâm lên. Chúng phát ra tiếng gù ầm ỉ rồi vỗ cánh chen chúc bay lên cao.

“Pouce nào vậy?”

“Con chó săn cáo chân lùn đó.”

À. Ra thế. Dĩ nhiên tôi đã gặp người đó quanh đây. “Nhưng ông ấy muốn gì?”

“Ông ấy thắc mắc tại sao lâu rồi không thấy bạn trai cậu. St.Clair ấy mà,” Mer nói thêm trước vẻ mặt rồi bời của tôi. Giọng nó chua chát. “Mình đoán hai người đã cùng đến đó xem một vài bộ phim phải không?”

“Tháng vừa rồi bọn mình đã đến xem một bộ cao bồi Ý^[3] ở đó.” Tôi áp úng. Ông ta nghĩ St.Clair và tôi đang hẹn hò ư?

[3] Phim cao bồi Ý: là biệt danh cho một thể loại phim Viễn Tây mang phong cách Ý nổi bật khoảng giữa những năm 60 của thế kỷ trước, chủ yếu được thực hiện bởi các đạo diễn Ý và hãng phim Ý.

Mer im lặng. Ghen tị. Nhưng nó không có lý do gì để ghen tức. Không có gì – *không có cả* - xảy ra giữa St.Clair và tôi. Tôi thề là tôi cảm thấy an tâm. Tôi quá lo lắng cho St.Clair để có thể nghĩ về cậu theo chiều hướng khác. Ngay lúc này cậu cần sự thân thuộc mà Ellie có thể mang lại.

Nghĩ về sự thân thuộc, tôi lại nhớ Toph. Tôi nhớ cặp mắt xanh lá của cậu ta, nhớ những buổi tối muộn ở rạp phim bị cậu ta chọc cho cười đến chảy nước mắt. Bridge kể Toph hỏi thăm tôi, nhưng gần đây tôi không trò chuyện với cậu ta nữa vì ban nhạc đang rất bận, Nhóm Penny Dreadfuls đang phát lên. Cuối cùng thì họ đã lên lịch cho hợp đồng biểu diễn đầu tiên. Nó diễn ra trước Giáng sinh và Anna Oliphant tôi đây sẽ có mặt ở đó.

Chỉ còn một tháng. Tôi đang nôn nao chờ đợi.

Đáng lẽ tuần sau tôi có thể gặp họ nhưng bố tôi không nghỉ một kỳ nghỉ ngắn hạn như vậy lại xứng đáng với số tiền để tôi bay về còn mẹ tôi thì không đủ khả năng chi trả. Thành ra một mình tôi sẽ trải qua lễ Tạ ơn ở đây. Trừ khi... tôi không còn một mình nữa.

Tôi nhớ lại tin tức Mer vừa xì ra vài phút trước. St.Clair cũng sẽ không về nhà mừng lễ Tạ ơn. Mọi người khác, bao gồm cả bạn gái cậu, sẽ khăn gói về Mỹ. Nói cách khác, chỉ còn chúng tôi ở đây trong kỳ nghỉ cuối tuần kéo dài bốn ngày. Tách biệt với mọi người.

Ý nghĩ đó làm tôi lo lắng suốt quãng đường trở về ký túc xá.

Chương 18

“Lễ Tạ ơn vui vẻ! Lễ Tạ ơn vui vẻ!!! Lễ Tạ onnnnnn vui vẻ St.Clairrr...”

Cửa phòng St.Clair mở toang, cậu trùng trùng nhìn tôi, đôi mắt trĩu nặng. Cậu mặc chiếc áo thun trắng giản dị và quần pajama trắng sọc xanh. “Ngừng. Hát. Đi.”

“St.Clair ơi! Gặp cậu vui quá đi mất!” Tôi nghe răng cười. “Cậu có biết hôm nay là ngày lễ không?”

St.Clair lê bước trở lại giường nhưng vẫn để cửa cho tôi. “Mình nghe rồi,” cậu làm bằm. Tôi tự đi vào. Căn phòng... bừa bộn hơn lần đầu tôi đến. Quần áo và khăn tắm chất đống khắp nền nhà. Những chai nước uống dở nằm ngổn ngang. Vật dụng trong ba-lô rơi rớt trên giường, toàn là bài vở nhăn nhún. Tôi ngập ngừng hít vào. Ấm thấp. Ở đây có mùi ấm thấp.

“Mình thích cái cách cậu ứng xử với nơi này. Ra chất sinh viên lắm.”

“Nếu cậu đến đây chỉ để phê phán thì cậu có thể về rồi đây,” St.Clair rên rỉ qua gối nằm.

“Không về. Cậu biết mình nghĩ gì về những thứ lộn xộn. Chúng chứa đầy những *nguy cơ*.”

Cậu thở dài ngao ngán.

Tôi nhắc một chồng sách ra khỏi ghế, vài bức trang phác họa rơi ra. Tất cả đều là hình trái tim vẽ bằng bút chì. Trước đây tôi chỉ thấy St.Clair nguệch ngoạc những thứ không đâu. Dù về mặt kỹ thuật Josh giỏi hơn, nhưng những bức tranh này thực sự đẹp. Tràn đầy mãnh liệt. Và đam mê.

Tôi nhặt chúng từ nền nhà. “Tuyệt quá. Cậu vẽ chúng khi nào vậy?”

Im lặng.

Tôi té nhị kẹp những trái tim vào trong cuốn sách về chính quyền của cậu, cẩn thận để không làm chúng nhàu nát thêm. “Hôm nay chúng ta sẽ ăn mừng. Cậu là người duy nhất mình quen biết còn sót lại ở Paris đấy.”

St.Clair càu nhàu. “Không nhiều nhà hàng phục vụ món gà tây nhồi đầu.”

“Mình không cần gà tây, chỉ cần tận hưởng không khí ngày hôm nay thôi. Không ai ngoài kia” – tôi chỉ ra ngoài cửa sổ dù cậu không nhìn theo – “biết ắt giáp gì cả.”

St.Clair siết chặt tấm chăn. “Mình đến từ London. Mình cũng không ăn mừng ngày này.”

“Cho xin đi. Cậu đã nói ngay từ đầu rằng cậu là người Mỹ. Nhớ không? Cậu không thể thay đổi quốc tịch để phù hợp nhu cầu của cậu. Hôm nay người dân nước ta sẽ cùng nhồi nhét bánh nướng và thịt hầm, chúng ta cũng cần hòa mình vào sự kiện đó.”

“Hừ.”

Mọi người diễn ra không theo kế hoạch. Đã đến lúc thay đổi chiến thuật. Tôi ngồi bên mép giường và lắc bàn chân cậu. “Làm ơn? Làm ơn đi mà?”

Vẫn là một sự im lặng.

“Thôi nào. Mình cần phải làm chuyện gì đó vui vẻ còn cậu cần ra khỏi phòng.”

Tiếp tục im lặng.

Nỗi thất vọng của tôi dâng cao. “Cậu biết hôm nay với hai chúng ta đều đáng ghét cơ mà? Cậu không phải người duy nhất bị kẹt lại. Mình sẽ đánh đổi bất kỳ thứ gì để được ở nhà.”

Im lặng.

Tôi chậm rãi hít một hơi sâu. “Hay lắm. Cậu muốn biết phải không? Mình lo lắng cho cậu. Mọi người đều lo lắng cho cậu. Quỷ thần ơi, bọn mình đã lo cho cậu mấy tuần nay và mình là đứa duy nhất mở miệng! Một chuyện tệ hại đã xảy ra, tệ hơn là bọn mình không thể nói hay làm gì để thay đổi sự thật đó. Ý mình là mình chẳng thể làm gì và mình ghét trông thấy cậu như bây giờ. Cậu biết sao không?” Tôi đứng lên. “Mình không nghĩ mẹ cậu muốn cậu hành hạ bản thân vì những chuyện cậu không thể không chế. Bác sẽ không muốn cậu buông thả. Mình nghĩ bác muốn nghe thật nhiều tin vui khi cậu về nhà vào tháng sau...”

“Đúng hơn là NẾU tháng sau mình được về nhà...”

“KHI cậu về nhà bác ấy sẽ muốn thấy cậu vui vẻ.”

“Vui vẻ?” St.Clair nổi điên. “Làm sao mình có thể...”

“Được rồi, không vui vẻ,” tôi vội nói. “Nhưng mẹ cậu sẽ không muốn thấy cậu ủ rũ thế này. Bác sẽ không muốn nghe tin cậu trốn học và buông xuôi mọi chuyện. Bác muốn thấy cậu tốt nghiệp, nhớ không? Cậu đã đến rất gần rồi St.Clair. Đừng làm mọi chuyện rối tung lên thế.”

Im lặng.

“Hay đấy.” Thật không công bằng và không hợp lý khi tôi nổi giận với St.Clair, nhưng tôi không thể nín nhịn được. “Cứ nằm đó mà rũ rượi đi. Bỏ cuộc đi. Tận hưởng ngày bi thảm của cậu trên giường đi.” Tôi bỏ nhào ra cửa. “Có lẽ cậu không phải người mà mình đã nghĩ.”

“Đó là người thế nào?” Câu hỏi chưa chút vang lên.

“Là người sẽ chui ra khỏi giường cho dù cuộc đời anh ta có là một đồng phân. Là người sẽ gọi điện thoại cho mẹ anh ta để chúc mừng lễ Tạ ơn thay vì lảng tránh bởi phải nghe thấy những điều mẹ nói. Là người sẽ không để ông bố khốn nạn của anh ta giành phần thắng. Nhưng chắc mình đã làm. Nơi này” – tôi chỉ tay quanh phòng và dù St.Clair quay lưng về phía tôi thì tôi vẫn biết cậu đang chết lặng – “ắt hẳn rất hợp với cậu. Chúc cậu may mắn. Nghỉ lễ vui vẻ nhé. Mình ra ngoài đây.”

Cánh cửa dần khép lại thì tôi nghe thấy tiếng kêu. “Đợi đã...”

St.Clair mở cửa ra. Hai mắt cậu mờ đục, hai cánh tay rũ xuống. “Mình không biết phải nói gì,” sau cùng cậu nói.

“Đừng nói gì cả. Đi tắm, mặc quần áo ấm và đến tìm mình. Mình sẽ ở trong phòng.”

Hai mươi phút sau tôi đón St.Clair vào phòng, nhẹ lòng khi nhìn tóc cậu ướt ươn ướt. Cậu đã tắm gội.

“Vào đây.” Tôi để St.Clair ngồi xuống trước giường và chụp lấy một cái khăn vò qua mái tóc sẫm màu của cậu. “Cậu sẽ bị cảm lạnh mất thôi.”

“Đó là chuyện không tưởng, cậu biết mà.” St.Clair không ngăn tôi lại. Vài phút sau cậu khẽ thở dài, nghe như một tiếng thở phào. Tôi tiếp tục lau tóc cậu một cách chậm rãi, cẩn thận. “Chúng ta sẽ đi đâu?” St.Clair hỏi khi tôi lau tóc xong. Tóc cậu vẫn ướt, mấy lọn tóc xoắn đang vào nếp.

“Tóc cậu đẹp quá,” tôi dè dặt thôi thúc được lùa tay qua đó.

St.Clair khịt mũi.

“Mình nói nghiêm túc đấy. Chắc nhiều người từng nói thế rồi, nhưng thật sự tóc cậu đẹp lắm.”

Tôi không thể nhìn thấy nét mặt St.Clair nhưng giọng cậu trở nên lặng lẽ. “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo,” tôi trang trọng nói. “Mình không chắc chúng ta sẽ đi đâu. Mình nghĩ chỉ cần rời khỏi đây... chúng ta sẽ biết nơi cần đến.”

“Cái gì?” cậu hỏi. “Không có kế hoạch. Không có lộ trình chi tiết gì hết hả?”

Tôi quất khăn vào gáy cậu. “Coi chừng đấy. Mình sẽ vạch ra một lộ trình.”

“Chúa ơi, không cần. Nghe thôi đã thấy ớn rồi.” Tôi cứ tưởng St.Clair nói thật cho đến khi cậu toét miệng cười. Tôi lại đánh cậu, nhưng tận đáy lòng tôi nhẹ nhõm đến nỗi suýt bật khóc. Đã mấy tuần ròng tôi không nhìn thấy cậu cười.

Tỉnh táo lại đi Anna. “Giày. Mình cần giày.” Tôi xỏ đôi giày thể thao vào chân, lấy áo khoác mùa đông rồi đến mũ và găng tay. “Mũ cậu đâu rồi?”

Cậu liếc tôi. “Ừa, mẹ Mer đó hả? Con có cần quàng thêm khăn không? Trời sẽ lạnh lắm phải không mẹ yêu?”

“Cậu ngon lành đấy, cứ để lạnh cóng đến chết đi nhé. Thử xem mình có quan tâm không.” Nhưng St.Clair liền lấy chiếc mũ len ra khỏi túi áo và đội nó lên đầu. Lần này nụ cười trọn vẹn và rạng rỡ của cậu đã làm tôi bất loạn. Tim tôi ngừng đập.

Tôi cứ ngây ra nhìn cho đến khi nụ cười đó tan biến và thay bằng ánh mắt dò hỏi.

Giờ thì đến lượt tôi trở nên lặng lẽ. “Chúng ta đi thôi.”

Chương 19

Kế hoạch của mình kia rồi!”

St.Clair nhìn theo mắt tôi hướng đến khối kiến trúc mái vòm khổng lồ. Bầu trời Paris, từ lúc nhiệt độ hạ xuống luôn đều đặn khoác tấm áo màu xám tím, đã làm nó bớt lung linh lộng lẫy đi một chút, nhưng trong mắt tôi nó vẫn không kém thu hút chút nào.

“Điện Pathéon?” cậu thận trọng hỏi.

“Mình đã đến đây ba tháng rồi mà vẫn chưa tham quan chỗ đó.” Tôi nhảy lên vỉa hè hướng đến khối kiến trúc đồ sộ kia.

St.Clair nhún vai. “Nó là một đền thờ.”

Tôi dừng bước nhìn đăm đăm, cậu phải đẩy tôi về trước để tôi không bị một chiếc xe buýt du lịch màu xanh cán qua. “Ồ, đúng rồi. Một đền thờ. Sao không nghĩ ra nhỉ?”

St.Clair liếc tôi qua khóe mắt và mỉm cười. “Đền thờ là nơi gìn giữ mộ phần của những người nổi tiếng có ảnh hưởng sâu sắc đến quốc gia.”

“Có thể thôi hả?” Tôi cảm thấy hơi thất vọng. Nó trông như thể ít nhất cũng là nơi trao vương miện cho các vị vua hay điều gì đó tương tự.

St.Clair nhướng một bên mày.

“Mình không nói lăng mộ và bia tưởng niệm thì ở đâu cũng có. Nhưng chỗ đó phải có gì khác biệt chứ?” Chúng tôi trèo lên những bậc thang và chiều cao của những cây cột thật sự làm tôi choáng ngợp. Tôi chưa bao giờ đến gần như thế này.

“Mình không biết. Mình nghĩ không có gì đâu. Dù sao nó cũng chỉ xếp loại hai.”

“Loại hai? Chắc cậu đang đùa.” Giờ đây, tôi cảm thấy bị xúc phạm. Tôi thích điện Panthéon. Không đúng, tôi YÊU điện Panthéon. “Những ai được chôn ở đó?” Tôi hỏi dồn.

“Ồ. Rousseau, Marie Curie, Louis Braille, Victor Hugo...”

“Tác giả *Thằng gù* và nhà thơ Đức Bà phải không?”

“Chính xác. Voltaire. Dumas. Zola.”

“Trời, cậu không thể nói những người đó không gây ấn tượng.” Tôi nhận ra những cái tên đầu rằng tôi không biết hết công trạng của họ.

“Mình đâu có nói vậy.” St.Clair móc ví tiền và trả phí vào cổng. Tôi giành trả tiền vì đây là ý tưởng của tôi nhưng cậu không chịu. “Lễ Tạ ơn vui vẻ,” cậu nói, đưa vé cho tôi. “Hãy cùng vào xem mấy người thiên cổ nào.”

Chúng tôi được chào đón bởi vô số mái vòm, cột trụ và cửa tò vò. Mọi thứ đều to lớn và tròn trịa. Những bức bích họa vĩ đại về các thánh, chiến

binh và thiên thần được tô vẽ trên mọi bức tường. Chúng tôi cứ lặng lẽ trầm trồ đi qua những phiến đá hoa cương trừ lúc St.Clair chỉ một người vĩ đại như Joan of Arc^[1] hay Thánh Genevieve, vị thánh bảo hộ Paris. Cậu kể Thánh Genevieve đã cứu thành phố khỏi nạn đói kém. Tôi nghĩ bà là người thật nhưng lại ngại không dám hỏi, Mỗi khi ở bên cậu, tôi luôn mặc cảm với lượng kiến thức ít ỏi của mình.

[1] Joan of Arc (1412-1431): nữ anh hùng dân tộc Pháp, được phong thánh vào năm 1920.

Một quả cầu bằng đồng đu đưa trên điểm cao nhất của mái vòm trung tâm. Tôi không thể kiểm chế được nữa. “Cái gì thế kia?”

St.Clair nhún vai và nhìn quanh tìm được biển báo.

“Sốc quá. Mình cứ nghĩ cái gì cậu cũng biết.”

Cậu đã tìm ra một tấm bảng. “Con lắc Foucault^[2]. Ồ. Chắc chắn rồi.” Cậu ngược lên ngưỡng mộ.

[2] Thí nghiệm của nhà vật lý học Jean Bernard Léon Foucault chứng tỏ Trái Đất tự quay quanh trục của nó.

Tấm bảng được viết bằng tiếng Pháp nên tôi đợi cậu giải thích, nhưng đợi mãi không nghe thấy gì. “Sao hả?”

St.Clair chỉ vào vòng tròn đo đạc nằm trên nền đất. “Nó thể hiện sự xoay tròn của Trái Đất. Thấy không? Đường đi của con lắc để lại trên mặt phẳng này thay đổi mỗi giờ. Thú vị thật đấy,” cậu vừa nói vừa ngược lên trần nhà, “Nhưng thí nghiệm này không cần hoành tráng như vậy để chứng minh quan điểm của ông ta.”

“Đúng là người Pháp!”

Cậu mỉm cười. “Đi nào, hãy xem qua khu hầm mộ.”

“Hầm mộ?” Tôi đông cứng. “Hầm mộ *thật sự* ấy hả?”

“Vậy chứ cậu nghĩ thi thể được chôn ở đâu?”

Tôi húng hấn ho. “Ừ. Đúng đúng. Hầm mộ. Đi thôi.”

“Nếu cậu không thấy sợ.”

“Lúc ở nghĩa trang mình đã sợ lắm hả?” St.Clair sững sờ còn tôi thì xấu hổ gần chết. Tôi không thể *tin* mình vừa nhắc lại chuyện ở Père-Lachaise. Đúng rồi, đánh lạc hướng. Tôi cần đánh lạc hướng! Tôi thốt ra ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu. “Đua nào!” Thế là tôi phóng đến lối vào hầm mộ gần nhất. Tiếng dậm chân huỳnh huých của tôi vang vọng khắp đền thờ làm toàn bộ du khách trợn trừng.

Tôi. Sẽ. Chết. Vì. Xấu. Hổ. Mất.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nhưng, đúng một cái, St.Clair chạy vọt qua tôi. Tôi ngỡ ngàng bật cười và tăng tốc đuổi theo. Chúng tôi đang bám đuôi quyết liệt thì một nhân viên bảo vệ dữ dằn vọt ra trước mặt hai đứa. St.Clair liền đứng lại và tôi va sầm phải cậu. Cậu giữ tôi lại trong lúc anh bảo vệ mắng chúng tôi xối xả. Hai má tôi đỏ bừng, nhưng trước khi tôi bày tỏ sự hối lỗi thì St.Clair đã xuất chiêu. Anh bảo vệ nguôi ngoai và thả chúng tôi đi chỉ sau một phút ôn tồn quở trách nữa.

Lại giống lúc ở Père-Lachaise. St.Clair tỏ ra vênh váo.

“Lúc nào cậu cũng được tha bổng.”

St.Clair bật cười, không tranh cãi vì biết tôi nói đúng. Nhưng tâm trạng của cậu thay đổi ngay khoảnh khắc nhìn thấy cầu thang. Cầu thang hình xoắn ốc dẫn xuống khu hầm mộ rất dốc và hẹp. Sự cău bẳn của tôi bị thay thế bằng nỗi lo khi tôi nhìn thấy sự khiếp đảm trong mắt cậu. Tôi đã quên chứng sợ độ cao của St.Clair.

“Cậu biết đấy... mình không thực sự muốn xem hầm mộ đâu,” tôi nói.

Cái liếc mắt của St.Clair buộc tôi im lặng. Cậu quyết tâm bám lấy bức tường đá sần sùi và chậm chạp đi xuống. *Từng bước. Từng bước. Từng bước.* Cầu thang tuy không dài nhưng hành trình đi xuống thật sự *ngheet thở*. Sau cùng chúng tôi cũng xuống đến nơi và một nhóm du khách thiếu kiên nhẫn đi sau nôn nóng chen lên. Tôi vội xin lỗi St.Clair – thật ngớ ngẩn mới đưa cậu đến đây – nhưng cậu đã ngắt lời. “Hầm mộ này lớn hơn mình nghĩ.” Giọng cậu căng thẳng và hời hợt. Cậu không nhìn tôi.

Một chiêu đánh lạc hướng. Tốt. Tôi nhận được tín hiệu của cậu rồi. “Mình vừa nghe ai đó nói rằng hầm mộ này bao quát toàn bộ phần dưới khối kiến trúc. Mình cứ tưởng tượng ra vô số quan tài chứa đầy xương cốt, nhưng nơi này cũng không quá tệ.”

“Chí ít cũng không có đầu lâu hoặc xương đùi.” Một tràng cười giả tạo.

Thực tế là hầm mộ sáng trưng. Dưới này tuy lạnh lẽo nhưng sạch sẽ, thừa thớt và trắng toát. Không giống một căn hầm. Nhưng St.Clair vẫn bồn chồn và lóng ngóng. Tôi chỉ vào một bức tượng. “Này, nhìn kia! Có phải Voltaire không?”

Chúng tôi di dọc hành các hành lang. Tôi ngạc nhiên bởi sự trống trải xung quanh. Có rất nhiều khoảng trống cho những ngôi mộ trong tương lai. Tham quan được một lúc, St.Clair đã thư giãn trở lại, chúng tôi bàn về

những chuyện vụn vặt như bài kiểm tra Toán tuần trước và chiếc áo khoác da kỳ dị mà gần đây Steve Caver hay mặc. Đã vài tuần nay, chúng tôi không trò chuyện đằng hoàng. Cảm giác lúc này tựa tựa... trước đây. Bỗng một giọng Mỹ the the cất lên phía sau.

“Đừng đi sau *thằng đó*. Chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây cả ngày đấy.”

St.Clair gồng lên.

“Đáng lẽ nó nên ở nhà nếu nó quá sợ vài ba cái cầu thang.”

Tôi định quay lại thì bị St.Clair giữ tay. “Đừng. Hẳn ta không đáng để cậu làm thế.” Cậu lôi tôi đi vào hành lang bên cạnh và tôi cố gắng đọc một cái tên được khắc trên tường nhưng vì đang bốc hỏa nên tôi chỉ thấy những chấm đen. St.Clair đang căng như dây đàn. Tôi cần phải làm một điều gì đó.

Tôi nheo mắt tập trung để nhìn ra cái tên đó. “Emily Zola. Người phụ nữ thứ hai mình thấy dưới này. Bà ấy có sự tích gì khác không?”

Trước khi St.Clair kịp trả lời thì giọng nói the the kia lại vọt ra. “*Émile* cơ mà.” Chúng tôi quay đầu thì thấy một gã đom đáng mặc áo nỉ Euro Disney. “*Émile* Zola là *đàn ông*.”

Mặt tôi nóng ran. Tôi túm lấy cánh tay St.Clair kéo đi nhưng St.Clair đã đứng đối diện với gã ta. “*Émike* Zola *đã* là *đàn ông*,” cậu sửa lại. “Còn *mày* là một *thằng khốn*. Sao *mày* không lo việc của mình và để cho cô ấy yên!”

Để cô ấy yên, yên, yên! Tiếng rống của cậu âm vang khắp hầm mộ. Gã Euro Disney bàng hoàng trước cơn bùng nổ nên vội vàng quay lại bên cô vợ đang ú ớ. Ai nấy đều nhìn trân trối, miệng há hốc. St.Clair giật tay tôi lôi đến cầu thang còn tôi lo lắng cho điều sắp xảy ra. Lượng adrenaline đã

đưa cậu lên hết cầu thang xoắn ốc, nhưng ngay khi cơ thể cậu nhận ra vấn đề thì cậu đột ngột dừng lại và lao đảo lùi về sau.

Tôi vội đỡ lưng cậu. “Mình ở đây rồi.”

St.Clair quỳnh quáng bầu chặt lấy ngón tay tôi. Tôi dịu dàng dẫn cậu đi lên cho đến khi chúng tôi trở lại khu vực có mái vòm, cột trụ và cổng tò vò – khoảng không gian mở ở gian chính. St.Clair buông tôi ra và ngã sập vào băng ghế gần nhất. Cậu gục xuống như thể sắp nôn. Tôi đợi cậu lên tiếng.

Cậu không nói gì.

Tôi ngồi xuống ghế với cậu. Băng ghế này là vật kỷ niệm Antoine de Saint-Exupéry, tác giả cuốn *Hoàng tử bé*^[3]. Ông đã qua đời trong một tai nạn máy bay nên tôi nghĩ không còn sót lại chút gì để cho vào một ngôi mộ bên dưới. Tôi nhìn ngắm mọi người hí hoáy chụp lại những bức bích họa. Tôi dõi theo người bảo vệ đã quở trách chúng tôi ban nãy. Nhưng tôi không nhìn vào St.Clair.

[3] Tên tiếng Anh: The Little Prince, được xuất bản 1943. Tác phẩm đã được dịch sang hơn 250 ngôn ngữ và đến nay đã bán được trên 200 triệu bản khắp thế giới.

Cuối cùng cậu ngược lên. Giọng cậu điềm tĩnh. “Bọn mình đi tìm gà tây cho bữa tối nhé?”

Chúng tôi mất khá nhiều thời gian để tham khảo các thực đơn trước khi chọn được nơi thích hợp. Cuộc tìm kiếm trở thành một trò chơi, một màn truy lùng để chúng tôi đắm mình vào đó. Bọn tôi cần phải quên cái gã trong hầm mộ, quên rằng mình đang không được ở nhà.

Sau cùng, chúng tôi cũng tìm ra một nhà hàng có quảng cáo “Bữa tối lễ Tạ ơn kiểu Mỹ”. Hai đứa hò reo và tôi nhún nhảy giai điệu chiến thắng. Chủ nhà hàng bị kinh động trước sự hứng khởi của bọn tôi nhưng vẫn xếp chỗ như bình thường. “Tuyệt vời,” St.Clair nói khi món chính được dọn ra. Cậu nâng ly nước lỏng lạnh và mỉm cười.

“Chúng ta sẽ uống vì đã tìm được bữa tối gà tây đúng chuẩn ở Paris này.”

Tôi cũng mỉm cười. “Uống vì mẹ cậu.”

Nụ cười của St.Clair nhạt đi trong tích tắc nhưng trở lại ngay ở mức nhẹ nhàng hơn. “Uống vì mẹ.” Bọn tôi cùng ly.

“Ừm... cậu không cần phải nói nếu cậu không muốn, nhưng mẹ cậu thế nào rồi?” Lời lẽ cứ tuôn ra khỏi miệng tôi. “Xạ trị có làm bác mệt không? Bác ăn uống có đầy đủ không? Mình đọc được nếu không bôi thuốc mỗi đêm thì có thể bị sạm da và mình chỉ thắc mắc...” Tôi ngắc ngứ khi trông thấy biểu cảm của cậu, cứ như thể tôi đang mọc thêm cặp ngà vậy. “Mình xin lỗi. Mình tọc mạch quá, mình sẽ im...”

“Không,” St.Clair ngắt lời. “Không phải vậy đâu. Chẳng qua... cậu là người đầu tiên biết mấy cái đó. Làm sao... làm sao mà...?”

“Ồ, ừm. Mình lo lắng nên đã tìm tòi tư liệu một chút. Thế nên mình... biết thế,” tôi áp úng kết thúc.

St.Clair im lặng trong một thoáng. “Cảm ơn nhé.”

Tôi nhìn xuống mảnh khăn ăn trên đùi. “Có gì đâu...”

“Có chứ. Cậu đã làm một việc rất ý nghĩa. Khi mình thử trò chuyện với Ellie thì cô ấy biết cái khi khô...” cậu im bất như thể đã lỡ lời. “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Tôi bắt gặp ánh nhìn đăm đăm của cậu. “Đừng khách sáo,” tôi nói.

Chúng tôi dành cả buổi tối để nói về bác Susan. Đến khi rời nhà hàng chúng tôi vẫn nói về bác. Rồi hai đứa tản bộ dọc sông Seine. Mặt trăng tròn vành vạnh và đèn đường sáng trưng. St.Clair tiếp tục câu chuyện đến khi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Cậu ngừng lại. “Mình đã không cố ý làm thế.”

Tôi hít sâu mùi dòng sông dễ chịu và khoan khoái. “Mình mừng vì cậu đã hành động như vậy.”

Chúng tôi đang trên đường trở lại ký túc xá thì cậu cúi đầu lưỡng lự và thốt lên, “Mình xem phim đi. Mình chưa muốn về.”

St.Clair không cần đề nghị đến lần thứ hai, Chúng tôi tìm ra rạp đang chiếu phim mới, một bộ phim hài rẻ tiền của Mỹ và ở lại để xem xuất kếp^[4]. Tôi không nhớ lần cuối cùng mình cười sặc sụa như thế là khi nào, bên cạnh tôi, St.Clair còn cười nhiều hơn. Hai giờ sáng chúng tôi mới về đến ký túc xá. Bàn lễ tân vắng hoe còn đèn phòng Nate thì tắt ngúm.

[4] Suất chiếu hai phim liên tục với giá vé một phim.

“Mình nghĩ chúng ta là những đứa duy nhất còn ở lại đây,” cậu nói.

“Vậy không ai phiền lòng khi mình làm thế này đâu nhỉ!” Tôi nhảy lên bàn và dậm chân tới lui theo kiểu duyệt binh. St.Clair rống lên một bài hát

và tôi lắc lư theo giọng cậu. Khi St.Clair hát xong tôi bèn cúi chào một cách khoa trương.

“Nhanh lên!” Cậu nói.

“Hả?” Tôi nhảy xuống. Nate ở đây ư? Anh ta có thấy không?

Nhưng khi St.Clair đã chạy đến chỗ cầu thang bộ. Cậu mở cửa và hét lên. Tiếng vang làm chúng tôi nhảy dựng, nhưng sau đó hai đứa cùng hét toáng như muốn bể phổi. Thật là sững. St.Clair đuổi theo tôi đến thang máy và chúng tôi cùng lên sân thượng. Cậu lùi lại, cười khùng khục khi tôi cố gắng khạc nhổ vào bảng quảng cáo đồ lót. Gió thổi quá mạnh và tôi phun trượt, vì thế tôi chạy vòng xuống hai tầng theo lối thang bộ. Cầu thang kỳ túc xá rộng và vững chãi, St.Clair chạy ngay sau lưng tôi cách có vài bước. Bọn tôi đã xuống đến tầng của cậu.

“Ồ...” St.Clair nói. Câu chuyện kéo dài mấy tiếng của tụi tôi lần đầu tiên có dấu hiệu dừng lại.

Tôi nhìn cậu. “Ừm. Ngủ ngon nhé.”

“Mai gặp. Bữa sáng muộn ở tiệm bánh kếp nhé?”

“Nghe hay đó.”

“Trừ phi...” cậu ấp úng.

Trừ phi cái gì? St.Clair ngập ngừng. Giây phút đó trôi đi. Tôi nhìn cậu dò hỏi nhưng cậu ngoảnh mặt đi.

“Được rồi.” Thật khó kìm nén nỗi thất vọng trong giọng mình. “Sáng gặp nhé.” Tôi bước xuống và liếc lại St.Clair đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi

vấy tay. Cậu vẫn đứng trơ như tượng. Tôi đi qua cánh cửa dẫn vào tầng mình và lắc đầu. Chẳng hiểu sao chuyện giữa tụi tôi luôn đi từ hoàn hảo đến kỳ quái. Cứ như tụi tôi không có khả năng tương tác giống người bình thường vậy. *Quên nó đi, Anna.*

Cửa thang máy mở ra.

Tim tôi ngừng đập.

St.Clair trông có vẻ rất căng thẳng. “Lâu lắm rồi mình không có một ngày tuyệt vời như hôm nay.” Cậu chậm chạp bước đến gần tôi. “Mình không muốn chấm dứt như vậy. Ngay lúc này, mình không muốn ở một mình.”

“Ừ.” Tôi không thở được.

Cậu đứng lại, thăm dò khuôn mặt tôi. “Mình ở lại với cậu được không? Mình không muốn cậu cảm thấy không thoải mái...”

“Không có! Ý mình là...” Đầu óc tôi quay cuồng, chẳng nghĩ được gì nữa. “Được. Được chứ, tất nhiên, được mà.”

St.Clair lặng người trong giây lát và rồi gật đầu.

Tôi lôi sợi dây chuyền khỏi cổ và tra chìa khóa vào ổ. Cậu đợi sau lưng tôi. Tay tôi run lẩy bẩy trong lúc mở cửa.

Chương 20

St.Clair đang ngồi trên nền nhà. Cậu ném giày ngang qua phòng khiến chúng tông mạnh vào cửa. *Rầm*. Đó là tiếng động đầu tiên từ lúc chúng tôi vào phòng.

“Xin lỗi.” Cậu lúng túng. “Mình nên để giày ở đâu nhỉ?”

Trước khi tôi kịp trả lời St.Clair đã nói vu vơ. “Ellie nghĩ mình nên đi San Francisco. Mình đã xuýt mua vé máy bay hàng tá lần nhưng mẹ mình không muốn mình làm như vậy. Nếu bố mình không muốn thì mẹ mình cũng không muốn. Làm thế sẽ càng khiến tình hình căng thẳng hơn.”

Tôi giật mình bởi câu chuyện cậu vừa thổ lộ.

“Thỉnh thoảng mình tự hỏi có phải Ellie...” Giọng cậu trầm đặc. “Muốn mình biến đi cho nhẹ nợ không.”

St.Clair chưa bao giờ kể về bạn gái cậu. Tại sao lại là bây giờ? Tôi không nghĩ mình phải bảo vệ chị ta. Tôi xếp giày của St.Clair cạnh giày tôi để tránh nhìn cậu. “Có lẽ chị ấy mệt mỏi vì phải nhìn thấy cậu khổ sở. Nhóm mình cũng cảm thấy như vậy,” tôi bổ sung. “Chấn chấn... mình chắc là chị ấy vẫn mê mẩn cậu như trước.”

“Ừm.” St.Clair nhìn tôi cất giày và moi móc mọi thứ trong túi. “Còn cậu thì sao?” Một phút sau cậu hỏi.

“Mình sao cái gì?”

St.Clair nhìn đồng hồ. “Anh chàng tóc mai dài. Tháng sau cậu sẽ gặp anh ta đó.”

St.Clair đang tái dựng... cái gì nhỉ? Một lần ranh ư? Cậu đã mở lời trước và tôi phải hòa theo? Trừ việc tôi không thực sự hào hứng cho lắm.

Dù sao cậu cũng nhắc đến Ellie trước. “Ừm, mình nóng lòng muốn gặp lại cậu ấy. Toph vui tính lắm, cậu sẽ thích cho xem. Mình sẽ xem ban nhạc của cậu ấy chơi trong dịp Giáng sinh. Toph là một anh chàng rất tuyệt, cậu thực sự sẽ thích cậu ấy. Ồ, mình vừa nói câu đó rồi phải không? Cậu sẽ thích cho xem. Toph rất là... vui tính.”

Im mồm đi, Anna. Im. Đi.

St.Clair tháo ra – đeo vào – rồi lại tháo ra chiếc đồng hồ đeo tay.

“Mình mệt quá rồi,” tôi nói. Đó là sự thật. Những lần buôn chuyện với St.Clair làm tôi kiệt sức. Tôi bò lên giường và tự hỏi cậu sẽ làm gì. Nằm trên sàn nhà? Hay trở về phòng? Nhưng St.Clair lại đặt đồng hồ đeo tay lên bàn học, trèo lên giường tôi rồi nằm bên cạnh tôi. Cậu nằm trên lớp chăn còn tôi nằm dưới. Quần áo của chúng tôi vẫn rất chỉnh tề, chỉ thiếu mỗi giày. Tình hình nhìn chung *vô cùng* khó xử.

St.Clair nhồm dậy. Tôi tin chắc cậu sắp rời đi và không biết nên cảm thấy nhẹ nhõm hay thất vọng. Nhưng rồi... cật tắt đèn. Phòng tôi tối đen như mực. Cậu lóng ngóng tìm đường trở lại giường nhưng lại va vào cạnh giường.

“Oái,” St.Clair kêu lên.

“Này, có một cái giường ở đó đấy nhé.”

“Cảm ơn vì đã cảnh báo,”

“Không có chi.”

“Ở đây lạnh cóng luôn. Cậu bật quạt hay thứ gì tương tự à?”

“Gió thổi đó mà. Cửa sổ phòng mình không đóng khít được. Mình đã nhét khăn bên dưới nhưng không khá hơn là mấy,”

Cậu mò mẫm quanh giường và trèo lên. “Úi,” cậu nói.

“Gì thế?”

“Thắt lưng của mình. Có kỳ cục không nếu...”

Tôi mừng là St.Clair không thể thấy tôi đỏ mặt. “Không sao.” Tôi lắng nghe tiếng thắt lưng da của cậu tuột khỏi con đĩa quần. Cậu nhẹ nhàng đặt nó lên sàn gỗ.

“Ừm,” cậu nói. “Có kỳ cục không nếu...”

“*Có đấy.*”

“Hừ, đừng nóng. Mình không nói đến quần dài. Mình chỉ muốn đắp chăn. Gió lùa khiếp quá.” St.Clair chui vào và giờ đây chúng tôi nằm cạnh nhau. Trên chiếc giường nhỏ hẹp của tôi. Buồn cười ở chỗ tôi không bao giờ nghĩ lần đầu tôi ngủ cùng con trai sẽ chỉ là... ngủ cùng.

“Bây giờ chúng ta chỉ còn cần *Mười sáu ngọn nến*^[1] và trò Sự thật hay Thách thức nữa thôi.”

[1] Tên tiếng Anh: ***Sixteen Candle***, một bộ phim hài Mỹ dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên.

Cậu húng hắng ho. “C-cái gì?”

“Một bộ phim đen, dê cụ à. Vì mình đang nghĩ đã lâu rồi mình không qua đêm với ai.”

Có một khoảng lặng. “Ồ.”

“...”

“...”

“St.Clair à.”

“Ơi.”

“Khủy tay của cậu đang tra tấn lưng mình đây.”

“Khỉ thật. Xin lỗi nhé.” Cậu từ từ xoay trở cho đến khi hai đùi cùng cảm thấy dễ chịu. Chân cậu tựa vào chân tôi. Tôi cảm thấy trần trụi và lúng túng bất chấp có hai lớp quần dài chắn giữa hai đùi. St.Clair lại xê dịch và giờ đây toàn bộ chân tôi đều áp vào chân cậu. Tôi ngửi thấy tóc cậu. Hừm.

KHÔNG!

Tiếng nuốt khan của tôi nghe rõ mồn một. Cậu lại ho. Tôi cố gắng không nhúc nhích. Sau vùn vùn vài phút mà tựa hồ như vài giờ, hơi thở St.Clair chậm dần, cơ thể cậu thả lỏng. Tôi cũng bắt đầu thư giãn. Tôi muốn khắc ghi mùi hương đó, nhớ mãi cảm giác làn da dưới cánh tay cậu đang áp vào tay tôi và cả cơ thể vững chãi của cậu nữa. Dù có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn nhớ sẽ nhớ mãi thời khắc này.

Tôi ngắm nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của cậu. Bờ môi, viền mũi, mi mắt. St.Clair thật đẹp trai.

Gió đập vào mặt kính, tiếng đèn khê kêu vo vo ngoài hành lang. Cậu đã chìm sâu vào giấc ngủ. Bao lâu rồi cậu mới được nghỉ ngơi thật sự nhỉ? Tìm tôi lại đập thình thịch một cách khó chịu. Tại sao tôi quan tâm quá nhiều đến cậu như thế? Tại sao tôi lại ước mình đừng quan tâm? Làm sao một con người lại có thể làm tôi luôn cảm thấy bối rối như vậy?

Cảm giác này là sao? Dục vọng ư? Hay còn gì khác? Liệu tôi có thể vẫn có cảm giác với cậu mà không cần được đáp lại? St.Clair đã thổ lộ là cậu thích tôi. Cho dù lúc đó cậu đang say thì ít nhiều cũng phải có một phần sự thật trong lời nó đó. Đúng không nhỉ?

Tôi không biết nữa.

Mỗi lần ở gần St.Clair, tôi đều không biết trời đất gì. Cậu rúc vào gần tôi trong lúc ngủ. Hơi thở của cậu phả vào cổ tôi ấm nóng. Tôi không biết gì nữa. Cậu đẹp trai và hoàn mỹ. Tôi tự hỏi nếu cậu... nếu tôi...

[©STENT](#)

Một tia sáng rơi vào mắt làm tôi hốt hải nheo mắt lại. Ánh sáng ban ngày. Những con số đỏ chót trên đồng hồ của tôi chỉ 11:27. Tôi đã ngủ quên ư? Hôm nay là ngày mấy? Tôi nhìn cơ thể nằm cạnh mình. Suýt nữa tôi đã la toáng lên.

Tôi đã không nằm mơ.

Miệng cậu hé ra, tấm chăn bị hất xa. Một tay cậu đặt trên bụng. Áo cậu vén cao, để lộ phần eo. Ánh mắt tôi đông cứng.

Quỷ thần thiên địa ơi. Tôi vừa ngủ với St.Clair.

Chương 21

Tôi không NGỦ thân mật với St. Clair. Chắc chắn luôn. Nhưng tôi đã ngủ với cậu.

Tôi đã ngủ với một chàng trai! Tôi chui tọt vào chăn và cười toe toét. Tôi MUỐN kể chuyện này với Bridge. Nhưng mà... liệu nó có mách lại với Toph không? Tôi không thể kể cho Mer vì nó sẽ ghen, như vậy tôi cũng không thể kể cho Rashmi và Josh. Tôi chợt nhận ra mình không thể tiết lộ chuyện này với bất kỳ ai. Chuyện này có phải sai lầm không nhỉ?

Tôi muốn nằm lại càng lâu càng tốt nhưng cái bàn quang của tôi đã chiến thắng. Khi tôi từ nhà vệ sinh về phòng, St. Clair đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu quay lại và bật cười. “Tóc cậu chĩa ra bốn phương tám hướng rồi kìa.” Cậu minh họa bằng cách xòe ngón tay khắp đầu như mấy nhánh gạc nai.

“Nhìn lại mình rồi hăng nói nhé.”

“Hừ, tóc mình trông có vẻ được đánh rối tự nhiên mà. Mất nhiều năm mình mới nhận ra cách tốt nhất để có kiểu tóc lộn xộn này là phải hoàn toàn mặc kệ nó đi.”

“Ý cậu là trông mình rất gớm phải không?” Tôi liếc qua gương và choáng váng nhận ra bản thân không khác gì một con quái vật có sừng.

“Không đâu. Mình thích vẻ ngoài của cậu.” St. Clair toét miệng cười, nhặt lấy thất lưng trên sàn. “Ăn sáng không?”

Tôi đưa cậu đôi giày. “Trưa trầy trưa trật rồi đây.”

“Cảm ơn đã thông báo. Ăn trưa không?”

“Tắm trước đã chứ.”

Chúng tôi tản ra trong một giờ và tái ngộ ở phòng St. Clair. Cửa phòng cậu khép hờ, nhạc rock tiếng Pháp đang phát om sòm dưới tiền sảnh. Tôi sững sốt khi bước vào và thấy cậu thu dọn. Đụn quần áo và khăn lau đã được gom lại để giặt giũ còn chai lọ rỗng và vỏ bao khoai tây chiên đã bị ném đi.

Cậu khắp khởi nhìn tôi. “Một sự bắt đầu mới.”

“Tuyệt đấy.” Trông cậu khá hơn nhiều rồi. Tôi mỉm cười.

Tụi tôi lại dành cả ngày đi đây đi đó. Cùng xem một phần trong liên hoan phim Danny Boyle và nằm dài bên sông Seine. Tôi chỉ cho St. Clair cách ném tia lia trên sông, tôi vẫn chưa tin cậu không biết chơi trò đó. Trời bắt đầu đổ mưa nên chúng tôi ghé vào một hiệu sách đối diện nhà thờ Đức Bà. Trên bảng hiệu vàng xanh là dòng chữ SHAKESPEARE VÀ BẠN BÈ.

Chúng tôi sững sờ bởi sự hỗn loạn bên trong. Một nhóm khách đang tụ tập bên bàn giấy, nhìn đâu cũng thấy sách và sách. Nhưng sách ở đây không được sắp xếp theo quy củ trên kệ, bàn hay quầy trưng bày, mà được xếp từng chồng chồng chênh hoặc rơi rớt khỏi mặt ghế, một số lại nhô ra khỏi các kệ sách bị oằn xuống. Có những thùng giấy đầy ắp sách và một con mèo đen ngủ nướng bên cạnh đồng sách trên cầu thang. Ngạc nhiên nhất là toàn bộ sách ở đây đều là sách tiếng Anh.

St. Clair nhận thấy vẻ choáng ngợp của tôi: “Cậu chưa từng đến đây phải không?”

Tôi lắc đầu khiến cậu ngạc nhiên. “Nơi này rất nổi tiếng. Nhìn này.” Cậu cầm một cuốn *Balzac và cô vé thợ may Trung Hoa*. “Thấy quen không?”

Tôi đi thơ thẩn trong sự kinh ngạc, nửa thấy rộn ràng vì được bao bọc trong tiếng mẹ đẻ, nửa lại kinh hãi không dám sờ mó bất kỳ thứ gì. Chỉ một cú chạm tay sai lệch cũng có thể phá tan hoang cả hiệu sách này. Nó có thể đổ ập xuống và chúng tôi sẽ bị chôn vùi trong trận sụt lở của những trang giấy vàng nâu.

Mưa rơi rả rích bên khung cửa sổ. Tôi đi xuyên qua một nhóm du khách và ngó nghiêng khu tiểu thuyết. Không biết tại sao tôi lại tìm tên bố, chỉ là tôi không dừng chân lại được. Tôi đi lùi về sau. Christie, Cather, Caldwell, Burroughs, Bronte, Berry, Baldwin, Auster, Austen. Ashley. James Ashley.

Ở đây có một hàng sách của bố tôi. Sáu cuốn cả thảy. Tôi lôi ra khỏi kệ một cuốn *Chuyện tình cờ* bìa cứng và cúi xuống nhìn cảnh hoàng hôn quen thuộc trên bìa sách.

“Gì thế?” St. Clair hỏi. Tôi giật mình vì không nhận ra cậu đang đứng sau lưng.

Cậu lấy cuốn tiểu thuyết khỏi tay tôi, mắt mở to. Cậu lật nó lại và ông bố tiểu thuyết gia đang cười rạng rỡ với chúng tôi qua ảnh. Bố tôi có nước da rám nắng quá lộ và hàm răng trắng sáng giả tạo. Ông mặc một chiếc áo thun màu oải hương, mái tóc trôi bồng bềnh trong gió.

St. Clair nhướn mày. “Mình không thấy được sự liên quan giữa hai người. Bố cậu chịu chơi quá nhỉ.”

Tôi nóng nảy hừ mũi, cậu bèn đập cuốn sách lên cánh tay tôi. “Tệ hơn mình tưởng.” Cậu bật cười. “Bác ấy luôn trông thế này à?”

“Ừ.”

Cậu mở sách ra và đọc trang bìa. Tôi thận trọng quan sát. Nét mặt của cậu trở nên khó đoán. Cậu chột ngừng, quay lại đọc một dòng ở trên rồi ngược lên nhìn tôi. “Cuốn sách viết về bệnh ung thư”, cậu nói.

Ôi. Chúa. Ôi.

“Nhân vật nữ bị ung thư. Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?”

Tôi ghen hòng. “Bố mình thật ngớ ngẩn. Mình đã bảo rồi, bố mình dở hơi không ai bằng.”

Một khoảng lặng khó khăn. “Bác ấy bán được nhiều lắm phải không?”

Tôi gật đầu.

“Độc giả thích cái này à? Họ thấy nó thú vị à?”

“Mình xin lỗi, St. Clair.” Nước ngân ngấn trong mắt tôi. Tôi chưa bao giờ ghét bố mình nhiều như lúc này. Sao bố tôi lại làm vậy? Sao bố tôi dám kiểm soát từ một thứ khủng khiếp như vậy? St. Clair gấp cuốn sách lại nhét vào kệ rồi lấy một cuốn khác, *Lối vào*. Cuốn tiểu thuyết viết về bệnh máu trắng. Bố tôi mặc áo sơ mi hở cổ. Hai cánh tay khoanh lại nhưng ông vẫn giữ nguyên nụ cười ngớ ngẩn kia.

“Bố mình đúng là quái vật”, tôi nói. “Hoàn toàn quái vật.”

St. Clair khịt mũi. Cậu mở miệng định nói gì đó nhưng lúc đó tôi đã khóc nức nở. “Không, Anna. Anna, mình xin lỗi.”

“*Mình* mới là người phải xin lỗi. Đáng lẽ cậu không nên xem thứ này.” Tôi giật cuốn sách và nhét nó trở lại kệ. Một chồng tiểu thuyết khác bị lung lay và đổ ụp xuống nền ngay giữa chúng tôi. Đầu chúng tôi va vào nhau trong lúc cúi xuống nhặt lại sách.

“Á!” Tôi nói.

St. Clair xoa đầu. “Cậu không sao chứ?”

Tôi giăng những cuốn sách ra khỏi tay cậu. “Mình không sao. Không sao hết.” Tôi xếp chúng vào vị trí cũ và lảo đảo chạy ra sau hiệu sách để tránh St. Clair và bố tôi càng xa càng tốt. Chỉ ít phút sau cậu đã đứng cạnh tôi.

“Không phải lỗi của cậu”, St. Clair lặng lẽ nói. “Cậu không được chọn bố mẹ. Mình hiểu mà Anna.”

“Mình không muốn nhắc đến chuyện đó.”

“Được thôi.” Cậu chìa ra một tập thơ của Pablo Neruda. “Cậu đã đọc chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Hay lắm. Mình vừa mua nó cho cậu đấy.”

“Cái gì?”

“Tác giả này có trong giáo trình Ngữ văn của học kỳ tới. Đằng nào cậu cũng sẽ phải mua nó. Mở ra đi”, cậu nói.

Tôi lúng túng làm theo. Có một con tem ở trang đầu. SHAKESPEARE VÀ BẠN BÈ, Paris km 0. Tôi chớp mắt. “Km 0? Có phải giống điểm mốc hôm trước không?” Tôi nhớ lại chuyến tham quan vòng quanh thành phố lần đầu tiên của chúng tôi.

“Cho những kỷ niệm cũ.” St. Clair mỉm cười. “Đi nào, tạnh mưa rồi. Chúng ta ra khỏi đây thôi.”

Tôi vẫn im lặng bước đi trên phố. Chúng tôi băng qua cây cầu của buổi tối đầu tiên đó – tôi đi bên ngoài, St. Clair nép bên trong. “Mình đã từng kể cậu nghe chuyện mình đi học ở Mỹ chưa?” Cậu cất tiếng.

“Cái gì? Chưa.”

“Thật đấy, mình học được một năm. Lớp tám. Tệ lắm.”

“Lớp tám của ai cũng tệ cả mà,” tôi nói.

“Hừm, của mình còn tệ hơn bình thường. Bố mẹ mình vừa ly thân, mẹ mình chuyển về California. Mình chưa ở đó bao giờ nhưng vẫn đi với mẹ và chui đầu vào cái trường công lập dễ sợ đó.”

“Ôi không. Trường *công lập*.”

Cậu dùng vai thúc tôi. “Học sinh ở đây rất xấu tính. Chúng cười cợt mọi thứ của mình từ chiều cao, giọng nói đến cách ăn mặc. Mình đã thề sẽ không bao giờ quay về đó.”

“Nhưng con gái Mỹ mê giọng Anh lắm mà.” Tôi buột miệng, không thèm suy nghĩ và cầu nguyện cậu không thấy nét mặt ửng đỏ của mình.

St. Clair nhặt một viên đá cuội và thả nó xuống sông. “Bọn con gái ở trường cấp hai thì không. Nhất là giọng Anh đó đi cùng một thằng cao xấp xỉ đầu gối bọn họ.”

Tôi bật cười.

“Khi năm học kết thúc, bố mẹ đã tìm cho mình một ngôi trường mới. Mình muốn trở lại London với đám bạn cũ nhưng bố mình khẳng định chọn trường ở Paris để ông ta có thể để mắt đến mình. Đó là lý do mình vào học trường này.”

“Cậu có thường xuyên về London không?”

“Không thường xuyên như mình mong muốn. Mình vẫn có bạn ở Anh, ông bà nội mình sống ở đó nên đến mùa hè mình thường về luân phiên giữa London và San...”

“Ông bà của cậu là người Anh à?”

“Ông nội mình người Anh còn bà nội là người Pháp. Dĩ nhiên ông bà ngoại là người Mỹ.”

“Chà chà. Cậu thực sự là một sự pha trộn của các sắc tộc.”

St. Clair mỉm cười. “Người ta bảo mình giống ông nội nhất, nhưng chỉ giống ở giọng nói thôi.”

“Mình không biết nữa. Mình nghĩ cậu giống người Anh hơn hết thảy. Không chỉ ở giọng nói mà còn ngoại hình nữa.”

“Vậy sao?” St. Clair tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi mỉm cười. “Ừ, nước da tai tái đó. Màu da đẹp đấy chứ,” Tôi bỏ sung trước cái nhìn cảnh giác của cậu. “Thật lòng luôn.”

“Hừ.” St. Clair liếc tôi. “Sao cũng được. Mùa hè vừa rồi mình không chịu nổi bố nên đã dành cả kỳ nghỉ bên mẹ. Lần đầu đấy.”

“Rồi chuyện thế nào? Mình cược là lũ con gái không trêu ghẹo giọng nói của cậu nữa.”

St. Clair bật cười, “Họ không trêu nữa. Nhưng mình không cải thiện được chiều cao. Mình luôn còi cọc.”

“Còn mình luôn lập dị, giống bố mình. Ai ai cũng nói mình giống bố. Bố mình cũng kiêu... *ngăn nắp, sạch sẽ.*”

Cậu tỏ ra ngạc nhiên một cách chân thành. “Ngăn nắp thì có gì sai? Mình luôn ước mình có thể gọn gàng hơn. Mà Anna, mình chưa từng gặp bố cậu, nhưng mình cam đoan cậu không giống bố tẹo nào.”

“Sao cậu biết?”

“Bố cậu giống hết búp bê Ken, còn cậu rất xinh.”

Tôi vấp chân ngã sõng soài trên vỉa hè.

“Cậu có sao không?” Mắt St. Clair đầy vẻ lo âu.

Tôi ngoảnh mặt đi trong lúc cậu đưa tay giúp tôi đứng lên. “Mình ổn mà. Ổn lắm!” Tôi vừa nói vừa phúi cát khỏi lòng bàn tay. Chúa ơi. TÔI ĐÚNG

LÀ chả ra sao.

“Cậu thấy cái cách bọn con trai nhìn cậu chứ?” St. Clair tiếp tục.

“Họ nhìn vì mình tự bôi tro trát trấu lên mặt thôi.” Tôi chìa ra hai bàn tay xây xát.

“Gã đằng kia đang tắm tía cậu kìa.”

“Cái...?” tôi quay lại và thấy một gã tóc đen dài đang nhìn chăm chăm.
“Sao anh ta lại nhìn mình vậy?”

“Mình hy vọng anh ta thích điều anh ta nhìn thấy.”

Tôi đỏ mặt nhưng cậu vẫn nói tiếp. “Ở Paris, người ta thường thừa nhận công khai về quyền rũ của một người nào đó. Họ không ngoảnh mắt đi như ở các nền văn hóa khác. Cậu không nhận ra à?”

St. Clair nghĩ tôi quyền rũ. Cậu bảo tôi xinh đẹp.

“Ồ, không,” tôi nói, “Mình không đề ý việc đó.”

“Hừ. Mở mắt ra đi.”

Nhưng tôi chỉ nhìn chăm chăm vào những nhánh cây khẳng khiu, lũ trẻ chơi bóng bay và đoàn du khách Nhật. Trừ mỗi St. Clair. Chúng tôi lại dừng chân trước nhà thờ Đức Bà. Tôi chỉ vào ngôi sao quen thuộc và hăng giọng.
“Muốn ước nữa không?”

“Cậu ước trước đi.” St. Clair bòn chòn quan sát tôi như thể muốn tìm hiểu một điều gì đó. Cậu cắn móng tay.

Lần này tôi không thể kiềm chế. Tôi vẫn nghĩ về điều đó suốt ngày. Về St. Clair. Về bí mật của chúng tôi.

Tôi ước có thể trải qua buổi tối với St. Clair lần nữa.

Cậu bước chân lên ngôi sao màu đồng và nhắm mắt lại. Ất hẳn cậu đang ước cho mẹ mình và tôi cảm thấy day dứt vì không hề nghĩ đến bác ấy. Đầu óc tôi chỉ biết mỗi St. Clair. Tại sao cậu lại có người yêu rồi cơ chứ? Nếu tôi gặp cậu trước Ellie hoặc mẹ cậu không ôm thì mọi chuyện có khác đi không?

Cậu nói rằng tôi xinh đẹp, nhưng tôi không biết lời khen đó xuất phát từ một St. Clair thân thiện bạn-của-mọi-người hay từ góc độ riêng tư. St. Clair mà tôi cảm nhận có giống trong mắt mọi người không? Tôi không nghĩ vậy. Nhưng biết đâu tôi đã nhầm lẫn tình bạn của chúng tôi chỉ vì tôi *muốn* như thế?

Đến bữa tối thì mọi lo lắng dần tan biến. Nhà hàng mà chúng tôi chọn được phủ kín dây thường xuân và ấm cúng với lò sưởi cháy bập bùng. Sau đó, chúng tôi đắm mình vào hương vị mê hồn của bánh mouse sô-cô-la. “Về nhà thôi,” St. Clair nói và tim tôi đập dồn.

Nhà. Nhà của tôi cũng là nhà của cậu.

Khi tụi tôi trở về, vẫn không có ai ngồi sau bàn lễ tân nhưng Nate đã lộ đầu khỏi cửa. “Anna! Etienne!”

“Chào anh Nate,” tụi tôi nói.

“Lễ Tạ ơn vui không các em?”

“Vui lắm. Cảm ơn Nate,” chúng tôi nói.

“Anh có cần kiểm tra phòng hai đứa không? Bọn em biết quy định rồi đó. Không được ngủ ở phòng bạn khác giới.”

Mặt tôi bốc hỏa, hai má St. Clair cũng ửng lên. Đúng rồi. Có quy định cụ thể. Nhưng bộ não yêu-quy-định tuân-thủ-nguyên-tắc của tôi đã bị khóa lại tối qua. Ban quản lý cũng đã ngó lơ vụ này.

“Không cần đâu Nate,” tụi tôi nói.

Anh ta lắc cái đầu trọc lóc và trở về căn phòng của mình. Nhưng cửa phòng lại nhanh chóng mở ra và một nhúm gì đó bị ném vào tụi tôi trước khi cánh cửa đóng sập.

Áo mưa. Ôi chúa ơi, nhục nhã quá.

Khuôn mặt St. Clair bây giờ là một màu đỏ rực khi cậu nhặt những gói vuông màu bạc trên nền đất và nhét vào túi áo khoác. Bọn tôi không nói chuyện, không nhìn nhau mà chỉ đi lên phòng tôi. Nhịp tim tôi đập điên cuồng theo từng bước chân. St. Clair sẽ theo tôi vào phòng hay Nate vừa phá hỏng cơ hội đó?

Đến cửa, St. Clair cào đầu. “Ờ...”

“VẬY...”

“Mình chuẩn bị quần áo đi ngủ đây. Thế nhỉ?” Giọng cậu nghiêm trang và cậu thận trọng theo dõi phản ứng của tôi.

“Ừa. Mình cũng vậy. Mình sẽ chuẩn bị... đi ngủ.”

“Lát nữa gặp nhé?”

Lòng tôi ngập tràn nhẹ nhõm. “Ồ trên đó hay dưới này?”

“Tin mình đi, cậu không muốn ngủ trên giường mình đâu.” Cậu cười và tôi phải ngoảnh mặt đi vì thánh thần biết tôi *muốn* ngủ trên cái giường đó lắm. Nhưng tôi hiểu ý cậu. Giường tôi đúng là sạch sẽ hơn. Tôi vội vàng vào phòng mặc chiếc quần ngủ dàu tây và áo Liên hoan phim Atlanta. Tôi đâu có ý định cảm dỗ St. Clair.

Tôi làm sao biết cách cảm dỗ cậu.

Ít phút sau St. Clair gõ cửa, cậu mặc quần sọc trắng xanh và áo thun có logo ban nhạc Pháp cậu nghe trước đó. Hơi thở tôi nghẹn lại.

“Phục vụ phòng đây ạ,” cậu nói.

Đầu óc tôi... rỗng không. “Ha ha,” tôi yếu ớt nói.

Cậu mỉm cười và tắt đèn. Chúng tôi trèo lên giường trong tình trạng ngượng ngùng hết chỗ nói. Như thường lệ. Tôi lăn vào góc giường. Cả hai đứa đều nằm thẳng đơ, cẩn thận để không chạm vào người kia. Chắc hẳn tôi có xu hướng khổ dâm nên mới tự đâm đầu vào những tình huống oái ăm thế này. Tôi cần ai đó giúp đỡ. Tôi cần gặp bác sỹ tâm thần hoặc bị khóa trong một xà lim kín bưng hay bị trói gô lại.

Sau một lúc tưởng chừng kéo dài vô tận, St. Clair thở hắt ra và trở mình. Chân cậu đập vào chân tôi làm tôi giật nảy lên. “Xin lỗi,” cậu nói.

“Không sao.”

“...”

“...”

“Anna ơi?”

“Ơi?”

“Cảm ơn đã cho mình ngủ lại đây. Tối qua..”

Áp lực trong lồng ngực tôi như thể tra tấn. Cái gì? Cái cái cái gì?

“Lâu rồi mình không ngủ ngon như thế.”

Căn phòng lặng phắc như tờ. Vài phút sau tôi trở mình, chậm rãi duỗi thẳng chân cho đến khi bàn chân tôi quét qua mắt cá chân cậu. Hơi thở của cậu gấp gấp hơn. Tôi mỉm cười vì biết cậu không thể nhìn thấy nét mặt tôi trong bóng tối.

Chương 22

Thứ bảy lại là ngày dành cho việc dạo chơi, ăn uống, phim ảnh và một cuộc đối thoại ngưng ngừng ở cầu thang. Sau đó là một cơ thể ấm áp trên giường tôi. Rồi những cú động chạm ngập ngừng. Cuối cùng là giấc ngủ.

Cho dù có phần không thoải mái nhưng tôi chưa bao giờ trải qua kỳ nghỉ nào ngon lành hơn thế.

Nhưng vào sáng chủ nhật mọi chuyện thay đổi. Khi chúng tôi tỉnh giấc, St. Clair đuổi người và vô tình chạm tay vào ngực tôi. Không chỉ tôi bị đau mà hai đứa cũng xấu hổ muốn chết. Thế là cậu trở nên xa cách vào bữa sáng. Trong lúc tôi nói chuyện thì cậu kiểm tra tin nhắn điện thoại rồi nhìn ra cửa sổ quán cafe. Và, thay vì khám phá Paris, cậu nói phải ở lại ký túc xá để làm bài tập.

Tôi tin St. Clair cần làm bài tập. Cậu không theo kịp bài vở. Nhưng giọng của cậu như muốn đuổi khéo tôi và tôi biết tổng lý do thực sự cho sự xa lánh này. Học sinh đang dần trở lại trường. Josh, Rashmi và Mer sẽ về đây trong tối nay.

Ellie cũng sẽ về.

Tôi cố gắng không nghĩ đến việc đó nhưng lòng vẫn thấy đau. Tôi đã định đi xem phim nhưng rồi lại lao đầu vào bài tập Lịch sử. Chỉ ít tôi đã tự bảo mình như thế. Dầu vậy, tai tôi vẫn dỏng lên nghe ngóng động tĩnh tầng trên. St. Clair ở rất gần nhưng cũng rất xa. Tòa nhà Lambert xôn xao bởi sự trở lại của đám học sinh và việc lọc ra những âm thanh cá biệt không còn dễ dàng gì. Tôi không chắc liệu St. Clair có còn ở trong phòng nữa không.

Khoảng tám giờ Meredith xuất hiện và bọn tôi cùng đi ăn tối. Nó kể về kỳ nghỉ ở Boston nhưng tâm trí tôi đã lang thang nơi khác. *Có lẽ lúc này cậu đang ở bên Ellie.* Tôi nhớ lần đầu tiên gặp họ - nụ hôn của họ, hai tay của chị ta lùa vào tóc cậu – và bỗng chốc cảm thấy ngon miệng nữa.

“Cậu im lặng dễ sợ ấy,” Mer nói. “Kỳ nghỉ của cậu thế nào? Có lời được St. Clair ra khỏi phòng không?”

“Có chút chút.” Tôi không thể kể về những buổi tối của chúng tôi và cũng không muốn kể về những chuyện ban ngày. Tôi muốn giấu kín mấy kỉ niệm đó cho riêng mình. Chúng là của riêng tôi.

Nụ hôn của họ, hai tay chị ta lùa vào tóc cậu. Dạ dày tôi co thắt.

Mer thở dài. “Minh đã mong cậu ấy chui ra khỏi vỏ ốc. Đi dạo, hít thở không khí trong lành. Cậu biết đấy, những chuyện điên khùng như thế.”

Nụ hôn của họ. Hai tay chị ta...

“Mà này,” nó nói. “Các cậu không làm điều gì điên khùng trong lúc bọn này về nhà đấy chứ?”

Tôi suýt sặc cà phê.

Vài tuần lễ sau đó trôi qua một cách mơ hồ. Cả thầy cô lẫn học sinh đều háo hức tiến đến giai đoạn giữa kỳ. Chúng tôi thức đêm thức hôm để theo kịp tiến độ và nhận nhịp chuẩn bị thi cử. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra ngôi trường này có tính cạnh tranh rất cao. Học trò học hành chăm chỉ và ký túc xá gần như im ắng như lúc mọi người về nhà đón lễ Tạ ơn.

Các trường đại học bắt đầu gửi thư về. Tôi được nhận vào tất cả các trường đã nộp đơn nhưng giờ chưa phải lúc mở tiệc ăn mừng. Rashmi sẽ đến Brown còn Meredith được nhận vào hai trường trọng điểm của nó - một ở London, một ở Rome. St. Clair không nói gì về trường đại học. Không ai trong bọn tôi biết cậu đã nộp đơn vào đâu hoặc có nộp đơn hay không, vì cậu toàn chuyển đề tài mỗi khi cả bọn nhắc đến chuyện đó.

Mẹ St. Clair đã hoàn tất quá trình hóa trị và đang vào tuần cuối của đợt xạ trị ngoài. Tuần tới khi tụi tôi về nhà, bác sẽ trải qua đợt xạ trị trong đầu tiên. Quá trình này đòi hỏi bệnh nhân ở lại bệnh viện ba ngày và tôi tạ ơn Chúa vì St. Clair sẽ có thời gian chăm sóc mẹ. Cậu nói tinh thần của bác đã

khá lên, bác cảm thấy khỏe – so với tình trạng bệnh tật của mình – nhưng cậu vẫn nóng lòng được nhìn tận mắt.

Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ Hanukkah^[1] và để tỏ lòng tôn kính, ngày này trường đã miễn bài tập cùng bài kiểm tra cho chúng tôi.

[1] Lễ hội truyền thống kéo dài 8 ngày của người Do Thái.

Chính xác là để tỏ lòng tôn kính Josh.

“Người Do Thái duy nhất ở TMOP,” cậu ta vừa nói vừa đảo mắt, tỏ rõ sự bức bối vì những thằng gàn dở như Steve Carver cứ đâm vào cánh tay cậu ta và rồi rít cảm ơn trong bữa sáng.

Được nghỉ buổi chiều, tôi và đám bạn ghé vào một cửa hàng, để mua sắm. Cửa hàng mang vẻ xinh xắn quen thuộc. Ruy băng đỏ vàng sáng bóng dính trên những vòng hoa lung lẳng. Những dây là trang trí và đèn trắng lấp lánh trải dọc thang cuốn và trên kệ bán nước hoa. Các ca sỹ Mỹ say sưa cất tiếng hát trên loa.

“Mà này,” Mer nói với Josh. “Ông có nên ở đây không?”

“Bình tĩnh, cô bạn Công giáo bé nhỏ của tôi. Thực sự thì,” cậu ta nhìn Rashmi, “chúng mình phải đi nếu muốn ăn tối ở Marais đúng giờ. Anh thèm khoai tây chiên kiểu Do Thái chết đi được.”

Rashmi nhìn đồng hồ trên điện thoại, “Anh nói đúng. Chúng ta nên đi thôi.”

Hai người họ chào tạm biệt - thế là chỉ còn lại ba chúng tôi. Tôi mừng là Meredith vẫn ở đây. Từ ngày lễ Tạ ơn quan hệ giữa tôi và St. Clair đã tuột dốc không phanh. Ellie là bạn gái cậu, còn tôi chỉ là bạn, một người bạn có

giới tính nữ của cậu mà thôi. Chắc St. Clair cảm thấy dần vất vì đã lấn qua giới hạn của tình bạn. Tôi cũng dần vất vì đã khuyến khích cậu.

Không ai trong chúng tôi đề cập đến những ngày cuối tuần đó. Dù chúng tôi vẫn ngồi cạnh nhau trong các bữa ăn, nhưng giờ đây giữa hai đứa luôn có một *vách ngăn*. Sự dễ chịu trong tình bạn đã trôi theo dòng nước.

May mắn là không ai chú ý bọn tôi. Có lần tôi bắt gặp Josh mấp máy môi với St. Clair rồi đưa mắt về phía tôi, nhưng St. Clair chỉ lắc đầu như muốn nói “im đi”. Tôi chẳng hiểu họ bàn tán chuyện gì.

Có một thứ gì đó chột lác vào vùng chú ý của tôi. “Đó có phải... nhạc hiệu *Looney Tunes* không?”

Mer và St. Clair vênh tai lên.

“Sao vậy? Đúng đấy. Mình nghĩ vậy.” St. Clair nói.

“Mình còn nghe thấy ‘Love Shack’ vài phút trước cơ,” Mer nói.

“Vậy là cuối cùng nước Mỹ đã chính thức hủy hoại nước Pháp.” Tôi nói.

“Chúng ta đi được chưa?” St. Clair giơ lên một cái túi nhỏ. “Mình xong rồi đây.”

“Ồ, ông mua gì vậy?” Mer hỏi. Nó lấy túi St. Clair và lôi ra một cái khăn quàng mỏng đẹp rạng ngời. “Quà cho chị Ellie à?”

“Trật lất.”

Mer ngập ngừng. “Ông không mua gì cho chị Ellie à?”

“Không, cái đó cho mẹ mình. Haizz.” Cậu cào tóc. “Các cậu có thấy phiền không nếu bọn mình ghé qua Sennelier trước khi trở về?” Sennelier là một cửa hàng đồ mỹ thuật tuyệt vời, là nơi mà tôi ước mình có lý do để mua sơn dầu và phấn màu. Tuần trước, Mer và tôi đã đi cùng Rashmi tới đó. Nó đã mua cho Josh một quyển sổ phác họa mới mừng lễ Hanukkah.

“Chà chà. Chúc mừng nhé St. Clair,” tôi nói. “Cậu đã thắng giải Bạn Trai Tồi của ngày hôm nay rồi đấy. Mình tưởng Steve đã đủ tệ - cậu có nhìn thấy chuyện xảy ra trong lớp Giải tích không?”

“Chuyện Amanda bắt quả tang Steve nhắn tin đong đưa với Nicole phải không?” Mer hỏi. “Hình như nó định lấy bút chì đâm vào cổ thằng đó thì phải.”

“Mình bận rộn quá mà,” St. Clair nói.

Tôi liếc cậu. “Mình chỉ đùa với cậu thôi.”

“Hừ, đừng đùa giỡn một cách ngớ ngẩn như thế.”

“Mình không *ngớ ngẩn*. Mình thậm chí không phải một đứa ti tiện hay ngu độn hay bất kỳ loại nào trong thứ tiếng Anh *chết tiệt* của cậu.”

“Bực rồi đấy.” Cậu giật lại túi trong tay Mer và trừng mắt với tôi.

“NÀY!” Mer nói. “Giáng sinh đây nhé. Là lá la. *Deck the hall*^[1]. Đừng cãi nhau nữa.”

[2] Bài hát phổ biến trong dịp Giáng sinh, thường được phát trong các trung tâm mua sắm và nhạc quảng cáo.

“Bọn tôi không cãi nhau,” St. Clair và tôi đồng thanh nói.

Mer lắc đầu. “Thôi nào, St. Clair nói đúng. Chúng mình rời khỏi đây đi. Nơi này làm mình thấy sợ.”

“Mình thấy đẹp mà,” tôi nói. “Hơn nữa mình thà nhìn ruy băng còn hơn thỏ chết.”

“Không nhắc đến lũ thỏ nữa.” St. Clair nói. “Cậu cũng xấu xa như Rashmi.”

Chúng tôi chật vật len qua dòng người đông đúc của ngày Giáng sinh. “Mình có thể hiểu vì sao cậu buồn! Cách chúng bị treo lên trông cứ như chết vì chảy máu mũi. Thật khủng khiếp. Isis tội nghiệp.” Tất cả các cửa hiệu ở Paris đều trưng bày hàng hóa ra ngoài cửa sổ một cách hết sức công phu và cửa hàng thịt cũng không ngoại lệ. Mỗi lần đi xem phim tôi đều đi ngang qua một đàn thỏ chết.

“Có lẽ các cậu không biết,” St. Clair nói, “nhưng bé thỏ Isis vẫn đang sống nhằn rằng trên tầng sáu đây.”

Chúng tôi nhanh chóng đi qua cánh cửa kính và bước ra đường. Khách mua sắm chen chúc nhau và trong tích tắc tôi cảm giác như mình đang đến Manhattan thăm bố. Nhưng những ngọn đèn, băng ghế và đại lộ thân quen đã xuất hiện để dẹp tan ảo ảnh của tôi. Bầu trời có màu xám trắng tựa hồ sắp đổ tuyết. Chúng tôi rẽ lối qua đám đông và hướng về ga tàu điện. Khí trời lạnh lẽo nhưng không giá buốt, khói ẩm từ lò sưởi phảng phất trong không gian.

St. Clair và tôi tiếp tục đấu khẩu về những chú thỏ. Tôi biết cậu không thích việc trưng bày đó nhưng không hiểu sao cậu vẫn muốn tranh cãi. Mer điên tiết. “Hai người có thôi đi không? Các cậu đang giết chết tinh thần lễ lạt của mình đây!”

“Nói đến tinh thần lễ lạt.” Tôi nhìn St. Clair trước khi nói với Mer. “Mình vẫn muốn chơi đu quay nằm cạnh ChampsElysees hoặc cái to đùng đèn đuốc lộng lẫy ở Place de la Concorde.”

St. Clair lườm tôi.

“Mình sẽ mời cậu,” tôi nói, “nhưng mình biết cậu sẽ trả lời thế nào.” Cứ như tôi vừa tát St. Clair. Ôi Chúa ơi. Tôi bị ma ám hả?

“*Anna*,” Mer nói.

“Mình xin lỗi.” Tôi vội nhìn xuống giày. “Mình không biết tại sao lại nói năng như thế.”

Người đàn ông má đỏ ửng đứng trước siêu thị to tiếng chửi thề. Ông ta đang bán những giỏ hàng ướp đá. Hai tay ông ta chắc hẳn đang lạnh cóng nhưng tôi sẵn lòng hoán đổi vị trí với ông ta trong một giây. *Làm ơn đi St. Clair. Làm ơn hãy nói gì đó.*

St. Clair miễn cưỡng nhún vai. “Không sao.”

“Anna, gần đây cậu có liên lạc với Toph không?” Mer nỗ lực bẻ hướng câu chuyện.

“Có. Tối qua mình vừa nhận được email của cậu ấy.” Thật lòng mà nói thì tôi đã từng nghĩ về Toph được một thời gian rồi. Nhưng từ khi chắc chắn St. Clair đã rời khỏi bức tranh toàn cảnh thì tư tưởng của tôi trôi dạt về kỳ nghỉ Giáng sinh. Tôi không nhận nhiều tin từ Toph và Bridge vì họ mãi bận rộn với ban nhạc còn tôi phải tất tả lo thi cuối kỳ, vậy nên bức thư hôm qua thực sự khiến tôi rất ngạc nhiên và thích thú.

“Trong thư viết gì?” Mer hỏi.

Xin lỗi đã không viết thư. Luyện tập như điên luôn. Buồn cười vụ bỏ câu Pháp được cho ăn hạt giống giữa thai quá. Dân Paris khủng nhỉ. Họ nên cho nó vào pizza của trường ở đây, năm nay có ít nhất sáu cô dính bầu rồi. Bridge báo cậu sẽ đến buổi biểu diễn của nhóm mình. Mong lắm đó, Annabel Lee. Gặp sau nhé. Toph.

“Không nhiều. Nhưng cậu ấy mong chờ gặp lại mình,” tôi bổ sung.

Mer cười toét miệng. “Chắc cậu mừng lắm nhỉ.”

Chúng tôi giật mình bởi tiếng thủy tinh vỡ St. Clair vừa đá một cái chai vào rãnh nước.

“Ông không sao chứ?” Mer hỏi St. Clair.

Nhưng cậu quay sang nhìn tôi. “Cậu đã xem qua tập thơ mình tặng cậu chưa?”

Tôi ngạc nhiên đến nỗi một lát sau mới trả lời cậu. “O, chưa. Học kỳ tới bọn mình mới phải học nó đúng không?” Tôi quay qua Mer giải thích. “Cậu ấy mua cho mình tác phẩm của Neruda.”

Mer nghiêng đầu về phía St. Clair nhưng cậu đã ngoảnh mặt để tránh sự soi mói của nó. “Ừm, mình chỉ thắc mắc thế thôi. Vì cậu không nhắc gì tới nó...” Cậu tỏ vẻ thất vọng.

Tôi ném cho St. Clair ánh mắt thích thú rồi nhìn lại Mer. Nó có vẻ buồn và tôi e rằng mình đã bỏ sót một điều gì đó. Không đúng, tôi *biết chắc* mình đã bỏ sót một điều gì đó. Tôi nói huyền thuyên để xóa bỏ sự im lặng bất thường này. “Sắp được về nhà rồi, mình vui lắm. Chuyến bay của mình cắt

cánh lúc sáu giờ sáng thứ bảy nên mình phải dậy từ sớm tỉnh mơ, nhưng cũng đáng thôi. Mình sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị đi xem Penny Dreadfuls. Họ biểu diễn vào buổi tối mà,” tôi nói thêm.

St. Clair ngẩng phát lên. “Cậu bay lúc nào?”

“Sáu giờ sáng,” tôi lặp lại.

“Chuyến bay của mình cũng cất cánh giờ đó,” cậu nói. “Chuyến bay chuyển tiếp của mình bay qua Atlanta. Mình cá chúng ta lên cùng máy bay. Vậy chia tiền taxi nhé.”

Tôi cảm thấy thắc thỏm lo âu. Tôi không biết mình có muốn đi với St. Clair hay không. Chuyện cãi vã ban nãy cũng rất kỳ quặc. Tôi vẫn đang kiểm soát từ chối thì cả bọn đi qua một ông lão vô gia cư với bộ râu rậm rạp. Ông ta nằm trước tàu điện với hộp giấy quần quanh người để giữ ấm. St. Clair lục túi và đặt tất cả số tiền mình có vào chiếc ly của ông lão. “Noel vui vẻ.” Rồi cậu đưa mắt nhìn tôi. “Sao nào? Chung taxi nhé?”

Tôi ngoái đầu nhìn lại ông lão vô gia cư trước khi trả lời cậu. Ông ta thảng thốt, chết điếng với số tiền trong tay. Băng giá bao trùm con tim tôi đã rạn nứt.

“Chúng ta sẽ gặp nhau lúc mấy giờ nhỉ?”

Chương 23

Có một nắm tay đang đập rầm rầm lên cánh cửa phòng tôi. Hai mắt tôi bừng mở và ý nghĩ liền mạch đầu tiên chính là: *-ai, -as, -a, -aames, -èrent*.

Tại sao tôi lại mơ về thì quá khứ của động từ kết thúc bằng vần –er nhỉ? Tôi đuối quá. Mệt mỏi lắm rồi. Mệt... CÁI GÌ CÁI GÌ CÁI GÌ? Một tràng âm thanh đinh tai nhức óc đang đánh thức tôi và tôi liếc nhìn đồng hồ. Kẻ nào đang đập cửa phòng bà lúc bốn giờ sáng vậy hả?

Đợi đã. Bốn giờ hả? Hình như tôi phải làm việc gì đó...?

Ôi không. KHÔNG KHÔNG KHÔNG.

“Anna ơi? Anna, cậu có trong đó không? Mình đã chờ ở dưới nhà mười lăm phút rồi đó.” St. Clair làm bầm bên ngoài tấm vải cửa. “Mình thấy phòng cậu tắt đèn. Hay cậu đi mất. Hay cậu quyết định đi luôn mà không thèm ngó đến mình hả?”

Tôi nhảy ra khỏi giường. Tôi đã ngủ quên! Không thể tin là tôi đã ngủ quên! Làm sao có thể như thế chứ?

Tiếng giày của St. Clair lộp cộp bỏ đi, sau lưng cậu là va-li hành lý nặng trĩu. Tôi ra mở cửa. Những ánh đèn pha lê mờ ảo làm tôi phải che mắt lại vì lóa.

St. Clair tập trung quan sát tôi. Cậu như bị bắt mất hồn. “Anna?”

“Giúp,” tôi hôn hển. “Giúp mình.”

Cậu liền thả hành lý xuống và chạy đến bên tôi. “Cậu ổn chứ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi kéo cậu vào phòng và bật đèn. Căn phòng được chiếu sáng ngay lập tức phơi bày sự hỗn loạn của nó. Đồng quần áo chất cao như núi bên trên va-li vẫn chưa kéo khóa. Xà bông bàn chải rải rác quanh bồn rửa mặt. Ga trải giường xoắn lại nhàu nhĩ. Chưa hết, đến giờ tôi mới sực nhớ ra tóc

mình chẳng khác nào con điên, mặt thì lấm lem kem trị mụn còn trên người đang mặc bộ nỉ in hình Người Dơi.

“Không thể nào.” St. Clair hớn hờ. “*Cậu* ngủ quên hả? Mình đã đánh thức *cậu* hả?”

Tôi sụp xuống cuống cuồng vơ vét quần áo vào va-li.

“*Cậu* vẫn chưa đóng gói đồ đạc hả?”

“Mình đã định sáng nay sẽ làm nốt mà! CẬU CÓ CHỊU GIÚP KHÔNG HẢ?” Tôi kéo khóa nhưng nó bị vướng vào hình con dơi màu vàng. Tôi tuyệt vọng gào lên.

Chúng tôi sẽ lỡ chuyến bay và đó là lỗi của tôi. Ai biết bao giờ chuyến bay tiếp theo sẽ cất cánh chứ! Chúng tôi sẽ kẹt lại đây cả ngày, tôi sẽ không kịp tham dự buổi biểu diễn của Bridge và Toph. Mẹ St. Clair sẽ khóc như mưa khi bác đến bệnh viện để tiếp nhận xạ trị trong lần đầu mà không có con trai bên cạnh vì bị mắc kẹt ở một sân bay cách nhà nửa vòng trái đất và đó là LỖI CỦA TÔI.

“Được rồi, được rồi.” *Cậu* nắm dây khóa và giật nó ra khỏi chiếc quần ngủ của tôi. Tôi phát ra tiếng kêu pha trộn giữa rên rỉ và gào thét. Cuối cùng, chiếc vali đã chịu tuột ra và St. Clair đặt tay lên vai tôi. “Mặc quần áo vào. Rửa mặt đi nhé. Mình sẽ lo phần còn lại.”

Đúng đúng, làm từng việc một. Tôi có thể làm được. Tôi có thể làm được.

HAIZZ!

Cậu gói ghém quần áo của tôi. Đừng nghĩ đến chuyện người ta đụng vào đồ lót của mày. ĐỪNG nghĩ đến chuyện người ta chạm vào đồ lót của mày. Tôi chụp lấy bộ đồ đi đường đã lấy ra từ túi qua và đông cứng. “Ồ...”

St. Clair ngược lên và thấy tôi đang cầm chiếc quần bò. Cậu lấp bắp. “Mình sẽ, mình sẽ ra ngoài...”

“Quay lưng lại. Chỉ cần quay lại, không còn thời gian đâu!”

Cậu nhanh chóng xoay người, bờ vai khom xuống va-li của tôi để mình chứng cho bộ dáng Không Nhìn Đâu Nhé. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Biết chết liền.” Tôi liếc mắt để bảo đảm St. Clair vẫn giữ tư thế đó và cởi hết áo quần trong tích tắc. Giờ đây tôi chính thức trần truồng trong phòng với chàng trai ưa nhìn nhất mà tôi biết. Buồn cười thật, tôi không tưởng tượng giây phút ấy lại thành ra thế này.

Không. Không buồn cười. Một trăm phần trăm trái ngược với buồn cười.

“Mình nghĩ hình như... có lẽ... mình đã mơ màng nhấn nút báo lại.” Tôi lúng búng che giấu nỗi xấu hổ. “Chắc đó là nút tắt. Nhưng mình cũng đã chỉnh chế độ báo thức trên điện thoại, mình không biết sao luôn.”

Đã mặc đồ lót.

“Tôi qua cậu đã chỉnh lại chế độ chuông phải không?”

“Cái gì?” Tôi xỏ chân vào quần bò, dường như St. Clair quyết tâm không để ý. Tai cậu nhuộm màu đỏ rực.

“Cậu đã đi xem phim, đúng không? Cậu đã chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng lúc ở rạp hả?”

St. Clair nói đúng. Tôi ngu hết chỗ nói. Tôi sẽ không bao giờ tắt chuông điện thoại nếu tôi không đưa Meredith đi xem bộ phim *Đêm của một ngày vất vả*^[1] của nhóm Beatles. Có lẽ giờ này chúng tôi đã ngồi trong một chiếc taxi thẳng tiến ra sân bay. “Á, Taxi.” Tôi trùm áo len qua đầu và nhìn lại mình trong gương.

[1] Tên tiếng Anh: A Hard Day's Night.

St. Clair đang đối mặt với tấm gương ấy!

“Ồn rồi,” cậu nói. “Khi lên đây mình đã bảo tài xế đỗ lại chờ. Chúng ta chỉ cần boia thêm một ít.” St. Clair vẫn cúi đầu. Tôi không nghĩ cậu đã thấy gì đó. Tôi hắng giọng và cậu ngẩng lên. Mắt chúng tôi gặp nhau trong gương, cậu nhảy dựng lên. “Chúa ơi! Mình không... mình, đến giờ mình mới...”

“Không sao. Ừ, không sao cả.” Tôi và St. Clair cùng nhìn đi chỗ khác. Hai má cậu đỏ rực. Tôi bước đến bồn rửa để tẩy lớp kem trắng trong lúc cậu ném bàn chải đánh răng, lăn khử mùi và đồ trang điểm vào hành lý của tôi. Sau đó, chúng tôi xuống lầu và lao ra tiền sảnh.

[©STENT](#)

Tạ ơn Chúa, tài xế taxi vẫn đang đợi với điều thuốc trên môi và nét mặt cau có. Ông ta giận dữ cầu nhàu và St. Clair lớn tiếng yêu cầu lại điều gì đó. Loáng một cái, chúng tôi đã nhanh chóng phóng như tên bay trên đường phố Paris, chạy vù vù qua những cột đèn giao thông và luồn lách giữa đám xe hơi. Tôi kinh hãi bám chặt ghế ngồi và nhắm tịt hai mắt.

Chiếc xe thỉnh linh phanh kít lại. “Tới nơi rồi. Cậu ổn chứ?” St. Clair dò hỏi:

“Ừ. Tuyệt vời,” tôi nói dối.

Rồi cậu trả tiền, tài xế phóng đi ngay mà không thèm đếm lại. Tôi cố đưa chút tiền cho St. Clair nhưng cậu lắc đầu và bảo sẽ trả cho chuyến xe này. Lúc đó, tôi hoảng hồn đến nỗi chẳng buồn cò kè. Đến khi chúng tôi chạy đua đến đúng nhà đón khách, kiểm tra hành lý, đi qua hệ thống an ninh và xác định công vào thì cậu mới nói, “Thế ra cậu thích Người Dơi hả?”

Cái tên St. Clair đáng ghét này.

Tôi khoanh tay và duỗi dài trên ghế nhựa. Tôi không có tâm trạng đùa giỡn. Cậu ngồi cạnh tôi và khoác tay qua chiếc ghế trống phía bên kia. Người đàn ông ngồi đối diện chúng tôi chúi mũi vào cái máy tính xách tay, tôi cũng giả vờ chúi mũi vào máy tính của ông ta. Hừm, chúi mũi vào phần vỏ của nó.

St. Clair ậm à ậm ừ gì đó. Thấy tôi chẳng phản ứng gì cậu bèn lặng lẽ hát lên. “*Chuông reo vang, Người Dơi bốc mùi, Robin chạy mất...*”

“Hay lắm, mình hiểu ý cậu rồi. Ha ha. Mình ngốc quá nhỉ.”

“Sao cơ? Chỉ là một bài hát Giáng sinh thôi mà.” Cậu cười toe toét và tiếp tục hát to hơn. “*Xe dơi mất bánh, trên xa lộ M1, hé!*”

“Đội đã.” Tôi cau mày. “Gì cơ?”

“Cậu hỏi gì?”

“Cậu hát sai rồi.”

“Không đâu.” Cậu ngừng lại. “Cậu hát bài đó thế nào?”

Tôi vỗ lên áo khoác để kiểm tra hộ chiếu. Phù. Vẫn còn ở đó. “*Phải là Chuông reo vang, Batman bốc mùi, Robin để trứng...*”

St. Clair khịt mũi. “Để trứng hả? Robin không *để trứng*...”

“*Xe dơi mất bánh và Joker chuồn nhanh.*”

Cậu nhìn chăm chăm tôi trong một giây và tuyên bố chắc nịch, “Không.”

“Đúng mà. Chứ cái xa lộ trong bài của cậu là sao?”

“Xa lộ M1. Nối liền London và Leeds.”

Tôi cười tự mãn. “Người Dơi là người Mỹ. Anh ấy không chạy trên xa lộ M1.”

“Ồ thì anh ấy đang đi nghỉ.”

“Ai bảo Người Dơi có thời gian đi nghỉ vậy?”

“Cớ sao chúng ta lại cãi nhau về Người Dơi nhỉ?” St. Clair rướn người. “Cậu đang bẻ hướng câu chuyện. Thực tế là cậu, Anna Oliphant, đã ngủ quên sáng nay.”

“Hờ, cảm ơn.”

“Cậu đó.” St. Clair nhíp ngón tay lên chân tôi. “Đã ngủ quên.”

Tôi lại tập trung vào chiếc máy tính xách tay của người đàn ông kia. “Ừa. Cậu đã nói rồi.”

St. Clair cười tươi rói và nhún vai, động tác toàn thân đó biến cậu từ người Anh thành người Pháp. “Này, chúng ta đã qua cửa trót lọt phải không? Không bị thiệt hại gì cả.”

Tôi lôi một cuốn sách ra khỏi ba-lô, đó là tuyển tập những bình luận phim dở được yêu thích nhất của Roger Ebert có tựa đề là *Phim của bạn quá tồi*. Sẽ là một dấu hiệu để St. Clair hiểu ra và cho tôi yên. Cậu biết ý liền ngồi lùi lại, gõ chân lên tấm thảm xanh xấu xí.

Tôi cảm thấy tội lỗi vì đã tỏ ra gay gắt. Nếu không có St. Clair thì tôi đã lỡ mất chuyến bay. Cậu đang lơ đãng gõ ngón tay lên bụng, mái tóc sẫm màu rối hơn ngày thường nhưng trông càng quyến rũ hơn. Tôi nhói đau nhớ lại những buổi sáng bên nhau trước đó. Chúng tôi vẫn cảm như hén về ngày lễ Tạ ơn đó.

Một phụ nữ trẻ nhặt gọi hành khách lên máy bay, trước dùng tiếng Pháp, sau đến tiếng Anh. Tôi quyết định chơi đẹp và cất cuốn sách đi. “Bọn mình ngồi hàng nào?”

St. Clair nghiên cứu thẻ lên máy bay. “G45. Cậu vẫn giữ hộ chiếu đấy chứ?”

Tôi sờ áo khoác lần nữa. “Vẫn còn.”

“Tốt lắm.” Và rồi cậu luồn tay vào túi áo của tôi. Tim tôi co giật nhưng cậu không để tâm. Cậu cầm lấy hộ chiếu của tôi và mở ra.

KHOAN ĐÃ. VÌ SAO CẬU LẤY HỘ CHIẾU CỦA TÔI?

St. Clair nhướng mày. Tôi cố giật lại nhưng cậu giữ nó ngoài tầm với của tôi. “Sao mắt cậu bị lé vậy?” St. Clair bật cười. “Cậu từng đi phẫu thuật mắt mà không cho mình biết à?”

“Trả đây!” Thêm một lần giành giật và thất bại, tôi bèn thay đổi chiến thuật và xoáy vào áo khoác của St. Clair, lôi ra hộ chiếu của cậu.

“KHÔNG!”

Tôi mở ra và bên trong là... chú bé St. Clair. “Trời ơi, bức ảnh này có thâm niên bao lâu rồi?”

St. Clair quăng trả hộ chiếu của tôi và giật lại cái của mình. “Từ hồi mình học *cấp hai* đây.”

Trước khi tôi kịp phản ứng thì người ta gọi đến khu vực của chúng tôi. Giữ hộ chiếu trước ngực, hai đứa nép vào hàng. Cô tiếp viên mệt mỏi kia nhét vé của St. Clair qua một cái máy xé giấy và cậu đi qua. Tôi cũng đưa vé ra. “Đây là lượt vào của hàng ghế từ bốn mươi đến năm mươi. Xin vui lòng ngồi lại cho đến khi tôi gọi đến hàng của quý khách.” Móng tay sơn bóng của cô ta gõ lên tấm vé của tôi.

“Cái gì? Em ở hàng bốn mươi lăm...”

Thực tế là tôi không ở hàng đó. Hàng của tôi được in đậm bằng mực đen. Hai mươi ba. Tôi quên bém rằng chúng tôi không ngồi cùng nhau vì không cùng đặt vé. Chúng tôi chỉ trùng hợp lên cùng một chuyến bay. St. Clair đợi tôi ở cuối lối đi. Tôi bắt lực nhún vai và chìa ra thẻ lên máy bay. “Hàng hai mươi ba.”

St. Clair tỏ ra ngạc nhiên. Thì ra cậu cũng quên như tôi.

Ai đó quát tiếng Pháp vào mặt tôi. Một doanh nhân có bộ tóc đen không chê vào đầu được đang cố gắng đưa vé cho cô tiếp viên. Tôi lăm bắm xin lỗi và dạt qua bên cạnh. Đôi vai St. Clair sụp xuống. Cậu vẫy tay và biến mất qua khúc quanh.

Tại sao chúng tôi không thể ngồi cạnh nhau? Người ta chia ghế ra để làm gì chứ? Người phụ nữ bơ phờ kia gọi đến khu vực của tôi và tôi nghĩ đủ chuyện khủng khiếp cho cô ta khi tấm vé của tôi đi xuyên qua máy cắt giấy. Chỉ ít ghế của tôi cũng sát cửa sổ. Hàng ghế giữa và lối đi tấp nập doanh nhân. Tôi vừa cầm sách lên – có vẻ chuyến bay này sẽ ngắn nhiều thời gian - thì có một giọng Anh lễ phép thủ thủ với người ngồi cạnh tôi.

“Xin thứ lỗi nhưng liệu ông đây có thể vui lòng đổi ghế giúp tôi không? Ông thấy đó, bạn gái tôi ngồi đây mà cô ấy lại đang có thai. Cô ấy vốn hơi *mệt* khi lên máy bay nên tôi nghĩ có thể cô ấy sẽ cần ai đó giữ tóc lại khi... ừm..” St. Clair giờ cao cái túi nôn và lắc lắc. Lốp giấy bị nhăn nhúm không thương tiếc.

Người đàn ông kia vọt khỏi ghế trong lúc mặt tôi đỏ bừng. *Bạn gái có thai* là sao?

“Cảm ơn ông. Tôi ngồi ở hàng G45 đó ạ.” Cậu len vào chiếc ghế trống và đợi vị hành khách kia biến mất mới lên tiếng. Anh chàng ngồi phía bên kia khiếp đảm nhìn chằm chằm chúng tôi nhưng St. Clair không thèm đoái hoài. “Họ xếp mình ngồi cạnh một cặp đáng sợ mặc áo sơ mi Hawaii đôi. Không có lý do gì để chúng ta phải chịu đựng chuyến bay này một mình trong khi có thể chịu đựng nó bên nhau.”

“Nghe mới hay làm sao, cảm ơn cậu nhé.” Tôi cười và St. Clair trông có vẻ hài lòng cho đến lúc cất cánh - cậu bấu chặt tay ghế và mặt đổi sang màu bánh nướng vị chanh rất đáng sợ. Tôi vội kể về lần tôi bị gãy tay trong lúc

vờ là Peter Pan để cậu bớt căng thẳng. Chỉ khi chúng tôi bông bênh giữa những đám mây St. Clair mới thư giãn hoàn toàn.

Chuyến bay kéo dài tám giờ trôi qua chóng vánh.

Bọn tôi không nói về những thứ đang đợi bên kia đại dương. Không đề cập đến mẹ cậu. Không nhắc đến Toph. Thay vào đó, chúng tôi vọc *SkyMall* và chơi trò Nếu-bạn-buộc-phải-mua-một-thứ-mỗi-trang. St. Clair cười sặc sụa khi tôi chọn lò nướng bánh kẹp xúc xích, còn tôi trêu cậu về tấm gương phòng tắm không mờ hơi nước và trò giải ô chữ lớn nhất thế giới.

“Ít ra mấy cái mình mua cũng rất thực tế,” cậu nói.

“Cậu sẽ làm gì với tấm bảng giải ô chữ không lồ hả? ‘Ôi, mình rất tiếc, Anna à. Mình không thể đi xem phim tối nay. Mình còn phải giải hai ngàn hàng ngang về chủ đề *Tiếng chim Na Uy*.’”

“Ít ra mình cũng không mua một tảng nhựa dẻo lớn để che giấu ‘những cây cột điện xấu xí’. Cậu có biết mình không có bãi cỏ nào để đặt nó không vậy?”

“Mình có thể giấu những thứ khác. Như... bài kiểm tra tiếng Pháp bị điểm kém hoặc các thiết bị linh tinh bất hợp pháp khác chẳng hạn.” Cậu lại càng cười nắc nẻ khiến tôi phấn khích theo. “Thế cậu sẽ làm gì với một cái khay đựng đồ ăn vặt nổi trên hồ bơi có gắn động cơ?”

“Mình sẽ dùng nó trong bồn tắm.” Cậu lau một giọt nước mắt trên má. “Á, nhìn kìa! Một bức tượng đặt trong vườn có hình núi Rushmore. Đúng cái cậu cần này Anna. Chỉ mất bốn mươi đô-la thôi! Món hời đó nha!”

Chúng tôi rơi vào ngõ cụt ở trang phụ kiện chơi golf nên chuyển sang vẽ vời các thứ từ hành khách trên chuyến bay đến gã Euro Disney. Mất St.

Clair lóe sáng khi phác họa gã ta ngã khỏi cây cầu thang xoắn ốc của điện Pantheon.

Máu phun ra như suối và hắn còn có đôi tai Chuột Mickey nữa.

Vài giờ sau St. Clair buồn ngủ. Đầu cậu gục vào vai tôi. Tôi không dám cựa mình. Mặt trời dần lên cao, bầu trời hồng cam làm tôi liên tưởng đến nước trái cây. Tôi hít hà tóc cậu. Không phải trò biến thái gì đâu. Chẳng qua tóc cậu... sẵn ở đó.

Ất hắn cậu đã dậy sớm hơn tôi nghĩ vì mái tóc đượm mùi tươi mới. Sạch sẽ. Khỏe mạnh. Hừm. Tôi chập chờn trong giấc mơ thanh bình và điều kế tiếp mà tôi biết là giọng của cơ trưởng choán hết khoang máy bay. Chúng tôi đã đến nơi.

Tôi đã về đến nhà.

Chương 24

Tôi cảm thấy bồn chồn lo lắng. Tựa như ban nhạc robot động vật của Chuck E. Cheese^[1] đang tổ chức buổi liên hoan trong bao tử tôi vậy. Tôi luôn thù ghét Chuck E. Cheese. Tại sao tôi luôn nghĩ về Chuck E. Cheese? Tại sao tôi căng thẳng? Tôi chỉ sắp gặp lại mẹ và Seany thôi mà? Cả Bridge nữa! Bridge bảo nó sẽ đến.

[1] Một chuỗi trung tâm giải trí gia đình ở Mỹ bao gồm cửa hàng pizza, khu trò chơi và buổi trình diễn của những con robot động vật.

Chuyến bay chuyển tiếp của St. Clair phải hơn ba giờ nữa mới cất cánh nên chúng tôi đón tàu chạy giữa các nhà đón khách và cậu đi cùng tôi đến cổng ra. Chúng tôi đã im lặng từ khi xuống máy bay. Có lẽ hai đứa đều mệt. Đến trạm kiểm soát an ninh thì cậu không thể đi xa hơn. Những quy định của Cơ quan an ninh vận tải Mỹ thật ngớ ngẩn. Tôi ước mình có thể giới thiệu St. Clair với gia đình. Ban nhạc Chuck E. Cheese càng lúc càng hăng hái và tôi lấy làm lạ. Tôi đâu có lo lắng khi phải rời xa *cậu*. Hai tuần nữa chúng tôi sẽ gặp lại nhau mà.

“Được rồi đó Chuối. Đến lúc tạm biệt rồi.” Cậu siết lấy dây đeo ba-lô và tôi bắt chước làm theo.

Giây phút này lẽ ra chúng tôi phải ôm chào nhau. Nhưng vì lý do nào đó tôi không thể làm thế.

“Nói với mẹ cậu là mình hỏi thăm bác nhé. Mình biết mình không quen mẹ cậu nhưng mình cảm nhận được bác ấy rất tốt. Mình hy vọng bác ấy sẽ khỏe.”

Cậu mỉm cười dịu dàng. “Cảm ơn nhé. Mình sẽ chuyển lời tới mẹ.”

“Gọi cho mình nhé?”

“Ừm, rồi cậu sẽ rất bận với Bridge và anh-bạn-gì-đó đến mức quên luôn thằng bạn người Anh St. Clair này cho xem.”

“Hả! Vậy ra *cậu* là người Anh hả!” Tôi thụi vào bụng cậu.

Cậu túm lấy tay tôi và chúng tôi vừa cười vừa vạt tay nhau. “Mình... không có... quốc tịch mà.”

Tôi vùng thoát ra. “Dù sao thì mình đã bắt giò được cậu. Oái!” Một gã tóc xám đeo kính mát tông cái va-li đỏ sọc vào chân tôi.

“Này, anh kia! Xin lỗi đi chứ!” St. Clair nói nhưng gã ta không nghe thấy vì đã đi quá xa.

Tôi xoa căng chân. “Không sao, chúng ta đang đứng giữa đường mà. Mình nên đi.”

Lại đến lúc ôm nhau. Cuối cùng tôi bước đến và vòng tay quanh người cậu. St. Clair cứng đờ, lóng ngóng với hai cái ba-lô cồng kềnh. Tôi lại ngửi tóc cậu. Ôi thiên đường là đây.

Bọn tôi tách ra. “Tối nay xem biểu diễn vui vẻ nhé,” St. Clair nói.

“Mình sẽ vui mà. Chúc cậu thượng lộ bình an.”

“Cảm ơn.” Cậu cắn móng tay còn tôi đi qua cửa an ninh và xuống thang cuốn. Tôi ngoảnh lại lần cuối. St. Clair đang nhảy loi choi và vẫy tay với tôi. Tôi bật cười, gương mặt cậu sáng bừng. Thang cuốn tiếp tục đi xuống.

Không còn thấy cậu nữa.

Tôi nuốt khan và quay đi. Thế rồi - mọi người đang đứng đó. Mẹ tôi cười rạng rỡ, còn Seany nhún nhảy vẫy tay y hệt St. Clair.

“Phút cuối Bridgette bảo nó xin lỗi.” Mẹ trả tiền cho người đàn bà cộc cằn ở buồng soát vé bãi đậu xe của sân bay. “Nó phải luyện tập cho buổi biểu diễn.”

“Phải rồi. Bốn tháng chưa gặp cũng đâu có đáng gì.”

“Chị Bridge là NGÔI SAO NHẠC ROCK đấy,” Seany nói từ băng ghế sau, giọng tràn trề thần phục.

Ồ ồ. Có người đang bị cảm nắng kìa. “VẬY HẢ NHÓC?”

“Chị Bridge báo một ngày nào đó ban nhạc của chị ấy sẽ xuất hiện trên MTV, không phải cái kênh dở hơi đâu nhé, chị phải lắp đặt gói truyền hình cáp đặc biệt thì mới xem được.”

Tôi quay người lại. Em trai tôi trông tự mãn một cách kỳ quặc. “Làm sao em biết về mấy cái gói cáp đặc biệt hả?”

Seany đu đưa hai chân. Một bên đầu gối đầy tàn nhang của nó đang phủ đầy các miếng dán từ phim *Chiến tranh giữa các vì sao*. Có khoảng bảy hay tám cái như thế. “Chẹp. Chị Bridge nói cho em biết.”

“Ồ. Chị hiểu rồi.”

“Chị ấy cũng kể về loài bọt ngựa. Cách bọt ngựa cái ăn tươi nuốt sống đầu bọt ngựa đực. Chị ấy kể về Đồ tể Jack^[2] và NASA^[3], lại còn chỉ cho em cách làm mì ống và pho mai. Ngon lắm, có gói phô mai dinh dính nữa.”

[2] Một tên sát nhân bí ẩn ở Anh, được nhắc đến nhiều trong các tác phẩm văn học, phim ảnh, báo chí...

[3] Tên viết tắt của Cơ quan Hàng không và Vũ trụ Mỹ.

“Còn gì nữa không?”

“Còn *rất nhiều* thứ khác.” Có một mối đe dọa lăm le ló dạng.

“Này, chị có thứ này cho em.” Tôi mở khóa ba-lô và lấy ra một hộp nhựa. Người Cát^[4] bản gốc. Nó đáng giá một tuần tiền ăn của tôi. Thằng nhóc lúc nào cũng khao khát cái này. Tôi định để dành món quà, nhưng rõ ràng thằng nhóc cần trở về phe tôi.

[4] Một nhân vật trong bộ truyện tranh Chiến tranh giữa các vì sao.

Tôi giờ cao gói quà. Hình nhân nhỏ xíu giận dữ trừng mắt nhìn vào băng ghế xe hơi. “Quà Giáng sinh sớm!”

Seany khoanh tay. “Em có một cái rồi. Chị Bridge đã tặng nó cho em.”

“Sean! Mẹ dạy con cảm ơn người khác như thế hả? Cảm ơn chị con đi. Chị con chắc chắn đã rất vất vả mới mua được món quà đó cho con đấy.”

“Không sao,” tôi làm bầm, nhét món đồ chơi vào túi. Thật ngạc nhiên khi một thằng nhóc bảy tuổi cáu bẳn có thể làm tôi cảm thấy tự ti đến vậy.

“Nó nhớ con lắm. Nó nói về con luôn mồm, nhưng lại không biết cách biểu đạt khi con ở đây. Sean! Đừng đá ghế nữa. Mẹ đã dặn con không được đá ghế của mẹ trong lúc mẹ đang lái xe cơ mà?”

Seany sùng sĩa. “Chúng ta đến McDonald’s được không?”

Mẹ nhìn tôi. “Con có đói không? Con có được ăn trên máy bay không?”

“Con tự ăn được mà mẹ.”

Chúng tôi rẽ khỏi đường lớn và tạt vào một cửa hàng bán thức ăn cho khách đi xe. Họ vẫn chưa phục vụ bữa trưa nên Seany nổi cáu. Chúng tôi quyết định chọn khoai tây chiên. Mẹ và Seany uống nước ngọt, tôi gọi cà

phê. “Bây giờ con uống cà phê nữa à?” Mẹ tỏ ra ngạc nhiên và đưa tách cho tôi.

Tôi nhún vai. “Mọi người ở trường đều uống cà phê ạ.”

“Mẹ hy vọng con vẫn uống sữa.”

“Như thằng Sean đang uống sữa sao mẹ?”

Mẹ nghiêng răng. “Hôm nay là dịp đặc biệt. Chị gái nó về ăn mừng Giáng sinh.” Mẹ chỉ vào lá cờ Canada trên ba-lô của tôi. “Cái đó là sao?”

“St. Clair bạn con đã mua cho con. Để con không cảm thấy lạc lõng.”

Mẹ nhướn mày trong lúc vòng xe ra đường. “Ở Paris có nhiều người Canada lắm hả con?”

Mặt tôi nóng ran. “Có một dạo con cảm thấy ngu ngốc thế nào ấy. Giống những du khách Mỹ mang giày thể thao trắng và quần máy ảnh quanh cổ. Vậy nên bạn ấy mua nó cho con để con không cảm thấy xấu hổ vì là người Mỹ.”

“Là người Mỹ không có gì đáng xấu hổ cả,” mẹ tôi cúi kính.

“Chúa ơi, mẹ à, con biết chứ. Ý con là... thôi quên việc đó đi.”

“Có phải bạn con là cậu bé người Anh có bố là người Pháp không?”

“Chuyện đó thì có liên quan gì?” Tôi nổi giận. Tôi không thích điều mẹ đang ám chỉ. “Hơn nữa cậu ấy là người Mỹ. Cậu ấy được sinh ra ở đây. Mẹ

cậu ấy sống ở San Francisco. Chúng con ngồi cạnh nhau trên suốt chuyến bay.”

Chúng tôi dừng trước đèn đỏ. Mẹ nhìn chăm chăm vào tôi. “Con thích nó.”

“ÔI CHÚA ƠI, MẸ!”

“Con thích thằng bé đó.”

“Cậu ấy chỉ là một người bạn. Cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Anna có bạn traii,” Seany reo hò.

“Chị không có!”

“ANNA CÓ BẠN TRAIIII!”

Tôi nhấp một ngụm cà phê và bị sặc ngay. Mùi vị kinh khủng quá. Giống như nước cống. Không đúng, còn tệ hơn nước cống – ít nhất nước cống cũng là chất hữu cơ. Seany vẫn đang trêu chọc tôi. Mẹ vòng qua để túm đôi chân thẳng nhóc lại đang đá ghế của bà. Mẹ thấy tôi nhăn nhó với ly cà phê.

“Ôi ôi. Một học kỳ ở Pháp và bỗng dưng chúng ta có một Quý cô Sành điệu. Bố con sẽ mừng lắm đây.”

Cứ như thể đó là lựa chọn của tôi! Cứ như thể tôi đòi đến Paris! Và sao mẹ dám nhắc đến bố chứ.

“ANNA CÓ BẠN TRAIIII!”

Chúng tôi trở lại đường liên bang. Đang là giờ cao điểm và giao thông ở Atlanta đang dồn thành một khối. Chiếc xe đằng sau chúng tôi rung lắc trong tiếng bass âm ỉ. Xe phía trước khạc ra một luồng khí thải vào lỗ thông hơi của xe chúng tôi.

Hai tuần. Chỉ hai tuần nữa thôi.

Chương 25

Sofia đã lìa đời. Bởi vì mẹ tôi chỉ lái nó ra ngoài ba lần từ lúc tôi rời nhà mà giờ nó bị kẹt trong một cửa hàng sửa chữa nào đó trên đại lộ Ponce de Leon. Dù chiếc xe của tôi có là một đồng kim khí phế thải màu đỏ thì nó vẫn là đồ *của tôi*. Tôi đã mua nó bằng số tiền mồ hôi nước mắt đánh đổi từ thứ mùi khó ngửi của bắp rang trên tóc và bơ nhân tạo trên hai cánh tay. Chiếc xe được đặt tên theo tên nữ đạo diễn tôi yêu thích nhất, Sofia Coppola. Sofia đã dựng lên những bộ phim ấn tượng với phong cách tĩnh lặng nhưng *không chê vào đâu được*. Bà cũng là một trong hai phụ nữ Mỹ duy nhất được đề cử giải Oscar cho Đạo diễn xuất sắc nhất với phim *Lạc lối ở Tokyo*^[1].

[1] Tên tiếng Anh: *Lost in Translation*

Đáng lẽ bà phải giành được giải thưởng đó.

“Sao con không ngồi chung xe với các bạn của con nhỉ?” Mẹ hỏi khi tôi phàn nàn về việc lái chiếc xe tải nhỏ của bà đến buổi biểu diễn của nhóm Penny Dreadfuls.

“Vì Bridge và Toph sẽ có mặt ở đó trước. Họ phải chuẩn bị nữa chứ.”
Thuyền trưởng Jack cứ nhặng lên đòi quà vật nên tôi thấy một viên kẹo cam vào chuồng và cù lét lớp lông sau tai nó.

“Matt không thể chở con à?”

Suốt mấy tháng nay tôi có nói chuyện với Matt đâu. Tôi đoán cậu ta sẽ đến cùng *Cherrie Milliken*. Thế thì tôi đành xin kiếu. “Con không gọi Matt đâu.”

“Hừ, Anna này, sẽ là Matt hoặc xe tải nhỏ. Mẹ không chọn giùm con đâu.”

Tôi đành chọn bạn trai cũ của mình. Chúng tôi từng là bạn tốt nên tôi cũng có phần mong gặp lại cậu ta. Có lẽ Cherrie cũng không xấu như tôi vẫn nhớ. Nhưng sự thực hoàn toàn không như hy vọng. Chỉ sau năm phút đồng hành với nó, tôi đã không thể chấp nhận sao Bridge có thể ngồi cạnh nó trong mọi bữa trưa. Cherrie quay lại nhìn tôi ở băng ghế sau, mái tóc tung bay như tấm rèm đầy sức sống trong đoạn phim quảng cáo dầu gội đầu. “Các chàng trai ở Paris có hay ho không?”

Tôi nhún vai. “Cũng chỉ là dân Paris thôi mà.”

“Ha ha. Cậu vui tính quá.”

Tiếng cười vô hồn chỉ là một trong số những tính cách chán chết của nó. Matt thấy gì ở con bé này nhỉ?

“Không có ai đặc biệt hay sao?” Matt mỉm cười và liếc tôi qua gương chiếu hậu. Tôi đã quên mất mắt cậu ta có màu nâu. Tại sao với một số người đôi mắt đó trông rất tuyệt còn với một số khác lại vô cùng bình thường nhỉ? Mái tóc nâu sẫm kia cũng vậy. Về ngoài cửa St. Clair và Matt

có khá nhiều điểm tương đồng. Mắt: nâu. Chủng tộc: da trắng. Chiều cao là điểm khác biệt đáng kể nhất. Nhưng cũng chỉ có thế. Như thể tôi đang so sánh món nắm trúp hảo hạng với một thanh Mr. Goodbar vậy.

Tôi lại nghĩ vẩn vơ về món nắm trúp hảo hạng. Và bạn gái của cậu. “Không hẳn.”

Cherrie lôi kéo Matt vào một câu chuyện gì đó của dàn hợp xướng mà tôi biết mình không thể xía vào. Mr. Goodbar giới thiệu các nhân vật trong câu chuyện đó nhưng tâm trí tôi đã lang thang ở một cõi khác. Bridgette và Toph. Bridge vẫn trông như xưa phải không? Toph và tôi có tiếp tục câu chuyện dang dở của mình không?

Áp lực đè nặng lên tôi. Tôi sắp sửa gặp Toph.

Lần cuối gặp mặt bọn tôi đã *hôn nhau*. Tôi không thể không mơ mộng về sự trùng phùng này. Toph sẽ thấy tôi trong đám đông, cậu ta sẽ không thể rời mắt khỏi tôi và hát tặng tôi. Tôi sẽ đến gặp cậu ta ở hậu trường. Hôn cậu ta trong góc tối. Có thể sắp tới tôi sẽ dành *trọn kỳ nghỉ đông* để hôn hít Toph. Trước khi đến câu lạc bộ, lòng dạ tôi đã xao xuyến bồn chồn.

Có điều lúc Matt mở cửa, tôi nhận ra chúng tôi không đến câu lạc bộ. Nơi này giống... một sân chơi bowling. “Chúng ta đến đúng nơi không vậy?”

Cherrie gật đầu. “Tất cả những ban nhạc vị thành niên ưu tú nhất đều chơi ở đây.”

“Ồ.” Bridge đã không nói là nó chơi nhạc trong một sân bowling. Nhưng cũng không sao, vẫn là một hợp đồng khổng lồ. Tôi quên mất vấn đề tuổi tác. Tôi ngốc quá, có phải tôi đã ở Pháp từ mấy kiếp đâu cơ chứ.

Nhân viên bên trong bảo tôi phải mua vé chơi mới được ở lại xem biểu diễn. Điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi phải thuê giày bowling. Ếc, không. Không đời nào tôi mang giày chơi bowling. Hàng trăm con người đã sử dụng chúng và một ít Lysol có thể giết chết tất cả vi khuẩn nhớp nhúa từ bàn chân đó không? Sao mà tôi tin cho được.

“Được thôi,” tôi nói khi người ta thả giày trên quầy tính tiền. “Các anh có thể giữ lại chúng.”

“Này, em không được phép vào chơi mà không mang giày.”

“Em không vào chơi.”

“Lấy giày đi. Em đang làm cả hàng trì trệ đấy.”

Matt giật lấy đôi giày của tôi. “Xin lỗi nhé.” Cậu ta lắc đầu. “Anh quên là em khó chịu với mấy thứ này.” Và rồi Cherrie gắt gỏng nên Matt cầm luôn giày của con bé. Cậu ta giấu chúng bên dưới một chiếc ghế nhựa màu cam và tôi linh đến sân khấu sát bức tường tím đằng xa. Có một nhóm nhỏ đang tụ tập ở đó.

Không thấy Bridge và Toph, tôi cũng không quen những người khác.

“Anh nghĩ họ sẽ diễn đầu tiên,” Matt nói.

“Ý anh là họ sẽ hát mở màn ở một sân chơi bowling dành cho thiếu niên hả?” tôi hỏi.

Matt liếc xéo tôi và tôi cảm thấy mình chỉ còn cao chừng sáu tấc. Cậu ta nói đúng. Việc này vẫn quá đỉnh! Đây là buổi trình diễn đầu tiên của họ! Nhưng khi chúng tôi lang thang xung quanh, tôi lại cảm thấy nôn nao. Áo thun giá rẻ căng ních bên ngoài những cái bụng bia. Áo khoác NFL thùng

thình và má heo xông khói. Vẫn biết nơi tôi đang đứng là một sân chơi bowling, nhưng sự khác biệt giữa người Mỹ và người Pháp quả thật rất đáng kinh ngạc. Tôi xấu hổ khi nhìn đất nước mình dưới con mắt của người Pháp. Ít ra những người này cũng nên chải đầu trước khi ra khỏi nhà chứ nhỉ?

“Em thèm kẹo cam thảo quá,” Cherrie tuyên bố. Nó sai bước đến quầy đồ ăn vặt và trong đầu tôi chỉ nghĩ *sau này nó sẽ chẳng khác gì những người này*.

Ý nghĩ đó khiến tôi cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

Khi Cherrie trở lại, tôi báo cho nó biết chỉ một miếng nhỏ của cái kẹo chứa Red Dye #40 đó cũng có thể giết chết em trai tôi. “Chúa ơi, *bệnh quá*,” nó nói. Tôi lại nghĩ về St. Clair. Vì ba tháng trước tôi cũng nói với cậu câu tương tự, nhưng thay vì rửa tôi mắc bệnh thì cậu chỉ hỏi với một sự tò mò thành thực, “Sao lại thế?”

Đó là một hành động lịch sự khi có ai đó mang lại cho bạn một mẫu đối thoại thú vị.

Không biết St. Clair đã gặp được mẹ chưa. Cậu đã đến California được hai giờ. Bố cậu sẽ ra đón và chở thẳng tới bệnh viện. Chắc lúc này cậu đang ở bên mẹ mình. Tôi nên nhắn tin kèm những lời chúc sức khỏe. Tôi lấy điện thoại ra, nhưng đúng lúc ấy nhóm thánh giả nho nhỏ vỡ òa trong tiếng tung hô.

Tôi quên luôn việc nhắn tin.

Nhóm Penny Dreadfuls, rung động trong sự phấn khích đầy năng lượng, bước ra từ... phòng dành cho nhân viên. Cũng ổn. Tuy không hào nhoáng

bằng cách xuất hiện từ hậu trường nhưng nhóm nhạc trông rất TUYỆT. Đặc biệt là hai người bạn của tôi.

Vẫn là tay chơi bass cũ. Reggie vẫn thường đến chỗ làm và trăn lột Toph vé xem phim miễn phí những bộ phim chuyển thể từ truyện tranh. Tóc che đi nửa khuôn mặt và đôi mắt của Reggie nên tôi không thể biết cậu ta đang nghĩ ngợi gì. Tôi cứ hỏi kiểu như, “*Người sắt*^[2] mới có hay không?” Cậu ta sẽ đáp, “Hay,” bằng một giọng buồn chán. Và vì hai mắt của cậu ta bị giấu nhem nên tôi không biết như thế là hay tuyệt, hay vừa vừa hay là hơi hay hay. Tôi cảm thấy tức anh ách.

[2] Tên tiếng Anh: Iron Man.

Bridgette thì rất lộng lẫy. Nó mặc áo phong ngắn khoe hai cánh tay săn chắc, mái tóc vàng óng được búi đũa theo phong cách Công chúa Leia. Tôi tự hỏi không biết có phải đây là ý tưởng của Seany không. Nó tìm thấy tôi ngay lập tức và gương mặt bừng sáng như cây thông Giáng sinh. Tôi vẫy tay trong lúc Bridge đưa đũa lên trên đầu, đếm số và bắt đầu *thăng hoa*. Reggie hòa cùng điệu bass và Toph... tôi tạm gạt Toph qua một bên vì biết một khi đã thấy cậu ta thì hai mắt tôi sẽ không rời đi được.

Vì Toph. Vẫn. Rất. Nóng bỏng.

Toph gảy đàn như thể cậu ta muốn dùng nó để nhóm lửa, cậu có tiếng gầm giận dữ của nhạc rock, mồ hôi lấp lánh trên trán và hai bên tóc mai. Quần dài của cậu ta bó sát và có màu xanh sọc, làm tôi nhớ lại Miệng Mâm Xôi Xanh ngày trước. Về quyền rũ chết người ấy luôn làm tôi ngây ngất.

Và rồi... Toph trông thấy tôi.

Toph nhướn mày và mỉm cười, nụ cười biếng nhác làm lòng tôi rạo rực. Matt, Cherrie và tôi nhún nhảy xung quanh, tôi hồ hởi đến mức chẳng thèm

bạn tâm mình đang nhảy nhót với *Cherrie Milliken*. “Bridge chơi hết sảy luôn!” nó nói.

“Tôi biết chứ!” Tim tôi bùng nổ cảm giác tự hào. Nó là bạn thân nhất của tôi và tôi luôn biết nó có tài. Giờ đây mọi người cũng biết đến tài năng của nó. Tôi không biết mình đang mong chờ điều gì – có lẽ là mong phần tóc mái của Reggie sẽ cản trở khả năng chơi nhạc của cậu ta – nhưng cậu ta cũng chơi rất bốc. Bàn tay của cậu ta giầy vò những dây đàn, vắt ra một điệu nhạc buộc người nghe lên cơn cuồng say. Khuyết điểm bé xíu duy nhất lại là... Toph.

Đừng hiểu sai ý tôi. Lời bài hát *Tôi-là-kẻ-thua-cuộc* phản đối sự áp đặt của cậu ta rất hoàn hảo. Rất bắt tai. Nổi tức giận và đam mê choáng ngợp đến mức cái gã thô lỗ phía sau quầy thuê giày cũng phải gật gù. Dĩ nhiên Toph chơi nhạc rất truyền cảm.

Nhưng đoạn ghi-ta của cậu ta thực sự còn non kém. Nói thế không phải tôi là chuyên gia về đàn ghi-ta. Tôi tin chắc đó là một loại nhạc cụ khó và thông qua luyện tập Toph sẽ giỏi hơn. Thật khó để thông thạo một thứ gì đó nếu bạn cứ luôn kẹt cứng sau quầy bán đồ ăn vặt. Tiếng nhạc âm ỉ làm bọn tôi hưng phấn. Tôi quên mất mình đang ở sân chơi bowling cũng như chuyện mình đang lắc lư quay cuồng với bạn trai cũ và bạn gái mới của cậu ta. Bài hát kết thúc rất nhanh.

“Chúng tôi là nhóm Penny Dreadfuls, cảm ơn đã đến ủng hộ chúng tôi. Tôi là Toph, Reggie chơi bass và cô nàng nóng bỏng phía sau là Bridge.”

Tôi gào rú.

Bridge cười rạng rỡ với Toph. Cậu ta nhướn mày và quay lại liếc mắt một cách đều cáng với đám đông. “Ừm, ừm. Đừng hòng lém phéng với cô ấy, vì cô ấy là của tôi. BIẾN ĐI, ATLANTA. CHÚC NGỦ NGON!”

Chương 26

Khoan đã. Cái gì thế?

Cậu ta vừa nói gì vậy?

Toph hung hăng đá phăng giá đỡ micro và ba người của nhóm cùng nhảy ra sân khấu. Sự kịch tính giảm đi đôi chút khi họ phải trở lại ngay sau đó để thu dọn đồ đạc trước khi nhóm nhạc kế tiếp trình diễn. Tôi cố nhìn vào mắt Bridge nhưng nó không ngó ngang đến tôi. Ánh mắt nó dồn vào bộ trống. Toph uống một hộp nước, vẫy chào tôi rồi bê bộ khuếch âm ra bãi đỗ xe.

“Quá đã! Họ chơi hay quá!” Cherrie nói.

Matt vỗ lưng tôi. “Em nghĩ sao? Bridge đã cho anh nghe một ít từ vài tuần trước nên anh biết buổi biểu diễn sẽ rất xuất sắc.”

Tôi ghen ngào nuốt nước mắt. “Ừm. Cậu ấy vừa nói gì vậy?”

“Anh ấy bảo Bridge đã chơi một vài bài cho bọn này cách đây ít tuần,” Cherrie nói như quát vào mặt tôi.

Tôi lùi lại. “Không. *Toph* vừa nói cái gì? Trước đoạn về Atlanta ấy?”

“Hả, ‘đừng hòng léng phéng với bạn gái của tôi’ chứ gì nữa?” Cherrie hỏi.

Tôi không thở được. Tôi sắp lên cơn đau tim.

“Em có ổn không?” Matt hỏi.

Tại sao Bridge không nhìn đến tôi? Tôi lão đảo bước tới nhưng Matt đã giữ tôi lại. “Anna, em đã biết nó và Toph đang hẹn hò phải không?”

“Em phải nói chuyện với Bridge.” Cổ họng tôi thắt lại. “Em không hiểu...”

Matt chửi thề. “Anh không thể tin nó không nói với em.”

“Bao... bao lâu rồi?”

“Từ lễ Tạ ơn,” Matt nói.

“Từ lễ Tạ ơn? Nhưng nó không nói... chưa bao giờ nói...”

Cherrie hớn ha hớn hở. “Cậu không biết hả?”

“KHÔNG, TÔI KHÔNG BIẾT.”

“Đi thôi Anna.” Matt cố kéo tôi đi nhưng tôi đẩy cậu ta ra và nhảy lên sân khấu. Tôi mở miệng nhưng không thốt nên lời.

Cuối cùng Bridge cũng chịu nhìn tôi. “Tớ xin lỗi,” nó lí nhí.

“Cậu xin lỗi hả? Cậu đã hẹn hò với Toph từ tháng trước và giờ cậu *xin lỗi* hả?”

“Mọi việc xảy ra rất tình cờ. Tớ đã định kể với cậu, tớ đã muốn kể với cậu...”

“Nhưng cậu không điều khiển được cái miệng của cậu phải không? Dễ mà Bridge. Nói dễ lắm. Nhìn mình đi! Mình đang nói...”

“Cậu biết đấy, đâu có dễ nói ra chuyện đó! Tớ không cố tình để thành ra thế này, nhưng thực tế là vậy...”

“Ồ, cậu đã không định phá hoại đời mình! Chỉ là ‘tình cờ’ phải không?”

Bridge đứng lên rời khỏi dàn trống của nó. Giờ đây nó cao hơn tôi. “Cậu nói gì vậy, *phá hoại đời cậu* hả?”

“Đừng hòng giả ngu, cậu biết chính xác mình đang muốn nói gì. Làm sao mà cậu lại làm vậy với mình?”

“Mình làm gì cậu chứ? Hai người đã hẹn hò đâu!”

Tôi tuyệt vọng hét lên. “Bây giờ thì chắc chắn bọn mình sẽ không hẹn hò được rồi!”

Nó cạnh khóc. “Kể ra cũng khó hẹn hò với một người không có hứng thú với cậu.”

“ĐỒ DỐI TRÁ!”

“Cậu bỏ rơi bọn này để đi Paris và hy vọng bọn này đóng băng cuộc sống để đợi cậu hả?”

Quai hàm tôi trĩ xuống. “Mình không bỏ rơi cậu. Mình đã bị đẩy đi cơ mà.”

“Ừ, phải rồi. Cậu bị đẩy đến Paris trong lúc mình kẹt lại ở cái xứ Georgia khi gió trong ngôi trường tồi tàn và công việc trông trẻ rác rưởi...”

“Nếu trông chừng em mình là công việc rác rưởi thì sao cậu còn làm?”

“Ý mình không phải...”

“Vì cậu muốn nó cũng quay lưng với mình phải không? Ha ha. Chúc mừng nhé Bridge. Kế sách của cậu rất thành công. Em trai mình yêu mến cậu và chán ghét mình. Cậu sẽ được chào đón chuyển vào nhà mình khi mình ra đi. Cuộc sống của mình là thứ cậu thèm muốn phải không?”

Nó rùng mình giận dữ. “Xuống địa ngục đi.”

“Cứ đoạt lấy cuộc sống của mình. Cậu có thể có nó rồi đó. Chỉ cần cẩn thận với chiêu BẠN THÂN NHẤT CHƠI KHẼM thôi!” Tôi quật ngã một cái giá đỡ chập cheng và thứ nhạc cụ làm bằng đồng thau đó rơi xuống tạo ra chấn động chói tai vang vọng khắp sân chơi bowling. Matt gọi tên tôi. Cậu ta đã gọi từ nãy giờ sao? Matt kéo tay tôi đi qua đồng dây điện và phích cắm trên nền đất. Chúng tôi bỏ đi, đi luôn, đi thẳng.

Mọi người ở sân bowling đều nhìn tôi chòng chọc.

Tôi cúi đầu để tóc che hết mặt. Tôi đang khóc. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nếu tôi không cho Toph số điện thoại của Bridge. Những buổi tập khuya khoắt của họ... Toph bảo nó là của cậu ta! Liệu họ có mây mưa trong nhà tôi không?

Toph có ghé vào nhà tôi lúc nó trông chừng Seany không? Họ có vào phòng ngủ của tôi không?

Tôi sẽ nôn ra mất thôi. Tôi sẽ nôn. Tôi sẽ...

“Em sẽ không nôn,” Matt nói. Tôi không biết mình vừa nói ra suy nghĩ trong đầu nhưng tôi chẳng để tâm. Con bạn thân nhất của tôi đang cặp kè với Toph. Nó đang cặp kè với Toph. Nó đang cặp kè với Toph. Nó đang cặp kè - với Toph.

Và Toph đang ở đây.

Ngay trước mặt tôi, trong bãi đỗ xe. Thân hình mảnh khảnh đang trong trạng thái thư giãn, cậu ta dựa cặp hông sọc xanh vào xe. “Có chuyện gì vậy Annabel Lee?”

Cậu ta chưa bao giờ có hứng thú với tôi. Bridge đã bảo vậy.

Toph dang tay cho tôi một cái ôm thân tình nhưng tôi đã chui ngay vào trong xe Matt. Tôi nghe thấy cậu ta cau kinh, “Cô ấy bị sao vậy?” Matt khinh miệt trả lời nhưng tôi không để ý. Tôi cứ chạy, chạy, chạy mãi, tôi muốn rời xa bọn họ, rời xa đêm nay, càng xa càng tốt. Tôi ước mình đang nằm trên giường. Tôi ước mình đang ở nhà.

Tôi ước mình đang ở Paris.

Chương 27

“Anna. Anna, chậm lại. Vậy là Bridge đang hẹn hò với Toph?” St. Clair hỏi qua điện thoại.

“Từ lễ Tạ ơn. Nó đã lừa dối mình trong suốt thời gian qua!”

Bầu trời Atlanta nhạt nhòa bên ngoài cửa sổ xe hơi. Những tòa tháp nhấp nháy ánh đèn trắng xanh. Chúng có vẻ rời rạc hơn các tòa nhà ở Paris, trông như không có một mối liên hệ nào. Chúng chỉ là những khối chữ nhật vô tri được thiết kế cao hơn, đẹp hơn những cái khác.

“Mình cần cậu hít thở thật sâu,” cậu nói. “Ồn chưa? Hít thở sâu và bắt đầu lại từ đầu.”

Matt và Cherrie quan sát tôi qua gương chiếu hậu trong lúc tôi thuật lại câu chuyện. Đầu dây bên kia chột lặng thinh. “Cậu còn đó không?” Tôi hỏi, rồi giật mình khi thấy một tờ khăn giấy màu hồng dính vào mặt mình, là của Cherrie. Nó trông có vẻ áy náy.

Tôi đón lấy tờ khăn giấy đó.

“Mình ở đây.” St. Clair đang giận dữ. “Mình chỉ tiếc là mình không ở đó. Ở cùng cậu. Mình ước có thể làm được điều gì đó.”

“Muốn xử nó cho mình à?”

“Mình đang đóng gói mấy loại ám khí đây này.”

Tôi khụt khịt. “Mình ngốc thật đấy. Sao mình lại nghĩ cậu ta thích mình cơ chứ. Tệ nhất là khi biết được cậu ta chưa bao giờ có hứng thú với mình.”

“Nhảm nhí. Thằng đấy đã thích cậu.”

“Cậu ta không thích mình,” tôi nói. “Bridge bảo vậy.”

“Vì nó ghen với cậu! Anna, mình đã có mặt vào cái đêm Toph gọi cậu. Mình thấy ánh mắt cậu ta dành cho cậu trong những bức ảnh.” Tôi định phản bác nhưng St. Clair cắt lời. “Kẻ nào điên khùng lắm mới không thích cậu.”

Một khoảng lặng choáng váng ở cả hai đầu dây.

“Bởi vì, cậu thông minh và vui tính. Mình không nói cậu không hấp dẫn đâu nhé. Cậu hấp dẫn. Ôi, kệ đi...”

Tôi chờ đợi.

“Cậu còn nghe hay đã gác máy vì mình là một thằng ngốc chết tiệt?”

“Mình đang nghe.”

“Chúa ơi, cậu làm mình lo đấy.”

St. Clair cho rằng tôi hấp dẫn. Lần thứ hai cậu nói thế.

“Trò chuyện với cậu rất thoải mái,” St. Clair tiếp tục, “thỉnh thoảng mình cứ ngỡ cậu là một trong số những thằng bạn của mình.”

Trời ơi. Cậu nghĩ tôi là Josh. “Ngừng lại đi. Mình không thể chấp nhận bị so sánh với một thằng bạn nào đấy ngay lúc này...”

“Mình không có ý...”

“Mẹ cậu thế nào? Xin lỗi, mình đã than thở suốt dù đáng lý ra nên nói về mẹ cậu, mình thậm chí còn không hỏi...”

“Cậu đã hỏi thăm mẹ mình ngay khi vừa bắt máy. Mình là người đã gọi cậu mà. Mình muốn biết về tình hình buổi biểu diễn cũng như chuyện chúng ta đang nói đến.”

“Ồ.” Tôi nghịch ngợm con gấu trúc nhồi bông trên tấm lót sàn xe. Chú gấu mang theo trái tim satanh ghi dòng chữ *Em iu anh*. Không cần đoán cũng biết đó là quà của Cherrie. “Mẹ cậu thế nào?”

“Mẹ mình... cũng ổn.” Bất thành linh giọng cậu có vẻ mệt mỏi. “Mình không xác định được tình trạng của mẹ. Mẹ vừa khá hơn lại vừa tệ đi. Mình

đã hình dung điều khủng khiếp nhất – toàn thân mẹ thâm tím và gãy rộc – nhưng giờ mình nhẹ nhõm vì mẹ mình không bị như vậy. Tuy nhiên, tận mắt nhìn thấy mẹ sụt cân trầm trọng thì mình lại... Mẹ nằm trong phòng bệnh bọc chì với các loại ống nhựa, chẳng còn sức lực nào.”

“Cậu được phép ở bên bác không? Bây giờ cậu đang ở bệnh viện à?”

“Không, mình đang ở nhà. Mình chỉ được phép vào thăm một lát để tránh ảnh hưởng của chất phóng xạ.”

“Còn bố cậu?”

St. Clair im lặng trong giây lát và tôi sợ rằng mình đã lấn qua lằn ranh. Lúc sau cậu nói. “Ông ta đang ở đây. Vì mẹ mà mình đang đương đầu với ông ta.”

“St. Clair?”

“Oì?”

“Mình rất tiếc.”

“Cảm ơn cậu.” Giọng cậu nhỏ dần trong khi Matt lái xe vào khu nhà tôi.

Tôi thở dài. “Mình phải đi đây. Gần đến nhà rồi. Matt và Cherrie đang cho mình quá giang.”

“Matt hả? Bạn trai cũ của cậu phải không?”

“Sofia đang bị đem đi sửa rồi.”

St. Clair im lặng. “Ừm.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chúng tôi cúp máy khi Matt đỗ xe ở lối vào trước nhà tôi. Cherrie quay lại và chăm chú nhìn tôi. “Thú vị đấy. Vừa nãy là ai vậy?”

Matt trông có vẻ khó chịu. “Gì cơ?” Tôi hỏi cậu ta.

“Em chịu nói chuyện với thằng đó nhưng không nói với bọn này?”

“Xin lỗi,” tôi lảm bảm và leo ra khỏi xe. “Cậu ấy chỉ là bạn. Cảm ơn đã chở em về.”

Matt cũng ra khỏi xe. Cherrie hăm hở đi theo nhưng Matt bắn cho nó ánh mắt sắc lẹm. “Vậy là sao?” Matt to tiếng. “Chúng ta không còn là bạn nữa à? Em đang cắt đuôi bọn này hả?”

Tôi lê bước về phía nhà mình. “Em mệt lắm, Matt. Em đi ngủ đây.”

Matt vẫn đi theo. Tôi cầm chìa khóa nhà thì bị cậu ta túm cổ tay không cho mở cửa. “Nghe đây, anh biết em không muốn nhắc tới chuyện đó, nhưng anh phải nói trước khi em vào trong và khóc ngất đến lúc ngủ thiếp đi...”

“Matt, em xin anh...”

“Thằng Toph đó chẳng tốt đẹp gì đâu. Nó chưa bao giờ là một đứa tốt đẹp. Anh không biết em thấy nó hay ho chỗ nào. Nó ăn nói đốp chát với mọi người, hoàn toàn không đáng tin và mặc những bộ quần áo rơm ngu ngốc...”

“Anh kể mấy cái đó làm gì?” Tôi lại khóc và giật cổ tay ra khỏi gọng kìm của cậu ta.

“Anh biết em không thích anh nhiều như anh thích em. Anh biết em muốn ở cạnh thằng đó hơn và anh đã nín nhịn từ rất lâu rồi. Giờ thì mọi chuyện đã chấm dứt.”

Sự hổ thẹn đang chiếm lấy tôi. Nghe Matt nhắc về tình cảm của tôi dành cho Toph cứ như là một cực hình.

“Nhưng anh vẫn là bạn em.” Matt tỏ ra chán nản. “Anh phát ốm khi phải nhìn em phí hoài năng lượng cho thằng khốn đó. Em mất quá nhiều thời gian để e ngại về mối quan hệ giữa hai người, nhưng nếu em có đủ dũng khí để *hỏi thằng đó* thì đáng ra em đã biết nó không xứng với em. Nhưng em đã không hỏi. Em chưa từng hỏi nó phải không?”

Sức nặng của sự tổn thương đang vượt quá khả năng chịu đựng của tôi. “Làm ơn hãy đi đi,” tôi thì thầm. “Làm ơn đi đi.”

“Anna.” Giọng Matt nhấn nhá chờ tôi nhìn lại cậu ta. “Hắn và Bridge vẫn sai khi không nói với em. Em xứng đáng được nhiều hơn thế. Và anh chân thành hy vọng người vừa trò chuyện với em,” Matt chỉ vào chiếc điện thoại trong ví tôi, “sẽ khá khảm hơn thế.”

Chương 28

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Etiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: GIÁNG SINH HẠNH PHÚC.

Cậu đã quen với tình trạng lệch múi giờ chưa vậy? Quý thần ơi, mình không ngủ được. Mình có thể gọi điện nhưng mình không biết cậu còn thức hay đang làm việc nhà hay mấy chuyện đại loại thế. Màn sương từ vịnh dày đến nỗi mình không thể nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng nếu có thể, mình chắc chắn sẽ phát hiện ra mình là người duy nhất còn sống ở San Francisco.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Mình quên kể cậu nghe.

Hôm qua mình trông thấy một gã mặc áo Liên hoan Phim Atlanta trong bệnh viện. Mình đã hỏi xem anh ta có quen cậu không nhưng anh ta bảo không. Mình cũng gặp một gã khổng lồ nhiều lông trong trang phục Bà già Noel bậm trợn đang tặng quà cho các bệnh nhân ung thư. Mẹ mình đã chụp bức ảnh mà mình đính kèm trong thư đó. Lúc nào trông mình cũng ngờ ngác thế này hả?

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Cậu đã thức dậy chưa?

Dậy đi. Dậy đi. Dậy đi.

Đến: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: Trả lời: Cậu đã thức dậy chưa?

Mình dậy rồi! Seany bắt đầu nhảy nhót trên giường mình từ ba giờ trước cơ. Chị em mình đang mở quà và ăn bánh quy đường thay bữa sáng. Bố đã tặng mình một chiếc nhẫn vàng có hình trái tim. “Tặng con gái rượu của bố,” ông nói thế. Cứ như mình là loại con gái đeo nhẫn hình trái tim mà BỐ CÔ TA tặng vậy. Seany thì được tặng vô số đồ chơi Chiến tranh giữa các vì sao và một bộ mài nhẫn đá mà mình khá thích. Mình không thể tin mẹ đã mời bố đến dự lễ Giáng sinh. Mẹ nói hai người đã chia tay trong hòa bình và dù hai người vẫn luôn hục hặc thì chị em mình vẫn cần hình ảnh bố trong cuộc sống. Sáng nay, chủ đề về tóc mình được lên thớt. Bố muốn mình nhuộm lại vì bố nghĩ mình trông như một “cô gái bán hoa tầm thường”, còn mẹ lại muốn mình tẩy bớt đi. Cứ như bố mẹ mình có quyền quyết định vậy.

Oái, đi đây. Ông bà mình vừa đến và ông nội đang găm gù đòi gặp đứa cháu gái xinh xắn của ông. Là mình đây mà.

TB: Mình thích tấm ảnh đó lắm. Bà già Noel rõ ràng đang tắm tia cái mông cậu. Giáng sinh vui vẻ nhé đồ lập dị.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: HAHAAH!

Có phải NHÃN HẸN ƯỚC không? Có phải bố cậu đã tặng cậu một chiếc NHÃN HẸN ƯỚC không?

Đến: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: Trả lời HAHAHA!

Mình không thèm trả lời cậu.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Những cô gái bán hoa bất thường.

Mình không có gì để nói về gái bán hoa (ngoài việc cậu sẽ là một cô gái bán hoa dở tệ vì nghề đó vô cùng nhơ nhuốc), mình chỉ muốn gõ ra vậy thôi.

Đón Giáng sinh với bố có khiến cậu cảm thấy kì quặc không? Sẵn đang nói về những vấn đề khó nuốt, cậu đã làm cho ra lẽ với Bridge chưa? Mình đang đón xe buýt để đến bệnh viện. Mình mong bữa tối Giáng sinh của cậu sẽ sụp đổ hoàn toàn khi mình trở về. Trong hôm nay mình chỉ được một tô muesli^[1]. Làm sao mẹ mình có thể ăn cái thứ rác rưởi đó nhỉ? Mình thấy như đang trệu trạo gặm mùn cửa vậy.

[1] Một loại ngũ cốc ăn kèm với sữa.

Đến: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: Bữa tối Giáng sinh.

MUESLI ư? Hôm nay là Giáng sinh và cậu đang ăn NGŨ CỐC ư? Mình sẽ dùng niềm lực gửi cho cậu một đĩa thức ăn của nhà mình nhé. Gà tây trong lò, nước sốt thịt trên mặt lò, khoai tây nghiền và rau hãm đang được chuẩn bị trong lúc mình soạn thư này. Đợi đã. Mình cá là cậu cũng ăn bánh pudding, bánh nướng nhân thịt hoặc thứ gì đó tương tự phải không? Ừm, mình sẽ dùng niềm lực gửi bánh pudding cho cậu nữa nhé. Gửi món nào cũng được hở? Mình vẫn chưa nói chuyện lại với Bridgette. Mẹ liên tục giục mình trả lời điện thoại nhưng kỳ nghỉ đông này đã đáng ghét lắm rồi. (TẠI SAO bố mình lại ở nhà? NGHIÊM TÚC ĐẤY. LÀM GÌ ĐỂ BỐ BỎ ĐI ĐI. Bố mình mặc áo len vận thường màu trắng to sù sù, trông như một lão người tuyết hách dịch cứ liên tục sắp xếp lại đồ đạc trong tủ bếp. Mẹ sắp giết bố rồi. ĐÓ LÀ LÝ DO VÌ SAO MẸ KHÔNG NÊN MỜI BỐ ĐẾN.) Dù sao thì mình cũng không muốn đổ thêm dầu vào lửa.

TB: Hy vọng mẹ cậu đang khá hơn. Mình lấy làm tiếc vì cậu phải dành cả ngày trong bệnh viện. Giá mình có thể gửi cậu một đĩa gà tây nhỉ.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Trả lời: Bữa tối Giáng sinh.

CÁU thấy tiếc cho MÌNH? Mình đâu phải một đứa chưa từng được ném bánh pudding! Chuyện trong bệnh viện vẫn như vậy. Mình sẽ không kể lể để cậu ngán ngẩm đâu. Dù vậy mình đã đợi một giờ để đón xe buýt trở về và trời bắt đầu đổ mưa. Bây giờ mình đang ở nhà còn bố mình đến bệnh viện. Bố con mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ giả vờ đối phương không tồn tại.

TB: Mẹ mình nhắn cậu “Giáng sinh vui vẻ”. Vậy nên Giáng sinh vui vẻ là lời chúc của mẹ mình, còn Giáng sinh hạnh phúc là lời chúc của mình nhé.

Đến: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: CỨU MÌNH VỚI.

Bữa tối. Tệ nhất. Trong lịch sử. Chưa đầy năm phút mọi thứ đã bùng nổ. Bố cố ép Seany ăn đậu que hầm thịt nhưng thằng nhóc không chịu, thế là bố trách mẹ đã không cho nó ăn đủ rau xanh. Mẹ quăng nĩa và bảo bố không có quyền dạy mẹ cách nuôi con. Và rồi bố lôi cái đồng “Tôi là bố chúng” để mẹ xỏ ra cái đồng “Ông đã bỏ rơi chúng” trong lúc bà nội lẳng tai của mình la hét không ngừng nghỉ, “MUỐI ĐẬU! TÔI KHÔNG NÉM ĐƯỢC MÓN THỊT HẦM NÀY! ĐƯA LỌ MUỐI RA ĐÂY!”

Và đến khi ông nội phàn nàn là món gà tây “hơi khô” thì mẹ đã mất kiểm soát. Ý mình là mẹ bắt đầu hét toáng lên.

Thằng Sean sợ chết khiếp và khóc lóc chạy về phòng, mình vào xem thế nào thì thấy nó ĐANG BÓC MỘT QUE KẸO!! Mình không biết nó lấy cái đó ở đâu. Nó biết là nó không thể ăn Red Dye #40 cơ mà! Thế là mình giật kẹo của nó và nó càng khóc lóc thảm thiết hơn, mẹ xộc vào và quát MÌNH, cứ như mình đã đưa nó cái kẹo ngu ngốc đó. Mẹ đã không bày tỏ thái độ, “Anna, cảm ơn con đã cứu mạng đứa con trai duy nhất của mẹ.” Sau đó, bố mình bước vào để tiếp tục trận chiến và họ thậm chí còn không để ý Seany vẫn đang thút thít.. Mình đành đưa nó ra ngoài và cho nó ăn bánh quy, giờ thì nó đang tung tăng chạy quanh trong lúc ông bà mình vẫn ngồi ở bàn ăn như thể cả nhà sẽ lại ngồi xuống và hoàn tất bữa ăn vậy.

GIA ĐÌNH MÌNH BỊ LÀM SAO ẤY THẾ NHI? Bây giờ bố mình đang gõ cửa. Tuyệt vời. Ngày lễ vớ vẩn này có thể đáng ghét hơn nữa không???

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Etiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: CỨU CẬU.

Mình đang dịch chuyển tức thời đến Atlanta. Mình sẽ đón cậu và chúng ta sẽ đến một nơi mà hai gia đình đều không thể tìm ra. Tụi mình sẽ dẫn theo Seany và cho thằng bé chạy đến lúc nó mệt rũ ròi, rồi cậu và mình sẽ cùng tản bộ. Giống hồi lễ Tạ ơn. Cậu nhớ không? Tụi mình sẽ nói về đủ chuyện TRỪ việc của bố mẹ... hay có lẽ sẽ không nói gì cả. Chỉ tản bộ thôi. Chúng mình sẽ tản bộ cho đến lúc cả thế giới tan biến.

Anna, mình rất tiếc. Bố cậu muốn gì? Mình có thể làm gì cho cậu?

Đến: EStienne St. Clair Etiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: Thở phào. Mình thích lắm.

Cảm ơn nhé, mình không sao đâu. Bố mình muốn xin lỗi. Trong một tích tắc bố gần như là con người. Gần như thôi nhé. Sau đó mẹ xin lỗi và giờ họ đang rửa chén, giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Mình bó tay luôn. Mình không định trở thành nữ hoàng rắc rối khi mà vấn đề của cậu trầm trọng hơn mình nhiều. Mình xin lỗi.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Cậu bị điên hả?

Ngày của mình chỉ chán thôi. Ngày của cậu mới là ác mộng. Cậu ổn không vậy?

Đến: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Từ: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Tiêu đề: Trả lời: Cậu bị điên hả?

Mình ổn. May mà có cậu trò chuyện với mình.

Đến: Anna Oliphant bananaelephant@femmefilmfreak.net

Từ: EStienne St. Clair Étiennebonaparte@soap.fr

Tiêu đề: Vậy thì...

Bây giờ mình gọi điện cho cậu được không?

Chương 29

Trong lịch sử những ngày lễ tồi tệ của tôi thì đợt này chễm chệ ở vị trí số một. Còn khủng khiếp hơn ngày Quốc khánh khi ông nội mặc váy đến xem bắn pháo hoa và nằng nặc đòi hát “Hoa xứ Scotland” thay cho “Nước Mỹ

tươi đẹp.” Thảm khốc hơn cả ngày Halloween khi Trudy Sherman cùng tôi đến trường trong bộ trang phục phù thủy tốt bụng Glinda và nó bảo mọi người rằng bộ của nó đẹp hơn chỉ vì ai cũng có thể thấy em quần lót màu tím dành cho thứ hai của tôi dưới cái váy.

Tôi vẫn không nói chuyện với Bridgette. Ngày nào nó cũng gọi nhưng tôi mặc kệ. Đã kết thúc rồi. Món quà Giáng sinh tôi mua cho nó, gói quà nhỏ xíu bọc giấy sọc đỏ trắng đã bị nhét dưới đáy va-li. Bên trong là mô hình Pont Neuf, cây cầu cổ xưa nhất Paris. Nó vốn là một phần của mô hình tàu hỏa nhưng St. Clair đã mất mười lăm phút để thuyết phục chủ cửa hàng bán riêng cây cầu cho tôi.

Tôi hy vọng có thể trả lại nó.

Dù chỉ đến Royal Midrown 14 một lần nhưng tôi vẫn chạm mặt Hercules và Toph. Cậu ta vừa hỏi, “Anna à, tại sao cậu không nói chuyện với Bridge?” là tôi phải lao vào nhà vệ sinh. Một bạn nhân viên mới đi theo tôi, bạn nghĩ Toph là thằng đàn đờ hơi nông cạn và khuyên tôi đừng để bị cậu ta hiếp đáp. Bạn rất ngọt ngào nhưng không thực sự giúp gì được tôi.

Sau đó Hercules và tôi vào xem bộ phim Giáng sinh ướm át nhất và chế nhạo những cặp áo len đôi của đám diễn viên. Cậu ta kể tôi nghe chuyện gói bò nướng bí ẩn được tìm thấy ở phòng chiếu 6 và bảo thích trang web của tôi. Hercules nghĩ những bài bình luận của tôi càng lúc càng hay. Ít ra gặp cậu ta cũng tốt.

Tôi cũng thích lúc bố tôi đi khỏi. Bố cứ tra hỏi tôi về những công trình kiến trúc của Pháp và gọi những cuộc điện thoại phiền nhiễu cho người phát ngôn. Cả nhà đều nhẹ nhõm khi chia tay ông. Điểm sáng duy nhất của kỳ nghỉ lễ này chính là St. Clair. Bọn tôi trò chuyện mỗi ngày qua điện thoại, email, tin nhắn. So với lúc Toph và tôi xa cách thì giờ đây tôi với St. Clair còn trao đổi nhiều hơn.

Nghĩ đến đó, tôi lại càng cảm thấy bị thảm cho quan hệ của mình với Toph. Nếu là bạn bè thân thiết thì chúng tôi đã giữ liên lạc rồi. Tôi thực sự ngốc nghếch khi nghĩ có cơ hội thăng hoa trong tình bạn với cậu ta. Tôi không thể tin Matt lại là người vạch trần khả năng giải quyết vấn đề hết sức yếu kém của tôi. Thật lòng mà nói, sau khi bỏ thời gian suy nghĩ về chuyện cũ thì Toph không còn là một tổn thất to tát với tôi nữa. Tôi chỉ đau khổ khi nghĩ về Bridgette. Sao nó lại giữ bí mật với tôi? Sự phản bội của nó làm tôi đau đớn vô vàn.

Tôi chẳng có nơi nào để đi đón năm mới nên Seany và tôi cùng ở nhà. Mẹ ra ngoài với một vài đồng nghiệp. Tôi gọi pizza phô mai và xem *Hiểm họa của bóng ma*^[1]. Để chứng minh tình yêu dành cho em trai, tôi ngồi xem hết cái đoạn về nhân vật Jar Jar Binks kỳ dị. Xem xong phim, Seany lấy những mô hình hành động trong lúc tivi chiếu những hình ảnh đếm ngược ở quảng trường Thời Đại. “Pằng chú! Pằng chú!” Han Solo bắn Lính Bảo Táp của tôi trước khi lùi ra sau ghế sofa để ẩn nấp.

[1] Tên tiếng Anh: The Phantom Menace, phần đầu tiên trong loạt phim Chiến tranh giữa các vì sao.

“Chị đã mặc áo khoác chống laser nên không hề hấn gì đâu nhé,” tôi nói và chồm tới trước.

“Không có áo khoác chống laser gì hết! Chị đã CHẾT!” Han chạy cắt qua lưng ghế. “DÔ OOOOOOOO!”

Tôi nhặt mô hình nữ hoàng Amidala. “Han, cậu đang gặp nguy hiểm! Đi lối khác ngay! Lính Bảo Táp đang mặc áo chống tia laser đấy.”

“An-nuhhhh, dừng lại! Pằng chú, pằng chú!”

“Được rồi,” Amidala nói. “Phụ nữ đành phải làm việc của đàn ông vậy.” Cô ta đập đầu mình vào đầu Lính Bảo Táp. “KHOONGGGG!” Nó rơi khỏi ghế.

Han nhảy xuống thảm và lại bắt đầu nã súng.

Tôi nhặt con Obi-Wan trẻ tuổi. “OOiii, Amidala. Trông cô thật lộng lẫy. Chụt chụt chụt.”

“Không!” Seany giật Obi-Wan khỏi tay tôi. “Không hôn.”

Tôi lấy một mô hình khác trong thùng đồ chơi của Seany. Một con Người Cát chắc chắn do Bridgete mua cho nó. Hừm. “OOiii, Amidala. Chụt chụt chụt.”

“Người Cát không hôn! Chúng TẤN CÔNG! TỐI!” Nó cướp lấy mô hình nhưng dừng lại kiểm tra cái đầu lúc lắc bé xiu của Người Cát. “Sao chị không nói chuyện với chị Bridge?” Bất chợt nó hỏi. “Chị ấy đã làm chị buồn à?”

Tôi giật mình. “Ừm, Sean à, chị ấy đã làm một chuyện không tốt đẹp lắm.”

“Vậy là chị ấy không trông em nữa phải không?”

“Không, chị không nghĩ vậy. Bridge quý em mà.”

“Em không thích chị ấy.”

“Sean!”

“Chị ấy làm chị khóc. Bây giờ chị khóc suốt.” Nó quẳng Người Cát xuống đáy thùng. “Chị còn giữ con chị mua cho em không?”

Tôi cười rồi lấy ba-lô và đưa món đồ chơi cho Sean. Nhưng bất chợt tôi cảm thấy day dứt. Thở dài. “Em có thể có nó nhưng với một điều kiện. Em phải ngoan ngoãn với Bridge. Phương án trông em chỉ bao gồm Bridge hoặc ông. Mà ông thì quá già để chơi trò này.” Tôi chỉ vào đồng mô hình bị xếp xó.

“Vâng,” nó bẽn lẽn nói. Tôi đưa gói quà và Sean nâng niu nó. “Cảm ơn chị.”

Tiếng chuông điện thoại trong bếp vang lên. Chắc mẹ muốn kiểm tra tình hình chị em tôi. Seany bắt máy trong lúc tôi tìm bạn trai thích hợp cho Amidala. “Em không hiểu anh,” thằng bé nói. “Anh nói tiếng Anh đi.”

“Sean? Ai vậy? Cứ gác máy thôi.” Aha! Luke Skywalker! Con này bị mất một tay nhưng không sao cả. Amidala và Luke hôn nhau. Khoan khoan. Không phải họ là mẹ con à? Tôi ném Luke qua một bên cứ như nó xúc phạm tôi và quay lại đào bới hộp đồ chơi.

“Giọng của anh kỳ lạ nhỉ. Vâng, chị ấy ở đây.”

“Sean ơ?”

“Có phải anh là BẠN TRAI của chị ấy không?” Em trai tôi cười như điên.

Tôi xông vào bếp và giật điện thoại. “Alo, St. Clair hả?” Có tiếng cười bên kia đầu dây. Seany lè lưỡi và tôi đẩy đầu nó ra xa. “BIẾN. ĐI!”

“Xin lỗi?” Giọng nói phát ra từ ống nghe.

“Mình nói với thằng Sean. Cậu đó hả?”

“Ừ, là mình.”

“Sao cậu biết số này?”

“À, có một quyển sách. Những trang vàng. Bên trong in tất cả số điện thoại. Trên mạng cũng có nữa mà.”

“Bạn traiiiii chị đó hả?” Seany hỏi thẳng vào ống nghe.

Tôi đẩy nó ra. “Anh ấy là một người bạn và là con trai. Đi xem đếm ngược đi nhóc.”

“Điện thoại của cậu bị hỏng hả?” St. Clair hỏi. “Cậu quên sạc pin à?”

“Không thể tin được! Không giống mình chút nào.”

“Ừ, mình đã hoảng hồn khi bị chuyển vào hộp thư thoại. Nhưng, mình vui vì đã có số cố định của cậu.”

Nỗ lực tìm cách gọi điện cho tôi của cậu khiến tôi thấy vui. “Cậu đang làm gì? Không phải nên ra ngoài ăn mừng sao?”

“Ồ. Mẹ mình cảm thấy không khỏe nên tối nay mình ở nhà. Mẹ đang ngủ nên mình xem đếm ngược một mình.” Mẹ cậu vừa từ bệnh viện về nhà vài ngày trước. Tình trạng của bác cứ lên xuống bấp bênh.

“Còn Ellie?” Tôi buột miệng.

“Mình, ừm... vừa nói chuyện với cô ấy ban nãy. Cô ấy đã trở lại Paris ngay sau Giáng sinh,” cậu bổ sung.

Tôi hình dung họ hôn chụt chụt qua điện thoại. Tim tôi chùng xuống.

“Cô ấy ra ngoài ăn mừng năm mới rồi.” Giọng cậu có phần náo nê.

“Rất tiếc phải làm sự lựa chọn thứ hai của cậu.”

“Đừng ngu ngốc thế chứ. Lựa chọn thứ ba mới đúng. Mẹ mình đang ngủ, cậu không nhớ hả?” St. Clair lại bật cười.

“Cảm ơn đã nhắc. Có lẽ mình nên gác máy trước khi sự lựa chọn đầu tiên *của mình* ngủ quên.” Tôi đưa mắt tìm Seany đang lặng lẽ chơi ở một căn phòng khác.

“Nhảm nhí, mình chỉ vừa mới gọi. Anh chàng của cậu thế nào? Nó có vẻ ngoan cho dù không hiểu chữ nào mình nói.”

“Cậu nói chuyện hài hước quá mà.” Tôi mỉm cười. Tôi yêu giọng nói của St. Clair.

“Chỉ cậu nghĩ thế thôi, Atlanta. Mình đã nghe vài từ miền Nam tuôn ra đấy...”

“Không có!”

“Có chứ! Vài lần trong tuần rồi đấy.”

Tôi rên rỉ nhưng nụ cười của tôi ngày càng mở rộng. Tôi đã nói chuyện với Meredith vài lần trong kì nghỉ nhưng nó chưa bao giờ vui nhộn bằng St. Clair. Tôi cầm điện thoại ra phòng khách, nơi Seany đang cuộn mình ôm lấy con Người Cát. Chúng tôi cùng xem đồng hồ đếm ngược, không để tâm dù múi giờ của tôi chạy trước St. Clair ba tiếng. Đến nửa đêm chúng tôi bóp những chiếc kèn tượng tượng và ném những mẫu hoa giấy vô hình.

Ba tiếng sau, khi St. Clair đón giao thừa, chúng tôi lại hân hoan chúc mừng.

Lần đầu tiên từ lúc về nhà tôi cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc. Thật là lạ. Nhà. Tôi khao khát về nhà từ rất lâu để rồi khi trở lại thì nhận ra nó không còn như xưa. Tôi ở đây, trong ngôi nhà trên danh nghĩa và phát hiện ra mái ấm của mình giờ đây đã là một nơi khác.

Nhưng nói thế cũng không chính xác lắm.

Tôi nhớ Paris nhưng nơi đó không phải nhà tôi. Giống như là... tôi nhớ... sự ấm áp qua điện thoại. Có lẽ nào mái nhà là một con người chứ không phải một nơi chốn?

Bridgette từng là nhà của tôi. Có lẽ St. Clair là nhà mới của tôi.

Tôi ngẫm nghĩ về điều đó cho đến khi giọng chúng tôi mệt nhoài rồi ngừng hẳn. Chúng tôi vẫn giữ máy. Hơi thở của tôi. Hơi thở của cậu.

Có thể không bao giờ tôi nói cho cậu biết sự thật này.

Đây là nhà. Chỉ hai đứa tụi tôi.

Chương 30

Tôi buồn vì đã cảm thấy nhẹ nhõm khi trở về Pháp. Chuyến bay lặng lẽ và dài dằng dặc. Lần đầu tôi bay một mình. Trước khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Charles de Gaulle, tôi đã háo hức trở lại trường Mỹ dù cho phải tự tìm lộ trình tàu điện ngầm. Tôi gần như không còn e ngại tàu điện nữa.

Không thể như thế, đúng không?

Nhưng rồi chuyến tàu suôn sẻ lăn bánh trở về khu Latin, tôi phờ phạc mở khóa cửa và sắp xếp hành lý. Tòa nhà Lambert xôn xao tiếng chân của lũ học trò. Tôi hé mắt nhìn qua rèm cửa sang nhà hàng bên kia phố. Không thấy cô ca sĩ opera, nhưng dù sao cũng đang là buổi chiều. Tối nay chị ta sẽ trở lại. Ý nghĩ đó làm tôi mỉm cười.

Tôi gọi điện cho St. Clair - cậu đã trở về từ tôi qua. St. Clair và Josh đang tranh thủ thời tiết ấm áp khác thường. Họ đang thơ thẩn trên các bậc thang điện Pathéon và St. Clair bảo tôi nên đến chung vui. Tất nhiên tôi sẽ đến.

Thật khó giải thích cảm giác hồi hộp bất ngờ lúc tôi bước xuống phố. Tại sao tôi run rẩy? Hai tuần vừa qua thực sự quá đặc biệt. St. Clair đã biến từ một *nhân vật* rắc rối thành người bạn thân nhất của tôi. Cậu cùng có cảm nhận giống tôi. Tôi không cần phải hỏi vì tôi biết rõ như chính lòng bàn tay mình.

Tôi chậm rãi đi đường vòng để đến điện Pathéon. Thành phố lúc này thật đẹp. Nhà thờ St-Étienne-du-Mont lộng lẫy xuất hiện làm tôi liên tưởng đến hình ảnh mẹ St. Clair thu dọn bữa trưa đã ngoại và phác họa những chú bò câu. Tôi cố hình dung cậu chạy khắp nơi trong bộ đồng phục nam sinh non

nốt với chiếc quần ngắn và đầu gối trầy trụa. Tiếc là tôi không thể. Tất cả những gì tôi nhìn thấy là người tôi quen - điềm tĩnh và tự tin, tay nhét trong túi, dáng đi khệnh khạng. Kiểu người tỏa ra năng lượng quyến rũ bẩm sinh khiến mọi người bị choáng ngợp và cuốn hút.

Mặt trời tháng giêng lên cao sưởi ấm hai má tôi. Hai người đàn ông mang cặp táp đứng lại chiêm ngưỡng bầu trời. Một phụ nữ gọn gàng đi giày cao gót dừng lại với vẻ kinh ngạc. Tôi mỉm cười và đi qua bọn họ. Tôi ngoặt vào một góc đường và lồng ngực chột co thắt dữ dội, đau đớn đến mức không thể thở được nữa.

Vì St. Clair đang ở đó.

Cậu đang vui mặt vào một quyển sách quá khổ, khom lưng và hoàn toàn mê muội. Một làn gió thổi qua mái tóc sẫm màu của cậu trong lúc cậu cắn móng tay. Josh ngồi cách cậu vài thước, hí hoáy bút lông trên cuốn sổ phác họa bìa đen. Những người khác cũng chìm đắm trong ánh nắng hiếm hoi nhưng tôi không để tâm đến họ. Vì St. Clair đang ở đây.

Tôi bám vào cạnh bàn của quán cà phê vỉa hè để không bị ngã. Thực khách nhìn tôi chằm chằm nhưng tôi không bận tâm. Tôi cuống cuống hớp lấy không khí.

Làm sao mà tôi lại ngốc nghếch đến thế?

Làm sao mà có lúc tôi lại tin mình không yêu người ấy?

Chương 31

Tôi đứng lại nhìn cậu đắm đuối. Cậu đang cắn ngón út tay trái, suy ra quyển sách đó hẳn là rất hay. Ngón út tượng trưng cho sự phấn khích và vui sướng, ngón cái thể hiện sự lo nghĩ hoặc băn khoăn. Tôi ngạc nhiên nhận ra mình biết được ý nghĩa của những cử chỉ đó. Có phải tôi đã luôn quan tâm đến cậu?

Hai phụ nữ trung niên mặc áo choàng lông và đội mũ cùng màu thong thả đi ngang qua tôi. Một trong hai người quay lưng lại. Bà sử dụng tiếng Pháp để hỏi tôi. Tôi không thể dịch rõ ràng nhưng tôi biết bà lo lắng cho sức khỏe của tôi. Tôi gật đầu và cảm ơn bà. Bà e ngại nhìn tôi thêm một chập nữa rồi đi tiếp.

Tôi không thể đi. Tôi nên nói gì đây? Mười bốn ngày riu rít qua điện thoại, giờ cậu hiện ra bằng xương bằng thịt và tôi không chắc mình có thể lấp bấp hai chữ Xin chào. Một thực khách trong quán cà phê đứng lên đỡ tôi. Tôi rời tay khỏi chiếc bàn tròn và lao đảo băng qua đường. Đầu gối tôi nhũn ra. Càng đến gần tôi lại càng bị ngợp. Điện Pathéon quá hùng vĩ. Bạc thang trước điện dường như ở xa tít tắp.

Cậu ngược lên.

Mắt chúng tôi khóa lấy nhau, cậu từ tốn nhoẻn miệng cười. Tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Gần đến rồi. Cậu đặt quyển sách xuống và đứng lên. Và rồi, giây phút cậu gọi tên tôi là giây phút mọi chuyện thực sự thay đổi.

Cậu không còn là St. Clair, bạn của mọi người.

Cậu là Étienne. Étienne của cái đêm chúng tôi gặp nhau. Étienne bạn của *riêng tôi*.

Còn hơn cả bạn tôi.

Étienne. Chân tôi nhấp nhóm trong ba âm tiết đó. É-ti-enne, É-ti-enne, É-ti-enne. Tên cậu bao phủ lưỡi tôi như sô-cô-la tan chảy. Cậu thật đẹp, thật hoàn hảo.

Cổ họng tôi nghẹn lại khi cậu mở rộng vòng tay ôm lấy tôi. Tôi xấu hổ vì biết cậu nghe thấy tiếng tim mình đập rộn ràng. Bọn tôi tách ra, tôi vội lùi lại. Cậu giữ tôi trước khi tôi ngã xuống những bậc thang.

“Oa,” cậu thốt lên. Nhưng tôi không nghĩ cậu muốn nói đến sự loạng choạng của tôi.

Tôi đỏ mặt và đổ lỗi cho sự vụng về. “Hờ hờ, suýt bị té đau rồi.”

Phù. Giọng tôi có vẻ bình thản đấy chứ.

Cậu có vẻ sửng sốt. “Cậu ổn không vậy?”

Tôi nhận ra bàn tay cậu vẫn đặt trên vai tôi, cả cơ thể tôi cứng lại. “Ừm. Tuyệt. Rất tuyệt!”

“Anna này, kỳ nghỉ của chị thế nào?”

Josh. Tôi quên mất cậu ta cũng đang ở đây. Étienne thận trọng thả tay ra khi tôi gật đầu với Josh, nhưng trong suốt thời gian chúng tôi tán gẫu tôi chỉ ước cậu ta lại tập trung vẽ tranh và để mặc tôi với Étienne. Một phút sau, Josh liếc ra sau lưng tôi - về phía Étienne – và nét mặt cậu ta chợt đổi khác. Cậu ta nói thêm vài câu rồi lại cúi mũi vào sổ phác thảo.

Bọn tôi ngồi bên nhau. Tôi chưa từng hỏi hộp thế này kể từ tuần đầu vào học. Đầu óc tôi rối bời, lưỡi tôi xoắn lại, dạ dày co thắt. “Ừm,” sau một phút căng thẳng Étienne nói. “Chúng ta đã cạn kiệt đề tài sau kỳ nghỉ à?”

Áp lực đè nặng trong tôi được giảm bớt đủ để nói chuyện. “Chắc mình nên về ký túc xá thôi.” Tôi giả vờ đứng lên và cậu bật cười.

“Mình có cái này cho cậu này.” Étienne kéo tay áo tôi. “Một món quà Giáng sinh muộn.”

“Cho mình hả? Nhưng mình không có gì để tặng cậu hết!”

Étienne thọc tay vào túi áo khoác và nắm chặt một thứ gì đó. “Không nhiều nhận gì đâu, đừng phẫn khích như vậy.”

“Ồ, cái gì vậy?”

“Mình đã thấy nó khi ra ngoài với mẹ, nó khiến mình nghĩ đến cậu...”

“Étienne! Cho xem đi mà!”

Cậu chớp mắt khi nghe thấy tôi gọi thẳng tên. Mặt tôi đỏ lựng, hình như cậu biết *tổng* suy nghĩ của tôi rồi. Nét mặt cậu chuyển sang thích thú, “Nhắm mắt lại và đưa tay ra.”

Vẫn đỏ mặt, rồi chìa tay ra. Ngón tay Étienne quét qua lòng bàn tay tôi, tôi bỗng rút tay lại như thể cậu bị tích điện. Một thứ gì đó bay đi và rơi rất khẽ ra phía sau bọn tôi. Tôi mở mắt. Cậu đang trân trối nhìn tôi, sừng sốt không kém.

“Oái,” tôi nói.

Étienne nghiêng đầu về phía tôi.

“Mình nghĩ... mình nghĩ nó rơi đằng kia.” Tôi loạng choạng đứng lên nhưng không biết mình đang tìm vật gì. Tôi chưa cảm nhận được thứ cậu vừa đặt vào tay tôi. Tôi chỉ cảm nhận được *cậu*. “Mình không thấy gì cả! Chỉ có phân bò cậu và đá cuội thôi,” tôi bổ sung, cố ra vẻ bình thường.

Nó đâu rồi? Nó là cái gì?

“Đây này.” Cậu nhặt một món đồ nhỏ xíu có màu vàng từ bậc thềm bên trên. Tôi lóng ngóng trở lại và chìa tay ra lần nữa, dốc sức giữ vững tư thế.

Étienne dừng lại và thả nó từ khoảng cách vài phân xuống tay tôi. Cứ như cậu cũng đang tránh chạm vào tôi.

Nó là một hạt thủy tinh. Hình quả chuối.

Étienne hắng giọng. “Mình biết cậu bảo Bridgette là người duy nhất có thể gọi cậu là ‘Chuối’, nhưng tuần rồi mẹ mình cảm thấy khỏe hơn nên mình đưa mẹ đến cửa hàng chuối hạt ưa thích. Mình đã thấy cái này và nghĩ đến cậu. Mình mong là cậu không phiền có thêm người góp phần vào bộ sưu tập của cậu. Đặc biệt là khi cậu và Bridgette... cậu biết đấy...”

Tôi nắm lấy hạt thủy tinh. “Cảm ơn.”

“Mẹ đã thắc mắc vì sao mình muốn có nó.”

“Cậu trả lời mẹ thế nào?”

“Dĩ nhiên mình bảo nó là quà cho cậu.” Étienne nói.

Tôi bật cười. Hạt thủy tinh nhẹ đến mức tôi suýt không cảm nhận được nó ngoại trừ một món đồ lạnh lạnh bé con con lọt thỏm trong lòng bàn tay. Sẵn đang nói về cái lạnh...

Tôi rùng mình. “Nhiệt độ đang giảm hay chỉ có mình thấy lạnh vậy?”

“Đây.” Étienne cởi tấm khăn len và đưa nó cho tôi. Tôi nhẹ nhàng nhận nó và quần quanh cổ mình. Tôi cảm thấy hoa mắt. Chiếc khăn giống một chàng trai vừa được tắm rửa tinh tươm. Giống cậu.

“Tóc cậu trông hay thế,” Étienne nói. “Cậu nhuộm rồi à.”

Tôi chạm vào lợn tóc khác màu của mình. “Mẹ mình đã giúp một tay đây.”

“Gió hung hăng quá, em đi mua cà phê đây.” Josh gấp lại sổ phác họa. Tôi lại quên mất cậu ta đang ở đây. “Hai người đi cùng chứ?”

Étienne nhìn tôi như để chờ câu trả lời.

Cà phê! Tôi thêm một tách cà phê đích thực đến chết đi sống lại. Tôi mỉm cười với Josh. “Nghe tuyệt đây.”

Và rồi tôi đi xuống bậc thêm mát lạnh và trắng sáng trước điện Pathéon ngay giữa thành phố hoa lệ nhất thế giới. Tôi sánh bước cùng hai chàng trai vui tính, thông minh, quyến rũ và cười ngoác đến mang tai. Phải chi Bridgette có thể nhìn thấy tôi bây giờ.

Ý tôi là ai cần *Christopher* khi đã có Étienne St. Clair chứ?

Nhưng ngay khi nghĩ đến Toph thì dạ dày tôi lại cồn cào giống hệt lúc nghĩ về St. Clair. Thật là xấu hổ khi tôi từng nghĩ Toph sẽ chờ đợi mình. Tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian vào anh chàng đó. Phía trước tôi, Étienne cười đùa với Josh. Âm thanh réo rắt đó cuốn tôi vào cơn khủng hoảng bởi tôi đã ý thức được tình hình.

Tôi phải làm gì đây? Tôi đã phải lòng người bạn thân nhất của mình mất rồi.

Chương 32

Đây là tâm bệnh, mà cũng là thân bệnh. Étienne. Tôi yêu cậu biết bao.

Tôi yêu Étienne.

Tôi yêu những lúc cậu nhướn mày mỗi khi tôi nói một điều gì đó cậu cho là thông minh hoặc buồn cười. Tôi yêu tiếng gót giày của cậu gõ trên trần phòng ngủ của tôi.

Tôi yêu cái cách phát âm tên cậu và giọng cậu thật dễ thương.

Tôi yêu giọng nói đó.

Tôi yêu việc ngồi cạnh cậu trong lớp Vật lí. Từ việc chạm nhẹ vào cậu trong giờ thực hành đến chữ viết nguệch ngoạc của cậu trên bảng báo cáo kết quả. Tôi yêu việc đưa ba-lô cho cậu khi lớp học kết thúc vì ngón tay tôi sẽ có mùi giống của cậu trong vòng mười phút sau đó. Tôi yêu những lần Amanda phun ra một câu gì đáng ghét và cậu sẽ tìm tôi để chúng tôi cùng đảo mắt. Tôi yêu tiếng cười trẻ trung, áo sơ mi nhàu nát và chiếc mũ đan len lồ bịch của cậu. Tôi yêu cặp mắt nâu to tròn và cách cậu cắn móng tay. Và tôi còn yêu cuồng si mái tóc của cậu nữa.

Thứ duy nhất tôi không thích ở cậu là *chị ta*.

Nếu trước đây tôi không thích Ellie thì cũng không thấm thía gì so với tình cảm hiện giờ tôi dành cho chị ta, dù số lần chúng tôi gặp nhau chỉ gói gọn trong một bàn tay. Tôi không sao rũ bỏ được ấn tượng ban đầu đó. Dưới ngọn đèn đường, ngón tay chị ta đan vào tóc cậu. Mỗi lần tôi ở một mình, tâm trí tôi lại lần mò về buổi tối hôm đó. Tôi đây suy nghĩ đi xa hơn. Ellie chạm vào ngực cậu. Tôi nghĩ tiếp. Đến phòng ngủ của cậu. Cậu cởi bỏ váy của chị ta, môi họ khóa chặt, thân thể ép sát và Chúa ơi – thân nhiệt của tôi tăng vọt, dạ dày quặn thắt.

Tôi mơ tưởng về cuộc chia ly của họ. Étienne làm tổn thương chị ta, chị ta có thể ăn miếng trả miếng và tôi có thể cho chị ta ném mùi đau khổ. Tôi muốn túm mái tóc phong cách Paris đó và giật mạnh để bứt nó khỏi đầu chị ta. Tôi muốn cắm móng vuốt vào tròng mắt chị ta và *móc ra*.

Hóa ra tôi không phải người lương thiện.

Trước đây, Étienne và tôi hiếm khi nhắc đến Ellie và giờ chị ta đã trở thành chủ đề bị kiêng kỵ. Tôi cảm thấy như bị tra tấn, vì từ sau kỳ nghỉ đông có vẻ như họ lại hục hặc với nhau. Như một đũa rình mò biến thái, tôi so đo những buổi tối cậu ở cạnh tôi với những buổi tối ở cạnh chị ta. Và tôi đang thắng thế.

Vậy tại sao Étienne không từ bỏ chị ta? Tại sao, tại sao, tại sao?

Câu hỏi đó dẫn dắt tôi cho đến khi tôi bị khuất phục, khi mà áp lực bên trong vượt quá sức chịu đựng và tôi phải tâm sự với ai đó hoặc sẽ bị nổ tung. Tôi đành chọn Meredith. Dường như nó cũng bị ám ảnh về chuyện đó nhiều như tôi. Chúng tôi ngồi trong phòng ngủ của Mer, nó đang giúp tôi viết bài luận về con chuột lang yêu quý cho lớp tiếng Pháp. Mer mặc áo len và quần thun ngắn, cho dù trang phục đó trông rất ngố nhưng hoàn toàn phù hợp với nó. Mer đang gập bụng. Cho vui.

“Tốt, nhưng đó là thì hiện tại,” nó nói. “Cậu có cho Thuyền trưởng Jack ăn cà rốt *ngay lúc này* đâu.”

“Ừm. Đúng rồi.” Tôi viết xuống nhưng không nghĩ về những động từ. Tôi cố tìm cách nhắc đến Étienne.

“Đọc lại lần nữa đi nào. Dùng giọng nói buồn cười của cậu! Thứ tiếng Pháp nửa mùa cậu đã dùng khi gọi kem cà phê ở chỗ mới với St. Clair ấy.”

Tôi chớp ngay lấy cơ hội. “Cậu biết không, có chuyện này, ừm, mình cứ thắc mắc mãi.” Một bảng hiệu lóe sáng trên đầu tôi, rạn rở dòng chữ TÔI! YÊU! ÉTIENNE! nhưng tôi gạt nó đi. “Tại sao cậu ấy và Ellie vẫn ở bên nhau? Mình thấy họ không còn gặp nhau nữa. Đúng không?”

Mer dừng động tác gập bụng và... tôi bị bắt quả tang. Nó biết tôi cũng yêu anh.

Nhưng rồi Mer lúng túng, tôi nhận ra nó cũng bị kẹt trong bế tắc như tôi. Nó không nhận ra giọng điệu hơi khác thường của tôi. “Ừm.” Nó chậm rãi ngồi xuống sàn nhà. “Không đơn giản vậy đâu. Họ đã ở bên nhau từ rất lâu, gần như là một cặp đã kết hôn lâu năm. Và bên cạnh đó, cả hai đều thực sự... *thận trọng*.”

“Thận trọng là sao?”

“Ừm. St. Clair không muốn phá vỡ sự bình yên. Ellie cũng vậy. Chị ấy mất nhiều thời gian để chọn trường đại học và rồi vẫn chọn ngôi trường chỉ cách đây vài khu dân cư. Mình biết Parsons là một trường danh giá nhưng chị ấy chọn nó vì nó thân thuộc. Giờ lại thêm chuyện của mẹ St. Clair, mình nghĩ cậu ấy sợ phải mất thêm ai khác. Trong khi đó Ellie cũng sẽ không dứt tình khi mẹ bạn trai đang chống chọi với bệnh ung thư. Ngay cả khi quan hệ của họ không còn tốt đẹp nữa.”

Tôi bấm bút. Tách tách tách. “Vây cậu nghĩ họ không hạnh phúc à?”

Mer thở dài. “Không vui cũng không buồn. Vừa đủ ỏn, mình nghĩ thế. Cậu thấy có hợp lý không?”

Có chứ. Tôi ghét điều đó. Tách tách tách.

Tọc mạch với cậu sẽ là sự mạo hiểm đối với tình bạn của bọn tôi. Tôi cần phải tiếp tục giả vờ không có chuyện gì thay đổi và xem cậu cũng giống Josh. Ngày hôm sau, không biết là lần thứ bao nhiêu Josh lại lơ là trong giờ Lịch sử. Cậu ta giấu trên đùi một quyển truyện tranh có tựa đề *Tạm biệt, hạt gạo Lùn*^[1] của Craig Thompson và nguệch ngoạc vào sổ phác họa bên dưới quyển sách. Thứ cậu ta đang ghi chép không phải về cuộc đột kích phá ngục Bastille.

[1] Tên tiếng Anh: Good-bye, Chunky Rice

Josh và Rashmi lại khẩu chiến trong bữa trưa. Không còn ai lo lắng về vấn đề trốn tiết của Étienne nữa nhưng Josh đang bùng học với tần suất đáng báo động.

Josh cũng không còn làm bài tập về nhà. Rashmi càng thúc ép thì cậu ta lại càng trượt dài.

Giáo sư Hansen đi đi lại lại trước lớp. Thầy có dáng người thấp bé với cặp kính dày cộp, mái tóc thưa thưa bay tứ tung mỗi khi thầy đập tay lên bàn để nhấn mạnh một điều gì đó. Thầy dạy những giai đoạn lịch sử đen tối và không bao giờ bắt chúng tôi thuộc lòng các cột mốc thời gian. Có một giáo viên tuyệt vời như vậy trong suốt bốn năm, thảo nào Étienne hứng thú với môn này như vậy.

Tôi ước gì mình đừng liên hệ mọi việc với Étienne.

Tôi nhìn lướt năm đứa xung quanh và nhận ra mình không phải đứa duy nhất bị hoo-mon tấn công. Emily Middlestone cúi xuống nhặt cục tẩy và Mike Reynard nhìn lên ngực con bé. Tiếc rằng Emily chỉ thích bạn thân nhất của Mike là Dave. Cục tẩy cố tình rơi xuống đất nhưng Dave vẫn đứng vững. Ánh mắt cậu ta dõi theo bước chân của Giáo sư Hansen.

Dave thấy tôi đang nhìn và ngời thẳng lại. Tôi nhanh chóng ngoảnh mặt đi. Emily trừng mắt với tôi nhưng tôi chỉ nở nụ cười xã giao nhạt nhẽo. Nó trở lại trường với một lọn tóc khác màu trên đầu. Một lọn hồng giữa mái tóc vàng óng, không *hắn* giống tôi. Nhưng vẫn na ná.

Giáo sư Hansen say sưa thuật lại chi tiết vụ hành quyết Hoàng hậu Marie Antoinette nhưng tôi không thể tập trung nghe. Étienne và tôi sẽ cùng đi xem phim sau giờ học. Josh và Rashmi cũng đi – Mer thì không vì còn phải tập đá bóng – nhưng mà tỷ số của tuần này sẽ là: Anna 4, Ellie 1. Thầy giáo lại vỗ tay lên một chiếc bàn khác khiến con bé tóc đỏ ngồi bên trái tôi giật mình và đánh rơi sấp tài liệu xuống chân.

Tôi nghiêng người giúp nó nhặt đồ và kinh ngạc phát hiện toàn bộ trang giấy nguệch ngoạc một hình quen thuộc. Tôi sững sờ ngược nhìn, mặt nó đỏ rực như mái tóc nó vậy. Tôi liếc về phía Josh và nhướn mày với nó. Con bé khiếp sợ nhưng tôi chỉ lắc đầu và mỉm cười. Tôi sẽ không để lộ ra đâu.

Con bé tên là gì nhỉ? Isla Martin, sống cùng tầng với tôi nhưng kín tiếng đến nỗi tôi thường quên khuấy đi mất. Nếu thích Josh, con bé cần phải dạn dĩ hơn. Cả hai đều quá bẽn lẽn. Tôi thấy tiếc vì hai đứa trông có vẻ rất xứng đôi. Có lẽ sẽ ít tranh cãi hơn Josh và Rashmi. Vì sao những người hợp cạ lại không bao giờ đến được với nhau? Vì sao người ta sợ hãi việc chấm dứt một mối quan hệ cho dù biết nó đã lụi tàn?

Sau đó, tôi tiếp tục vò đầu bứt tai trong lúc Étienne và tôi đứng đợi bên ngoài phòng Josh ở tầng một để cùng cậu ta đi xem phim. Étienne áp tai vào cửa phòng nhưng liền lùi vội lại như thể cánh cửa bị cháy.

“Sao vậy?”

Cậu nhăn nhó. “Họ đang dàn hòa với nhau.”

Tôi theo cậu ra ngoài. “Rashmi ở trong đó à?”

“Đang giai đoạn làm lành,” cậu nói thẳng. “Mình không muốn xen vào.”

Tôi mừng là cậu đang đi phía trước nên không thể thấy mặt tôi. Không phải tôi sẵn sàng ngủ với một ai đó nhưng vẫn có một bức tường ngớ ngẩn chắn giữa tụi tôi. Tôi luôn nhận thức được nó. Tôi lại nghĩ về Étienne và Ellie. Ngón tay cậu mơn trớn bờ vai trần của chị ta. Môi chị ta hé mở trên cổ cậu.

Đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, Anna à.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, KHÔNG NGHĨ NỮA!

Tôi chuyển tâm trí sang chuyện của mẹ cậu. Bác đã hoàn tất quá trình điều trị nhưng đến tháng ba chúng tôi mới biết bác đã khỏi hẳn hay chưa. Bác sẽ phải đợi đến khi chất phóng xạ đào thải ra khỏi cơ thể bác rồi mới có thể tiến hành kiểm tra lại. Étienne bị mắc kẹt giữa lo âu và hy vọng nên tôi luôn hướng cậu về phía hy vọng mỗi khi có dịp.

Hôm nay bác thấy khỏe nên cậu cũng vui lây. Cậu kể tôi nghe về đơn thuốc của bác nhưng sự chú ý của tôi đổ dồn vào dáng vẻ của cậu. Tôi nhớ

lại lễ Tạ ơn năm rồi. Hàng mi đó, chiếc mũi đó, in bóng trong phòng ngủ tối tăm của tôi.

Chúa ơi, cậu đẹp trai quá.

Chúng tôi đi bộ đến rạp chiếu phim ưa thích vốn được cả bọn gán cho cái tên “Rạp phim Bố mẹ chó săn cáo chân ngắn.” Nó chỉ cách ký túc xá vài dãy nhà và được điều hành bởi quý ông dẫn chú chó Pouce tôi đã gặp ở tiệm bánh ngọt. Hai đứa tôi bước vào và quý ông thân thiện, đáng kính đứng sau quầy bán vé reo vang, “*Jo-ja! Atlanna, Jo-ja!*”

Tôi mỉm cười đáp lễ. Tôi hay thực hành tiếng Pháp với ông và đôi lại ông rèn giữa tiếng Anh với tôi. Ông nhớ tôi đến từ Atlanta, Georgia (Jo-ja!) và chúng tôi nói một chút về thời tiết trong ngày. Tôi hỏi ông chú chó Pouce có vui vẻ không và ông có thích thưởng thức món ngon không. Chỉ ít tôi đã có cố gắng tập luyện.

Bộ phim chiều này là *Kỳ nghỉ ở Roma*^[2], rạp phim vắng hoe. Étienne đuổi chân và thả lỏng trên ghế ngồi. “Được, mình có rồi. Làm kẻ xấu...”

[2] Tên tiếng Anh: Roman Holiday, đạo diễn: William Wyler.

“Chưa bao giờ trông hay như thế.”

“Đúng vậy!” Mắt cậu sáng lấp lánh. Đó là trò chơi chúng tôi rất thích, một đứa sẽ nghĩ về đầu của một câu khẩu hiệu cũ rích và đứa kia sẽ điền thêm về sau.

“Với những người bạn như thế này...”

Cậu tiếp nối giọng nói mờ ám của tôi. “*Ai cần kẻ thù chứ?*”

Tiếng cười của tôi dội vào những bức tường bọc vải, Étienne cố giữ nét mặt kín bưng. Cậu thất bại và càng cười nhiều hơn. Nhìn cậu như thế khiến tim tôi lồi nhịp, nhưng hấn mặt tôi rất kỳ cục vì cậu đã che miệng mình. “Đừng nhìn nữa.”

“Cái gì?”

“Nhìn răng mình. Cậu vừa nhìn chòng chọc hàm dưới của mình đấy.”

Tôi lại cười. “Làm như mình có quyền chế nhạo răng lợi của người khác ấy. Mình có thể bắn nước đến một khoảng cách khó tin từ khe hở này, cậu biết chứ. Bridge từng ghẹo mình suốt...” Tôi ngưng bật và cảm thấy khó chịu. Tôi vẫn chưa nói chuyện với Bridgette.

Étienne bỏ tay khỏi miệng. Cậu trông nghiêm túc và có phần an ủi: “Mình *thích* nụ cười của cậu.”

Mình cũng thích nụ cười của cậu.

Nhưng tôi không đủ can đảm để nói ra lời.

Chương 33

Chị ngồi ở bàn lễ tân mỉm cười khi trông thấy tôi. “Chị có bưu phẩm cho em đây!”

Cánh cửa tòa nhà Lambert lại mở ra và bạn bè tôi đang lũ lượt đứng phía sau. Chị lễ tân đưa ra một chiếc hộp nâu lớn và tôi hồ hởi ký nhận. “Mẹ cậu gửi đồ hả?” Mer hỏi, hai má ửng hồng vì trời lạnh.

“Ừm!” Hôm nay là sinh nhật tôi. Tôi biết trong hộp có gì rồi. Tôi háo hức mang nó đến ghế sofa trong tiền sảnh và tìm một dụng cụ nào đó để mở. Josh liền lấy chìa khóa phòng cậu ta để cửa đứt băng keo.

“Aaa!” cậu ta hét lên.

Rashmi, Mer và Étienne lén nhìn bên trong còn tôi hả hê đắc thắng.

“Không!” Mer nói.

“Nó đó!” tôi nói.

Étienne cầm lên một chiếc hộp xanh lục mỏng manh. “Bánh quy hả?”

Josh giật chiếc hộp khỏi tay Étienne. “Không phải bánh quy tầm thường đâu anh bạn người Anh giỏi giang ạ. Thịn Mint^[1] đấy nhé.” Cậu ta quay sang tôi. “Em có thể mở nó ra không?”

[1] Loại bánh quy vỏ tròn mỏng có vị ca cao đen và dầu bạc hà tinh khiết.

“Tất nhiên là được!” Mỗi năm gia đình tôi lại mừng sinh nhật tôi bằng bánh quy Nữ hướng đạo sinh^[2] thay cho bánh kem. Thời điểm nhận quà luôn luôn trùng khớp một cách hoàn hảo.

[2] Chuỗi bánh quy gây quỹ cho hội Nữ hướng đạo sinh Hoa Kỳ.

Rashmi lôi ra một hộp Lemon Challet Cremes^[3]. “Mẹ cậu thật tuyệt.”

[3] Một loại bánh quy trong chuỗi bánh Nữ hướng đạo sinh.

“Tagalongs... thì có gì mà đặc biệt đến vậy?” Étienne vừa hỏi vừa thám thính một chiếc hộp khác.

“TAGALONGS ư?” Mer giật nó khỏi tay cậu.

“Đây là những miếng bánh ngon lành duy nhất trên trái đất này,” tôi giăng giải cấn kễ cho Étienne. “Người ta chỉ bán chúng vào thời điểm này trong năm. Cậu chưa từng thử bánh quy Nữ hướng đạo sinh sao?”

“Ai đó vừa nhắc *bánh quy Nữ hướng đạo sinh* à?”

Tôi ngạc nhiên khi thấy Amanda Spitterton–Watts ngó qua vai tôi. Mắt nó trở ra khi trông thấy kho báu của tôi.

“Bánh quy Nữ hướng đạo sinh hả?” Một khuôn mặt khác thập thò phía sau chúng tôi với cùng biểu cảm lúng túng quen thuộc. Thì ra là anh bạn Burger phô mai. Amanda bĩu môi khinh miệt và quay lại với tôi.

“Cho xin một cái Thín Mít được không?” nó nói.

“Ừ, được chứ. Chắc chắn rồi,” tôi đáp. Josh nhăn mặt nhưng tôi vẫn đưa bánh cho Amanda. Nó cắm răng vào vỏ bánh sô-cô-la và túm chặt cánh tay Étienne, rên lên sung sướng. Cậu cố rút tay ra nhưng nó bám rất chặt. Amanda liếm môi. Tôi sững sốt phát hiện không một mẩu vụn dính trên miệng nó. Sao nó có thể làm được như thế?

“Cậu đã từng *ném* một cái Thín Mít nào chưa?” nó hỏi cậu.

“Ném rồi,” cậu nói dối.

Rashmi khịt mũi.

Sau lưng tôi có tiếng ho húng hắng, thì ra Burger phô mai đang nhìn thèm thườn chiếc hộp của tôi. Tôi liếc xéo Amanda đồ-sò-soạng-cánh-tay và lấy ra cả một ống Thin Mint. “Của cậu này, Burger phô mai.”

Anh chàng ngo ngác nhìn tôi nhưng thật ra lúc nào trông cậu ta cũng ngo ngác như thế. “Ôi ôi, cảm ơn Anna.” Burger phô mai ném bánh quy và ì ạch bước về phía cầu thang.

Josh cần nhần. “*Sao chị lại đi ban phát bánh quy như thế?*”

“Nghiêm túc nhé.” Mer cúi kính liếc Amanda. “Tụi mình kiếm chỗ khác đi.” Nó lấy hết bưu phẩm của tôi và mang lên lầu. Mer luôn chuẩn bị sẵn sữa tươi trong tủ lạnh mini. Đám bạn chúc tôi sinh nhật vui vẻ và cùng cụng ly, rồi cả bọn nhồi bánh vào bụng đến khi đi không nổi.

“Ôi.” Étienne rên rỉ trên sàn nhà. “Tagalongs.”

“Đã bảo ông rồi,” Mer nói, liếm nốt số bơ đậu phộng vị sô-cô-la còn vương trên nhẫn.

“Xin lỗi không có gì để tặng cậu.” Rashmi lăn ra. “Cảm ơn đã chia sẻ bánh quy với bọn mình.”

Tôi mỉm cười. “Mình vui vì được chia sẻ với các cậu mà.”

“Thật ra là,” Étienne ngồi lên, “mình định tặng cậu trong bữa tối nhưng chắc bây giờ cũng thích hợp.” Cậu vươn tay lấy ba-lô.

“Nhưng cậu ghét sinh nhật cơ mà!” tôi nói.

“Đừng cảm ơn vội. Mình không ghét sinh nhật, mình chỉ không ăn mừng ngày sinh của mình thôi. Xin lỗi đã không gói ghém đằng hoàng.” Cậu đưa

tôi một cuốn sổ lò xo.

Tôi cảm thấy bối rối. “Ồ... cảm ơn nhé.”

“Nó dành cho người thuận tay trái. Thấy không?” Cậu lật sổ. “Cuốn sổ tay cũ của cậu đã gần như giăng kín những đoạn ghi chú và bài bình luận phim, mình nghĩ cậu sẽ sớm cần một cuốn mới.”

Không ai nhớ tôi thuận tay trái. Cổ họng tôi nghẹn lại. “Tuyệt quá.”

“Mình biết cuốn sổ không nhiều nhận...”

“Không đâu. Tuyệt lắm. Cảm ơn cậu.”

Cậu cắn ngón tay út và bọn tôi tùm tùm cười với nhau.

“Ặc ặc, St. Clair. Ngọt ngào quá sức,” Josh nói.

Étienne ném gói của Mer vào đầu Josh.

“Cậu chưa bao giờ giải thích cho mình hiểu,” Rashmi nói. “Mấy cái bình luận của cậu là gì thế?”

“Ồ.” Tôi rời mắt khỏi Étienne. “Chỉ là một việc mình luôn muốn làm. Mình thích bàn luận về phim ảnh. Rất khó để chen chân vào ngành này - đại loại là một công việc trọn đời – nên mình cần cố gắng thực hành càng nhiều càng tốt.”

“Sao cậu không muốn làm đạo diễn? Hoặc biên kịch hay diễn viên gì đó?” nó hỏi. “Không ai muốn trở thành một nhà phê bình, nghề đó kỳ quặc lắm.”

“Không kỳ quặc đâu,” Étienne nói. “Mình nghĩ công việc đó thú vị đấy chứ.”

Tôi nhún vai. “Chẳng qua mình thích... bộc lộ quan điểm của mình. Được viết về một nhân vật nào đó thực sự rất tuyệt. Mình đã từng trò chuyện với một nhà phê bình có tiếng ở Atlanta – ông sống ở gần rạp phim nên thường đến đó – có lần ông ta đã khoác lác rằng sau Pauline Kael chưa từng có một nữ phê bình đáng kính nể nào vì phụ nữ quá mềm yếu. Rằng cánh nữ phê bình hiện tại sẽ tặng bốn sao cho bất kỳ một bộ phim dở hơi nào. Mình muốn chứng minh ông ta không đúng.”

Mer cười toe toét. “Dĩ nhiên ông ta không đúng rồi.”

Étienne nhóm dậy. “Mình không nghĩ một người biết cậu lại cho rằng sẽ dễ dàng kiếm được một lời khen từ cậu.”

Tôi bối rối nhìn cậu. “Ý cậu là sao?”

“Ngáp ngáp,” Josh nói nhưng không thực sự đang ngáp. “Kế hoạch tiếp theo là gì nhỉ?”

Tôi đợi Étienne trả lời nhưng cậu không nói gì. Tôi lơ đãng nhìn Josh. “Hả?”

“Đừng ngồi đây cả buổi tối. Ra ngoài đi.”

Cậu ta không nhắc đến phim. Tôi bồn chồn nhúc nhích. “Mình muốn ở lại.”

Hai mắt Josh lóe sáng. “Anna. Chị đã từng say rượu chưa?”

“Tất nhiên,” tôi nói dối. Màu đỏ trên mặt đã hủy hoại lớp vỏ nguy trang của tôi. Cả bọn đồng loạt gào rú.

“Sao cậu có thể học ở đây hơn nửa năm mà vẫn chưa say rượu nhỉ?” Rashmi hỏi.

Tôi quanh co lấp liếm. “Chỉ là... mình thấy không hợp pháp.”

“Chị đang ở Pháp,” Josh nói. “Chí ít cũng nên thử cho biết.”

Giờ thì các bạn tôi đang nhảy tung tung. Như thể hôm nay là sinh nhật của bọn họ vậy. “ĐÚNG RỒI! Bọn mình hãy cho Anna nếm mùi say rượu đi nào!”

“Mình không biết...”

“Không phải say rượu.” Étienne mỉm cười. Cậu là người duy nhất vẫn còn ngồi. “Chỉ là... vui vẻ chút thôi.”

“Sinh nhật say xỉn vui vẻ,” Josh nói.

“Vui vẻ thôi,” Étienne lặp lại. “Đi nhé Anna. Mình biết một nơi rất tuyệt để ăn mừng.”

Vì cậu mà miệng tôi đi trước cái đầu. “Được,” tôi nói.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Bọn tôi đồng ý tối nay sẽ gặp lại. Tôi đã nghĩ gì ấy nhỉ? Tôi muốn ở lại để thưởng thức loạt phim của Michel Grondy cơ mà. Tôi hồi hộp gần chết và mất rất nhiều thời gian mới chọn được đồ để mặc. Tủ áo của tôi không chất đống trang phục để đi đàn đúm tiệc tùng. Khi tôi xuống tiền sảnh thì

mọi người đã tề tựu đông đủ, kể cả Étienne. Tôi ngạc nhiên vì cậu đã đến đúng giờ. Cậu quay lưng về phía tôi.

“Được rồi,” tôi nói. “Mở tiệc thôi các bạn.”

Nghe thấy giọng tôi cậu liền quay lại. Cậu gần như giật bắn lên.

Tôi mặc váy ngắn. Lần đầu tôi mặc váy ở đây vì cảm thấy nó phù hợp cho dịp sinh nhật. “Oái oái, Anna!” Rashmi giả vờ chỉnh gọng kính. “Sao cậu lại giấu nhem gia tài như vậy?”

Étienne đang nhìn chăm chăm cặp chân tôi. Tôi cố tình rúc vào áo khoác, cậu giật mình và đắm sâu vào Rashmi.

Có lẽ nó nói đúng. Có lẽ tôi nên thường xuyên mặc váy hơn.

Chương 34

Ban nhạc trong câu lạc bộ đang hăng say chơi rock. Trong tiếng ghi-ta mạnh mẽ, tiếng trống giập dữ và ca từ gào thét, tôi không thể nghĩ được gì nữa. Tôi chỉ biết mình cảm thấy vui. Rất vui. Tại sao tôi chưa bao giờ say rượu nhỉ? Tôi đúng là ngu – say xỉn có phải chuyện gì to tát đâu. Giờ thì tôi hoàn toàn thông cảm cho lý do thiên hạ thích uống rượu. Tôi không rõ mình đã nốc vào thứ gì nhưng tôi biết nó có pha nước trái cây. Ngậm đầu rất tởm nhưng càng uống lại càng thấy ngon. Hoặc là tôi đã bớt chú tâm vào nó. Đại loại vậy. Tôi cảm thấy rất kỳ quái. Tràn đầy năng lượng.

Étienne đâu rồi?

Tôi đảo mắt quanh căn phòng mờ ảo, xuyên qua những cơ thể quần quai của giới trẻ Paris bị vỡ mộng đang giải tỏa tức tối qua chất rock Pháp liều cao. Sau cùng tôi tìm thấy cậu đang dựa vào tường và đang trò chuyện với Mer. Sao cậu lại thủ thỉ với Mer? Mer cười, hất mái tóc xoăn, rồi nó chạm vào cánh tay cậu.

Meredith đã trở thành đồ-sờ-soạng-cánh-tay. Không thể tin được.

Chưa kịp định thần thì chân tôi đã kéo lê cơ thể tôi về phía bọn họ. Âm nhạc xập xình chảy qua mạch máu tôi. Tôi vấp phải chân một gã nào đó. Anh ta chửi thề, tôi lầm bầm xin lỗi và lao đảo đi tiếp. Anh ta bị làm sao ấy nhỉ?

Étienne. Tôi cần phải nói chuyện với Étienne.

“Này.” Tôi quát vào mặt cậu làm cậu giật nảy mình.

“Trời. Anna. Có sao không? Cậu đã uống nhiều lắm hả?” Mer hỏi.

Tôi xua tay. Ba ngón. Bốn ngón. Rồi năm ngón. Cỡ đó thôi.

“Nhảy với mình,” tôi nói với St. Clair. Cậu tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn đưa ly bia cho Mer. Nó bắn cho tôi cái nhìn chê trách nhưng tôi không để tâm. Cậu là bạn thân của tôi. Tôi túm tay cậu và kéo vào sàn nhảy. Âm nhạc càng om sòm hơn và tôi để nó cuốn lấy mình. Đôi mắt Étienne dõi theo cơ thể tôi.

Cậu đã tìm được nhịp điệu nên chúng tôi cùng chuyển động.

Căn phòng xoay tròn xung quanh hai đứa. Mái tóc cậu ướt đầm mồ hôi. Tóc tôi cũng vậy. Tôi kéo cậu lại gần, cậu không phản đối. Tôi áp sát cơ thể cậu. Khi tôi đến gần hai mắt cậu nhắm lại, miệng cậu khẽ tách ra.

Chúng tôi như hòa thành một khối. Ban nhạc bắt đầu một bài hát mới. Càng lúc càng âm ỉ. Đám đông như đã phát điên. Étienne rống lên đoạn điệp khúc cùng mọi người. Tôi không biết ca khúc đó. Cho dù có biết nói tiếng Pháp thì tôi cũng không chắc mình có thể phát ra âm thanh trong môi trường ồn ào ngoại cỡ này không – tôi chỉ biết một điều là ban nhạc này HAY HƠN HẸN Penny Dreadfuls. Ha ha!

Bọn tôi nhảy đến khi kiệt sức, cả hai cùng thở hổn hển, quần áo ướt đầm và đi đứng liêu xiêu. Cậu dẫn tôi đến quầy bar và tôi bám vào nó bằng chút sức lực còn sót lại. Cậu cũng nghiêng ngả bên cạnh tôi. Bọn tôi bật cười. Tôi khóc vì cười quá nhiều.

Bỗng một con bé lạ hoắc quát tiếng Pháp vào mặt chúng tôi.

“Sao thế?” Étienne quay lại, kinh hãi trợn mắt khi thấy con bé đó. Nó có mái tóc óng ả và khuôn mặt gay gắt. Nó liên tục gào lên và tôi nhặt nhanh được vài tiếng chửi thề. Cậu đáp lại bằng tiếng Pháp, từ thế đứng và giọng nói của cậu tôi có thể đoán cậu đang biện hộ cho bản thân. Con bé đó lại la ó, nhếch mép lần cuối và len lỏi đi qua đám đông điên cuồng.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi.

“Chết tiệt. *Chết tiệt.*”

“Người đó là ai? Đã xảy ra chuyện gì?” tôi vén tóc ra khỏi cổ. Tôi cảm thấy nóng bức. Ở đây quá nóng.

Étienne hốt hoảng vỗ túi quần. “Mẹ kiếp. Điện thoại của mình đâu?”

Tôi mò mẫm túi xách tay và lấy điện thoại ra. “DỪNG CỬA MÌNH NÀY!” Tôi hét át cả tiếng nhạc.

Cậu lắc đầu. “Mình không thể dùng điện thoại của cậu. Cô ấy sẽ biết.” Cậu hất tóc và trước khi tôi nhận ra cậu đã đi ra cửa. Tôi bám theo. Chúng tôi xông ra khỏi câu lạc bộ, tôi đó khá lạnh lẽo.

Bông tuyết đang rơi lả tả. Thật là khó tin. Chưa bao giờ tôi thấy tuyết rơi ở Paris! Trời đổ tuyết đúng vào sinh nhật tôi! Tôi thè lưỡi nhưng không cảm nhận được nó. Tôi thè lưỡi ra xa hơn. Cậu vẫn đang cuống cuống tìm điện thoại. Thì ra nó nằm trong túi áo khoác. Cậu gọi ai đó nhưng chắc hẳn người đó không bắt máy vì cậu đang găm gù.

Tôi nhảy lùi lại. “Có chuyện gì vậy?”

”Có chuyện gì vậy? *Có chuyện gì vậy ư?* Mình sẽ nói cho cậu biết. Con bé trong đó, cái đứa đã muốn làm thịt mình là bạn cùng phòng với Ellie. Nó đã thấy chúng ta nhảy với nhau và gọi Ellie đề mách lẻo mọi chuyện.”

“Vậy thì sao chứ? Chúng ta chỉ nhảy nhót thôi mà. Ai thèm quan tâm?”

“Ai thèm quan tâm hả? Ellie cứ nhặng xị về cậu. Cô ấy ghét chuyện chúng ta đi chung, và giờ cô ấy sẽ nghĩ đang có chuyện gì đó...”

“Chị ta ghét mình ư?” Tôi cảm thấy bối rối. Tôi đã làm gì chị ta? Tôi đã không *gặp* chị ta mấy tháng nay rồi.

Cậu lại kêu lên, đá vào tường và rồi đau đón tru tréo. “CHẾT TIẾT!”

“Bình tĩnh đi nào! Lạy Chúa, Étienne, cậu bị gì vậy?”

Cậu lắc đầu, mặt mũi ngây dại. “Mọi thứ không nên kết thúc như vậy.” Cậu lùa tay vào mái tóc ẩm ướt của mình.

Cái gì đáng ra nên kết thúc? Chị ta hay tôi?

“Cũng đã rạn nứt lâu rồi...”

Lạy Chúa. Họ sắp chia tay ư?

“Nhưng mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý,” cậu nói hết câu.

Tim tôi hóa đá. Khôn tiếp. Nghiêm túc đây. KHÔN KIẾP. “Tại sao lại không hỏi St. Clair? Tại sao cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý?”

Cậu ngược lên nhìn tôi. Không còn Étienne mà chỉ có St. Clair. Cậu có vẻ bị tổn thương, nhưng tôi không thêm quan tâm. Cậu lại là St. Clair phờ phảnh bạn-của-mọi-người. Tôi GHÉT cậu. Trước khi cậu kịp trả lời tôi đã loạng choạng đi xuống phố. Tôi không nhìn cậu nữa. Tôi đã quá ngốc nghếch. Một đứa ngu.

Tôi lại nhớ đến Toph.

Cậu gọi với theo nhưng tôi cứ tiến về phía trước. Chân nọ tiếp chân kia. Tôi tập trung vào các bước chân đến mức đâm sầm vào một ngọn đèn đường. Tôi chửi bới và đá nó. Bất thành linh St. Clair kéo tôi tránh xa ngọn đèn, tôi vẫn la hét đâm đá đến lúc mệt nhoài và chỉ muốn về NHÀ.

“Anna, Anna!”

“Chuyện gì vậy?” Có ai đó hỏi. Meredith, Rashmi và Josh bủa vây xung quanh chúng tôi. Họ đến đây từ khi nào nhỉ? Họ có nhìn thấy chúng tôi không?

“Không sao cả,” St. Clair nói, “Cậu ấy hơi say...”

“Mình KHÔNG SAY.”

“Anna, cậu say và mình cũng say, chuyện này lộ bịch quá. Chúng ta về nhà đi nào.”

“Mình không muốn về nhà với cậu!”

“Cậu bị cái quái gì vậy?”

“Mình bị cái quái gì hả? Cậu gan lắm mới dám hỏi mình câu đó.” Tôi lao đảo đi về phía Rashmi. Nó giữ tôi và lăm lét nhìn Josh. “Nói cho mình biết một điều này thôi, St. Clair. Mình chỉ muốn biết một điều mà thôi.”

Cậu đăm đăm nhìn tôi. Điên tiết. Lúng túng.

Tôi trấn tĩnh giọng mình. “Tại sao cậu vẫn còn cặp với chị ta?”

Im lặng.

“Hay lắm. Khởi trả lời mình. Cậu biết không? Cũng đừng gọi mình. Chúng ta kết thúc rồi. Chúc ngủ ngon.”

Khi cậu cất tiếng thì tôi đã khệnh khạng đi được một đoạn.

“Vì lúc này mình không muốn ở một mình.” Giọng cậu dội lại trong đêm.

Tôi xoay người đối mặt cậu lần cuối. “Cậu *đâu* có một mình, đồ khốn.”

Chương 35

“Chà chà, Anna. Khi say cậu thật là độc địa.”

Tôi trùm chăn qua đầu. Rashmi gọi điện cho tôi. Đầu tôi như sắp nổ tung.

“Tôi qua cậu và St. Clair đã uống bao nhiêu vậy?”

Étienne. Tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tôi nhớ câu lạc bộ, âm nhạc và... có nhảy nhót phải không? Hình như chúng tôi đã nhảy và một con bé mắng nhiếc chúng tôi, hai đứa ra ngoài và... ôi không.

Ôi không không không.

Tôi nhanh chóng ngồi lên, cái đầu trời-ơi-đất-hỡi của tôi vẫn ĐAU NHƯ BÚA BỒ. Tôi nhắm mắt để tránh ánh sáng nhức nhối và chậm chậm lăn trở lại giường.

“Hai người gần như đã làm tình trên sàn nhảy đấy.”

Cái gì?

Tôi lại mở mắt, lòng hồi hận. “Minh nghĩ mình bị cúm rồi,” tôi rên rỉ. Tôi khát nước. Miệng khô đắng. Rất khó chịu. Có vị như cái chuông của Thuyền trưởng Jack.

“Chỉ là tàn tích của cuộc chè chén mà thôi. Cậu nên uống ít nước. Đừng uống nhiều quá, cậu có thể sẽ nôn nữa đấy.”

“Nôn nữa hả?”

“Nhìn vào bồn rửa của cậu đi nhé.”

Tôi lẩm bẩm. “Thôi khỏi.”

“Josh và mình đã vác cậu về phòng. Cậu nên cảm ơn mình.”

“*Cảm ơn nhé.*” Ngay lúc này tôi không có tâm trạng đối đáp với Rashmi. “Étienne không sao chứ?”

“Minh không gặp cậu ấy. Tối qua cậu ấy đến chỗ Ellie.”

Tôi cứ tưởng mình không thể cảm thấy tồi tệ hơn nữa. Tôi vặn xoắn cái gối của mình. “Tối qua mình có nói gì đó kỳ quặc với cậu ấy không?”

“Trừ việc cư xử như một cô bạn gái ghen tuông và bảo rằng không bao giờ muốn nói chuyện với cậu ấy nữa thì không còn gì kỳ quặc cả.” Tôi rên rỉ trong lúc Rashmi điềm lại chuỗi hành động kỳ quặc của tôi. “Nghe này,” nó nói, “giữa hai người có việc gì không?”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu hiểu mà. Hai người giống như không thể tách rời.”

“Trừ lúc cậu ấy ở cạnh bạn gái.”

“Đúng. Vậy có chuyện gì không?”

Tôi lăm bằm, “Mình không biết.”

“Hai người... đã... làm gì chưa?”

“Không có!”

“Nhưng cậu thích St. Clair. Và cậu ấy cũng thích cậu.”

Tôi thôi chọc phá cái gói nằm. “Cậu nghĩ vậy hả?”

“Thôi nào. Mỗi khi thấy cậu xuất hiện là cậu ấy lại đơ như cây cơ.”

Hai mắt tôi tròn tròn. Rashmi chỉ nói ẩn dụ hay thực sự đã nhìn thấy *điều đó*. Không, tập trung đi Anna. “Vậy tại sao...”

“Tại sao St. Clair vẫn ở bên Ellie? Tới qua cậu ấy đã trả lời cậu rồi đó. Cậu ấy cô đơn hay chỉ ít sợ sống trong cảnh cô đơn. Josh bảo từ sau chuyện của mẹ, St. Clair luôn sợ phải xáo trộn bất cứ điều gì trong cuộc sống.”

Vậy là Meredith đã đoán đúng. Étienne sợ phải thay đổi. Tại sao tôi không bàn bạc việc này với Rashmi nhỉ? Chuyện rõ như ban ngày cơ mà. Nó có nguồn tin nội bộ vì Étienne tâm sự với Josh và Josh kể lại cho nó.

“Cậu thực sự nghĩ St. Clair thích mình à?” Tôi vẫn cố hỏi.

Rashmi thở dài. “Anna ơi, cậu ấy suốt ngày trêu ghẹo cậu. Biểu hiện của cậu ấy rõ ràng rành rành thế còn gì nữa. Mỗi khi có ai đó bóng gió chọc phá cậu thì cậu ấy lại bênh vực và bảo họ cút xéo.”

“Hơ hơ.”

Rashmi ngưng lại. “Cậu thực sự thích St. Clair phải không?”

Tôi tranh đấu để không bật khóc. “Không. Không hẳn vậy đâu.”

“Nói dối. Cậu đã tỉnh hẳn chưa? Cậu cần bổ sung năng lượng.”

Tôi đồng ý gặp Rashmi ở nhà ăn sau nửa giờ nữa. Không hiểu sao tôi muốn quay lại giường ngay giây phút vừa đứng dậy. Tôi buồn nôn, đầu nhức như có ai đó đang lấy chày nện vào. Cả người tôi bốc mùi. Lỗ chân lông tỏa ra mùi rượu chua lè. Tóc nồng nặc mùi khói thuốc. Quần áo cũng gớm. Tôi chạy đến bồn rửa.

Và tôi phát hiện bãi chiến trường của tôi qua. Tôi lại nôn thốc nôn tháo.

Trong nhà tắm tôi phát hiện ra những vết bầm kỳ lạ trên cẳng chân và bàn chân mình. Không biết chúng có từ đâu. Tôi ngồi thụp xuống và xả nước nóng. Rào rào. Tôi đến bữa sáng muộn hai mươi phút. Cũng có thể lúc này đã là giờ ăn trưa. Với tôi bữa nào cũng không quan trọng. Tuyệt dày chục phân bao phủ Paris. Sao tôi có thể ngủ qua trận tuyết đầu tiên chứ? Màu trắng sáng lóa khiến tôi phải che mắt.

May mà Rashmi vẫn ngồi một mình ở bàn của nhóm khi tôi lết vào nhà ăn. Tôi không thể đụng mặt những người khác. “Buổi sáng tốt lành, ánh mặt trời.” Nó cười mỉm trước mái tóc ướt và cặp mắt sưng húp của tôi.

“Mình không hiểu sao người ta lại nghĩ uống rượu để tìm niềm vui.”

“Tôi qua lúc nhảy nhót trông cậu vui lắm mà.”

“Tiếc là mình chẳng nhớ gì cả.”

Rashmi đẩy một đĩa bánh mì nướng về phía tôi. “Ăn đi. Uống nước nữa, nhưng đừng uống quá nhiều. Cậu có thể sẽ nôn tiếp đây.”

“Mình vừa nôn rồi.”

“Ồ. Cậu sẽ cảm thấy khá hơn thôi.”

“Josh đâu rồi? Tôi cần một mẫu bánh nhỏ. *Khiếp quá!* Tôi không thấy đói.”

“Cậu sẽ thấy khỏe hơn nếu chịu khó ăn uống.” Nó gật đầu. “Josh vẫn còn ngủ. Chúng mình không kè kè bên nhau từng giây từng phút đâu.”

“Ừm. Ừ nhỉ. Thế nên cậu và mình đi chơi với nhau suốt.”

Oái.

Làn da nâu của Rashmi đỏ lên. “Mình biết chuyện này có thể làm cậu sốc nhưng Anna à, cậu không phải người duy nhất đang gặp khó khăn. Ngay lúc này Josh và mình cũng không hòa thuận lắm đâu.”

Tôi bồn chồn trên ghế. “Mình xin lỗi.”

Nó nghịch ngợm nắp ly nước. “Kệ thôi.”

“Có chuyện gì sao?” Sau vài phút bỏ công khơi gợi nó bắt đầu tuôn ra như nước vỡ bờ. Hóa ra hai đứa nó tranh cãi nhiều hơn tôi tưởng. Về việc Josh cúp học. Về việc Rashmi thúc ép cậu ta. Rashmi nghĩ Josh buồn vì nó sắp rời trường. Tất cả chúng tôi đều vào đại học còn cậu ta thì không.

Trước nay, tôi đã không nghĩ tới chuyện đó.

Rashmi cũng buồn vì cô em gái Sanjita đang đàn đúm với nhóm của Amanda còn cậu em trai Nikhil thì đang bị bắt nạt. Bố mẹ nó thì liên tục so sánh nó với chị gái Leela vốn là người đọc diễn văn tốt nghiệp hai năm trước ở trường này. Mer thì quá bận bịu với đội bóng, Étienne và tôi luôn đánh nhau như sam còn... nó mất đi bạn thân nhất của mình.

Ellie vẫn chưa gọi điện cho nó.

Tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn trong suốt thời gian Rashmi trút bầu tâm sự. Tôi chưa bao giờ nhận ra nó không có ai để chuyện trò. Tôi cứ đinh ninh Josh là đủ cho nó rồi.

“Bọn mình sẽ thu xếp được,” nó nói về Josh, cố gắng không khóc, “Bọn mình luôn làm thế. Chỉ khó khăn chút thôi.” Tôi đưa khăn ăn cho nó chùi mũi.

“Cảm ơn.”

“Có gì đâu. Cảm ơn bánh mì nướng của cậu.”

Nó hé môi cười nhưng liền ngưng lại và nhìn sau lưng tôi. Tôi nhìn theo mắt nó.

Cậu đang ở đó.

Tóc cậu hoàn toàn bù xù, chiếc áo Napoleon nhăn nhúm hơn bao giờ hết. Cậu chậm chạp đến chỗ ông Boutin và lấy một đĩa... bánh mì nướng. Trông cứ như cả tuần cậu không chợp mắt dù vẫn đẹp trai. Tim tôi vỡ vụn. “Mình nói gì bây giờ? Mình nên nói gì với cậu ấy?”

“Hít sâu,” Rashmi nói. “Hít vào thật sâu.”

Hít thở là chuyện bất khả thi. “Nếu cậu ấy không đếm xỉa tới mình thì phải làm sao? Mình đã bảo cậu ấy không được nói chuyện với mình nữa.”

Rashmi rướn người giữ tay tôi. “Cậu sẽ ổn thôi. Cậu ấy đang đi tới nên mình sẽ thả tay cậu ra. Cứ xử tự nhiên nhé. Cậu sẽ ổn.”

Đúng vậy. Tôi sẽ ổn. Đúng vậy.

Cậu chậm chạp đi đến bàn của chúng tôi. Tôi nhắm mắt. Tôi đang lo lắng cậu sẽ không ngồi xuống và SẾ không bao giờ bắt chuyện với tôi thì khay thức ăn của cậu kêu loảng xoảng ở phía đối diện. Cậu đã bao giờ không ngồi cạnh tôi chưa nhỉ? Nhưng thôi chuyện đó không phải vấn đề. Miễn là cậu ở đây.

“Chào,” cậu nói.

Tôi mở mắt. “Chào.”

“Phấn đây!” Rashmi nói. “Mình phải gọi Josh. Mình đã hứa sẽ gọi anh ấy trước khi ăn sáng mà quên khuấy đi mất. Gặp hai cậu sau nhé.” Cô bạn

hồi hả bỏ đi như thể chúng tôi đang mắc bệnh truyền nhiễm.

Tôi xoay xoay bánh mì nướng trên đĩa. Cố cắn thêm một miếng.

Étienne khẽ ho. “Cậu không sao chứ?”

“Đuối. Còn cậu?”

“Tệ như quý.”

“Cậu trông cũng như quý vậy.”

“Cô gái có mái tóc sũng nước y hệt một con quái vật bị ướt đang nói đó hả?”

Tôi ra vẻ như đang cười. Cậu ra vẻ như đang nhún vai.

“Cảm ơn nhiều, Étienne.”

Cậu chạm tay vào bánh nhưng không cầm lên. “Vậy mình lại là ‘Étienne’ rồi à?”

“Cậu có nhiều tên quá.”

“Mình chỉ có một cái tên nhưng người ta xé nó ra lung tung.”

“Sao cũng được. Ừm, cậu lại là Étienne.”

“Hay lắm.”

Tôi tự hỏi cuộc đối thoại này có được tính là lời xin lỗi hay không. “Chị ấy sao rồi?” Tôi không muốn nhắc đến tên người ấy.

“Cay cú.”

“Mình xin lỗi.” Tuy không thật tâm hối hận nhưng tôi khao khát muốn chứng minh chúng tôi vẫn có thể làm bạn bè. Con đau buốt nhói trong lòng tôi vẫn cần có cậu xoa dịu. “Mình không muốn gây rối, nhưng không biết sao mình lại...”

Cậu day day thái dương. “Đừng xin lỗi. Không phải lỗi của cậu.”

“Nhưng nếu mình không lỗi cậu ra nhảy thì...”

“Anna.” Étienne từ tốn nói. “Cậu không thể buộc mình làm những điều mình không muốn.”

Mặt tôi nóng bừng, lòng nhộn nhạo như sắp nổ tung khi tôi chợt nhận ra một điều.

Cậu ấy thích tôi. Étienne thực sự thích tôi.

Nhưng ngay lập tức sự hoài nghi xâm chiếm tôi, một ý nghĩ bệnh hoạn đã đẩy cảm xúc của tôi đến thái cực đối nghịch. “Nhưng... cậu vẫn ở bên chị ấy?”

Cậu đau khổ nhắm nghiền hai mắt.

Tôi không thể không chế giọng mình. “Cậu đã qua đêm với chị ấy!”

“Không!” Mắt Étienne bật mở. “Không, mình không làm thế. Anna, mình đã không... *qua đêm* với Ellie từ lâu lắm rồi.” Cậu nhìn tôi với vẻ van nài. Từ trước Giáng sinh rồi.”

“Mình không hiểu tại sao cậu không chia tay chị ấy.” Tôi nức nở. Thật đau khổ khi ở rất gần thứ mình muốn mà nó vẫn xa quá tầm tay.

Cậu tỏ vẻ hoang mang. “Mình đã ở bên cô ấy từ rất lâu. Chúng mình đã trải qua nhiều chuyện, việc này phức tạp lắm...”

“Phức tạp cái quái gì.” Tôi đứng lên và đẩy khay thức ăn qua bên kia bàn. Mẩu bánh mì nướng rơi khỏi đĩa và đáp xuống nền nhà. “Mình đã chường mặt ra và cậu đã hất hủi mình. Mình sẽ không phạm lại sai lầm đó.”

Tôi phóng đi.

“Anna! Anna, đợi đã!”

“Oliphant! Cảm thấy khá hơn chưa?” Tôi lui lại và suýt đâm vào Dave. Cậu ta đang mỉm cười. Bạn bè Dave bao gồm Mike và Emily Middlestone (hay còn gọi là Cô gái có Lộn tóc hồng) đợi phía sau với khay thức ăn cho bữa trưa.

“Ừm, sao vậy?” Tôi nhìn lại, Etienne đã đứng lên. Cậu sắp sửa đuổi theo tôi nhưng giờ thấy Dave thì lại chần chừ.

Dave bật cười. “Tôi qua thấy chị ở tiền sảnh. Chắc chị không nhớ, lúc đó bạn bè chị đang vất vả kéo chị vào thang máy nên tôi đến giúp họ một tay.”

Rashmi đã không nhắc đến chuyện này.

“Chị đã nôn hết ra bồn rửa.”

Dave đã vào phòng tôi?

“Chị ổn rồi chứ?” Cậu ta vén tóc ra sau tai.

Tôi lại liếc về phía Étienne. Cậu bước ra nhưng lại lưỡng lự. Tôi quay lại với Dave, một cảm giác mới mẻ và xấu xa hình thành trong lòng. “Ổn rồi.”

“Hay lắm. bọn này sẽ đến quán rượu Ireland ở Montmartre. Muốn đi chung không?”

Tôi đã nốc đủ rượu cho một quãng thời gian dài. “Cảm ơn nhưng chị muốn ở lại ký túc xá.”

“Ừm. Có lẽ đề lần khác?” Cậu ta cười toe toét và thúc tôi. “Khi nào chị cảm thấy khỏe hơn rồi đi nhé?”

Tôi muốn trừng phạt Étienne, muốn làm tổn thương cậu theo cái cách cậu đã làm tổn thương tôi. “Ừm. Chị cũng thích thế.”

Dave nhướn mày vẻ ngạc nhiên. “Tuyệt. Gặp chị sau.” Cậu ta mỉm cười bên lễn và theo đám bạn đến chiếc bàn thường ngày của họ ở góc bên kia nhà ăn.

“Tuyệt,” Étienne nói sau lưng tôi. “Thật tuyệt được nói chuyện với cậu.”

Tôi quay lại. “Cậu bị sao vậy? Cậu có thể tiếp tục hẹn hò Ellie nhưng mình không thể nói chuyện với Dave à?”

Étienne trông có vẻ ngượng ngịu. Cậu nhìn chăm chăm xuống giày. “Xin lỗi.”

Tôi không biết nên làm gì với lời xin lỗi đó.

“Mình xin lỗi,” cậu lại nói. Lần này cậu nhìn tôi với vẻ khẩn cầu. “Mình biết không công bằng với cậu nhưng mình cần thêm thời gian để thu xếp mọi chuyện.”

“Cậu đã có cả năm để thu xếp rồi.” Giọng tôi lạnh lùng.

“Làm ơn đi Anna. Hãy làm bạn mình.”

“Bạn cậu.” Tôi bật cười chua chát. “Được rồi. Tất nhiên.”

Étienne nhìn tôi một cách bất lực. Tôi muốn nói với cậu đừng mong tới điều đó, nhưng tôi KHÔNG BAO GIỜ có thể từ chối cậu. “Làm ơn đi mà,” cậu nhắc lại.

Tôi khoanh tay bảo vệ bản thân. “Chắc chắn rồi, *St. Clair*. Làm bạn.”

Chương 36

“Mình không tin cậu đã ăn trưa với David.” Mer nhìn cậu ta nghiêng ngàng đi dọc hành lang và lắc đầu. Chúng tôi đi về hướng ngược lại với Dave để đến lớp Vật lý.

“Dave,” tôi sửa lại. “Sao chứ? Cậu ấy tử tế mà.”

“Nếu cậu thích loài gặm nhấm,” *St. Clair* nói, “cậu sẽ thấy với hàm răng bự chẳng đó sẽ rất khó nhai được thức ăn.”

“Mình biết cậu không thích Dave, nhưng ít nhất cũng tỏ ra lịch sự chút chứ.” Một tuần lễ gần đây trôi qua rất tệ. St. Clair và tôi vẫn là bạn bè - về mặt lý thuyết – nhưng nay *tình trạng kia* đã quay lại, nặng nề và xấu xí hơn những ngày sau lễ Tạ ơn. Đến mức có thể cảm nhận được một cơ thể thực sự đang ngăn cách chúng tôi xích lại gần nhau.

“Thì sao nào?” Giọng cậu hồ nghi. “Hai người đang hẹn hò à?”

”Ừm, bọn mình chuẩn bị có cuộc hẹn đầu tiên sau khi cậu ta hỏi cưới mình. Làm ơn đi. Mình và Dave chỉ là bạn.”

Mer cười toe. “Dave không muốn chỉ là bạn bè thông thường đâu.”

“Này, cậu có chép lại đề bài môn Ngữ văn không?” Tôi hỏi.

“Đánh trống lảng hả Anna,” Rashmi thân thiện nói. Kể từ sau bữa sáng hậu sinh nhật, tình cảm của hai chúng tôi đã được cải thiện ít nhiều.

“Kỳ lạ quá,” St. Clair nói. “Mình thấy cậu chép lại đề bài rồi mà.”

”VẬY HẢ?”

“Ừ, mình thấy rõ lắm.” cậu nói. Có một sự thách thức ở đây.

“Ôi thôi đi các bạn,” Mer nói. Cả đám đã phát ốm lên với những trò cãi vã của hai đứa tôi dù họ không biết cụ thể tình trạng hiện tại của bọn tôi. Và tôi thích như vậy. “Anna, bài tập yêu cầu viết một bài luận so sánh hai câu chuyện trong cuốn *Kitchen*. Nhớ chưa?”

Dĩ nhiên tôi vẫn nhớ, Thật ra tôi mong chờ bài tập này lắm. Chúng tôi vừa đọc xong một tác phẩm của tác giả Nhật Bản Banana Yoshimoto và đó là cuốn sách tôi thích nhất tính đến thời điểm này. Cả hai câu chuyện của bà

đều đau xót và tang thương nhưng cũng đượm vẻ... giản dị và lãng mạn. Tôi không thể không liên tưởng đến các tác phẩm của bố mình.

Bố tôi cũng viết về tình yêu và cái chết, nhưng sách của ông tràn ngập những tình tiết kịch tính ngổ ngàng còn Yoshimoto phản ánh quá trình chữa lành tâm hồn. Nhân vật của bà cũng bị dẫn dắt nhưng họ đã tìm lại cuộc sống của mình. Họ học cách yêu thương trở lại. Câu chuyện của bà đau khổ hơn nhưng cũng thỏa mãn hơn. Nhân vật trong truyện chịu đựng ở đoạn đầu và giữa chứ không ở đoạn kết. Đó là một hướng giải quyết tích cực.

Tôi nên gửi cho bố một cuốn và khoanh tròn đoạn kết hạnh phúc ấy bằng mực đỏ.

“Ồ,” St. Clair nói. “Tối nay chúng ta sẽ cùng làm bài tập chứ?”

Cậu đang nỗ lực tỏ ra hòa đồng. Nghe giọng cậu có vẻ khổ sở. Cậu liên tục cố gắng còn tôi liên tục gạt cậu ra. “Mình không biết,” tôi nói. “Mình còn phải đi đo váy cưới.”

Khuôn mặt St. Clair thấp thoáng vẻ chán nản, nhưng vì một lý do nào đó tôi không cảm thấy hài lòng như mong đợi. Thôi bỏ qua. “Chấn chấn rồi,” tôi nói. “Sẽ... vui mà.”

“Mình cần mượn vở ghi môn Giải tích của cậu,” Mer nói. “Chắc là mình bỏ sót điều gì rồi. Hôm nay nó chẳng lọt vào đầu mình tí nào.”

”Ồ,” St. Clair nói cứ như vừa nhận ra Mer đang đứng ở đây. “Ừm. Cậu có thể mượn chúng khi cậu đến gặp bọn mình.”

Rashmi cười mỉm nhưng không nói gì cả.

Cậu quay lại nhìn tôi. “Vậy cậu có thích cuốn sách đó không?”

”Có chứ.” Sự bất ổn len lỏi giữa chúng tôi. “Còn cậu?”

St. Clair nghĩ ngợi một lúc. “Mình thích nhất cái tên tác giả,” sau cùng anh nói. “Ba-nah-na.”

“Cậu đang phát âm sai đấy,” tôi nói.

Cậu dịu dàng thúc vào tôi. “Mình vẫn thích nó nhất.”

“Oliphant, câu số chín của chị là gì?” Dave thì thầm.

Chúng tôi đang làm bài kiểm tra đột xuất. Tôi làm không tốt lắm vì chia động từ không phải thế mạnh của tôi. Tôi có thể xử lý các loại danh từ - thuyền, dây giày, cầu vồng. *Le bateau, le lacet, l'arc-en-ciel*. Còn động từ thì tôi chịu. Phải chi mọi câu cú đều có thể sử dụng ở thì hiện tại thì nhỉ?

Tôi phải bảo đảm Giáo sư Dao phủ đang lơ đãng thì mới dám trả lời Dave. “Biết chết liền,” tôi thì thầm. Dù thật tình tôi có biết đáp án. Chẳng qua tôi rất ghét gian lận. Cậu ta chìa sáu ngón tay và tôi lắc đầu. tôi *thực sự* không biết đáp án câu đó.

“Câu sáu?” cậu ta rít lên, có vẻ không chắc tôi nghe được.

“Cậu Higgenbaum!”

Dave cứng đờ khi cô Dao phủ bước đến gần. Cô giật đề bài khỏi tay cậu ta và tôi không cần rành tiếng Pháp cũng hiểu cô giáo đang nói gì. Bất quá tang rồi nhé.

“Cả cô Oliphant đây nữa.” Cô cũng giật bài kiểm tra của tôi.

Thật là bất công! “Nhưng...”

“Tôi không chấp nhận được việc gian lận.” Cô cau có đến mức tôi chỉ muốn núp xuống dưới gầm bàn. Rồi cô trở lại bực giảng.

“Cái quái gì vậy?” Dave lẩm bẩm.

Tôi bảo cậu ta im đi nhưng cô quay phắt lại. “Cô! Cậu! Tôi nghĩ mình đã làm rõ rồi chứ - không nói chuyện trong lúc làm bài kiểm tra.”

“Xin lỗi Giáo sư,” tôi nói trong lúc Dave phản bác rằng cậu ta chẳng hó hé câu nào. Làm thế thật là ngu vì mọi người đều nghe thấy cậu ta.

Và rồi... Giáo sư Gillet đuổi chúng tôi ra ngoài.

Không thể thế được. Tôi chưa bao giờ bị đuổi ra khỏi lớp. Chúng tôi được dặn đợi ở hành lang cho đến khi tiết học kết thúc nhưng Dave nảy ra ý khác. Cậu ta nhón chân bỏ đi và ra hiệu cho tôi đi theo. “Đi thôi. Đến cầu thang để nói chuyện nào.”

Nhưng tôi không muốn đi. Chúng tôi đã gặp đủ rắc rối với cô giáo rồi.

“Cô ấy sẽ không bao giờ biết được. Chúng ta sẽ trở về trước khi hết tiết,” cậu ta nói. “Hứa đấy.”

Dave nháy mắt, tôi lắc đầu nhưng vẫn đi theo cậu ta. Tại sao tôi không thể từ chối những anh chàng đáng mến nhỉ? Tôi nghĩ Dave sẽ dừng lại khi chúng tôi đến gần cầu thang nhưng rồi cậu ta đi qua luôn. Chúng tôi ra ngoài và lang thang trên phố. “Khá hơn phải không?” cậu ta hỏi. “Ai lại muốn bị kẹt ở trong vào một ngày như hôm nay chứ?”

Trời lạnh tê tái, dù thích ở lại trong trường nhưng tôi vẫn nín thinh. Chúng tôi ngồi lên một băng ghế lạnh lẽo, Dave huỳnh hoang về trò trượt tuyết hay trượt ván gì đó. Tôi thì cứ nghĩ vẩn vơ. Không biết Giáo sư Gillet có cho tôi bổ sung điểm kiểm tra không nhỉ? Cô có đang nhìn ra hành lang không? Và tôi có bị dính vào vụ rắc rối nào nữa không?

“Chị biết không, nói chung tôi thấy mừng vì chúng ta bị đuổi ra ngoài,” Dave nói.

“Hả?” Sự chú tâm của tôi quay lại với cậu ta. “Tại sao?”

Cậu ta mỉm cười. “Tôi chưa bao giờ được gặp riêng chị.”

Và rồi - cứ như thế - Dave vươn người tới và chúng tôi hôn nhau.

Tôi. Đang hôn. Dave Higgenbaum.

Cũng... được.

[©STENT](#)

Một bóng người bao phủ chúng tôi, tôi tách môi mình ra khỏi đôi môi đang dần vượt quá giới hạn của cậu ta. “Khốn thật, chúng ta đã bỏ qua tiếng chuông rồi à?” Dave hỏi.

“Không,” St. Clair nói. “Hai người còn năm phút để tha hồ liếm mút răng lợi.”

Tôi co rúm trong túi hồ. “Các cậu làm gì ở đây?”

Meredith đứng sau cậu, tay cầm một xấp báo. Nó toét miệng cười. “Chúng mình nên hỏi cậu câu đó mới phải. Hai đứa mình đang làm vài việc lặt vặt cho Giáo sư Hansen.”

“VẬY Ờ,” TÔI NÓI.

“CHÀO, DAVE,” MER NÓI.

Cậu ta gật đầu với Mer nhưng vẫn nhìn St. Clair, mặt cậu lạnh lùng và cứng nhắc.

“Chúng tôi sẽ để cậu quay lại... việc cậu đang làm.” Cặp mắt Mer long lanh khi nó kẹp tay St. Clair. “Gặp cậu sau nhé, Anna. Bái bai Dave!”

St. Clair thọc tay vào túi, không nhìn vào mắt tôi khi bước đi. Bụng tôi cồn cào. “Thằng cha đó có bị sao không?” Dave hỏi.

“AI CƠ? ÉTIENNE ẤY HẢ?” TÔI NGẠC NHIÊN KHI TÊN CẬU VƯỢT KHỎI MIỆNG TÔI.

“ÉTIENNE?” DAVE NHƯỜNG MÀY. “TÔI TƯỞNG HẮN TA TÊN ST. CLAIR?”

Tôi muốn hỏi *VẬY THÌ TẠI SAO CẬU GỌI CẬU ẤY LÀ THẲNG CHA ĐÓ?* Nhưng như thế thì thô lỗ đó. Tôi đành nhún vai.

“MÀ SAO CHỊ HAY ĐI CHUNG VỚI THẲNG CHA ĐÓ VẬY? BỌN CON GÁI SUỐT NGÀY BÀN TÁN VỀ NÓ NHƯNG TÔI CHẴNG THẤY CÓ GÌ HAY HO CẢ.”

“VÌ CẬU ẤY VUI TÍNH,” TÔI NÓI. “CẬU ẤY THỰC SỰ LÀ MỘT ANH CHÀNG TỬ TẾ.”

Tử tế. Hôm trước tôi cũng đã dùng từ đó để mô tả Dave với St. Clair. Tôi có bị làm sao không nhỉ? Làm như Dave có điểm gì đó giống St. Clair vậy.

Trông cậu ta có vẻ cáu kỉnh và tôi cảm thấy không vui. Ca ngợi St. Clair trước mặt Dave sẽ là một việc bất công với cậu ta. Đặc biệt là sau khi tôi đã hôn cậu ta.

Dave thọc tay vào túi. “Chúng ta vào trong thôi.”

Rón rén đi lên lầu, tôi mừng tượng Giáo sư Gillet đang đứng chờ, khói tỏa ra từ lỗ mũi cô như một con rồng điên tiết. Nhưng khi chúng tôi đến nơi thì hành lang vẫn vắng lặng. Tôi lén nhìn qua cửa sổ lớp học trong lúc cô hoàn tất bài giảng. Cô thấy tôi và gật đầu.

Không thể tin được.

Dave đã nói đúng. Cô không bao giờ biết chúng tôi đã chuẩn đi.

Chương 37

Tôi đồng ý là Dave không hấp dẫn bằng St. Clair. Cậu ta có vẻ lóng ngóng vụng về với một hàm răng lộn xộn, nhưng cái mũi rám nắng-đầy-tàn-nhang thì rất ư là đáng yêu. Tôi thích cách cậu ta hất mái tóc bờm xờm khỏi mắt và xao xuyến trước nụ cười đong đưa của cậu ta. Chắc chắn Dave có *hơi* trẻ con, nhưng cậu ta không giống gã Mike Raynard lúc nào cũng nói về bộ ngực của Cô gái có Lộn tóc hồng cho dù cô ta đang ở gần hắn. Tôi không nghĩ sẽ có ngày Dave hào hứng với một cuốn sách lịch sử hoặc đội một cái mũ buồn cười do chính tay mẹ cậu ta đan, nhưng vấn đề là Dave độc thân còn St. Clair thì không.

Đã một tuần trôi qua từ lúc chúng tôi hôn nhau và giờ mọi người mặc định chúng tôi đang hẹn hò. Đại loại thế. Chúng tôi cùng đi tản bộ, cậu ta

trả tiền một vài bữa ăn và chúng tôi hôn hít mùi mẫn ở nhiều địa điểm khác nhau trong khuôn viên trường. Có điều tôi không đi chơi với bạn bè Dave và cậu ta cũng không bao giờ gần gũi bạn bè tôi. Như thế hóa ra lại hay vì bọn họ cứ lấy Dave làm cớ trêu chọc tôi không ngừng nghỉ.

Dưới sảnh, tôi nằm ườn quanh các bạn của mình. Hôm nay là tối thứ sáu nên tòa nhà không đông đúc cho lắm. Nate ngồi sau bàn lễ tân vì nhân viên thường trực đang đình công. Ở Paris này luôn có những vụ đình công, đó là chuyện tất yếu sớm muộn gì cũng xảy ra. Rosh phác họa Rashmi trong lúc nó nói chuyện với bố mẹ qua điện thoại bằng tiếng Hindi, còn St. Clair và Meredith thì luân phiên đặt câu hỏi cho bài kiểm tra môn Chính phủ Mỹ. Tôi bận bịu kiểm tra email, và giật mình khi thấy có thư của Bridgette.

Nó đã không viết gì gần hai tháng nay.

Tớ biết cậu không muốn nhớ đến tớ nhưng tớ nghĩ mình sẽ thử lần cuối. Tớ xin lỗi vì đã không nói với cậu chuyện tớ và Toph. Tớ sợ vì biết cậu rất thích anh ấy. Hy vọng một ngày nào đó cậu sẽ hiểu là tớ không cố ý làm cậu buồn. Hy vọng học kỳ hai của cậu ở Pháp sẽ diễn ra thuận lợi.

Hai tháng nữa là đến lễ tốt nghiệp rồi, tớ rất mong buổi dạ vũ cuối năm. TMOP có tổ chức tiệc khiêu vũ không? Cậu sẽ đi với ai?

Còn anh chàng người Anh đó thì sao? Tớ nghe thấy có vẻ sâu sắc hơn bạn bè bình thường rồi đấy. Sao cũng được. Tớ xin lỗi, hy vọng cậu vẫn khỏe. Tớ sẽ không làm phiền cậu nữa. Tớ đã không dùng những từ khó nuốt vì tớ biết cậu ghét chúng lắm.

“Cậu ổn chứ, Anna?” St. Clair hỏi.

“Gì cơ?” Tôi gập máy tính lại.

“Trông cậu cứ như rạp phim Bố mẹ chó săn cáo chân ngắn bị đóng cửa vậy,” cậu nói.

Bridgette và Toph sẽ đến buổi tiệc khiêu vũ cuối năm. Vì sao tôi buồn? Trước giờ tôi chưa bao giờ quan tâm tới buổi tiệc đó. Nhưng rồi họ sẽ chụp những tấm ảnh bé xinh. Toph sẽ mặc bộ vest được biến tấu với những chiếc ghim cài còn Bridgette sẽ mặc một chiếc váy kiểu cổ điển. Cậu ta sẽ đặt tay lên eo nó và vụng về tạo dáng. Họ sẽ chụp lại khoảnh khắc bên nhau mãi mãi đó. Còn tôi thì sẽ không bao giờ biết đến buổi tiệc khiêu vũ cuối năm.

“Không có gì. Mình không sao.” Tôi quay lưng với cậu và lau khô mắt.

St. Clair ngồi lên. “Không có gì là sao. Cậu đang khóc kia kìa.”

Cửa trước mở ra, tần số âm thanh tăng vọt khi Dave, Mike và ba cô bé lớp mười một xuất hiện. Họ đã uống rượu và cười đùa ầm ĩ. Emily Middlestone, Cô gái với Lợn tóc hồng, bám chặt cánh tay Dave. Bàn tay của cậu ta thư thả đặt lên eo con bé đó. Bức ảnh trong buổi tiệc khiêu vũ. Tôi ngạc nhiên khi lòng đau nhói vì ghen tỵ.

Hai má Emily đỏ bừng, nó cười nhiều hơn những người khác. Mer thúc mũi giày vào người tôi. Số còn lại, bao gồm Josh và Rashmi, thích thú theo dõi tình huống này. Tôi mở lại máy tính, quyết tâm không xù lông nhím.

“Anna!” Dave hăm hờ vẫy tay. Khuôn mặt Emily đầy vẻ chua chát. “Chị lỡ mất rồi!” Cậu ta rũ bỏ Emily và lao đảo bước về phía tôi, trông y hệt một con gà mới nở với đôi cánh vô tích sự. “Chị biết quán cà phê có cửa sổ màu xanh không? Chúng tôi đã chôm bàn ghế bên ngoài quán và giấu vào trong đài phun nước. Chị nên chứng kiến vẻ mặt của lũ tiếp viên khi họ tìm ra số bàn ghế đó. Thích lắm!”

Tôi nhìn xuống chân Dave. Thực sự chúng đang ướt sũng.

“Chị đang làm gì vậy?” Cậu ta thụp xuống cạnh tôi “Kiểm tra email à?”

St. Clair khịt mũi. “Trao huy chương cho anh bạn này vì kỹ năng thám thính tuyệt vời đi nào.”

Đám bạn tôi cười khẩy. Tôi cảm thấy xấu hổ cho cả Dave và mình. Nhưng Dave không thèm nhìn St. Clair mà tiếp tục cười nhăn nhở. “Ừm, tôi đã nhìn thấy cái máy tính và khuôn mặt cau lại đáng yêu chứng tỏ chị ấy đang rất tập trung, từ đó tôi kết nối hai việc lại...”

“KHÔNG,” tôi ngăn St. Clair, lúc này cậu đã mở miệng như sắp sửa nói gì đó. Cậu sững sốt khép miệng lại.

“Muốn lên lầu không?” Dave hỏi. “Chúng ta sẽ sưởi ấm trong phòng tôi một lúc.”

Có lẽ tôi nên đi. Cậu ta đại khái là bạn trai tôi cơ mà. Thêm vào đó tôi đang tức St. Clair. Cái nhìn thù địch của cậu càng củng cố quyết tâm của tôi. “Được đây.”

Dave reo lên và kéo tôi đứng dậy. Cậu ta bước qua cuốn sách của St. Clair và cậu trông như thể sắp giết người đến nơi. “Chỉ là một cuốn sách thôi mà,” tôi nói.

Cậu quắc mắt với vẻ khinh miệt.

Dave dẫn tôi lên tầng năm. Tầng của St. Clair. Tôi đã quên họ là hàng xóm. Phòng của cậu ta hóa ra lại là nơi... đậm chất Mỹ nhất mà tôi từng thấy ở Paris. Bốn bức tường dán đầy áp phích: bài hát, phim ảnh, cả một phụ nữ có bộ ngực đồ sộ mặc bikini trắng. Bộ ngực của cô ta vùi vào cát và cô ta bấu môi như muốn nói: *Bạn tin nổi không? Cát! Ở bãi biển đấy!*

Lũ con gái nhào vào chiếc giường bừa bộn của Dave. Mike lao vào theo khiến bọn họ ré lên, tay nện túi bụi vào người nó. Tôi lượn lờ quanh cửa phòng cho đến khi Dave kéo tôi ngồi lên đùi cậu ta trên chiếc ghế bên cạnh bàn học. Thêm một thằng nữa bước vào. Paul hay Pete gì đó. Một con bé lớp mười một với mái tóc đen tuyền và quần bò bó sát duỗi người để khoe chiếc nhẫn trên rốn cho Paul/Pete ngắm nghía. Ôi trời ơi.

Nhóm người đó chia thành từng cặp và bắt đầu hôn hít. Emily không có đôi tác nên nó bỏ đi, trước đó đã kịp bắn cho tôi cái nhìn sôi sục căm hờn. Lưỡi Dave đang nằm trong miệng tôi nhưng tôi không thể thả lỏng vì tối nay cậu ta chảy nước dãi quá nhiều. Bàn tay Dave luồn vào áo tôi và nán lại ở eo. Tôi nhìn xuống bàn tay còn lại và phát hiện ra nó không lớn hơn tay tôi là bao. Cậu ta có đôi tay của một cậu nhóc.

“Tao cần giải tỏa,” Mike Reynard đứng lên, đưa cặp với nó ngã đổ ra sàn nhà. Tôi thầm mong Mike biến khỏi phòng nhưng hóa ra nó lại đi làm một việc không thể tha thứ được.

Mike kéo khóa quần ngay trước mắt mọi người và *tè vào buồng tắm của Dave*.

Không một ai lên tiếng.

“Sao cậu không ngăn cản cậu ta?”

Dave không trả lời câu hỏi của tôi, đầu cậu ta ngửa ra sau, miệng há hốc. Cậu ta *mơ ngủ* ư?

“Người nào cũng tè trong buồng tắm mà chị gái.” Mike bấu môi với tôi.
“Sao vậy, chị xếp hàng đợi vào nhà vệ sinh hả?”

Tôi chiến đấu với nỗi khiếp sợ trong lúc phi thân xuống phòng mình. Tôi đang nghĩ gì vậy? Tôi có thể đã bị nhiễm một trong vô số chứng bệnh nguy hiểm chết người nào đó. Chắc chắn Dave CHƯA TỪNG lau dọn phòng ốc. Tôi nhớ lại không gian thoải mái gọn gàng của St. Clair và cơn ghen của tôi đối với Ellie lại rẽ sang một hướng mới. St. Clair sẽ không bao giờ treo áp phích bia bọt, bù khú trong phòng hay dùng buồng tắm làm nhà vệ sinh.

Sao tôi lại thành đôi với Dave? Tôi chỉ đến với cậu ta vì sôi máu với St. Clair phải không? Ý nghĩ đó đánh vào tôi một cú choáng váng.

Giờ đây tôi cảm thấy vừa tủi hổ vừa ngu si. Tôi đưa tay sờ sợi dây đeo cổ và một cơn chấn động mới ào đến.

Chìa khóa. Chìa khóa đâu rồi?

Mình đã để nó ở đâu nhỉ? Tôi chửi thề vì không đời nào tôi quay lại phòng Dave. Có lẽ nó ở dưới sảnh. Hoặc có thể từ đầu tôi đã không mang theo nó. Nói vậy tôi phải đi đến bàn lễ tân phải không? Nhưng mà – tôi lại chửi thề - họ đang đình công rồi còn đâu. Vậy là tôi phải đến phòng Nate và đánh thức anh ta vào lúc nửa đêm. Anh ta sẽ nổi điên với tôi mất.

Cửa phòng Mer mở ta. Là St. Clair.

“Ngủ ngon nhé,” cậu nói và khép lại cửa phòng. Mer cũng chúc cậu ngủ ngon. Cậu liếc sang tôi và tôi giật lùi. Cậu đã biết tôi đang ở ngoài này.

“Cậu và Higgenbaum vui vẻ chứ?” Cậu mĩa mai.

Tôi không muốn nhắc đến Dave. Tôi muốn tìm ra cái chìa khóa phòng khi gió và muốn St. Clair biến đi. “Ừ. Tuyệt vời. Cảm ơn cậu.”

St. Clair chớp mắt. “Cậu đang khóc. Lần thứ hai trong tối nay.” Giọng cậu đánh lại. “Thằng đó xúc phạm cậu phải không?”

Tôi lau mắt. “Cái gì?”

“Mình sẽ GIẾT thằng khốn...”

Tôi kéo cậu trở lại khi cậu đã đi được nửa đường đến cầu thang. “Không!” St. Clair nhìn bàn tay tôi trên cánh tay cậu, tôi liền vội vàng buông tay. “Mình bị nhốt ở ngoài. Mình chỉ buồn vì để đâu mất chìa khóa phòng.”

“Ồ.”

Bọn tôi đứng lặng một hồi lâu, không biết nên làm gì. “Mình sẽ xuống dưới sảnh.” Tôi tránh ánh mắt cậu. “Có lẽ mình bỏ chìa khóa ở đó.”

St. Clair đi theo và tôi không còn đủ sức để tranh luận. Giày cậu gõ lộp cộp trên cầu thang vắng. Tiền sảnh rất tối và vắng vẻ. Gió thàng ba đập vào mặt kính cửa chính. Cậu mò mẫm bật đèn. Đó là một cây đèn Tiffany có hình chuồn chuồn đỏ với cặp mắt màu ngọc lam lồi ra. Tôi bắt đầu lật những tấm đệm trên ghế dài.

“Nhưng cậu đã ngồi suốt trên nền nhà cơ mà,” cậu nói. Tôi ngẫm nghĩ và thấy cậu nói đúng. Cậu chỉ tay vào một chiếc ghế. “Giúp mình nâng cái này. Có lẽ chìa khóa bị đá xuống dưới đây.”

Chúng tôi di chuyển nó. Không thấy chìa khóa đâu cả.

“Hay cậu đã bỏ nó lại trên lầu?” Tôi biết cậu muốn ám chỉ phòng của Dave.

“Mình không biết. Mình đã rất mệt.”

“Chúng ta sẽ lên đó kiểm tra chứ?” Cậu chần chừ. “Hay là... để mình lên đó kiểm tra thử.”

Tôi lắc đầu. Thật nhẹ nhõm khi cậu không thúc ép.

Cậu cũng tỏ vẻ nhẹ nhõm. “Vậy đến chỗ Nate nhé?”

“Mình không muốn đánh thức anh ấy?”

St. Clair cắn móng tay. Cậu đang căng thẳng. “Cậu có thể ngủ trong phòng mình. Mình sẽ ngủ trên sàn. Chúng mình sẽ không phải, ừm, ngủ chung. Như lần trước. Nếu cậu không muốn.”

Đây là lần thứ hai chúng tôi đề cập đến kỳ nghỉ cuối tuần đột trước. tôi lặng người. Sự cảm dỗ khiến toàn thân tôi nhức nhối chờ mong, nhưng ý tưởng này tệ hại trăm đường. “Không. Mình... mình nên giải quyết ngay bây giờ. Vì sáng mai mình vẫn sẽ phải gặp Nate và sẽ phải giải thích... chuyện đã ở lại phòng cậu.”

Cậu có thất vọng không? Cậu nói sau một thoáng, “Vậy mình sẽ đi với cậu.”

”Nate sẽ nổi điên. Cậu nên về ngủ đi.”

Nhưng cậu vẫn đi đến phòng Nate và gõ cửa. Một phút sau Nate mở cửa. Anh ta đi chân đất, mặc một chiếc áo thun cũ mềm và quần tà lỏn. Tôi ngượng ngùng ngoảnh mặt đi. Nate xoa xoa cái đầu trọc lóc. “Gì vậy?”

Tôi nhìn chăm chăm tấm thảm có họa tiết hình thoi của anh ta. “Em bị nhốt bên ngoài.”

“Hả?”

“Bạn ấy quên chìa khóa,” St. Clair nói, “Bạn ấy có thể mượn anh chìa dự phòng không?”

Nate thở dài nhưng vẫn ra hiệu cho chúng tôi bước vào trong. Phòng anh ta rộng hơn phòng chúng tôi nhiều, có bồn tắm riêng, phòng khách, nhà bếp cỡ vừa (dù vẫn còn bé tí tẹo nếu xét theo tiêu chuẩn Mỹ) và một phòng ngủ biệt lập. Nate ịch bước tới chiếc tủ gỗ trong phòng khách. Trong tủ chứa nhiều chìa khóa đồng móc vào đinh, trên mỗi chìa sơn một con số màu vàng. Anh ta giật lấy số 408 và đưa nó cho tôi. “Anh muốn lấy lại nó trước bữa ăn sáng.”

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi kẹp chiếc chìa khóa chặt đến nỗi nó hằn sâu vào lòng bàn tay. “Em xin lỗi.”

“Ra ngoài đi,” anh ta nói và chúng tôi hộc tốc đi ra hành lang. Tôi liếc thấy tờ ‘áo mưa’ của anh ta và nhớ lại kỷ ức về dịp lễ Tạ ơn không vui vẻ cho lắm.

“Thấy chưa?” St. Clair tắt công tắc cây đèn chuồn chuồn. “Cũng không tệ lắm.”

Tiền sảnh lại bị bóng tối bao trùm, ánh sáng le lói duy nhất đến từ màn hình chờ của chiếc máy tính đặt trên bàn lễ tân. Tôi dợm bước đi tới, bám vào tường để mò đường. St. Clair đâm sầm vào tôi. “Xin lỗi,” cậu nói. Hơi thở ấm áp của cậu phả vào cổ tôi. Cậu không lùi lại mà vẫn ở sát sau lưng tôi trong lúc hai đứa mò mẫm đi hết hành lang.

Tay tôi chạm vào cửa cầu thang. Tôi mở nó ra và chúng tôi phải che mắt trước ánh sáng chói đột ngột. St. Clair đóng cửa lại nhưng bọn tôi không đi lên lầu.

Cậu vẫn áp sát vào tôi. Tôi quay lại. Mối cậu chỉ còn cách moi tôi một hơi thở. Tim tôi đập cuồng loạn như sắp nổ tung, nhưng cậu lùi lại. “VẬY cậu và Dave...?”

Tôi nhìn chằm chằm hai bàn tay đang đặt trên cánh cửa của cậu. Không phải đôi tay của một cậu nhóc.

“Đã từng,” tôi nói. “Không còn nữa.”

Cậu ngập ngừng và lại bước về phía trước. “Và cậu không định kể mình nghe về nội dung của bức thư lúc này phải không?”

“Không.”

Gần thêm một bước. “Nhưng nó làm cậu buồn. Tại sao cậu không kể với mình?”

Tôi lùi lại. “Vì mình xấu hổ và đó cũng không phải việc của cậu.”

St. Clair bực tức cau mày. “Anna, nếu cậu không thể kể cho bạn thân nhất biết điều gì quấy rầy cậu thì cậu *có thể* kể với ai nữa đây?”

Tôi phải đấu tranh ghê lắm mới không òa khóc lần thứ ba. Bỏ qua sự khó xử và thái độ thù địch, cậu vẫn xem tôi là bạn thân nhất. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Tôi nhớ cậu. Tôi ghét cứ phải nổi khùng với cậu. Và rồi chuyện Bridgette và Toph đến vũ hội tuôn ồ ạt khỏi miệng tôi, cậu chăm chú lắng nghe và không lần nào rời mắt khỏi tôi. “Mình sẽ không bao giờ

được dự vũ hội! Khi bố đăng ký cho mình vào đây, ông cũng đã tước đi cơ hội đó của mình.”

“Nhưng... vũ hội tốt nghiệp thì đâu có hay ho gì.” St. Clair bối rối. “Mình cứ nghĩ cậu mừng vì chúng ta không có vũ hội chứ.”

Chúng tôi ngồi xuống bậc thang cuối. “Mình đã nghĩ vậy. Cho đến lúc này.”

”Nhưng... Toph là kẻ bắt tài. Cậu ghét hẳn. Cả Bridgette nữa!” Cậu liếc tôi. “Chúng ta vẫn ghét Bridgette phải không? Mình không bỏ sót điểm nào phải không?”

Tôi lắc đầu. “Chúng ta vẫn ghét nó.”

”Được rồi. Đó sẽ là một hình phạt xứng đáng. Nghĩ thế này đi, nó sẽ lọt thỏm trong một tấm vải sa-tanh quái gở mà không đưa con gái lý trí nào chịu mặc vào và họ sẽ chụp một tấm ảnh gớm ghiếc...”

”Bức ảnh đó,” tôi rên rỉ.

“Không. Chúng rất gớm ghiếc, Anna.” Trông cậu có vẻ thực sự chán ghét. “Những tư thế không ra làm sao và những khẩu hiệu dở tệ. ‘Một đêm để nhớ’. ‘Khoảnh khắc diệu kỳ’...”

“Nơi khởi nguồn mơ ước.”

“Chuẩn không cần chỉnh.” Cậu thúc khuỷu tay vào tôi. “Ồ, lại còn móc khóa in hình kỷ niệm nữa chứ. Bridgette bắt buộc phải mua một cái. Toph sẽ thấy xấu hổ và chia tay nó, chắc chắn luôn. Bức ảnh vũ hội sẽ hoàn toàn đánh sập bọn họ.”

”Họ vẫn sẽ được chung diện.”

“Cậu ghét chung diện mà.”

“Và họ vẫn được khiêu vũ.”

“Cậu khiêu vũ ở đây! Cậu nhảy trên chiếc bàn lễ tân trong tiền sảnh vào lễ Tạ ơn.” Cậu bật cười. “Làm sao Bridgette được nhảy trên một cái bàn trong vũ hội tốt nghiệp chứ.”

Tôi cố giữ tâm trạng buồn bã. “Trừ khi nó bị đuổi ra ngoài.”

“Chuẩn.”

“Có lẽ nó sẽ bị như vậy.”

”Không ‘có lẽ’ gì hết. Nó chắc chắn sẽ bị tống cổ ra ngoài.”

“Và thực sự nhục nhã khi mất bữa tối...”

St. Clair nôn vào hai bàn tay. “Thức ăn ở vũ hội kinh khủng lắm! Sao mình lại quên được nhỉ? Gà dai nhách, sốt thịt nướng đóng chai...”

“... trên giày của Toph.”

“*Khủng khiếp*,” cậu nói. “Nó sẽ nôn trong lúc chụp ảnh, mình bảo đảm luôn.”

Cuối cùng, tôi toét miệng cười và cậu cũng cười theo. “Còn hơn thế nữa ấy chứ.”

Chúng tôi nhìn nhau. Nụ cười của cậu giãn ra, cậu lại thúc tôi. Tôi tựa đầu vào vai cậu khi ánh đèn trên hành lang tắt ngúm. Tất cả đều được hẹn giờ.

“Cảm ơn, Étienne.”

Cậu gồng người khi nghe thấy tên mình. Trong bóng tối tôi cầm một tay cậu đặt lên đùi mình và siết chặt. Cậu cũng siết tay. Móng tay cậu bị cắn cụt lún nhưng tôi vẫn yêu đôi tay cậu.

Chúng thật vừa vặn.

Chương 38

Giờ thì tôi biết vì sao người ta luôn phấn khởi khi nói đến mùa xuân ở Paris. Những chiếc lá xanh non mơn mớn, những nhành cây dẻ chi chít búp hồng và hoa uất kim hương vàng chanh xếp hàng khoe sắc trên con đường dành cho khách bộ hành. Mọi nơi tôi để mắt đến đều có người dân Paris đang mỉm cười. Những chiếc khăn choàng của họ mỏng hơn, nhẹ hơn và mềm hơn. Le Jardin du Luxembourg, khu vườn Luxembourg, tuy tấp nập nhưng vẫn rất dễ chịu. Mọi người hồ hởi vì hôm nay là ngày ấm áp đầu tiên trong năm. Chúng tôi đã không nhìn thấy ánh mặt trời trong suốt nhiều tháng qua.

Nhưng tôi cảm thấy vui mừng vì một lý do khác.

Sáng nay Étienne nhận được một cuộc gọi. Susan St. Clair *sẽ không* trở thành vai chính trong một cuốn tiểu thuyết của James Asley. Kết quả chụp PET/CT của bác cho thấy không còn dấu vết của bệnh ung thư. Bác vẫn

phải đi kiểm tra định kỳ ba tháng một lần, nhưng ngay lúc này bác như được hồi sinh.

Chúng tôi ra ngoài ăn mừng.

Étienne và tôi nằm ườn trước Grand Bassin, một hồ nước nhỏ hình bát giác nổi tiếng với những chiếc du thuyền đồ chơi cho trẻ con. Meredith đang chơi bóng đá ở một sân vận động trong nhà phía bên kia đường, Josh và Rashmi đang cổ vũ nó. Chúng tôi cũng theo dõi trận đấu được một lúc. Mer chơi rất xuất sắc, nhưng sự tập trung của chúng tôi với những môn thể thao có tổ chức không duy trì được bao lâu. Chỉ sau mười lăm phút Étienne đã thì thầm vào tai tôi và nhướn mày thúc giục.

Không khó để thuyết phục tôi. Một lát nữa chúng tôi sẽ quay lại để xem đoạn cuối.

Lạ ở chỗ đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này trong khi khu vườn nằm sát khu Latin. Tôi đã bỏ qua nó. Đến giờ Étienne đã chỉ cho tôi một ngôi trường dạy nuôi ong, một vườn cây ăn quả, một rạp múa rối, một vòng quay ngựa gỗ, một cái sân nhỏ cho đàn ông chơi ném bóng trên cỏ. Cậu bảo chúng tôi đang ở trong công viên tuyệt nhất Paris, nhưng tôi thì nghĩ nơi này là công viên tuyệt nhất thế giới. Tôi ước mình có thể dắt Seany đến đây.

Một chiếc thuyền buồm tí hon lướt nhẹ sau lưng chúng tôi và tôi thở dài khoan khoái. “Étienne?”

Chúng tôi nằm cạnh nhau bên mép hồ Bassin. Cậu cựa mình, chân tựa vào người tôi. Mắt hai đứa đều nhắm tịt. “Hử?” cậu hỏi.

“Thế này thích hơn trận bóng nhiều.”

“Ừm, phải thế không?”

“Chúng ta sa đọa quá rồi,” tôi nói.

Cánh tay lười nhác của cậu đập vào tôi, chúng tôi lặng lẽ bật cười. Sau đó tôi nhận ra cậu đang gọi tên mình.

“Gì vậy?” Tôi mơ màng hỏi.

“Có một chiếc thuyền buồm trong tóc cậu.”

“Hả?”

“Mình bảo ‘có một chiếc thuyền buồm trong tóc cậu’.”

Tôi cố nâng đầu lên nhưng liền bị kéo lại. Cậu không nói đùa. Một cậu bé hiếu động trạc tuổi Seany đến gần tôi, miệng xỏ một tràng tiếng Pháp. Étienne bật cười trong lúc tôi cố gắng gỡ món đồ chơi ra khỏi đầu. Chiếc thuyền lật ngược và tóc tôi bị ngâm trong nước hồ Bassin. Thằng nhóc gào lên.

“Này, giúp với.” Tôi cúi tiết nhìn Étienne, tiếng cười của cậu đã chuyển thành từng đợt khúc khích. Rồi cậu ngồi bật dậy khi thằng nhóc giằng kéo mái tóc ướt của tôi.

“NÀY!”

Étienne quát làm thằng bé bỏ tay ra. Ngón tay cậu luồn qua tóc tôi, dịu dàng gỡ bỏ đồng dây nhợ và gỡ khỏi tóc tôi. Cậu trả chiếc thuyền cho thằng bé và nói gì đó, lần này nhỏ nhẹ hơn với hy vọng cảnh báo nó giữ chiếc thuyền tránh xa những người ngoài cuộc vô tôi. Thằng bé giật lấy món đồ chơi và chạy đi.

Tôi vắt tóc. “Eo ơi.”

“Nước sạch lắm.” Cậu cười toét miệng.

“Chắc là vậy.” Tôi yêu cái cách cậu đọc được suy nghĩ của mình.

“Đi thôi.” Cậu đứng lên và chìa tay ra. Tôi bám vào để đứng theo. Tôi nghĩ cậu sẽ buông tay nhưng hóa ra cậu dẫn tôi đến một vị trí an toàn cách xa hồ nước.

Nắm tay thế này thật là thích. Rất dễ chịu.

Tôi ước gì bạn bè nắm tay nhau thường xuyên hơn, giống lũ trẻ con thỉnh thoảng tôi vẫn gặp trên phố. Sao khi chúng tôi lớn lên lại thấy mắc cỡ về chuyện đó nhỉ? Chúng tôi ngồi trên cỏ dưới mái che của những cánh hoa màu hồng. Tôi nhìn quanh tìm đội Bảo vệ Cỏ với những chiếc mũ chỉ dẫn nhỏ luôn hăm hở di dời công dân khỏi bãi cỏ nhưng không thấy một ai. Khi đựng những tình huống thế này thì Étienne cứ như một lá bùa may mắn. Tóc tôi rỉ nước qua lưng áo nhưng ngay lúc này chuyện đó cũng không đến nỗi tệ.

Hai đứa vẫn nắm tay.

Bọn tôi nên buông tay ra. Vấn đề là nên buông tay ở đâu thì được xem là bình thường.

Tại sao bọn tôi vẫn chưa buông tay nhỉ?

Tôi buộc mình dán mắt vào hồ Bassin. Cậu cũng làm điều tương tự. Chúng tôi không quan sát những chiếc thuyền. Tay cậu nóng hổi nhưng vẫn không buông ra. Rồi cậu nhích lại gần. Chỉ một chút thôi. Tôi liếc xuống và

thấy lưng áo của cậu bị vén lên phơi bày phần da bên dưới. Da cậu mịn màng và trắng nhợt.

Thứ gọi cảm nhất mà tôi từng được thấy.

Cậu lại nhúc nhích, cơ thể tôi cũng nảy sinh cảm giác tương tự. Tay sát tay, chân sát chân. Tay cậu cọ vào tay tôi, ra hiệu muốn tôi nhìn cậu.

Tôi nhìn thật.

Đôi mắt sẫm màu của Étienne dò xét tôi. “Bọn mình đang làm gì vậy?” Giọng cậu căng thẳng.

Cậu đẹp trai quá, hoàn hảo quá. Tôi ngây ngất. Tim tôi đập thình thịch, mạch máu chảy rần rần. Chúng tôi chụm đầu lại.

Cậu nhắm mắt. Môi chúng tôi chạm nhẹ.

“Nếu cậu đề nghị mình hôn cậu thì mình sẽ hôn,” cậu nói.

Ngón tay cậu vuốt ve cổ tay tôi, tôi như sắp cháy thành than.

“Hôn mình đi,” tôi nói.

Cậu hôn tôi.

Chúng tôi hôn ngấu nghiến. Hôn say sưa quên luôn trời đất. Lưỡi cậu luôn vào miệng tôi, dịu dàng nhưng đòi hỏi, tôi chưa bao giờ trải qua cảm xúc này. Bất thành linh tôi hiểu tại sao mọi người lại mô tả hôn hít như sự tan chảy, vì mọi tế bào trong cơ thể tôi đang tan biến. Ngón tay tôi giữ chặt

tóc cậu và kéo cậu lại gần hơn. Mạch máu tôi đập rộn ràng còn con tim chỉ chực chờ nổ tung. Tôi chưa bao giờ muốn một người nhiều như lúc này.

Cậu ngả người và bọn tôi cùng nằm xuống hôn nhau trước mắt những đứa nhóc cầm bóng bay đỏ, các cụ già chơi cờ và du khách cầm tấm bản đồ nhiều lớp. Tôi không quan tâm, tôi không quan tâm bất cứ điều gì.

Tôi chỉ muốn mỗi Étienne.

Trọng lượng cơ thể cậu đè lên tôi thật khác thường. Tôi cảm nhận được cậu - cả con người cậu – áp vào tôi, tôi hít hà mùi kem cạo râu, dầu gội và mùi hương thoang thoảng của cậu. Mùi hương ngon lành nhất mà tôi có thể tưởng tượng ra.

Tôi muốn hít thở, tận hưởng cậu. Môi cậu có vị như mật ong. Những sợi râu lún phún trên mặt cậu quét qua da tôi nhưng tôi không để tâm. Cậu thật tuyệt vời. Tay cậu ở khắp nơi và mặc dù miệng cậu đã dán trên miệng tôi nhưng tôi vẫn muốn cậu gần gũi tôi hơn.

Bỗng cậu dừng lại. Theo bản năng. Cơ thể cậu cứng đờ.

“Sao hai người *có thể làm thế?*” một cô gái òa khóc.

Chương 39

Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Ellie.

Ellie đã phát hiện chúng tôi và chị ta sẽ dùng tay không để siết cổ tôi, ngay tại đây, với những người điều khiển con rối, ngựa gỗ trong vòng quay

và những người nuôi ong làm nhân chứng. Cổ họng tôi sẽ chuyển sang màu tím, tôi sẽ tắt thở và lìa đời. Chị ta sẽ đi tù và gửi cho St. Clair những bức thư khùng điên được viết trên da khô trong suốt phần đời còn lại của cậu.

Nhưng người đó không phải Ellie mà là Meredith.

Étienne bật dậy. Mer quay đi, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy nó đang khóc. “Mer!” nó chạy đi trước khi tôi có thể lên tiếng. tôi nhìn Étienne, cậu đang vò đầu không tin nổi.

“Chết tiệt,” cậu nói.

“Chết là đúng rồi,” Rashmi nói. Tôi giật mình nhận ra nó và Josh cũng đang ở đây.

“Meredith.” Tôi rên rỉ. “Ellie.” Sao chúng tôi lại để xảy ra chuyện này? Cậu đã có bạn gái và chúng tôi cùng kết bạn với một người thầm yêu cậu - một bí mật mà ai cũng biết.

Étienne đứng phắt lên. Áo cậu dính đầy cỏ khô. Rồi cậu chạy đi. Cậu đuổi theo Meredith và kêu tên nó. Cậu biến mất sau một hàng cây, Josh và Rashmi thì đang rù rì gì đó nhưng tôi không nghe lọt chữ nào.

Có phải Étienne vừa bỏ rơi tôi? Để chạy theo *Meredith*?

Tôi không nuốt xuống được. Cổ họng tôi nghẹn lại. Không chỉ vì tôi bị bắt quả tang đang hôn một người không được phép hôn – không chỉ vì đó là khoảnh khắc tuyệt diệu nhất đời tôi – mà vấn đề là cậu đã vứt bỏ tôi.

Trước mặt mọi người.

Một bàn tay đu đưa trước mặt tôi và trong tình trạng mù mẫm, tôi nhìn đến cổ tay, khuỷu tay, hình xăm đầu lâu xương chéo, vai, cổ rồi đến khuôn mặt. Josh. Tôi bám vào tay cậu ta để đứng lên. Hai má tôi ửng đỏ, tôi thậm chí không nhớ mình đã khóc.

Josh và Rashmi không nói gì mà chỉ đưa tôi đến một băng ghế. Họ để tôi bù lu bù loa về chuyện tôi không biết tại sao lại ra thế này, rằng tôi không cố tình làm tổn thương bất cứ ai và làm ơn đừng kể với Ellie. Sao tôi có thể tin mình đã làm vậy với Mer? Nó sẽ không bao giờ nhìn mặt tôi nữa, tôi cũng không ngạc nhiên khi thấy Étienne chạy đi vì tôi thực sự quá tồi, vô cùng tồi.

“Anna, *Anna*,” Josh ngắt lời. “Nếu em có một đồng euro cho mỗi hành động ngu ngốc em đã làm, thì em đã mua được cả bức Mona Lisa rồi. Chị sẽ ổn thôi. Cả hai người đều sẽ ổn.”

Rashmi khoanh tay. “Lúc này đâu phải chỉ có mỗi cặp môi của cậu hoạt động.”

“Meredith, cậu ấy rất,” tôi thôn thức, “tử tế.” Lại là từ đó. Thật là chương tai. “Sao mình có thể làm thế với cậu ấy?”

“Ừa. Mer rất tử tế.” Rashmi nói. “Và chuyện hai người đã làm quả thật rất phũ phàng. Hai người đã nghĩ gì vậy?”

“Mình *chẳng* nghĩ gì cả, mọi chuyện cứ xảy ra thế thôi. Mình đã phá hỏng mọi thứ. Cậu ấy ghét mình. Étienne ghét mình!”

“St. Clair tuyệt đối không ghét chị.” Josh nói.

“Nếu mình là Mer thì mình sẽ ghét St. Clair lắm.” Rashmi quắc mắt. “Cậu ta đã dắt mũi Mer từ rất lâu rồi.”

Josh tỏ vẻ bức tức. “Anh ấy đã hẹn hò với chị Ellie được một năm rưỡi. Em nghĩ như vậy chưa đủ để ngăn cản sao – ôi, xin lỗi Anna.”

Tôi khóc thảm thiết hơn nữa.

Họ ngồi trên băng ghế với tôi cho đến khi ánh mặt trời lặn ngụp dưới những tán cây rồi đưa tôi trở về tòa nhà Lambert. Tiền sảnh vắng tanh. Mọi người vẫn ở ngoài tận hưởng thời tiết dễ chịu.

“Mình cần nói chuyện với Mer,” tôi nói.

“Ôi không, không được,” Rashmi nói. “Hãy cho cậu ấy thời gian.”

Tôi len lén trở vào phòng và mở khóa. Tôi đã bỏ chìa khóa trong phòng vào cái đêm tôi tưởng đã làm mất nó. Nhạc Beatles xập xình từ bức tường ngăn cách Mer và tôi. Tôi nhớ lại đêm đầu tiên đến đây. “Cuộc cách mạng” đang ngụy trang cho tiếng khóc của nó ư? Tôi nhét chìa khóa vào áo và ngã ra giường. Rồi tôi nhòe dậy, đi tới đi lui, sau đó lại nằm xuống.

Tôi không biết mình nên làm gì nữa?

Meredith ghét tôi. Étienne thì biến mất, tôi không biết cậu ghét tôi, thích tôi hay nghĩ mình đã phạm sai lầm. Tôi có nên gọi cho cậu không? Nhưng tôi biết nói gì? “Xin chào. Anna đây. Con bé cậu hôn trong công viên rồi bỏ rơi đây. Cậu có muốn đi chơi với mình không?” Nhưng tôi *phải* biết lý do cậu bỏ đi. Tôi phải biết cậu nghĩ sao về tôi. Áp điện thoại vào tai, tay tôi run lẩy bẩy.

Vào thẳng hộp thư thoại. tôi nhìn lên trần nhà. Cậu có trên đó không? Tôi không biết nữa. Nhạc của Mer quá to để nghe thấy tiếng bước chân, tôi sẽ phải đi lên đó. Tôi nhìn mình trong gương.

Mắt tôi sưng húp và đỏ quạch, tóc thì trông như tổ quạ.

Hít thở. Làm từng việc một.

Rửa mặt. Chải tóc. Đánh răng cho răng hoàng.

Lại hít thở. Mở cửa. Đi lên lầu. Dạ dày tôi co thắt khi tôi gõ cửa phòng cậu. Không ai trả lời. Tôi áp tai vào bức tranh vẽ cậu đang đội chiếc mũ của Napoleon để nghe ngóng bên trong. Không có gì cả. Cậu đang ở đâu? Cậu ĐANG Ở đâu?

Tôi trở lại phòng mình, giọng hát khản đục của John Lennon vẫn vang âm âm giữa hành lang. Chân tôi chậm lại khi đi qua phòng Mer. Tôi phải xin lỗi, tôi không bận tâm điều Rashmi nói. Meredith rất giận dữ khi nó mở cửa. “Tuyệt lắm. Bạn đó hả?”

“Mer... mình xin lỗi.”

Nó bật cười chua ngoa. “Hả? Bạn trông có vẻ rất ăn năn khi lừa bạn rúc dưới khí quản của cậu ấy nhỉ.”

“Mình xin lỗi.” Tôi cảm thấy bất lực. “Chuyện xảy ra chỉ là tình cờ.”

Meredith siết hai bàn tay không đeo nhẫn. Nó cũng không trang điểm. Thực tế thì Mer hoàn toàn xơ xác. Tôi chưa bao giờ thấy nó trong tình trạng này. “Sao bạn có thể làm vậy hả Anna? Sao bạn có thể làm vậy với tôi?”

“Mình... mình...”

“*Bạn làm sao? Bạn biết tình cảm tôi dành cho cậu ấy cơ mà! Không thể tin nổi!*”

“Mình xin lỗi,” tôi lại nói. “Mình không biết bọn mình đã nghĩ gì...”

“Hừm, cũng chẳng sao. Cậu ấy không chọn ai trong hai chúng ta đâu.”

Tim tôi ngừng đập. “Sao cơ? Ý cậu là sao?”

“Cậu ấy đã đuổi theo tôi. Bảo là chẳng có chút hứng thú nào với bạn.” Mặt nó đỏ ửng. “Và sau đó cậu ấy đến chỗ Ellie. Ngay lúc này cậu ấy đang ở đó.”

Mọi thứ trở nên lơ mơ. “Cậu ấy đã đến chỗ Ellie?”

“Cũng như mọi lần cậu ấy gặp rắc rối.” Mer đổi sang giọng điệu tự mãn. “Giờ thì thấy sao? Không còn nóng bỏng nữa phải không?” Và sau đó nó đóng sập cửa trước mặt tôi.

Ellie. *Cậu lại chọn Ellie.*

Tôi chạy vào nhà vệ sinh và mở nắp bồn cầu. Tưởng sẽ nôn sạch bữa trưa nhưng dạ dày chỉ co thắt, tôi đóng nắp bồn cầu và ngồi lên nó. Tôi bị sao vậy? Tại sao tôi luôn yêu sai người? Tôi đã không muốn Étienne trở thành một Toph khác nhưng rồi vẫn là thế. Tệ hơn nữa là tôi chỉ thích Toph.

Nhưng lại yêu Étienne.

Tôi không thể đổi mặt với cậu lần nữa. Sao tôi có thể đổi mặt với cậu? Tôi muốn trở về Atlanta, tôi muốn gặp mẹ. Ý nghĩ đó khiến tôi tủi hổ. Bọn con gái mười tám không nên cần đến mẹ. Tôi không biết đã ở trong buồng

tắm bao lâu, nhưng bất giác những âm thanh khó chịu ngoài hành lang vọng đến. Có ai đó đang gõ cửa.

“Chúa ơi, định ở trong đó *suốt đêm* à?”

Amanda Spitterton-Waltts. Xui xẻo đến thế là cùng.

Tôi nhìn lại diện mạo mình. Đôi mắt trông như thể tôi đã nhảm nước ép nam việt quất với Visine^[1], môi thì sưng vù như bị ong bắp cày đốt. Tôi vịn vòi nước lạnh, vẩy nước lên mặt, sau đó dùng khăn giấy để lau khô và lấy tay che mặt trong lúc trốn về phòng.

[1] Thuốc nhỏ mắt.

“Xin chào, *đồ phàm ăn*,” Amanda nói. “Tao đã nghe thấy mày nôn rồi.”

Lưng tôi cứng lại. Tôi quay người, đôi mắt xanh nhạt của nó trở ra trên chiếc mũi khoằm. Nicole cũng ở đây cùng với Sanjita em gái Rashmi. Có cả Isla Martin, con bé lớp mười một tóc đỏ nhỏ nhắn, Isla tụt lại phía sau. Nó không phải một phần của nhóm này mà chỉ đang xếp hàng chờ vào nhà vệ sinh.

“Nó nôn *hết* bữa tối. Nhìn mặt nó đi. *Tởm* quá.”

Nicole cười khẩy. “Anna luôn *tởm* như vậy mà.”

Mặt tôi nóng ran nhưng tôi không nổi đóa vì đó là điều Nicole muốn. Tuy nhiên, tôi không thể phớt lờ nó. “Mày chả nghe được gì sất Amanda à. Tao không phải *đồ phàm ăn*.”

“Hình như *Chôn hôi* vừa gọi tao là *đồ dối trá* thì phải?”

Sanjita đưa lên bàn tay được cắt tỉa cẩn thận. “Em đã nghe.”

Dù rất muốn tát em gái Rashmi nhưng tôi vẫn quay đi. Mặc kệ bọn nó. Amanda hắng giọng. “Mày và St. Clair có chuyện gì à?”

Tôi đông cứng.

“Vì trong lúc mày *nôn mửa* tao đã nghe Rashmi nói chuyện với *con nhỏ đồng tính* chỗ cửa phòng nó.”

Tôi xoay lại. Nó KHÔNG được nói như thế.

Giọng Amanda như kẹo tằm độc, ngọt lịm nhưng gây chết người. “Chuyện gì đó liên quan đến hai người cặp kè và giờ *con nhỏ đồng tính lập dị to xác* kia đang khóc hết nước mắt.”

Tôi thuôn mặt. Không nói nên lời.

“Nó có cơ hội nào với cậu ấy đâu chứ,” Nicole nói.

“Tao cũng không chắc tại sao Anna nghĩ nó có cơ hội với cậu ấy.” Amanda hắt tóc. “Thằng Dave đã nói đúng. Mày là một đứa dâm đẳng. Mày không xứng với Dave và *tuyệt đối* không xứng với St. Clair. Cậu ấy nằm trong *danh sách hạng A*. Còn mày xếp tặn hạng D.”

Tôi không thể tiêu hóa những điều vừa nghe thấy. Giọng tôi run lên. “Đừng bao giờ gọi Meredith như thế.”

“Gọi sao, *đồ đồng tính áy* hả? Meredith Chevalier là ĐỒ ĐỒNG TÍNH. Lập dị. To xác!”

Tôi lao vào Amanda mạnh đến nỗi chúng tôi ngã qua cửa phòng tắm. Nicole hét lên, Sanjita thì cười ầm lên còn Isla van xin chúng tôi ngừng tay. Học sinh chạy ra khỏi phòng, bao quanh cổ vũ chúng tôi. Rồi có ai đó tách tôi ra khỏi nó.

“Chuyện quái gì ở đây?” Nate nói, giữ tôi lại. Có thứ gì đó nhỏ giọt dưới cằm tôi. Tôi lau đi và thấy đó là máu.

“Anna tấn công Amanda!” Sanjita nói.

Isla lên tiếng. “Amanda đã chọc tức...”

“Amanda đã tự vệ!” Nicole nói.

Amanda sờ mũi và nhăn nhó. “Em nghĩ nó làm gãy mũi em rồi. Anna đã làm gãy mũi em.”

Tôi đã làm vậy sao? Nước mắt râm ran trên má tôi. Vết máu đó hẳn là vết xước do móng tay Amanda gây ra.

“Chúng tôi đang đợi nghe em đây Oliphant,” Nate nói.

Tôi lắc đầu trong lúc Amanda phun ra một tràng cáo buộc. “Đủ rồi!” Nate nói. Nó im miệng. Chúng tôi chưa bao giờ nghe anh ta lên giọng.

“Anna, vì Chúa, đã xảy ra chuyện gì?”

“Amanda đã gọi Mer...” tôi thì thầm.

Nate giận dữ. “Tôi không nghe rõ.”

“Amanda đã gọi...” Tôi ấp úng khi thấy mái tóc vàng xoăn tít của Meredith lảng vảng sau đám đông. Tôi không thể nói tiếp sau mọi chuyện tôi đã làm với nó hôm nay. Tôi nhìn xuống bàn tay mình và nuốt khan. “Em xin lỗi.”

Nate thở dài. “Xong rồi mọi người.” Anh ta chỉ vào đám đông trong hành lang. “Hết chuyện rồi, trở về phòng của các em đi. Ba em.” Nate chỉ tôi, Amanda và Nicole. “Ở lại.”

Không ai nhúc nhích.

“Trở về phòng của các em!”

Sanjita vội vã biến đi và những đứa khác cũng tản ra. Chỉ còn lại Nate và ba đứa chúng tôi. Isla nữa. “Isla, trở về phòng của em đi nào,” anh ta nói.

“Nhưng em đã ở đây.” Giọng nó đồng dạng hơn. “Em đã chứng kiến mọi chuyện.”

“Được rồi. Cả bốn em, đến phòng hiệu trưởng.”

“Còn bác sĩ thì sao?” Nicole hỏi. “Nó đã đánh gãy mũi Amanda.”

Nate nghiêng người kiểm tra Amanda. “Không gãy,” sau cùng anh ta nói.

Tôi thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Anh chắc chứ?” Nicole hỏi. “Em nghĩ nó nên đi gặp bác sĩ.”

“Thưa cô, xin nhin nói cho đến khi chúng ta đến phòng hiệu trưởng.”

Nicole liền ngậm miệng lại.

Không thể tin nổi. Tôi chưa bao giờ bị dẫn đến phòng hiệu trưởng. Hiệu trưởng trường trung học Clairmont chẳng mấy may hay biết danh tính tôi. Amanda khập khiễng bước vào thang máy, tôi lê bước theo sau với nỗi khiếp sợ dâng cao. Giây phút Nate quay lưng với chúng tôi, nó thẳng lưng, nheo mắt và nhếch môi:

Mày sẽ thua. Con khốn.

Chương 40

Tôi bị cô hiệu trưởng phạt cấm túc.

TÔI. BỊ PHẠT CẤM TÚC.

Amanda bị phạt hai ngày cuối tuần, còn tôi bị cấm túc sau mỗi buổi học trong hai tuần liền. “Cô thất vọng về em, Anna à,” cô hiệu trưởng nói và xoa bóp cái cổ thanh mảnh của mình. “Bố em sẽ nói gì đây?”

*Bố tôi á? Ai thềm bận tâm đến ông chứ? Nhưng mẹ sẽ nói gì đây? Mẹ sẽ giết tôi. Mẹ sẽ giận đến mức để tôi bị cầm tù mãi mãi ở Pháp. Tôi sẽ kết thúc như một kẻ ăn bám gần sông Seine bốc mùi hôi thối. Tôi sẽ luộc giày để làm thức ăn như Charlie Chapin^[1] trong phim *Cuộc săn vàng*^[2]. Cuộc đời tôi sẽ bị HUY HOẠI.*

[1] Diễn viên, đạo diễn phim hài nổi tiếng người Anh.

[2] Tên tiếng Anh: The Gold Rush.

Hình phạt cấm túc phân chia không đều vì tôi đã không chịu kể lại những điều Amanda nói. Tôi ghét cái từ đó. Đồng tính không phải một việc đáng hổ thẹn. Chẳng lẽ vì Mer thích thể thao nên nó sẽ là les sao? Sự xúc phạm đó thật vớ vẩn. Nếu Mer là les thì tại sao nó phải buồn về tôi và Étienne?

Tôi ghét con Amanda đó.

Khi được hiệu trưởng hỏi chuyện, Isla đã bênh vực tôi, đó là lý do duy nhất giúp tôi không bị cấm túc đến hết năm. Con bé cũng hiểu ý nên không nhắc lại lời của Amanda với hiệu trưởng. Tôi đã lặng lẽ đưa mắt cảm ơn Isla.

Chúng tôi trở lại tòa nhà Lambert và mọi người đang tụ tập ở tiền sảnh. Tin đồn về trận choảng nhau đã lan rộng. Câu hỏi nổ ra từ đủ mọi hướng như trong một buổi họp báo của các nghệ sĩ bị ô danh, nhưng tôi mặc kệ và tự tìm đường ra. Amanda đã tập trung sự chú ý và lan truyền câu chuyện của nó.

Sao cũng được. Tôi quá giận dữ để xử lý cái đồng dờ hơi này bây giờ.

Tôi đi lướt qua Dave và Mike ở cầu thang. Mike cư xử giống lũ ngu xuẩn khi cố tình tông vai vào tôi để làm tôi loạng choạng.

“Mày bị điên hả?” Tôi thét lên.

Dave và Mike cùng nhếch mép tự mãn.

Tôi dừng dừng trở về phòng. Mọi người ghét tôi, Étienne LẠI vứt bỏ tôi để đến với bạn gái. Meredith ghét tôi, Rashmi và Josh chắc chắn không vui. Dave và Mike ghét tôi. Amanda, đám bạn của nó và mọi người dưới lầu cũng vậy. Phải chi tôi chịu nghe theo lời khuyên của Rashmi. Phải chi tôi ở yên trong phòng thì Mer đâu thể quát mắng tôi. Tôi sẽ không biết Étienne đã chọn Ellie. Tôi sẽ không tấn công Amanda cũng như sẽ không bị cấm túc hai tuần sắp tới.

TẠI SAO ÉTIENNE LẠI CHỌN ELLIE? TẠI SAO?

Étienne. Đôi môi và nụ hôn của cậu thật tuyệt. Cậu có vị như mật ong. Cậu sẽ không bao giờ từ bỏ cô bạn gái ngớ ngẩn của mình! Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi đang rơi vào trạng thái bán loạn nên không nghe thấy tiếng bước chân.

“Anna? Anna? Cậu có trong đó không?”

Tim tôi thất lại. Giọng người Anh.

“Cậu ổn không? Amanda đang ở dưới lầu nói toàn chuyện tào lao. Nó bảo cậu đánh nó.” Cậu lại đập cửa mạnh hơn. “Làm ơn đi Anna. Chúng ta cần nói chuyện.”

Tôi xông ra mở cửa. “*Nói chuyện?* Ồ, bây giờ cậu muốn nói chuyện rồi hả?”

Étienne kinh ngạc nhìn tôi. Tròng mắt tôi vẫn đỏ ngầu, dưới má tôi có một vết rách dài năm phân và thân thể thì xây xát sau vụ ẩu đả. “*Anna?*”

“Sao thế, cậu không nghĩ tôi biết cậu đã đến chỗ Ellie à?”

Cậu hoảng hốt. “Cái-cái gì?”

“Sao vậy?” Tôi khoanh tay. “Có phải thế không?”

Cậu không mong tôi biết chuyện này. “Đúng là vậy nhưng... nhưng mà...”

“Nhưng *cái gì?* Chắc cậu nghĩ tôi là đứa ngốc hả? Tôi chỉ là một đứa đáng khinh mãi mãi chờ cậu bên ngoài đường biên phải không? Cậu có thể tiếp tục trở về bên cạnh chị ta mỗi khi gặp khó khăn và tôi sẽ *chấp nhận* việc đó sao?”

“Không phải như vậy!”

“LUÔN LUÔN như vậy!”

Étienne mở miệng định nói rồi lại thôi. Nét mặt cậu hết đau khổ rồi lại chuyển sang giận dữ. Rồi biểu cảm đó khô cứng. Cậu hùng hổ bỏ đi.

“TÔI ĐÃ NGHĨ CẬU MUỐN NÓI CHUYỆN!” Tôi nói.

Tôi đóng sập cửa.

Chương 41

Cùng xem qua nào. Hôm qua, tôi: (1) hôn bạn thân nhất dù đã thề với chính mình không bao giờ làm thế, (2) phản bội một người bạn khác bởi vụ hôn hít đó, (3) ẩu đả với một đứa đã công kích tôi, (4) bị cấm túc hai tuần, (5) chì chiết người bạn thân bên trên cho đến khi cậu ta chạy trốn.

Cần sửa một chút. Cho đến khi cậu ta *lại* chạy trốn.

Nếu có một cuộc thi để xem người nào có thể gây tổn hại cho chính mình nhiều nhất trong một ngày thì tôi khá tự tin mình sẽ giành chiến thắng. Mẹ tôi đã khè ra lửa khi nghe về trận ẩu đả của tôi với Amanda và giờ tôi bị cùm chân suốt mùa hè. Tôi không thể nhìn mặt đám bạn của mình. Tôi hổ thẹn vì chuyện đã làm với Meredith, Rashmi và Josh rõ ràng đứng về phía Mer còn St. Clair thì... cậu không thêm ngó ngang đến tôi.

St. Clair. Một lần nữa cậu không còn là Étienne *của* tôi.

Điều đó làm tổn thương tôi sâu sắc hơn hết mọi thứ.

Buổi sáng hôm đó thật khủng khiếp. Tôi bỏ bữa sáng và lên vào lớp Ngữ văn vào những giây cuối cùng. Mấy đứa trong nhóm không nhận ra sự có mặt của tôi nhưng những người khác đều rì rầm và nhìn tôi chòng chọc. Tôi đoán bọn họ đứng về phía Amanda. Tôi chỉ hy vọng họ không biết sự có với St. Clair dù tôi đã quát tháo ầm ĩ vào mặt cậu trong hành lang tối qua. Tôi dành cả tiết học để nhìn lên cậu. Cậu mệt đến độ không mở mắt lên được, tôi cũng không nghĩ cậu đã tắm.

Nhưng cậu vẫn đẹp trai. Tôi ghét điều đó. Tôi ghét bản thân vì đã khao khát cậu nhìn tôi, đáng ghét hơn nữa khi Amanda bắt gặp tôi nhìn cậu chăm chăm và nó cười khẩy như muốn nói, “Thấy chưa? Tao đã *bảo* cậu ấy nằm ngoài tầm với của mày mà.”

Mer không cần phải xoay người tránh tôi như St. Clair – dù thực tế thì cả hai người họ đều tránh tôi – vì cơn sóng thù địch của nó quật tới tấp vào tôi hết lần này đến lần khác trong suốt buổi học. Lớp Giải tích lại càng kéo dài thêm sự đau khổ. Khi Giáo sư Babineux trả lại bài tập về nhà, St. Clair đã chuyển xấp giấy ra sau đầu mà không ngó tôi một cái. “Cảm ơn,” tôi lầm bầm. Cậu sững sờ trong giây lát trước khi trở lại trạng thái căng cứng phớt lờ sự tồn tại của tôi.

Tôi không thử nói chuyện với cậu nữa.

Lớp tiếng Pháp dự báo vẫn đi theo chiều hướng xấu. Dave ngồi xa tôi hết mức có thể, cách cậu ta phớt lờ tôi có vẻ lạ lùng và cố tình. Vài đứa lớp mười châm chọc tôi nhưng tôi không biết Dave bị làm sao, chỉ nghĩ đến cậu ta thôi tôi cũng đã thấy khiếp. Tôi bảo cái lũ phiền phức kia biến đi và thế là cô Đạo phủ nổi giận với tôi. Không phải vì tôi bảo bọn họ biến đi mà vì tôi đã không sử dụng tiếng Pháp. Cái trường này bị làm sao thế nhỉ?

Vào giờ ăn trưa, tôi trở lại nhà vệ sinh hệt như ngày đầu.

Dù sao tôi cũng không muốn ăn.

Lớp Vật lý, tôi nhẹ nhõm vì hôm nay không phải giờ thực hành. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ St. Clair đi kiếm một cộng sự mới. Giáo sư Wakefield đều đều phân tích về lỗ đen, khi đến nửa bài giảng thì Amanda đuổi người uể oải và thả một mảnh giấy được gấp lại ra sau đầu. Nó rơi xuống chân tôi. Tôi đọc dưới gầm bàn.

NÀY CHỜN HÔI, GÂY SỰ VỚI TAO LẦN NỮA ĐI, TAO SẼ TẶNG MÀY NHIỀU HƠN MỘT VẾT XƯỚC. DAVE NÓI MÀY LÀ THỨ DÂM ĐĂNG.

Chà chà. Chưa từng có ai gọi tôi như thế. Nhưng tại sao Dave lại nói chuyện với Amanda về tôi? Đây là lần thứ hai Amanda nói lại điều này. Tôi không tin mình bị gọi là thứ dâm đẳng chỉ vì đã hôn một người nào đó! Tôi vo tròn mẩu giấy và ném vào gáy Amanda. Chẳng biết may hay rủi mà tôi đã ném trượt. Mẩu giấy đập vào lưng ghế, nảy lại và vương vào tóc nó. Con bé không hay biết gì. Tôi cảm thấy vui vui. Mẩu giấy đó vẫn dính trên tóc nó.

Vẫn ở đó.

Vẫn... ặc. Amanda nhúc nhích và mẩu giấy rớt xuống nền nhà, Giáo sư Wakefield chọn đúng giây phút đó để đi giữa hai hàng ghế. Ôi không. Nếu thầy nhìn thấy và đọc to cho cả lớp nghe thì sao? Tôi thật sự không cần rước thêm một biệt danh nào nữa trong cái trường này. Bên cạnh tôi, St. Clair cũng đang để mắt đến mẩu giấy đó. Giáo sư Wakefield gần đến bàn chúng tôi thì thầy sai bước và dẫm lên nó. St. Clair đợi đến khi thầy đi khuất mới lượm nó lên. Tôi nghe thấy cậu mở nó ra, mặt tôi đỏ lựng. Cậu liếc tôi lần đầu tiên trong ngày. Nhưng cậu vẫn không nói gì.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Josh tỏ ra lặng lẽ trong lớp Lịch sử nhưng chỉ ít cậu không đổi chỗ ngồi. Isla mỉm cười với tôi và thật kỳ diệu, khoảnh khắc hiếm hoi của sự tốt bụng đã cứu vớt tôi. Trong khoảnh ba mươi giây. Rồi Dave, Mike và Emily túm tụm lại, tôi nghe thấy tên mình trong lúc họ ngoái đầu nhìn tôi và cười cợt. Tình hình ngày càng xấu đi.

Lớp Cuộc sống là giờ học tự do. Rashmi và St. Clari phác thảo cho lớp hội họa trong lúc tôi giả vờ chúi mũi vào đồng bài tập. Sau lưng tôi réo rất tiếng cười đùa.

“Chờn hồi à, có lẽ nếu mày không phải thứ dâm dăng thì mày vẫn còn vài đứa bạn.”

Amanda Spitterton-Watts, khuôn mẫu vĩ đại nhất trường. Con điên xấu tính xinh đẹp. Da đẹp, tóc đẹp. Nụ cười lạnh giá, con tim lạnh giá.

“Vấn đề của mày là gì?” Tôi hỏi.

“Là mày đó.”

“Tuyệt vời. Cảm ơn mày.”

Nó hất tóc. “Mày không muốn biết mọi người đang nói gì về mày à?” Tôi không trả lời. Dù sao nó cũng sẽ xổ ra hết. Tôi đã đoán quá chuẩn.

“Dave nói mày *ngủ* với nó vì muốn chọc cho St. Clair ghen.”

“CÁI GÌ?”

Amanda lại cười và vênh vào bỏ đi. “Dave đã đúng khi *đá* đít mày.”

Tôi bị choáng toàn tập. Tôi ngủ với Dave bao giờ! Cậu ta kể với mọi người rằng cậu ta bỏ tôi? Sao cậu ta dám làm thế? Mọi người nghĩ tôi như vậy sao? Ôi Chúa ơi, St. Clair nghĩ tôi như vậy sao? *St. Clair có nghĩ tôi đã ngủ với Dave không?*

Những ngày còn lại trong tuần tôi mắc kẹt giữa đau khổ tột cùng và giận dữ sục sôi. Tôi bị cấm túc mọi buổi chiều và mỗi lần đi dọc hành lang tôi đều nghe lỏm tên mình trong những giọng nói xì xào ngồi lê đôi mách. Tôi mong đến cuối tuần nhưng hóa ra còn tệ hơn. Đã hoàn tất bài tập trong lúc bị cấm túc, tôi dành cuối tuần để đến rạp nhưng chẳng thể tập trung thưởng thức được chút nào.

Trường học đã chính thức hủy hoại phim ảnh của tôi. Không còn gì đáng để sống nữa.

Vào sáng thứ hai, tâm trạng xuống đến đáy vực nên tôi đánh liều đến chất vấn Rashmi lúc xếp hàng đợi lấy bữa sáng. “Tại sao cậu không nói chuyện với mình?”

“Cậu nói sao?” nó hỏi. “Cậu mới là người không nói chuyện với mình.”

“Cái gì?”

“Mình chưa bao giờ đá cậu khỏi bàn của nhóm. Tại cậu không đến nữa.” Giọng nó nặng nề.

“Nhưng các cậu đã giận mình! Vì... việc mình đã làm với Mer.”

“Tất cả bạn bè đều có học hặc.” Rashmi khoanh tay, tôi nhận ra nó đang trích dẫn lời tôi. Tôi đã nói như thế vào mùa thu vừa rồi khi nó tranh cãi với St. Clair về Ellie.

Ellie. Tôi đã vứt bỏ Rashmi y hệt Ellie.

“Mình xin lỗi.” Tim tôi chùng xuống. “Mình không thể làm điều gì đúng đắn cả.”

Hai tay Rashmi nới lỏng, nó kéo kéo một bím tóc dài của mình. Nó đang cảm thấy khó xử, một cảm xúc bất thường với nó. “Chỉ cần hứa với mình lần sau tấn công Amanda cậu sẽ thực sự làm gãy một cái gì đó.”

“Mình không cố ý mà!”

“Thả lỏng đi nào.” Rashmi nghi ngại liếc tôi. “Mình không nhận ra cậu nhạy cảm đến thế.”

“Mình vẫn còn một tuần cấm túc cho trận đấu đó.”

“Một mức phạt khắc khe. Tại sao cậu không kể cho cô hiệu trưởng nghe những câu Amanda đã nói?”

Tôi suýt đánh rơi khay thức ăn. “Cái gì? Sao cậu biết nó đã nói gì?”

“Mình đâu có biết.” Rashmi cau mày. “Nhưng nó hẳn phải rất xấu xa thì cậu mới phản ứng như thế chứ.”

Tôi nhẹ nhõm đảo mắt. “Amanda đã gặp mình không đúng thời điểm.” Cũng không hoàn toàn sai sự thật. Tôi gọi món với ông Boutin – một tô súp chua với granola và mật ong, loại tôi thích nhất – và quay lưng với Rash. “Các cậu... không tin chuyện Amanda và Dave đang phát tán phải không?”

“Dave là một thằng khốn. Nếu mình nghĩ cậu đã ngủ với nó thì bây giờ chúng ta không còn nói chuyện đâu.”

Tôi nắm chặt khay thức ăn đến mức các khớp tay trắng bệch. “VẬY, Ờ, St. Clair cũng nghĩ mình chưa bao giờ ngủ với Dave chứ?”

“Anna. *Tất cả* bọn mình đều nghĩ Dave là một thằng khốn.”

Tôi lặng thinh.

“Cậu nên nói chuyện với St. Clair,” nó nói.

“Mình không nghĩ cậu ấy muốn nói chuyện với mình.”

Rashmi đẩy khay của nó ra xa. “Mình thì nghĩ ngược lại.”

Tôi lại ăn sáng một mình vì vẫn không thể đối mặt với Mer.

Tôi vào lớp Ngữ văn muộn năm phút. Giáo sư Cole đã ngồi ở bàn và nhâm nhi cà phê.

Cô nheo mắt trong lúc tôi lúp xúp vào chỗ nhưng cô không nói gì. Chiếc đầm màu cam của cô bay bay khi cô nhấc chân. “Các em. Thức dậy đi,” cô nói. “Chúng ta lại đang bàn về những khía cạnh kỹ thuật của việc chuyển ngữ. Tôi có phải làm hết mọi việc không đây? Ai có thể nói cho tôi biết một trong những vấn đề mà các dịch giả đang gặp phải là gì?”

Rashmi gio tay. “Thưa cô, đó là hầu hết các từ đều đa nghĩa.”

“Tốt,” Giáo sư Cole nói. “Chi tiết hơn đi.”

St. Clair ngồi cạnh Rashmi nhưng cậu không nghe giảng. Cậu chỉ giận dữ nguệch ngoạc gì đó lên phần lề cuốn sách. “Thưa cô,” Rashmi nói. “Nhiệm vụ của dịch giả là quyết định tác giả muốn sử dụng nghĩa nào. Tuy nhiên, có thể vẫn còn những nghĩa khác liên quan đến văn cảnh.”

“Em đang nói là,” Giáo sư Cole nói, “dịch giả phải quyết định rất nhiều. Có nhiều nghĩa trong một từ bất kỳ, trong một câu bất kỳ và trong một trường hợp bất kỳ?”

“Vâng ạ,” Rashmi nói. Rồi cô đưa mắt nhìn tôi.

Giáo sư Cole bật cười. “Tôi chắc chắn không ai trong số chúng ta nhầm lẫn điều người khác nói hoặc làm sang một điều khác phải không? Vì chúng ta sử dụng cùng một ngôn ngữ. Nhưng khi đề cập đến hình thái ngôn ngữ thì quả là nhiều thách thức. Có vài thứ không thể chuyển ngữ giữa các nền văn hóa.”

Những tình huống diễn giải sai lầm quanh quẩn trong tâm trí tôi. Toph. Rashmi. St. Clair?

“Hay như thế này chẳng hạn?” Giáo sư Cole bước đến khung cửa sổ cao lớn. “Dịch giả, bất chấp ông ta tin tưởng đã bám sát văn bản thể nào, ông ta vẫn đưa những kinh nghiệm sống và quan điểm vào những quyết định của mình. Có lẽ không phải *chủ tâm*, nhưng mỗi lần phải lựa chọn giữa hai từ khác nhau, dịch giả đó sẽ quyết định dựa vào cái *ông ta tin là đúng* theo kinh nghiệm và thói quen cá nhân của ông ta với vấn đề đó.”

Kinh nghiệm và thói quen cá nhân. Cũng giống như St. Clair luôn nhanh nhẩu chạy về bên Ellie nên tôi cho rằng cậu lại hành động như thế. Sự thật thì sao? Tôi không còn chắc chắn nữa. Trong cả năm cuối cấp này, tôi cứ chìm đắm giữa đam mê và đau đớn, phấn khích và phản bội, càng lúc càng khó nhìn ra sự thật. Cảm xúc của chúng tôi có thể bị trói buộc với một ai đó – để kéo căng và vặn xoắn trước khi đổ vỡ - được bao nhiêu lần? Những tình cảm đó liệu còn có thể hàn gắn lại không?

Tiết học kết thúc, tôi lê bước đến lớp Giải tích, lòng rối bời. Tôi gần vào lớp thì nghe thấy câu nói đó. Rất lạnh lẽ, như thể ai đó đang hắng giọng. “Đồ dâm đẳng.”

Tôi đông cứng.

Không. Tiến lên. Ôm chặt sách vở, tôi tiếp tục đi dọc hành lang.

Lần này nó to hơn một chút. “Đồ dâm đẳng.”

Tôi quay lại và tệ hơn cả là tôi không biết kẻ nào đã nói. Ngay lúc này có quá nhiều người thù ghét tôi. Hôm nay là Mike. Nó mỉm cười khinh miệt nhưng tôi chỉ nhìn chăm chăm Dave. Dave gãi đầu và ngoảnh mặt đi.

“Sao cậu dám?” Tôi hỏi nó.

“Sao *mày* dám?” Mike hỏi. “Tao luôn bảo Dave *mày* không xứng đáng với nó.”

“Vậy hả?” Mắt tôi vẫn khóa chặt Dave. “Chỉ ít tôi không phải kẻ dối trá.”

“*Chị* là kẻ dối trá.” Nhưng Dave chỉ dám lẩm bầm trong miệng.

“Cái gì? Cậu nói sao?”

“Chị nghe rồi đó.” Giọng Dave to hơn, nhưng nó đang lúng túng chớp mắt với thằng bạn của mình. Sự căm phẫn trời dậy khắp cơ thể tôi. Con chó nhỏ của Mike. Tất nhiên. Tại sao tôi không nhìn ra từ trước nhỉ? Bàn tay tôi nắm chặt. Một lời từ miệng nó, một từ thôi...

“Đồ dâm đẳng,” Dave nói.

Nó ngã lăn ra đất.

Nhưng không phải do nắm đấm của tôi.

Chương 42

“Ôiii!” St. Clair xua tay.

Mike xông vào St. Clair nhưng tôi đã nhảy ra đứng giữa bọn họ.
“Không!”

Dave rên rỉ trên nền đất. Mike đẩy tôi ra, St. Clair đẩy nó vào tường, giọng cậu căm tức. “Đừng chạm vào cô ấy!”

Mike kích động phản công. “Đồ tâm thần!” Nó nhào tới đúng lúc Giáo sư Hansen bước đến và ngăn nó ra đòn.

“Này này NÀY! Có chuyện gì ở đây vậy?” Thầy dạy Lịch sử của chúng tôi trừng mắt với cậu học trò cưng. “Cậu St. Clair. Đến phòng hiệu trưởng. BÂY GIỜ.” Dave và Mike liên tục kêu oan nhưng Giáo sư Hansen gạt phăng bọn họ. “Im ngay, cả hai em, nếu không thì đi theo Étienne.” Hai tên đó liền câm mồm. St. Clair không nhìn tôi, cậu chỉ cầm đầu về phía trước.

“Em không sao chứ?” Giáo sư Hansen hỏi tôi. “Có thằng ngốc nào làm em đau không?”

Tôi vẫn còn bần thần. “St. Clair đã bênh vực em. Không... không phải lỗi của bạn ấy đâu ạ.”

“Ở trường này chúng ta không bênh vực bằng nắm đấm. Em biết mà.” Thầy ném cho tôi cái nhìn ầm ý trước khi đi xuống lầu để cùng St. Clair đến phòng hiệu trưởng.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Tôi chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng... vẫn không sao hiểu nổi. St. Clair không ghét tôi phải không? Tôi cảm thấy hi vọng tràn trề, cho dù vẫn còn một lý do là cậu ghét Dave và Mike hơn ghét tôi. Suốt buổi học tôi chẳng thấy cậu đâu và khi tôi đến phòng cấm túc thì cậu đã ngồi sẵn ở hàng cuối cùng.

St. Clair trông mệt lử. Chắc hẳn cậu đã ở đây cả buổi chiều. Giáo sư phụ trách hôm nay vẫn chưa đến nên chỉ còn hai chúng tôi trong phòng. Tôi chọn ghế ngồi như thường lệ - buồn là tôi có một chiếc ghế thường lệ - ở góc đối diện phòng học. St. Clair nhìn đăm đăm xuống hai bàn tay. Chúng lám lem than chì nên tôi biết cậu đang vẽ tranh.

Tôi hắng giọng. “Cảm ơn cậu đã bênh vực mình.”

Không thấy trả lời. Được thôi. Tôi quay lưng với tấm bảng phấn.

“Đừng cảm ơn mình,” một phút sau cậu nói. “Mình nên đâm thẳng Dave đó từ lâu rồi.” Giày cậu nện xuống sàn nhà lát đá hoa cương.

Tôi lại liếc trộm cậu. “Cậu bị cấm túc bao lâu?”

”Hai tuần. Mỗi tuần cho một thằng khôn kia.”

Tôi khịt khịt cười, đầu cậu vội ngẩng lên. Hy vọng của tôi lóe sáng và phản chiếu trên nét mặt cậu. Nhưng nó biến đi gần như ngay tức thì. Tôi cảm thấy đau đớn.

“Cậu biết điều Dave và Amanda nói,” tôi cay đắng nói, “là không đúng sự thật.”

St. Clair nhắm mắt. Một lúc sau cậu vẫn không lên tiếng. Khi cậu mở miệng, tôi nhận thấy cậu trông nhẹ nhõm hẳn. “Mình biết.”

Phản ứng chậm chạp của cậu làm tôi khó chịu. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ. Mình chắc chắn.” Cậu đối mặt tôi lần đầu tiên trong hơn một tuần. “Nhưng nghe chính cậu nói lại càng hay. Đúng không?”

“Đúng.” Tôi quay đi. “Mình có thể hiểu được.”

“Cậu muốn nói gì?”

“Thôi quên đi.”

“Không. Không quên được. Mình phát ốm và mệt mỏi vì việc phải quên đi lắm rồi, Anna.”

“*Cậu* mệt vì phải quên đi ư?” Giọng tôi run lên. “Mình chỉ không thể làm gì NGOÀI việc phải quên đi. Cậu nghĩ ngồi trong phòng hằng đêm nghĩ về cậu và Ellie thì dễ dàng lắm hả? Cậu nghĩ những chuyện *thế này* dễ dàng cho mình lắm sao?”

Vai Étienne sụp xuống. “Mình xin lỗi,” cậu thì thầm.

Nhưng tôi đã khóc mất rồi. “Cậu nói rằng mình xinh đẹp, rằng cậu thích mái tóc và nụ cười của mình. Chân cậu kề sát chân mình trong những rạp phim tối tăm, rồi cậu lại cư xử như chẳng có gì xảy ra khi đèn sáng lại. Cậu *đã ngủ trên giường mình* ba đêm liên tiếp và rồi... lơ mình cả tháng sau đó. Mình phải làm gì mới đúng hả St. Clair? Vào ngày sinh nhật mình cậu đã nói cậu sợ ở một mình, nhưng mình đã luôn ở đây cơ mà? *Luôn luôn!*”

“Anna.” Cậu đứng lên và tiến về phía tôi. “Mình xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu. Mình đã có những quyết định rất sai lầm. Có thể mình không xứng được cậu tha thứ vì mình đã mất quá nhiều thời gian để đi đến bước

này. Nhưng mình không hiểu tại sao cậu không cho mình một cơ hội. Cậu thậm chí không cho mình giải thích việc của cuối tuần trước. Cậu đã kích mình, nghĩ ra những điều xấu xa nhất. *Sự thật duy nhất mà mình biết* là thứ mình cảm nhận được khi chúng ta bên nhau. Mình đã nghĩ cậu cũng tin tưởng vào những cảm xúc đó. Mình đã nghĩ cậu tin tưởng mình, cậu *hiểu* mình...”

“Vậy ư!” Tôi òa khóc, bất thành hình cậu ở ngay cạnh tôi. “Mình *chẳng* hiểu gì về cậu cả. Mình kể cậu nghe mọi chuyện, St. Clair à. Về bố mình, về Bridgette và Toph, về Matt và Cherrie. Cả chuyện mình còn *trong trắng*.” Tôi quay đi, ngượng ngùng vì đã nói huých toẹt như thế. “Và cậu đã kể mình nghe những gì? Không gì cả! Mình không biết gì về cậu hết, từ bố cậu đến Ellie...”

“Cậu biết về mình nhiều hơn bất cứ ai.” Cậu giận dữ. “Và nếu cậu chịu để tâm thì cậu sẽ biết quan hệ của bố con mình ngay lúc này vô cùng kinh khủng. Mình không thể tin cậu nghĩ rằng mình chờ cả năm để hôn cậu và khi chuyện xảy đến mình lại... chấm dứt với cậu. Đúng, tôi đó mình đã đến chỗ Ellie, ĐỂ CHIA TAY CÔ ẤY.”

Sự tĩnh lặng làm tôi choáng váng.

Họ đã chia tay? Chúa ơi. Tôi không thở được. Tôi không thở được. Tôi không...

Cậu nhìn xoáy vào mắt tôi. “Cậu nói mình sợ ở một mình và sự thật đúng là như vậy. Mình không tự hào về điều đó. Nhưng cậu nhìn lại mình đi, Anna, mình không phải người duy nhất gặp phải vấn đề đó đâu.”

Cậu đứng quá gần nên tôi cảm nhận được lồng ngực cậu đang phập phồng dữ dội. Tim tôi cũng đập thành thịch. Cậu nuốt khan. Tôi cũng nuốt

khan. Cậu ngập ngừng nghiêng người, cơ thể tôi phản bội và bắt chước phản ứng của cậu. Cậu và tôi đều nhắm mắt lại.

Bỗng cửa phòng mở toang, chúng tôi giật mình rời ra.

Josh bước vào phòng cầm túi và nhún vai. “Em đã trốn tiết Toán học cơ sở.”

Chương 43

Tôi không thể nhìn cậu trong thời gian còn lại của buổi cầm túi. Sao tôi có thể sợ ở một mình khi mà gần đây tôi thường rơi vào tình trạng đó cơ chứ? Đâu phải tôi giữ khư khư một người bạn trai suốt cả năm qua như cậu đã có Ellie? Dù quả thật tôi đã bám víu vào Toph. Níu kéo cậu ta như là – tôi chột nhả mặt – một sự giữ chỗ. Và Dave nữa. Cậu ta ở đó, tôi ở đó, cậu ta sẵn sàng và tôi cũng vậy. Tôi đã lo lắng mình đến với Dave chỉ vì giận St. Clair, nhưng có lẽ... có lẽ tôi đã chán cảnh cô đơn rồi.

Nhưng làm vậy thì sai sao?

Nói vậy St. Clair không muốn bị cô đơn cũng không phải là sai? Cậu sợ thay đổi, sợ đưa ra quyết định to tát, tôi cũng vậy. Matt từng nói nếu tôi nói chuyện với Toph thì tôi đã có thể tiết kiệm vài tháng đau thương rồi. Nhưng tôi rất sợ sẽ phá hỏng tình cảm lấp lửng đó nên không dám xác nhận mối quan hệ thực sự của chúng tôi. Và nếu tôi chịu nghe lời Matt thì có lẽ St. Clair và tôi đã có cuộc trao đổi thẳng thắn này từ tám đời trước.

Nhưng đáng lẽ St. Clair nên mở lời trước! Tôi đâu phải người duy nhất có lỗi chứ.

Khoan đã. St. Clair chẳng vừa bảo hai chúng tôi đều có lỗi còn gì? Rashmi cũng nói tôi là người đã vứt bỏ nó. Nó đã đúng. Nó và Josh thực sự đã giúp tôi vào cái hôm ở công viên, nhưng tôi đã ngó lơ bọn nó và Mer.

Chúa ơi, Meredith.

Tôi bị sao thế này? Tại sao tôi không cố xin lỗi lần nữa? Tôi không có khả năng giữ lại một người bạn phải không? Tôi phải nói chuyện với nó. Hôm nay. Bây giờ. Ngay lập tức. Tôi xông ra cửa ngay khi Giáo sư Hansen cho chúng tôi giải tán. Nhưng có thứ gì đó cản tôi lại khi tôi ra đến hành lang. Tôi dừng chân bên dưới bức bích họa các vị nữ thần và thần rừng, xoay người lại.

St. Clair đang chờ ở cửa ra vào, dán mắt vào tôi.

“Mình phải nói chuyện với Meredith.” Tôi cắn môi.

Cậu từ tốn gật đầu.

Josh xuất hiện sau lưng cậu. Cậu ta tự tin nói, “Chị ấy nhớ chị. Chị sẽ ổn thôi.” Rồi cậu ta lại liếc sang St. Clair. “Hai người cũng sẽ ổn thôi.”

Trước đây cậu đã từng nói câu đó với tôi. “Có thật không?” Tôi hỏi.

Josh nhướn mày và mỉm cười. “Thật đấy.”

Đến khi quay đi tôi mới tự hỏi “hai người” mà Josh ám chỉ là Meredith và tôi hay St. Clair và tôi. Tôi hy vọng cặp nào cũng ổn. Về đến tòa nhà Lambert, tôi liền gõ cửa phòng Mer sau khi nhìn sơ qua phòng mình. “Mer? Nói chuyện được không?”

Mer mở cửa hé hé. “Chào.” Giọng nó đã dịu lại.

Chúng tôi đứng đó nhìn nhau. Tôi đưa ra hai cái tách. “Sô-cô-la’sô’ nhé?”

Trông Mer như sắp òa khóc. Nó cho tôi vào, tôi đặt chiếc tách xuống bàn học của nó. “Mình xin lỗi. Mình rất xin lỗi, Meredith.”

“Không, *mình* xin lỗi. Mình xấu tính quá. Mình không có quyền giận dữ với cậu.”

“Không đúng, mình đã biết tình cảm của cậu vậy mà mình vẫn hôn cậu ấy. Chuyện đó không đúng. Đáng lẽ mình nên kể cậu nghe mình cũng thích cậu ấy.”

Chúng tôi ngồi trên giường. Nó xoay xoay chiếc nhẫn hình ngôi sao lấp lánh quanh ngón tay. “Mình cũng biết tình cảm của hai người. *Mọi người* đều biết tình cảm hai người dành cho nhau.”

“Nhưng...”

“Mình đã không muốn tin. Từ lâu lắm rồi mình vẫn còn ôm ấp thứ.. . hy vọng ngớ ngẩn đó. Mình biết cậu ấy và Ellie đã rạn nứt nên mình nghĩ có thể..” Meredith nghẹn ngào, khoảng một phút sau nó mới có thể nói tiếp.

Tôi khuấy tách sô-cô-la nóng của mình. Nó đặc như sốt. Mer đã tận tình hướng dẫn tôi làm món này.

“Chúng mình đã từng thường xuyên đi chơi. St. Clair và mình. Nhưng từ khi cậu đến mình không còn thấy cậu ấy nữa. Cậu ấy ngồi cạnh cậu trong lớp, trong giờ ăn trưa, trong rạp phim. *Mọi nơi*. Dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng ngay lần đầu tiên nghe cậu gọi cậu ấy là Étienne mình đã biết cậu

yêu cậu ấy. Và từ phản ứng của St. Clair – cái cách mắt cậu ấy sáng lên *mỗi lần* cậu gọi – mình đã biết cậu ấy cũng yêu cậu. Nhưng mình phớt lờ vì mình không muốn tin.”

Bên trong tôi bắt đầu giao tranh dữ dội. “Mình không biết cậu ấy có yêu mình không. Mình không biết cậu ấy đã từng yêu mình không. Mọi thứ rối rắm quá rồi.”

“Chắc chắn cậu ấy muốn nhiều hơn một tình bạn.” Mer cầm lấy cái tách run rẩy của tôi. “Cậu chưa nhìn thấy cậu ấy phải không? Cậu ấy đau khổ mỗi lần nhìn cậu. Đời mình chưa bao giờ thấy ai sầu muộn như vậy.”

“Không phải thế đâu.” Tôi nhớ cậu đã bảo quan hệ bố con cậu đang rất xấu. “Cậu ấy có nhiều chuyện quan trọng phải lo nghĩ.”

“Tại sao hai người lại ở bên nhau?”

Sự thẳng thừng trong câu hỏi của nó làm tôi hoang mang. “Mình không biết. Đôi lúc mình nghĩ có quá nhiều cơ hội... để kề cận một người nào đó. Nhưng chúng mình đã rẽ sai hướng quá nhiều lần.” - giọng tôi lí nhí - “chúng mình đã bỏ lỡ cơ hội của mình.”

“Anna. Đó là điều ngu ngốc nhất mình từng nghe thấy.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì? Cậu yêu cậu ấy, cậu ấy cũng yêu cậu, hai người lại đang sống trong một thành phố lãng mạn bậc nhất thế giới.”

Tôi lắc đầu. “Không đơn giản vậy đâu.”

“Nói cách khác nhé: một chàng trai tuyệt vời yêu cậu và cậu thậm chí không thử để tình cảm đó nảy nở sao?”

Tôi trở lại phòng, vừa thấy khuây khỏa lại vừa thấy buồn. Nếu St. Clair và tôi không cãi nhau trong phòng cấm túc thì tôi có cố xin lỗi Meredith lần nữa không? Có lẽ không. Năm học sẽ kết thúc, chúng tôi sẽ đi theo những hướng riêng và tình bạn của chúng tôi sẽ mãi mãi chia lìa.

Ôi không. Sự thật khủng khiếp đó đánh gục tôi.

Sao tôi có thể bỏ qua nhỉ? Cùng một chuyện. Chính xác. Cùng. Một chuyện.

Bridge không thể làm khác được. Sự cuốn hút ở đó, tôi thì vắng mặt và họ bên nhau, nó *không thể làm khác được*. Vậy mà tôi đã luôn trách nó. Buộc nó cảm thấy ăn năn vì một việc ngoài tầm kiểm soát của nó. Thậm chí tôi không thử lắng nghe nó, không trả lời điện thoại và cũng không hồi âm một cái email nào. Trong khi nó vẫn tiếp tục cố gắng. Tôi *lại* nhớ điều mà Matt và Rashmi đã nói. Tôi thực sự đã từ bỏ bạn bè của mình.

Tôi lấy va-li và mở ngăn khóa trước. Nó vẫn ở đó. Một cái gói nhỏ bọc giấy đỏ màu trắng. Cây cầu đồ chơi. Sau đó, tôi ngồi soạn một bức thư khó viết nhất trong đời. Hy vọng Bridge sẽ tha thứ cho tôi.

Chương 44

Những ngày còn lại trong tuần lặng lẽ trôi qua. Tôi đã gửi bưu phẩm cho Bridge, trở lại bàn ăn với đám bạn và kết thúc hình phạt cấm túc. St. Clair và tôi vẫn không nói với nhau câu nào. Ồ, thật ra cũng có nói vu vơ vài câu. Phần lớn thời gian chúng tôi chỉ ngồi cạnh nhau và bòn chòn không yên, chuyện này thật buồn cười chỉ vì chúng tôi không có gì để nói.

Nhưng đâu có dễ phá vỡ những thói quen thâm căn cố đế.

Chúng tôi ngồi cách nhau một hàng trong thời gian bị cấm túc. Tôi cảm nhận được cậu quan sát mình suốt một tiếng đó và suốt cả tuần đó. Tôi cũng quan sát cậu. Chúng tôi không cùng đi bộ về ký túc xá, cậu chậm chạp thu dọn đồ đạc để tôi có thời gian đi trước. Có lẽ chúng tôi đã nghĩ đến cùng một kết luận. Cho dù chúng tôi có cố gắng bắt đầu một mối quan hệ nào đó thì vẫn sẽ không đi đến đâu. Năm học sắp kết thúc, năm tới tôi sẽ học lý luận phê bình điện ảnh ở đại học bang San Francisco còn cậu vẫn không chịu nói sẽ học ở đâu. Tôi đã mặt dày hỏi cậu sau buổi cấm túc hôm thứ sáu, nhưng cậu chỉ lấp bắp lảng tránh.

Chí ít tôi không phải người duy nhấtcảm thấy thay đổi thật là khó khăn.

Vào thứ bảy, rạp phim Bồ mẹ chó săn cáo chân ngắn công chiếu bộ phim của Sofia Coppola mà tôi yêu thích nhất, *Lạc lối ở Tokyo*. Tôi chào quý ông đáng kính và con Pouce rồi lúi vào ghế ngồi quen thuộc. Lần đầu tiên tôi xem phim này từ khi đến Pháp. Tôi không thể bỏ qua những nét tương đồng giữa nội dung phim và cuộc đời mình.

Phim kể về hai người Mỹ, một người đàn ông trung niên và một phụ nữ trẻ bơ vơ giữa lòng Tokyo. Họ vất vả tìm cách thấu hiểu môi trường xa lạ cũng như tình cảm cá nhân đang dần rạn nứt của mình. Đến khi gặp nhau, hai người lại vất vả chống lại sự thu hút đang lớn dần giữa họ khi biết quan hệ đó là bất khả thi.

Một bộ phim nói về sự cô lập và cô đơn nhưng cũng bao hàm tình bạn. Trở thành cái người khác cần. Có lúc cô gái đã hỏi người đàn ông, “Có dễ dàng hơn không?” Phản ứng đầu tiên của ông ta là, ”Không,” và rồi “Có,” và tiếp theo sẽ là “Sẽ dễ dàng hơn.” Sau đó ông ta bảo cô gái “Em càng biết rõ về bản thân mình và thứ em muốn, em sẽ càng ít buồn khổ vì chuyện xung quanh.”

Vậy... cũng tốt thôi. Nếu St. Clair và tôi không bao giờ đi xa hơn quan hệ bạn bè thì cũng tốt thôi. Tình bạn của cậu đã hun đúc tôi mạnh mẽ hơn bất kỳ một tình bạn nào khác. Cậu đã lôi tôi ra khỏi vỏ ốc và chỉ cho tôi thấy sự độc lập. Nói cách khác cậu là thứ tôi cần. Tôi sẽ không quên và chắc chắn không muốn mất cậu.

Sau khi bộ phim kết thúc, tôi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong nhà vệ sinh của rạp phim. Lọn tóc của tôi từ Giáng sinh tới giờ không được tút tát lại. Tôi cần phải học cách tự nhuộm tóc cho mình. Tôi *muốn* học cách tự chăm lo bản thân. Nghĩ thế, tôi chạy vào tiệm Monoprix kế bên - một loại cửa hàng tương tự Super Target cỡ nhỏ - để mua thuốc nhuộm tóc. Đang trên đường về thì tôi thoáng thấy một bóng dáng thân quen đứng bên kia đại lộ.

Thật khó tin. Người đó là St. Clair.

Tay nhét vào túi. Cậu nhìn quanh như đang đợi ai đó. Tim tôi hân hoan. Cậu biết Sofia là đạo diễn tôi thích nhất. Cậu biết tôi sẽ đến đây và cậu đang đợi tôi xuất hiện. Cuối cùng đã đến lúc nói chuyện. Tôi chạy ào qua phần đường dành cho người đi bộ để sang bên kia với cậu, lòng hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Đến lúc sắp gọi tên cậu thì tôi chợt nhận ra cậu không còn đứng một mình.

Một quý ông đứng tuổi bước đến gần cậu. Một người rất đẹp trai và có dáng đứng quen thuộc đến lạ lùng. St. Clair đang nói tiếng Pháp. Tôi không thể nghe được khẩu hình miệng cậu lúc nói tiếng Pháp thì khác hẳn. Cử chỉ và ngôn ngữ cơ thể cũng linh hoạt hơn. Một nhóm doanh nhân đi qua đã tạm thời đẩy cậu ra khỏi tầm nhìn của tôi vì cậu thấp hơn bọn họ.

Khoan đã. Người đàn ông kia cũng thấp bé.

Tôi giật mình nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào bố St. Clair. Tôi nhìn kỹ hơn. Ông ta ăn vận đậm chất Paris, không chê vào đâu được. Tóc họ cùng màu nhưng mái tóc hoa râm của bố cậu ngắn và gọn gàng hơn. Cả hai cùng toát ra sự tự tin dù ngay lúc này St. Clair trông có vẻ bất an.

Tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi lại như thế nữa rồi. Đâu phải lúc nào mọi thứ cũng xoay quanh tôi. Tôi núp ra sau một tấm biển tàu điện ngầm nhưng vẫn vô thức giữ mình trong khoảng cách có thể nghe lỏm được họ.

Cảm giác tội lỗi lén lút trở lại. Tôi nên bỏ đi nhưng... bí mật lớn nhất của St. Clair... đang ở ngay đây.

“Tại sao mày không đăng ký?” bố cậu nói. “Đã quá hạn ba tuần rồi. Mày đang làm tao phải tốn sức thuyết phục họ nhận mày đấy.”

“Con không muốn ở đây,” St. Clair nói. “Con muốn trở lại California.”

“Mày ghét California.”

“Con muốn đến Berkeley!”

“Mày không biết mày muốn gì! Mày giống hệt bà ta. Lười biếng và tự cho mình là cái rốn vũ trụ. Mày không biết cách đưa ra quyết định. Mày cần người khác quyết định hộ mày và tao bảo mày ở lại Pháp.”

“Con sẽ không ở lại nước Pháp khi gió này, được chưa?” St. Clair xỏ tiếng Anh. “Con sẽ không ở đây với bố! Giám sát con từng ly từng tí!”

Ngay lúc đó tôi mới hiểu. Tôi đã theo dõi toàn bộ cuộc đối thoại của họ. Bằng tiếng Pháp.

Ồ. Khi. Thật.

“Sao mà dám nói năng với tao như thế?” Bố cậu nổi đóa. “Giữa chốn công cộng! Mà cần một đòn vào đầu...”

St. Clair chuyển sang dùng tiếng Pháp. “Bố cứ thử đi. Ở đây, ngay trước mặt mọi người.” Cậu chỉ vào má mình. “Không đánh hả, *thưa bố?*”

“Cái thằng này...”

“Anh St. Clair!” Một phụ nữ tươi tắn trong chiếc đầm khoét sâu gọi từ bên kia đại lộ khiến bố con St. Clair giật mình quay lại.

Anh St. Clair. Bà ta đang gọi bố cậu. Quả là kỳ quặc.

Bà ta đến gần và hôn cả hai má ông ta. Bố cậu đáp lại *les bises*^[1] và mỉm cười hào nhoáng. Tính khí của ông ta hoàn toàn biến đổi khi giới thiệu con trai mình với bà ta. Người đàn bà trông có vẻ ngạc nhiên khi nghe ông ta nhắc đến một cậu con trai và St. Clair Étienne quắc mắt. Bố cậu và người phụ nữ đó vui vẻ trò chuyện, còn St. Clair đã bị lãng quên. Cậu khoanh tay. Rồi buông tay. Đá giày. Thọc tay vào túi. Rút tay ra.

[1] Tiếng Pháp: những nụ hôn.

Cổ họng tôi nghẹn lại.

Bố cậu tiếp tục tán tỉnh người đàn bà kia. Bà ta nghiêng người chạm vào vai ông ta. Ông ta cười rạng rỡ - giống St. Clair – tôi thấy lạ khi nhìn nụ cười đó trên mặt một người khác. Tôi chợt nhận ra Mer và Josh đã nói đúng. Bố cậu rất quyến rũ. Ông ta có sức hút bẩm sinh giống như con trai mình. Người đàn bà kia tiếp tục ve vãn, St. Clair lẳng lặng bỏ đi. Họ không thèm đếm xỉa đến cậu. Có phải cậu đang khóc? Tôi cúi người để nhìn cho rõ thì thấy cậu đang trừng mắt với mình.

Ôi không. Ôi không, ôi không, ôi KHÔNG.

Cậu dừng lại. “Anna?”

“Ồ. Chào.” Mặt tôi nóng ran. Tôi muốn tua lại đoạn phim này, tắt phụt và tiêu hủy nó đi.

Nét mặt cậu chuyển từ lúng túng sang phẫn nộ. “Cậu đã nghe hết rồi hả?”

“Mình xin lỗi...”

“Không tin nổi cậu đã nghe trộm!”

“Chỉ là vô tình thôi. Mình đã đi ngang qua và... cậu đứng đó. Mình đã nghe nhiều về bố cậu nên rất tò mò. Mình xin lỗi.”

“Hừ,” cậu nói. “Mình hy vọng những gì cậu thấy đã đáp ứng mong đợi vĩ đại của cậu.” St. Clair hần học đi qua tôi nhưng tôi túm chặt cánh tay cậu.

“Đợi đã! Mình đâu có rành tiếng Pháp, nhớ không?”

“Cậu có cam đoan là,” St. Clair nói chậm rãi, “cậu không hiểu một từ nào trong câu chuyện của bố con mình không?”

Tôi buông tay cậu. “Không. Mình đã nghe. Mình đã nghe tất tần tật.”

St. Clair không nhúc nhích. Cậu nhìn trừng trừng via hè nhưng không nổi điên. Cậu đang xấu hổ.

“Này.” Tôi chạm bàn tay cậu. “Ồn rồi mà.”

“Anna, ồn cái gì ở đây hả.” Cậu hát đầu về phía ông bố vẫn đang tán tỉnh người đàn bà kia. Ông ta vẫn chưa nhận ra cậu con trai của mình đã bốc hơi.

“Ừ,” tôi nói, đầu óc vận hành hết công suất. “Nhưng cậu từng bảo không ai được quyền chọn gia đình cho mình. Cậu cũng vậy thôi.”

St. Clair nhìn tôi đăm đăm làm tôi khó thở. Tôi thu hết can đảm luôn tay vào cánh tay cậu. Tôi dẫn cậu đi. Chúng tôi đi qua một dãy nhà và tôi thả cậu trên băng ghế bên cạnh một quán café với cửa chớp màu xanh lục nhạt. Một cậu nhóc ngồi bên trong kéo rèm quan sát chúng tôi. “Kể mình nghe về bố cậu đi.”

St. Clair gồng người.

“Kể mình nghe đi,” tôi lặp lại.

“Mình ghét ông ta,” Giọng cậu lạnh lẽ. “Mỗi tế bào trong mình đều ghét ông ta. Mình ghét những việc ông ta đã làm với mẹ con mình. Mình ghét mỗi lần bố con gặp mặt và ông ta tặng tịu với một phụ nữ khác, ghét việc tất cả bọn họ đều nghĩ ông ta hào hoa phong nhã nhưng thực sự ông ta chỉ là một gã khốn nạn tàn nhẫn luôn chực chờ sỉ nhục mình thay vì dùng lý trí thảo luận về con đường học vấn của mình.”

” Ông ta đã chọn trường đại học cho cậu, nên cậu không muốn bàn về chuyện trường lớp?”

” Ông ta không muốn mình gần mẹ. Ông ta muốn ngăn cách mẹ con mình vì khi ở bên nhau hai mẹ con sẽ mạnh hơn ông ta.”

Tôi rướn người nắm lấy bàn tay cậu. “St. Clair, *bây giờ* cậu đang mạnh hơn ông ta mà.”

“Cậu không hiểu đâu.” St. Clair rút tay lại. “Mẹ và mình lệ thuộc ông ta. Mọi thứ! Ông ta nắm hết tiền bạc và nếu ông ta phật ý thì mẹ sẽ ra đường ngay.”

Tôi cảm thấy bối rối. “Nhưng còn tranh vẽ của mẹ cậu?”

St. Clair khịt mũi. “Không có tiền bạc gì từ đó đâu. Bố mình đã kiểm soát hết rồi.”

Tôi im lặng trong giây lát. Tôi đã quá bất công khi đổ lỗi rất nhiều vấn đề của bọn tôi là lên cậu. Nhất là khi sự thật lại khủng khiếp thế này. Suốt cuộc đời cậu đã bị chính bố mình kìm kẹp. “Cậu phải đứng lên chống đối ông ta,” tôi nói.

“Cậu nói nghe dễ...”

“Không, mình *không* nói cho sướng miệng đâu. Mình không đành lòng thấy cậu như thế này. Cậu không thể để ông ta chiến thắng. Cậu phải thông minh hơn ông ta, phải hạ gục ông ta trong chính trò chơi của ông ta.”

“Trong chính trò chơi của ông ta?” Cậu cười mỉa mai. “Thôi, cảm ơn cậu. Mình không thích chơi theo quy tắc của ông ta.”

Cái đầu tôi đang hoạt động ráo riết. “Nghe mình này, lúc người đàn bà đó xuất hiện thái độ của ông ta đã hoàn toàn thay đổi...”

“Ồ, cậu cũng nhận ra hả?”

“Đừng nói gì và nghe mình nói, St. Clair. Cậu phải làm thế này. Cậu quay lại đó ngay lập tức và nếu bà ta vẫn còn ở đó thì cậu hãy nói cậu vui mừng thế nào khi bố cho cậu đến Berkeley.”

St. Clair cố ngắt lời nhưng tôi vẫn bắn liên thanh. “Rồi sau đó cậu đến phòng trưng bày tranh của ông ta và nói với tất cả nhân viên ở đó cậu *hạnh phúc* thế nào khi ông ta cho cậu đến Berkeley. Cậu cũng gọi cho ông bà và kể họ nghe cậu *hạnh phúc* thế nào khi ông ta cho cậu đến Berkeley. Cậu cũng nói với hàng xóm, người bán tạp phẩm, người bán thuốc lá, MỌI NGƯỜI trong cuộc sống của ông ta rằng cậu *hạnh phúc thế nào khi ông ta cho cậu đến Berkeley*.”

St. Clair đang cắn móng tay một cái.

“Ông ta sẽ nổi trận lôi đình,” tôi nói, “và mình sẽ không đổi lấy vị trí của cậu dù chỉ trong một giây. Nhưng ông ta vốn là người thích xây dựng hình tượng bên ngoài. Ông ta sẽ làm gì? Ông ta sẽ cho cậu đến Berkeley để giữ thể diện.”

St Clair ngáp ngừng. “Kế hoạch điên rồ đấy... nhưng có thể sẽ thành công.”

“Cậu không cần lúc nào cũng giải quyết vấn đề một mình. Đó là lý do người ta cần tâm sự với bạn bè của họ.” Tôi mỉm cười và tròn mắt nhấn mạnh.

Cậu lắc đầu và cố gắng mở lời.

“ĐI ĐI.” Tôi nói. “Nhanh lên, nhân lúc bà ta còn ở đó.”

St. Clair lại chân chừ và tôi phải thúc giục cậu. “Đi. Đi đi đi!”

Cậu xoa gáy. “Cảm ơn nhé.”

“Đi mau.”

Và cậu làm theo lời tôi.

Chương 45

Tôi trở lại tòa nhà Lambert. Dù tôi rất nôn nóng muốn biết chuyện sắp xảy ra nhưng St. Clair phải tự mình đương đầu với bố. Cậu phải đứng lên vì chính mình.

Hạt thủy tinh hình quả chuối trên tủ áo thu hút sự chú ý của tôi, tôi cầm nó và nâng niu trên tay. Năm nay cậu đã tặng tôi rất nhiều quà - hạt thủy tinh, sổ tay cho người thuận tay trái, cả lá cờ Canada nữa. Tôi thấy vui vì cuối cùng đã có thể báo đáp cậu. Hy vọng ý tưởng này thành công.

Quyết định lấy bài tập ra làm, tôi lật tới lật lui sách vở thì thấy bài tập môn Ngữ văn. Phần cuối của chúng tôi là thơ ca. Tác phẩm của Neruda. Nó vẫn nằm trên kệ sách nơi bàn học từ hồi lễ Tạ ơn. Nó được tính là sách giáo khoa hay một món quà nhỉ?

Bậy. Bậy quá.

Tôi muốn nói nó đúng là sách giáo khoa nhưng đồng thời cũng là một tập thơ tình. Một áng thơ tình vô cùng gợi cảm. Tại sao St. Clair lại tặng nó cho tôi nếu không có ngụ ý gì đó? Cậu có thể tặng tôi tác phẩm của Banana Yoshimoto hoặc một trong số các cuốn sách chuyển ngữ cơ mà?

Nhưng cậu đã mua cho tôi một tập thơ tình.

Tôi lật lại bìa trước và con tem đập vào mắt tôi. SHAKEPEARE VÀ BẠN BÈ, Paris km 0. Tôi nhớ lại ngôi sao trong buổi tối đầu tiên đó. Yêu cậu mất rồi. Tôi nhớ lại ngôi sao trong kỳ nghỉ lễ Tạ ơn. Yêu cậu mất rồi. Hồn tôi bay trở lại phòng và nhìn chăm chăm vào cuốn sách. Tại sao cậu không *bày tỏ* với tôi? Tại sao tôi không mở nó ra khi cậu hỏi về nó vào dịp Giáng sinh vừa rồi? Tôi chợt mong muốn đến cháy lòng được trở lại Cột mốc số 0 đó.

Chỉ còn ở lại Paris thêm vài tuần nữa, vậy mà tôi vẫn chưa vào bên trong nhà thờ Đức Bà. Tôi đang làm gì trong ký túc xá vào một buổi chiều thứ bảy thế này? Tôi xỏ giày, chạy ra khỏi tòa nhà, lao qua các đại lộ với vận tốc của âm thanh. Tôi phải đến đó. Bây giờ. Tôi không thể giải thích được.

Những cặp mắt của thành phố dán chặt vào tôi khi tôi băng qua sông Seine và đặt chân đến Ile de la Cité, nhưng lần này tôi chẳng thèm đề tâm đến họ. Nhà thờ vẫn lộng lẫy như mọi lần. Một đám đông du khách tụ tập quanh Cột mốc số 0, tôi chiêm ngưỡng ngôi sao trong lúc đi ngang qua nó. Tôi không đợi đến lượt mình mà liên tục đẩy tới cho đến khi lọt thỏm vào trong nhà thờ.

Một lần nữa, Paris khiến tôi ngã mũ thán phục.

Vòm trần cao vời vời, cửa kính nhuộm màu cầu kỳ, những bức tượng bằng vàng và cẩm thạch, đồ gỗ chạm khắc tinh xảo... nhà thờ Đức Bà như đang mê hoặc tôi. Tiếng nhạc từ đàn ống và nhiều ngôn ngữ rì rào xung quanh tôi. Mùi nến cháy ấm áp lấp đầy bầu không khí. Tôi chưa từng thấy thứ gì đáng yêu hơn ánh sáng màu đá quý lung linh lan tỏa qua các cánh cửa sổ hình hoa hồng.

Một anh hướng dẫn viên nhiệt tình bước ra sau tôi và vỗ tay: “Hãy tưởng tượng nhé! Vào đầu thế kỷ mười chín, nhà thờ này ở trong tình trạng đổ nát đến mức thành phố đã xem xét đến việc phá hủy nó. May mắn cho chúng ta, Victor Hugo đã nghe được những kế hoạch đó và viết ra *Thằng gù* nhà thờ Đức Bà để nâng cao nhận thức về lịch sử huy hoàng của nơi này. Và thánh thần ơi, ông đã làm được! Người dân Paris mở chiến dịch để cứu lấy nhà thờ, nó được trùng tu và trang hoàng để trở lại vẻ nguyên sơ mà các bạn đang thấy hôm nay.”

Tôi mỉm cười khi tách khỏi nhóm người đó, lòng tự hỏi bố tôi sẽ cố gắng cứu tòa nhà nào bằng tác phẩm của ông. Có thể là một sân vận động bóng chày. Hoặc một cửa hàng Burger King. Tôi ngắm nhìn bệ thờ cao cao và bức tượng Đức mẹ đồng trinh Mary. Bức tượng thật yên bình, nhưng lòng tôi vẫn chưa hoàn toàn thanh thản. Tôi xem sổ tay du khách và chợt chú ý đến dòng chữ *Galerie des Chimères*^[1].

[1] (Tiếng Pháp): nơi trưng bày tượng quái thú Chimera. Trong thần thoại Hy Lạp, Chimera là con của quái vật Typhon và Echidna, có phần trước của loài sư tử, phần sau của loài bò sát và đuôi của loài rắn. Ngoài ra, trên lưng nó còn mọc ra một cái đầu dê và đầu rồng. Chimera có khả năng thở ra lửa...

Những tượng quái thú. Chimera. Tất nhiên rồi!

Tôi cần đi lên, tôi cần phải nhìn ngắm thành phố trong lúc còn có thể. Lối vào các tòa tháp – lên đỉnh nhà thờ Đức Bà – nằm bên trái cửa chính.

Có ai đó gọi tên tôi khi tôi trả tiền để vào trong, tôi quét mắt khắp sân nhưng chẳng thấy ai quen.

Thế là tôi đi cầu thang lên trên.

Chỗ nghỉ đầu tiên dẫn đến một cửa hàng quà tặng nên tôi tiếp tục đi lên. Đi lên. Lên nữa. Oái. Có rất nhiều bậc thang. Nhưng có hề gì. Nơi nào ở Paris mà tôi chả chinh phục được!

Nhưng, quý thần ơi, sao đi mãi mà không hết?

CÒN NHIỀU BẬC THANG NỮA SAO?

Thật là lố bịch. Tôi sẽ không bao giờ mua nhà có cầu thang. Cửa trước nhà tôi cũng sẽ không có bậc thềm lên xuống mà chỉ có dốc nghiêng thoải thoải. Mỗi bước leo lên, tôi lại càng căm ghét những bức tượng quái thú, cho đến khi tôi tới được lối ra và...

Tôi thực sự lên cao lắm rồi. Tôi men theo lối đi chật hẹp dẫn từ tòa tháp phía bắc sang tòa tháp phía nam. Kia là khu ký túc xá của tôi! Kia nữa là điện Panthéon! Từ tận đây mà khối kiến trúc mái vòm khổng lồ trông vẫn hết sức ấn tượng. Quanh tôi, những du khách mãi mê chụp ảnh tượng thú.

Không. Không phải tượng thú mà là tượng quái thú.

St. Clair từng kể rằng cái mà hầu hết mọi người nghĩ đến khi nghe thấy “tượng thú” thực ra chính là tượng quái thú. Còn tượng thú là những khối đá gân guốc nằm bên ngoài được dùng như máng xối tháo nước mưa. Tôi không nhớ công dụng của các bức tượng quái thú kia. Chúng đang bảo vệ đền thờ, hay để xua đuổi ma quỷ nhỉ?

Nếu có mặt ở đây, chắc chắn cậu sẽ kể tôi nghe câu chuyện đó. Tôi cần nhắc chuyện gọi cậu, nhưng có lẽ cậu vẫn còn bận rộn với bố mình. Tôi không nên quấy rầy cậu với những câu hỏi liên quan đến từ vựng.

Galerie des Chimères trông rất ngẫu. Những pho tượng nửa người nửa quái thú, những sinh vật kỳ cục lạ thường với mỏ chim, cánh và đuôi. Tôi thích nhất bức tượng có hai tay ôm đầu và thè lưỡi ngăm nhìn thành phố. Hoặc có lẽ nó chỉ đang mệt mỏi. Hay buồn bã. Tôi thoáng nhìn tòa tháp chuông. Quả chuông mới lớn làm sao.

Tôi đang làm gì ở đây?

Một anh bảo vệ đứng chờ bên cạnh một dãy cầu thang khác. Tôi hít sâu rồi nói “*Bonne soirée*^[2]”. Anh ta mỉm cười và cho tôi qua. Tôi chen vào. Cầu thang có hình xoắn ốc và càng lên cao lại càng chật chội. Tường đá lạnh toát. Lần đầu tiên đến đây mà tôi sợ bị té ngã. Tôi mừng vì chỉ có một mình. Nếu có ai đó đi xuống, chỉ cần to xác hơn tôi một chút thì tôi cũng chẳng biết làm cách nào để chúng tôi lách qua nhau. Tim đập nhanh hơn, hai tai nhức nhối theo mỗi bước chân, tôi đang lo lắng lên đây là một sai lầm thì...

[2] *Tiếng Pháp: Buổi tối tốt lành.*

Tôi đã đến nơi. Trên đỉnh của Paris.

Giống nơi trưng bày tượng quái thú, nơi đây được chằng dây bảo vệ để ngăn du khách ngã hoặc nhảy xuống. Tôi cảm thấy khoan khoái vì đã lên cao chót vót. Chỉ có một mình, tôi ngồi vào một góc tường đá và lặng lẽ ngăm nhìn toàn cảnh thành phố.

Tôi sẽ sớm rời khỏi đây. Bố sẽ nói gì nếu thấy tôi sàu muộn vì phải nói lời tạm biệt trong khi tôi đã tranh đấu cật lực để được ở lại Mỹ nhỉ? Bố đã

có ý tốt. Tôi hiểu ra điều ấy khi dõi theo những con thuyền đang chậm rãi lướt dọc sông Seine và tháp Eiffel đang tự hào vươn mình bên trên Champ de Mars. Bỗng một tiếng động phát ra từ phía cầu thang làm tôi hoảng hốt – một tiếng thét kèm theo tiếng chân huỳnh huých. Ai đó đang chạy lên đây. Và tôi đang ở một mình.

Thư giãn đi Anna. Chắc người đó chỉ là một du khách thôi.

Một du khách lại thích chạy huỳnh huých ư?

Tôi chờ đón sự tấn công sắp đến. Một anh chàng xông vào đài quan sát. Anh ta mặc quần thun ngắn ngắn và mang giày thể thao. Anh ta xem việc leo cầu thang như một trò giải trí ư? Anh ta không để tâm đến tôi mà chỉ đuổi cơ, đi thông thả tại chỗ trong khoảng ba mươi giây rồi lại chạy ào xuống dưới lầu.

Một người kỳ quái.

Tôi đang bình tâm trở lại thì nghe thấy một tiếng hét khác. Tôi giật bắn người. Tại sao anh chàng mê chạy kia lại gào thét nhỉ? Hẳn là có một người khác nữa đang hốt hoảng vì thấy anh ta và lo sợ sẽ ngã xuống. Tôi không còn nghe thấy tiếng bước chân. Người nào đó cũng đã ngưng gào thét. Tôi nghĩ về St. Clair và chứng sợ độ cao của cậu.

Người này có lẽ đã bị mắc kẹt. Bàng hoàng, tôi chợt nghĩ biết đâu họ đã bị ngã.

Tôi lên nhìn xuống cầu thang. “*Xin chào? Bonsoir*^[3]? *Ca va*^[4]?” Không ai trả lời. Tôi đi xuống vài bậc, tự hỏi không biết nhân viên bảo vệ đi đâu. “Có ai ở đó không? Có cần sự giúp đỡ gì không?”

[3] (Tiếng Pháp): Buổi tối tốt lành.

[4] (Tiếng Pháp): Ôn chứ?

Có ai đó chuyển động, tôi tiếp tục thận trọng đi xuống. “Xin chào?” Chắc là người đó không nói tiếng Anh. Tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển. Người đó chỉ ở ngay dưới tôi thôi, qua góc cua này...

Tôi hét lên. Cậu cũng hét lên.

Chương 46

“Cậu đang làm cái quái gì ở đây? Trời ơi, St. Clair! Cậu đã làm mình sợ chết khiếp.”

Cậu cúi xuống bám chặt cầu thang và trong trạng thái hoảng loạn nhất mà tôi từng chứng kiến. “Vậy thì tại sao cậu còn đi xuống?” St. Clair cau kỉnh.

“Mình chỉ muốn *giúp đỡ*. Mình nghe thấy tiếng thét. Mình đã nghĩ có thể có ai đó bị thương.”

Làn da nhợt nhạt của cậu bỗng đỏ tung bừng. “Không. Mình không bị thương.”

“Cậu đang làm gì ở đây?” Tôi hỏi nhưng cậu im lặng. “Ít ra hãy để mình giúp cậu.”

Cậu đứng lên, hai chân run như cây sậy. “Mình ổn rồi.”

“Ồn sao được. Rõ ràng cậu không ổn chút nào. Đưa tay cho mình.”

St. Clair dùng dằng nhưng tôi túm chặt cánh tay cậu và chuẩn bị dắt cậu đi xuống. “Đợi đã.” Cậu ngược lên, nuốt khan. “Mình muốn nhìn thấy đỉnh nhà thờ.”

Tôi ném cho cậu cái nhìn mà tôi hy vọng có vẻ ngờ vực. “Chắc chứ?”

“Ừ,” cậu nói một cách cương quyết. “Mình muốn nhìn thấy đỉnh nhà thờ.”

“Được thôi, đi nào,” tôi buông tay cậu.

St. Clair chôn chân ở đó. Tôi lại nắm tay cậu. “Đi nào.” Quãng đường đi lên của chúng tôi chậm chạp và mệt mỏi. Cậu như đang nghiền nát ngón tay tôi. Tôi phải cảm ơn trời đất vì không có ai đi sau hai đứa. “Gần đến rồi. Cậu làm rất tốt.”

“Đẹp. Đi.”

Tôi nên đẩy cậu xuống mới phải.

Cuối cùng, chúng tôi đã lên đến đỉnh. Tôi thả tay St. Clair ra và cậu đổ sụp xuống nền đất. Tôi cho cậu vài phút. “Không sao chứ?”

“Ừm,” cậu khỏ sở nói.

Tôi không biết mình nên làm gì. Tôi bị mắc kẹt trên một mái nhà bé xíu giữa trung tâm Paris với người bạn thân nhất bị chứng sợ độ cao và dường như đang giận tôi. Tôi không biết vì sao cậu lại lên đây. Tôi ngồi một chỗ, dán mắt vào những con thuyền và hải lần thứ ba. “Cậu đang làm gì ở đây.”

Cậu hít sâu. “Mình đến để gặp cậu.”

“Làm sao mà cậu biết mình đã lên đây?”

“Mình đã trông thấy cậu.” St. Clair ngáp ngừng. “Mình đến đây để thăm ước một điều nữa và khi đang đứng trên Cột mốc số 0 mình thấy cậu đi vào trong tháp. Mình gọi, cậu nhìn dáo dác nhưng không thấy mình.”

“Vậy là cậu quyết định... đi lên luôn hả?” Tôi vẫn nghi ngờ dẫu bằng chứng đã lù lù trước mắt. Chắc hẳn phải cần đến sức mạnh siêu phàm mới giúp cậu đơn thương độc mã vượt qua những nấc thang đầu tiên.

“Mình phải đi lên. Mình không thể đợi cậu trở xuống, không thể đợi lâu hơn nữa. Mình phải gặp cậu ngay bây giờ. Mình phải biết...”

Cậu im bật, mạch máu tôi chảy rần rần. Cái gì, cái gì, cái gì?

“Tại sao cậu nói dối mình?”

Câu hỏi của cậu làm tôi giật mình. Tôi không mong chờ cũng không hy vọng câu hỏi đó. Cậu chăm chú nhìn tôi, cặp mắt nâu sẫm mở to đau đớn. Tôi lúng túng. “Mình xin lỗi, mình không biết...”

“Tháng mười một. Ở tiệm bánh kếp. Mình đã hỏi cậu liệu chúng ta có nói chuyện gì kỳ lạ vào cái đêm mình say rượu trong phòng cậu không. Rằng mình có nói gì về quan hệ của chúng ta hoặc tình cảm của mình với Ellie không. Và cậu đã trả lời là không.”

Chúa ơi. “Làm sao cậu biết?”

“Josh đã kể cho mình nghe.”

“*Khi nào?*”

“Tháng mười một.”

Tôi bị sốc. “*Mình... mình...*” Cổ họng tôi khô rang. “*Nếu cậu nhìn thấy vẻ mặt cậu hôm đó. Trong nhà hàng. Làm sao mình có thể nói cho cậu biết? Mẹ cậu thì...*”

“*Nếu cậu nói thật thì mình đã không lãng phí biết bao nhiêu ngày tháng. Mình đã tưởng cậu từ chối mình. Mình đã tưởng cậu không thích mình.*”

“*Nhưng lúc ấy cậu say khướt! Cậu lại có bạn gái rồi! Mình nên làm gì đây? Chúa ơi, St. Clair, mình còn không biết cậu có thật lòng không.*”

“*Dĩ nhiên là mình thật lòng.*” Cậu đứng lên và hai chân nhũn ra.

“*Cẩn thận chứ!*”

Từng chút một, cậu lê bước về phía tôi và tôi rướn người cầm lấy tay cậu. Chúng tôi đang ở rất gần gờ tường. Cậu ngồi xuống bên cạnh và siết chặt tay tôi. “*Mình đã nói thật, Anna. Mình đang nói thật.*”

“*Mình không hiểu...*”

Cậu cúi tiết. “*Mình đang bảo là mình yêu cậu! Mình yêu cậu trong suốt cái năm chết tiết này!*”

Đầu óc tôi quay cuồng. “*Nhưng Ellie...*”

“*Mỗi ngày mình đều lừa dối cô ấy. tâm trí mình liên tục nghĩ về cậu theo chiều hướng không nên có. Cô ấy không là gì so với cậu. Mình chưa bao*

giờ cảm thấy thế này với *bất kỳ ai* trước đây...”

“Nhưng...”

“Ngày đầu đến trường,” cậu nhích lại gần, “chúng ta đã không vô tình trở thành cộng sự môn Vật lý. Mình thấy Giáo sư Wakefield bắt cặp thực hành dựa trên vị trí ngồi nên đã nghiêng qua mượn cậu bút chì để thầy nghĩ chúng ta ngồi cạnh nhau. Anna. Mình đã muốn cặp với cậu từ *ngày đầu tiên*.”

“Nhưng...” tôi không nghĩ được gì.

“Mình đã mua tặng cậu thơ tình! *Anh yêu em như yêu thầm kín một số điều u tối! Những thứ nằm giữa bóng tối với linh hồn.*”

Tôi chớp mắt.

“Neruda. Mình đã đánh dấu sao đoạn đó. Chúa ơi,” cậu rên rỉ. “Tại sao cậu không mở nó ra!”

“Vì cậu đã bảo nó là *sách giáo khoa*.”

“Mình đã khen cậu đẹp. Mình đã ngủ trên giường cậu!”

“Cậu chưa bao giờ động tay động chân! Cậu đã có bạn gái!”

“Dù có là gã bạn trai tồi thì mình cũng sẽ không thực sự phản bội cô ấy. Nhưng mình đã nghĩ là cậu biết. Mình ở bên cậu, cậu phải biết chứ!”

Chúng tôi cứ đuổi bắt nhau. “Làm sao mình biết khi mà cậu chưa bao giờ hé răng chứ?”

“Làm sao mình biết khi mà *cậu chưa bao giờ hé răng chứ?*”

“Cậu đã có Ellie!”

“Cậu đã có Toph! Và Dave!”

Tôi câm nín, chớp mắt nhìn các nóc nhà của Paris.

Cậu chạm vào má tôi, lôi kéo ánh mắt tôi. Tôi thở gấp.

“Anna. Mình xin lỗi vì chuyện đã xảy ra trong Vườn Luxembourg. Không phải vì nụ hôn của chúng ta – trong đời mình chưa bao giờ được hôn như thế - mà bởi vì mình đã không nói cho cậu biết lý do mình chạy đi. Mình đã đuổi theo Meredith vì *cậu*.”

Chạm vào mình đi. Xin hãy chạm vào mình lần nữa.

“Mình chỉ nghĩ đến việc Toph đã làm với cậu hôm Giáng sinh. Tên khốn đó chưa bao giờ thử giải thích hoặc xin lỗi. Sao mình có thể làm thế với Mer? Mình nên gọi cho cậu trước khi đến chỗ Ellie, nhưng mình quá nôn nóng kết thúc mối quan hệ đó một lần cho xong, thế là mình đã không suy nghĩ chu đáo.”

Tôi vươn tay ra. “St. Clair...”

Cậu lùi lại. “Còn nữa? Tại sao cậu không gọi mình là Étienne nữa?”

“Nhưng... không ai gọi cậu như thế cả. Làm vậy rất kỳ cục. Đúng không?”

“Không đâu.” Cậu buồn bã. “Mỗi lần cậu gọi ‘St. Clair’ mình lại thấy như cậu đang hắt hủi mình.”

“Mình *chưa bao giờ* hắt hủi cậu.”

“Cậu đã bỏ mình để theo Dave.” Cậu đánh giọng.

“Còn cậu đã bỏ mình để theo Ellie vào *sinh nhật của mình*. Mình không hiểu. Nếu thích mình nhiều như thế thì sao cậu không chia tay với chị ấy?”

Cậu nhìn ra dòng sông. “Mình đã quá bối rồi. Mình đã quá ngu ngốc.”

“Ừ, đúng lắm.”

“Mình đáng bị thế.”

“Đúng luôn.” Tôi dừng lại. “Nhưng mình cũng ngu ngốc. Cậu đã đúng. Về chuyện... sợ ở một mình.”

Chúng tôi lặng lẽ ngồi yên. “Gần đây mình thường nghĩ,” một lúc sau mới nói, “về bố mẹ mình. Về việc mẹ chịu thua và không thể rời bỏ bố. Dù rất yêu mẹ nhưng mình cũng ghét mẹ vì điều đó. Mình không hiểu tại sao mẹ không bảo vệ chính mình, không dấn thân cho thứ *mình* muốn. Nhưng mình đang hành động giống hệt mẹ. Mình cũng giống mẹ thôi.”

Tôi lắc đầu. “Cậu không giống mẹ.”

“Giống đấy. Nhưng mình không muốn sống như thế nữa, mình muốn sống theo cách *mình* muốn.” Étienne quay lại nhìn tôi, nét mặt hào hứng. “Mình đã bảo bạn của bố là sang năm mình sẽ vào học ở Berkeley. Bọn mình thành công rồi. Ông ta *thực sự* nổi điên, nhưng mình đã thành công rồi. Vì sĩ diện mà ông ta đã bảo mình biến đi. Cậu đã đúng.”

“Vậy là,” tôi dè dặt không dám tin, “cậu sẽ chuyển đến California?”

“Không thể khác được.”

“Đúng rồi.” Tôi nuốt khan. “Vì mẹ cậu mà.”

“Mình làm thế vì cậu. Mình sẽ chỉ cách trường cậu hai mươi phút đi tàu và mình sẽ đến gặp cậu mỗi tối. Mình sẽ đón tàu mười lần chỉ để ở cạnh cậu mỗi tối.”

Câu nói của cậu quá sức ngọt ngào. Chắc chắn có một sự hiểu lầm, rõ ràng tôi đang hiểu lầm...

“Cậu là người con gái tuyệt diệu nhất mình từng biết. Cậu xinh đẹp và thông minh, không ai có thể làm mình cười giống cậu. Mình có thể *trò chuyện* với cậu. Và dù xét cho cùng mình không xứng đáng với cậu, nhưng mình chỉ muốn nói là mình yêu cậu, Anna ạ. Yêu rất nhiều.”

Tôi nín thở, nước mắt ngân ngấn.

Cậu hiểu sai biểu hiện của tôi. “Chúa ơi, mình lại làm rồi tung mọi thứ phải không? Mình không cố ý dồn ép cậu như thế. Mình chỉ muốn... được rồi.” Giọng cậu vỡ ra. “Mình sẽ đi. Hoặc là cậu xuống trước, mình xuống sau, mình hứa sẽ không bao giờ quấy rầy cậu nữa...”

Cậu sắp sửa đứng lên thì tôi túm lấy cánh tay cậu. “Không!”

Cơ thể cậu đông cứng. “Mình xin lỗi,” cậu nói. “Mình không bao giờ cố ý làm tổn thương cậu.”

Tôi lướt ngón tay dọc gò má cậu. Cậu hoàn toàn bất động. “Đừng xin lỗi nữa, Étienne.”

“Nhắc lại tên mình đi,” cậu thì thầm.

Tôi nhắm mắt và nghiêng về trước. “*Étienne.*”

Cậu nắm đôi bàn tay tôi. Tay cậu vừa khít với tay tôi. “Anna?”

Trán chúng tôi chạm vào nhau. “Sao cơ?”

“Cậu sẽ nói cậu yêu mình chứ? Mình sắp chết đến nơi rồi đây.”

Và chúng tôi cùng bật cười. Tôi bước vào vòng tay cậu, rồi bọn tôi hôn nhau, lúc đầu vội vã để bù đắp thời gian bị mất – sau đó chậm dần vì bọn tôi đang là tị phú thời gian. Sự thận trọng đầy đam mê từ đôi môi mềm và ngọt lịm của cậu cho thấy cậu cũng đang tận hưởng giống như tôi.

Giữa những nụ hôn đó tôi thổ lộ rằng tôi yêu cậu.

Lặp đi lặp lại.

Chương 47

Rashmi hắng giọng và nhìn chúng tôi.

“Nghiêm túc nhé,” Josh nói. “Chúng ta chưa bao giờ thích thú chuyện đó, đúng không?”

Mer rên rĩ và ném bút về phía Josh. Cậu ta và Rashmi đã chia tay êm thấm sau một thời gian trì hoãn quá lâu. Hai người không nhìn thấy triển vọng của một mối tình bị xa cách về địa lý. Dường như cả hai đều cảm thấy nhẹ lòng. Rashmi phấn khích khi sắp vào học ở Brown còn Josh thì... vẫn chưa chấp nhận được sự thật bạn bè cậu ta sẽ ra đi và chỉ còn cậu ta ở lại. Josh gần như nổi điên lên. Cậu ta chìm đắm trong việc vẽ tranh, hai bàn tay luôn trong tình trạng bị chuột rút. Thật lòng tôi thấy lo cho cậu ta. Tôi biết rõ cảm giác cô đơn đó. Nhưng Josh là một anh chàng quyến rũ và vui nhộn. Cậu ta sẽ quen được những người bạn mới ngay thôi.

Trong phòng tôi, cả đám đang cắm cúi ôn luyện cho kỳ thi cuối năm. Trời nhá nhem tối, một cơn gió ẩm áp lùa qua rèm cửa. Mùa hè đang ngấp nghé kéo đến, Étienne đang ngồi cạnh tôi, chân chúng tôi lồng vào nhau. Ngón tay cậu lần theo những đường hoa văn trên tay áo tôi. Tôi rúc vào người cậu, hít hà mùi dầu gội đầu, mùi kem cạo râu, hay một thứ gì đó ở *cậu* mà tôi không bao giờ cảm thấy đủ. Cậu hôn lên lọn tóc khác màu của tôi. Tôi nghiêng đầu, miệng cậu lướt lên miệng tôi. Tôi luồn tay qua mái tóc bù xù hoàn hảo của cậu.

TÔI YÊU tóc cậu và bây giờ đã được sờ nó mỗi khi tôi muốn.

Phần lớn thời gian cậu không hề nổi cáu.

Meredith đã vui vẻ chấp nhận mối quan hệ của chúng tôi. Nó sẽ học đại học ở Rome. “Hãy tưởng tượng xem,” nó nói sau khi đăng ký, “một thành phố đầy ắp những chàng trai Ý tuyệt vời. Họ nói gì tôi cũng thấy gợi cảm hết.”

“Bà dễ dãi quá nhỉ,” Rashmi nói. “*Cô muốn ơ... gọi ơ... mì ơ... Ý không? ‘Ôi, yêu em đi anh Marco!’*”

“Liệu Marco có thích bóng đá không?” Mer mơ màng hỏi.

Còn về phần chúng tôi, Étienne đã nói đúng. Trường của chúng tôi chỉ cách nhau hai mươi phút đi xe. Cậu sẽ ở với tôi vào những dịp cuối tuần và chúng tôi sẽ thường xuyên đến thăm nhau vào các ngày trong tuần. Chúng tôi sẽ ở bên nhau. Điều ước ở Cột mốc số 0 đã ứng nghiệm. Cậu nói lần nào cậu cũng ước cho tôi, kể cả lúc tôi đi vào trong tòa tháp.

“Ừm,” tôi nói. Cậu đang hôn lên cổ tôi.

“Rồi rồi,” Rashmi nói. “Mình đi đây. Cứ tận hưởng tác động của hooc-môn đi nhé.”

Josh và Mer cũng theo nó ra ngoài, chỉ còn lại hai đứa tôi. Tôi thích như này.

“Hà hà!” Étienne nói. “Mình thích như này.”

Cậu kéo tôi ngồi lên đùi mình. Môi cậu mềm như nhung, chúng tôi hôn nhau đến lúc đèn đường bên ngoài sáng trưng. Cô ca sĩ opera bắt đầu giai điệu buổi tối. “Mình sẽ nhớ chị ấy,” tôi nói.

“Mình sẽ hát cho cậu nghe.” Cậu vén tóc ra sau tai. “Hoặc mình sẽ đưa cậu đi nghe opera. Hay là mình sẽ cùng cậu bay về để thăm chị ấy. Cậu muốn sao cũng được.”

Ngón tay chúng tôi đan vào nhau. “Ngay giây phút này mình muốn ở lại đây.”

“*Ngay giây phút này* không phải là tên cuốn tiểu thuyết ăn khách mới nhất của James Asley sao?”

“Coi chừng đấy. Sẽ có ngày cậu gặp bố và người thật thì không thú vị lắm đâu.”

Étienne cười xoa. “Vậy là bố hơi thú vị thôi hả? Mình cho rằng mình có thể đáp ứng một người *hơi* thú vị đấy.”

“Mình nói nghiêm túc đấy! Cậu phải hứa với mình ngay bây giờ, ngay tức thì, là cậu sẽ không rời bỏ mình một khi gặp bố. Hầu hết mọi người đều chạy trốn chết.”

“Mình không phải hầu hết mọi người.”

Tôi mỉm cười. “Mình biết. Nhưng cậu vẫn phải hứa với mình.”

Cậu nhìn sâu vào mắt tôi. “Anna, mình hứa sẽ không bao giờ rời bỏ cậu.”

Tim tôi đập thình thịch. Étienne nắm lấy tay tôi và áp nó lên ngực cậu để tôi biết tim cậu cũng đang đập dồn. “Giờ thì đến lượt cậu,” Étienne nói.

Tôi vẫn đang ngây ngất. “Mình làm gì?”

Cậu cười. “Hứa với mình là cậu sẽ không bỏ chạy một khi mình giới thiệu cậu với bố mình. Hoặc là tệ hơn, bỏ mình để theo ông ta.”

Tôi ngập ngừng. “cậu nghĩ bố cậu sẽ phản đối mình?”

“Chắc như bấp.”

Trời. Tôi không mong cậu trả lời như thế.

Étienne nhìn ra tâm trạng rúng động của tôi. “Anna. Cậu biết bố mình không thích những thứ mang lại cho mình hạnh phúc. Mà cậu thì làm cho mình hạnh phúc hơn bất kỳ ai.” Cậu lại cười. “Ông ta sẽ ghét cậu.”

“Như vậy... có tốt không?”

“Mình không quan tâm ông ta nghĩ gì. Quan trọng là cậu nghĩ sao.” Étienne ôm chặt tôi. “Mà cậu có thấy mình cần bỏ thói quen cắn móng tay không.”

“Cậu đã cắn mòn hết móng rồi kìa,” tôi hớn hờ nói.

“Hoặc là mình có cần bắt đầu ủi ga trải giường của mình không?”

“MÌNH KHÔNG ỦI GA TRẢI GIƯỜNG ĐÂU NHÉ.”

“Đừng có chối. Mình yêu việc cậu làm.” Tôi đỏ mặt và Étienne hôn lên cặp má nóng ran của tôi. “Cậu biết không, mẹ mình thích cậu.”

“Thật chứ?”

“Mình chỉ nói về cậu suốt cả năm nay. Mẹ rất mừng khi biết bọn mình quen nhau.”

Tôi lằng lằng mỉm cười. “Mình rất mong được gặp bác.”

Cậu cười nhưng mặt lại đăm chiêu. “Bố cậu sẽ phản đối mình phải không? Vì mình không phải người Mỹ. Không hoàn toàn là người Mỹ. Bố cậu không phải loại người yêu nước đến phát cuồng chứ?”

“Không đâu. Bố mình sẽ yêu mến cậu vì cậu làm mình hạnh phúc. Không phải lúc nào bố cũng xấu xa đâu.”

St. Clair nhướn mày.

“Mình biết mà! Nhưng mình đã nói là không phải lúc nào cũng vậy. Phần lớn thời gian Bố vẫn như cũ. Có điều... bố mình cũng có ý tốt khi gửi mình đến đây.”

“Vậy cậu đến đây có phải là việc tốt không?”

“Nhìn cậu đi, cứ thích được khen.”

“Mình sẽ không phản đối một lời khen.”

Tôi chơi đùa với một lọn tóc của cậu. “Mình thích cách cậu phát âm biệt danh của mình. *Chuối*. Thỉnh thoảng cậu lại uốn lưỡi. Mình thích cực.”

“Tuyệt,” cậu thì thầm vào tai tôi. “Vì mình đã phải luyện tập rất nhiều lần.”

Căn phòng tối om, Étienne choàng tay quanh người tôi. Chúng tôi lắng nghe cô ca sĩ opera trong sự tĩnh lặng yên bình. Tôi biết rằng mình sẽ rất nhớ Paris. Atlanta đã là nhà của tôi trong mười tám năm trong khi tôi mới biết đến Paris được chín tháng, nhưng Paris đã biến đổi tôi. Sang năm tôi sẽ đi học ở một thành phố mới nhưng tôi không thấy lo sợ.

Vì tôi đã đúng. Về chuyện của chúng tôi, nhà không phải là một nơi chốn. Mà là một con người.

Cuối cùng chúng tôi đã về nhà.



Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.luv-ebook.com>